

Мария Барет

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
METASELBYR
ХЕТИС

ЛЮБОВНО ПРОКЛЯТИЕ

ОТ АВТОРКАТА НА

Ел

МАРИЯ БАРЕТ ЛЮБОВНО ПРОКЛЯТИЕ

Превод: Пепа Стоилова

chitanka.info

Предадена от своя приятел, младата английска лекарка Инду Бенет се оказва без пари и документи в непознатата за нея Индия. Служителят в британското посолство Оливър Хикс, който се опитва да ѝ помогне, се влюбва от пръв поглед в красивата жена. След опит да убият Инду той разбира, че в нейното минало се крие някаква загадка. Тя обаче само знае, че баща ѝ е индиец и двамата с майка ѝ са загинали при катастрофа. Единственият ѝ спомен от тях е дневник с рисунки и стихове, който се оказва кодирана карта към безценните съкровища на махараджата на Байджур...

Преди повече от век англичаните безмилостно унищожават индийско семейство, за което родът Раи се заклева да отмъсти. Инду трябва да се превърне в изкупителна жертва...

ПЪРВА ЧАСТ

ГЛАВА ПЪРВА

Индия, Моранур

Събота, 9 май 1857 г.

Полковник Реджиналд Милс прекоси градината, като разтваряше с ръце провисналите клони на джакарандовото дърво, и се изкачи по стълбите към верандата на едноетажната си индийска къща. Той извика към слугата, който беше приклекнал в сянката на вратата. Милс беше набит мъж на средна възраст, потеше се обилно от обедната горещина и бе ядосан.

— Слуга! Къде си, по дяволите? — слугата дотича и се поклони много ниско. — А, ето те! Най-последно!

Полковникът свали шапката си, подаде я на индиеца, без да го погледне, и се зае да разкопчава колана си.

— Мемсахиб почива ли си?

— Да, полковник сахиб.

Той се извърна към къщата. Закачи сакото си и се запъти към хладината на дома си, следван на две крачки от главния прислужник.

— Донеси ми уиски със сода. И предупреди готвача, че ще закъснеем за вечеря! — изруга под носа си. — Да се сприятеляваме с туземците е вече прекалено!

И като попи влажните си мустаци с чиста колосана кърпа, тръгна към спалнята на жена си.

— О, здравей, Реджи — с рязко движение Алиция Милс отпрати бавачката и извърна глава към силуета на мъжа си до вратата. Бе седнала пред тоалетната си масичка само по риза и с разкопчан корсет, гъстата ѝ руса коса бе наполовина разпусната и няколко кичура се спускаха тежко върху раменете ѝ. Обърна се отново към отражението си в огледалото. Полковникът се загледа за миг в свежата ѝ, пламнала от горещината кожа и внезапно го заля копнеж по нея.

— Можеш да си вървиш! — извика той през рамо към бавачката, докато се приближаваше към жена си. Алиция улови погледа му в огледалото и устните ѝ се разтеглиха в лека усмивка. — По дяволите проклетия прием довечера! — изруга той, когато застана зад нея и

започна да разпуска косата ѝ. Постави ръце върху раменете ѝ, отново очарован от влажната ѝ кожа, и се загледа в отражението ѝ в огледалото.

— Дългът на командващия офицер, скъпи — напомни му тя. Улови ръката му и я притисна към изпъкналостта на гърдите си под ризата.

Алиция Милс бе щастливо омъжена, гордеше се с богатството и общественото си положение, а и Реджи беше много нежен, особено когато се отнасяше с него по този начин.

— Няма да е чак толкова лошо. Полезно е да се сближим с тези хора — измърмори тя, когато той допря устни до тила ѝ. Повдигна брадичка, за да му позволи да целуне трапчинката ѝ. — Мисля, че дори е доста вълнуващо... Спомена ми, че той е личният бижутер на махараджата.

Полковникът се изправи рязко.

— Той е проклет тъмнокож, Алиция! Запомни го! — ноздрите му се издуха и за миг върху лявата му буза потрепна мускул. Отдалечи се нервно. Полковник Реджиналд Милс бе прекарал в Индия доста време и за него винаги щеше да съществува непреодолимата пропаст между „нас“ и „тях“.

Алиция се извъртя върху табуретката. Разкопча горното седефено копче на ризата си и я остави да разкрие изключително бялата кожа на гърдите ѝ.

— О, Реджи, не бъди толкова груб! Върни се тук — тихо каза тя. Видя, че лицето му леко се отпусна и се усмихна. — Ще се почувстваш много по-добре, ако полегнеш.

Тя се изправи само по фуста и корсет, притисна се към него и като положи ръка върху лицето му, бавно прокара пръсти по гъстите му мустаци.

— Много, много по-добре — завърши Алиция, приближи се до леглото и след като отметна мрежата против комари, легна, готова да го приеме.

— Полковник сахиб! Полковник сахиб! — тропането по вратата ставаше все по-настойчиво. — Полковник сахиб, бързо! Моля ви, побързайте!

Полковникът стисна зъби задъхано.

— Махай се! — изръмжа той.

Алиция изстена.

— Полковник сахиб, моля ви, елате!

Ударите по вратата престанаха и слугата се послуша за някакъв шум отвътре.

— Махай се... — полковникът сграбчи чаршафа до раменете на Алиция. Дишането му все повече се ускоряваше.

— Полковник сахиб! — дръжката на вратата се раздвижи. — Полковник сахиб!

— О, проклятие! — Реджиналд отвори очи. — За какво, по дяволите, е...

— Реджи, мили! — Алиция откъсна поглед от стената при ругатнята на съпруга си и го фокусира върху влажното червено лице над нея. Мислите ѝ се върнаха към настоящето. — Какво?...

Полковникът седна.

— Проклети хора! Не те оставят на мира дори минута! — погледна Алиция, която лежеше полугола, и измърмори, докато навличаше брича си: — Съжалявам...

Тя махна с ръка да спре извинението му и се протегна към чаршафа. Беше гладна и би могла да изпие чаша чай.

— Трябва да видя какво... — полковникът бе облякъл ризата си. — Идвам! — извика той, когато тропането започна отново. Тръгна към вратата и след миг излезе. Алиция позвъни за чая.

— За какво, по дяволите, е този?...

Прислужникът сведе глава над долепените си по индийски обичай длани.

— Моля ви, полковник сахиб — прошепна той. — Тук е секретарят на Негово величество махараджата. Моля ви, той е отвън...

Полковникът замахна към наведената глава на слугата си.

— Никога не приемам посетители следобед. И ти много добре го знаеш!

Прислужникът вдигна умолително поглед.

— Но, полковник сахиб... Това е секретарят на махараджата! Моля ви, трябва да дойдете!...

Полковникът затвори за миг очи. Следобедната жега се засилваше и той вече бе започнал да усеща главоболие. Искаше му се

да лежи вътре на хладно, а не да се поти навън с някакъв проклет туземец! Лицето му пламна, но той потисна гнева си и изръмжа към слугата:

— Къде е?

— Отвън, полковник сахиб — прислужникът се поклони още пониско. — На верандата. Очаква да бъде поканен вътре.

— Донеси ми сакото и ботушите — полковник Милс нямаше никакво намерение да кани индиец в дома си. Щеше да се срещне с този приятел на верандата и никъде другаде. — И по-живо!

Прислужникът се върна почти веднага. Полковникът облече сакото и седна в очакване слугата да му помогне да си обуе ботушите. След миг се изправи отново, прокара пръсти по върха на мустаците си и тръгна към верандата.

— Полковник Милс — възрастен индиец, облечен в *шервани* от тъмносива коприна и шалвари от *чаридар*, притисна длани и склони глава. — Добър ден, сър. Негово кралско величество махараджата ви изпраща най-добрите си пожелания.

Полковникът кимна в отговор. Не зачиташе техните официалности — за него всички те бяха диваци. Облегна се на стената на къщата с обидна небрежност. Изпепеляващата жега го обгърна и той затвори очи.

— Какво има? — запита настойчиво, без дори да погледне към Нанда. — Да, не би да ми носите известие от махараджата?

— Да, полковник, сър — безупречно правилен и гладък, английският на индиеца преливаше от учтивост. Той вдигна поглед направо към зачервения потен офицер и прикри леката си усмивка. — От север, от Меерут, днес до нас достигнаха някои слухове. Новината е относно някакви ужасни вълнения. Проблемът със свинската и говежда мазнина, с която трябва да се смазват новите патрони, е причинил голямо недоволство сред индусите и мохамеданите, сър. Това е голям проб...

— Добре съм запознат със ситуацията, мистър Нанда. Не е необходимо да ми я припомняте — прекъсна го полковникът и се отдели от стената, за да изглежда по-убедителен. — Ако това е единственото, което...

— О, не, полковник, сър — Нанда изобщо не се бе смутил. — Тази сутрин научихме, че войниците, които са отказали да се докоснат

до тези неща, са били унижавани, полковник, сър. Униформите на всичките осемдесет и петима мъже са били смъкнати и глезените им са били оковани. Това е много обезпокоително и аз не мисля...

— Мистър Нанда! — полковник Милс направи крачка напред и се изправи до стройния елегантен индиец. — Аз наистина не виждам какво общо има това с моето командване тук, в Морapur! Тези хора открито са отказали да се подчинят на заповедта да използват патроните и офицерите им са ги наказали. Това наистина няма нищо общо с мен! — полковникът не показва безпокойството, което предизвикаха у него думите на Нанда, но през цялото време се чудеше какво, по дяволите, прави онзи глупак Хеуит, който бе командващ в Меерут. — За мен въпросът е приключен!

— Може би е така, полковник, сър, но се боя, че този инцидент е предизвикал недоволство сред войската. Току-що от Меерут до нас достигнаха ужасяващи слухове...

— Слухове! Ха! Изобщо не ме интересуват слуховете. Аз командвам тази дивизия, което означава, че трябва да взимам решения, а не да се занимавам със слухове! — полковник Милс усети тънка струйка пот да се стича по лицето му и разгневен от жегата, от убийственото превъзходство на Нанда и от ужасния провал в Меерут, той се извърна и тръгна към вратата.

— Простете, полковник... — този път Нанда пропусна претенциозното „сър“. Пристъпи напред, за да се изравни с офицера, и снижи гласа си: — Вестите са за необуздаем гняв, обида и дори за бунт! Аз действително смятам, че вие трябва...

Полковник Милс се извърна рязко:

— Аз трябва да се прибера вътре, за да се отърва от тази дяволска жегата и точно това ще направя, мистър Нанда! — това, че един дивак му говореше по този начин, го вбеси и гневът му най-сетне се отприщи: — И ще ви бъда благодарен, ако престанете да разпространявате клюки и слухове! Вие всички сте еднакви — прекалено заети с празни приказки и да се месите там, където не ви е работа! Когато представите някакви факти, тогава навярно ще ви приема! Но дотогава, мистър Нанда, ви умолявам да престанете да губите времето ми! — и без да се сбогува, полковникът влезе в къщата.

Сумракът на дома му, където не бе много по-хладно, отколкото навън, поне предлагаше спасение от прежурящото слънце.

Полковникът се отпусна в едно кресло, извика на прислужника и започна да попива лицето си с кърпа. Нанда го беше вбесил и той бе изпуснал нервите си. Много полезно щеше да бъде да се напомни на махараджата кой точно управлява този щат, помисли си гневно той.

Но все пак Нанда имаше право — положението в Меерут беше тревожно. Неговите собствени офицери бяха споменали за безредици сред войниците. Хората бяха уморени, изнервени и вълненията във войската се разпространяваха като стихийен пожар. Не трябваше да допусне конфликтът в Меерут да се пренесе в неговите части, затова се налагаше сутринта да отиде дотам и да провери доколко са сериозни слуховете, които му беше донесъл Нанда.

— Слуга! — извика за втори път. Мисълта за ездата преди изгрев в разлагащата жегата само понижаваше и без това отвратителното му настроение. — Къде си, дявол да те вземе?

Прислужникът най-после се появи и той отново се отпусна в креслото.

— Проклет прием! — измърмори на себе си. Последното, от което имаше нужда, беше късната вечеря! Обърна се към слугата и изкрещя: — Смъкни тези проклети ботуши от краката ми! И по-бързо! Проклети диваци, всички сте толкова мудни!

В седем часа същата вечер полковникът и мисис Милс седяха мълчаливо в каретата си, която се клатушкеше по пътя към дома на Индраджит Раи, личния бижутер на махараджата на Джуптана. Алиция усети как съпругът ѝ се стегна, щом приближиха, и сложи бледата си хладна ръка върху рамото му, за да го успокои. Без да откъсва поглед от осветената от фенери алея, тя се наведе през отворения прозорец и вдъхна топлия, напоен с аромата на жасмин въздух, докато се движеха между осветените дървета към обляната в светлина къща.

Каретата спря пред богато украсения просторен дом и млад домашен прислужник се приближи, за да помогне на гостите да слязат, но беше незабавно отпратен. Полковник Милс се обърна и предложи ръка на съпругата си, разгневен дори от самата мисъл за мургавите чужди пръсти върху кожата ѝ.

— Алиция?

— Благодаря, Реджи — Алиция прихвана полите на вечерната си рокля, вдигна глава с подходящ според нея жест и двамата се заизкачваха към верандата срещу домакина.

Индраджит Раи стоеше, придружен от дясната си страна от своя син, и смирено очакваше да посрещне почетните си британски гости. За него беше голяма чест, че полковникът и мисис Милс бяха приели поканата му и бе крайно необходимо да им бъде оказано дължимото им се гостоприемство. Когато те се приближиха, той сведе глава и притисна дланите си една в друга, без да престава да се усмихва, но отклони поглед, за да не ги обиди.

— Полковник Милс сахиб! И мисис Милс мемсахиб! Колко мило от ваша страна, че дойдохте. Оказвате голяма чест на мен и на моето семейство — английският на Индраджит Раи, както този на Нанда, бе безупречен и добре модулиран. Беше го изучавал старателно и бе упражнявал акцента си неуморно. — Моля, добре дошли.

Полковникът кимна в отговор и погледна над главата на индиеца, за да види кои от гостите вече са пристигнали.

— Бих ли могъл да ви представя сина си, полковник Милс? — Индраджит Раи припряно махна с лявата си ръка назад, за да накара сина си да се приближи и да сведе глава. — Това е синът ми Джагат, полковник. За него е голяма чест да се запознае с вас.

Изад домакина пристъпи високо слабо момче на седемнадесет години и протегна ръка към полковника. То гледаше право напред и се усмихваше.

— Много ми е приятно да се запозная с вас, полковник Милс — продължаваше да държи дясната си ръка протегната, въпреки че тя беше напълно пренебрегната. След това се извърна и се усмихна на Алиция: — И с вас, мисис Милс. За мен наистина е удоволствие.

Полковникът усети как гореща вълна от кръв заля лицето му и изду ноздри. За кого, за Бога, се мислеше този млад дявол? Не беше ли запознат с етикета? Отвори уста, за да изрази негодуванието си от тази отвратителна наглост, но Алиция нежно докосна рамото му. Той се сепна, внезапно забелязал настаналата наоколо тишина, и се въздържа. Алиция беше права — в неговото положение не беше подходящо да прави сцени.

— Моля, полковник сахиб, моля, заповядайте вътре, прислужникът ще ви поднесе питиета! — Индраджит Раи пристъпи

пред сина, си със сведен поглед и поведе полковника към вътрешността на къщата. Беше плувнал в пот. Опитваше се да заглади проявената грубост и не спираше да говори: — Оттук, полковник сахиб и мемсахиб, вземете си нещо разхладително. Това е такава чест — да бъдете гости в моя дом. Такава чест за мен и моето семейство. Моля, моля, заповядайте...

Най-после полковникът се усмихна.

— Питие за полковника и мисис Милс! Бързо! — провикна се домакинът над глъчката и плесна с ръце.

Прислужникът се появи с голям сребърен поднос и Индраджит Раи се засуети около напитките. Алиция се усмихваше на няколко техни познати, кимаше наляво и надясно и полковникът малко се поотпусна. Тежкият момент бе отминал — поне засега, и приемът продължи, за голямо удоволствие на любезния домакин.

— Това, което не мога да разбера, е защо никой от сънародниците ни не се противопоставя на господството на англичаните! Ха! Изглежда така, сякаш те се страхуват да оправят положението! — Джагат Раи бе обърнал гръб на компанията и разговаряше с малка група младежи в ъгъла на просторната гостна на баща си.

Той не знаеше нищо за положението в Меерут, нито пък за напрежението сред войсковите части и говореше просто наслуки, наслаждавайки се на трепета да разговаря на забранени теми.

— Струва ми се... — той млъкна, когато един от приятелите му го сръга в ребрата.

Полковникът бе достатъчно близо, за да може да ги чуе и вече няколко пъти бе хвърлял поглед към тях. Ушите му винаги бяха наострени за всеки разговор, касаещ непокорство. Но Джагат беше неудържим.

— Струва ми се — започна той отново и по-високо, така че гласът му се извиси над общия шум, — че там, където са замесени англичаните, ние се страхуваме да изразим мнението си. Струва ми се още...

Джагат усети удар от нечий остър лакът и се обърна, за да протестира. И тогава видя, че полковникът бе прекратил разговора си и

го гледаше твърдо, а върху слепоочието му гневно пулсираше изпъкнала вена. Глъчката в цялата стая стихна, но той решително срещна погледа на полковника.

— И какво точно ви се струва? — настойчиво запита полковник Милс. Този път нямаше намерение да премълчи. Момчето трябваше да бъде поставено на мястото му и да се засрами. Той осъзнаваше, че вниманието на всички присъстващи е насочено върху техния диалог и очакваше момчето да отстъпи.

— Струва ми се, че господството на британците в Индия е плод на тяхното въображение — отвърна Джагат. Говореше със студена увереност, вперил непоколебимо поглед в полковник Милс.

В стаята се разнесе изумен шепот. Джагат Раи, интелигентен, образован и избухлив младеж, нямаше да отстъпи.

— Британците не са по-добри, от които и да било други управници в тази страна, а може би са дори и по-лоши — забеляза, че лицето на полковника пламна, но продължи: — Но каквито и да са, полковник, народът на Индия не е щастлив с тях. Обстановката тук съвсем не е добра и смятам, че трябва да се промени.

— Ами аз... аз... — за първи път полковник Милс не можеше да намери подходящите думи, а множеството продължаваше да наблюдава с ужас и тревога неговото объркване. През цялата му военна служба никога никой по-нисшестоящ не бе разговарял с него по този обиден начин, а още по-малко пък някакъв дивак! Лицето му придоби особен жлъчен израз и внезапно го заля такъв всепоглъщащ порив към насилие, че трябваше да стисне кожените ръкавици, които държеше в ръка, за да се възпре да не сграбчи за врата този нехранимайко.

Джагат Раи само се усмихна, кимна с глава и се обърна отново към приятелите си, сякаш нищо нередно не се бе случило. Тревожеше го единствено мисълта, че може би бе обидил баща си.

— Алиция! — успя най-после да произнесе полковник Милс сред все още стихналата стая. — Тръгваме си! Няма да остана тук, за да бъда обиждан! — той огледа стаята и извика слугата.

— О, Боже мой! Полковник Милс сахиб! — Индраджит Раи се втурна вътре откъм верандата, където беше разговарял с останалите гости, и се поклони смирено. Бе дочул забележката на полковника и бе обзет от дълбок смут. — Моля ви, полковник, не трябва да си тръгвате

толкова скоро! Готвачът ми е приготвил няколко вида европейски сандвичи с препържен хляб. Трябва да останете да ги опитате! — той вдигна очи, изпълнени с надежда.

— Алиция, готова ли си? — полковник Милс сякаш не го позна. Изчака няколко секунди, докато момчето донесе наметката на Алиция, след това я хвана за ръката и я поведе към вратата. — Ние си тръгваме! — съобщи той на присъстващите в стаята.

Последвани от унилия поглед на Индраджит Раи, полковникът и мисис Милс безцеремонно напуснаха приема.

— Проклет нахален тъмнокож! — избухна полковникът веднага щом каретата им потегли. — Никога през живота си не съм виждал подобна отвратителна наглост и чувал подобни глупости! Ако питаш мен, това гадно хлапе...

— Реджи! — запротестира Алиция при грубия език на мъжа си и полковник Милс неохотно се извини.

Известно време пътуваха мълчаливо.

— Не знам къде, по дяволите, щяха да се намират тези фелахи^[1], ако не бяха англичаните! — продължи той, прекалено ядосан, за да се откаже от темата. — Наистина! Те си нямат никаква представа за уменията и организацията, които са необходими, за да...

Внезапно млъкна. Алиция бе положила ръката си в горната част на бедрото му и дългите ѝ елегантни пръсти леко го притиснаха, преди да се придвижат по-нагоре. Съществуваше един-единствен начин да успокои съпруга си и Алиция движеше ръката си изкусно с леки и вълнуващи движения. Между другото, мислеше си Алиция, докато слушаше как дишането му се забавя и нормализира, гневът му винаги продължава дълго.

Полковникът преглътна с усилие, най-последно изпуснал нишката на мислите си, и се отпусна назад върху меката кадифена седалка. До дома му имаше много път и той беше доволен от това. Да вървят по дяволите всички събития от днешния ден, помисли си той, а също и тези, които предстояха утре, като се започне с ужасното пътуване до Меерут. Това беше последното нещо, от което имаше нужда! Отпусна рамене назад под умелите движения на Алиция и въздъхна. Все пак трябва да бъде свършено, няма никакво съмнение, но не и преди да изтече тази нощ — бе последната му мисъл, преди съзнанието му да се

отдаде на удоволствието. Затвори очи и пред него се изправи образът на Джагат Раи.

— Проклет индиец! — измърмори той, когато хладната ръка погали кожата му. Отвори очи, за да провери дали пердетата са спуснати, след това се облегна отново. Не можеш да им имаш дори капка доверие, размишляваше той секунда преди тялото му да потръпне и ръцете на Алиция започнаха да правят своята магия.

---

[1] Заседнал на едно място жител на арабските страни, земеделец. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Неделя, 10 май 1857 г.

Полковник Милс пое камшика, който му подаде конярят, и нетърпеливо почука с него по крака си. Бе все още тъмно и на хоризонта се прокрадваше слабото сияние на новия ден. Но горещината вече бе започнала. Полковникът беше в лошо настроение. Биха могли да тръгнат доста по-рано, ако бяха успели да намерят прислужниците.

— Готов ли сте? — извика той към капитан Бойд.

Капитанът кимна. Той възседна коня, пренебрегвайки младото конярче. Огромният тъмен жребец беше нервен в нетърпението си да препусне и малкото момче се присви до стената на конюшната, докато конят се въртеше раздражено наоколо.

— Добре! Ще се насочим към Лохагар Форт и след това ще прекосим голото поле към Меерут. Бихме могли да спрем за няколко часа край Сариска Пас и да починем в сянката на някоя пещера.

— Чудесно! — капитан Бойд сръга коня с пети и пое. Погледна през рамо към полковника, забави ход, за да го пропусне напред и след няколко минути те напуснаха границите на лагера и се отправиха към голата равнина.

По същото време, на осемдесет мили на север, Меерут, накъдето препускаха полковник Милс и капитан Бойд, бе обзет от хаос и унищожение. Слуховете на Нанда се бяха оказали верни — местните войници се бяха разбунтували.

Гъстият дим от горящите сгради се издигаше към тъмното небе над града и затъмняваше последните отблясъци на луната, а ужасяващите останки от яростните и опустошителни атаки над европейците можеха да се видят само като тъмни, страшни очертания на слабата светлина на зората. Бяха унищожили всичко, което се беше изпречило на пътя им, и докато командващите се бяха колебали — шокирани и объркани, кръвожадните тълпи от бунтовници бяха преминали моста на Абу Нулах и бяха поели по пътя към Делхи. Бяха

се насочили на юг, за да влязат в столицата и да избият европейците, крещейки, изпълнени с гняв и омраза.

— Пррруу! Спокойно, момчето ми! Пррруу! — полковник Милс дръпна здраво юздата и впи крака в хълбока на коня, опитвайки се да запази равновесие. Задържа се върху седлото и някак си успя да усмири коня. Беше опитен ездач, но му бяха необходими няколко минути, за да възвърне контрола си върху животното. След това погледна през рамо. — Исусе Христе! Бойд? Добре ли си?

Конят на неговия спътник също се бе изправил на задните си крака, обзет от паника при внезапните ужасяващи викове, които като че ли идваха отникъде, но капитан Бойд, не толкова опитен в ездата, бе паднал и сега лежеше, стенойки, върху твърдата суха земя. Конят му беше избягал и докато полковник Милс се приближаваше към него, отново се разнесе същият смразяващ вой.

— Мили Боже! Какво, по дяволите... — полковник Милс се наведе и погледна назад. На хоризонта се виждаше облак прах и той разбра, че нямат много време. — Бойд? Можеш ли да се движиш? Трябва да се скрием. Можеш ли да станеш?

Бойд успя да кимне.

— Ето, облегни се на мен — полковникът прихвана с ръка капитана и го изправи на крака. Той изстена и коленете му се подгънаха, но Милс успя да го задържи. Все още стискайки юздата, той довлече Бойд до прикритието на някакви скали, където капитанът се отпусна рязко и се подпря на камъните с побеляло от болка лице.

— Рамото ми — изстена той. — Мисля, че съм си счупил рамото.

— Сигурно. Просто стой тук.

Полковник Милс завърза юздата на коня си, след това се върна, за да прибере фуражката на Бойд. Заличи с крак следите им и се притули под прикритието на скалите. Улови главата на коня и зачака. За пръв път през живота си изпитваше страх. Не за себе си или за Бойд — той не даваше пукнат грош за собствения си живот, но думите на Нанда отново зазвучаха в ушите му и пред него изплува образът на гневния млад човек по време на приема. Боеше се за Алиция. Заради нея сърцето му биеше в гърдите до пръсване, докато тътенът на галопиращи коне се приближаваше и вятърът донасяше виковете на изпадналите в истерия индийци.

След секунди всичко свърши.

Тълпата мъже, чиито разкъсани и напоени с кръв униформи му бяха разкрили всичко, се изгуби от поглед. Заблуден куршум се беше забил в ръба на скалата, зад която лежеше Бойд, а конят на полковника цвилеше от ужас през тези няколко страшни минути. Бяха минали покрай тях в галоп и полковникът и капитанът бяха останали незабелязани.

— Какво, за Бога?...

— Меерут! — отговори полковник Милс, като се изправи и изтри потта от очите си. — Те идваха от Меерут.

Без да губи повече време, изведе коня си към следите и се загледа в далечината.

— Трябва да се добера дотам и да разбера какво се е случило — каза той, готов да се качи на коня. След това изви поглед към Бойд. — Ще се справиш ли?

Капитанът кимна.

— Ще изпратя някого за теб веднага щом пристигна — намираха се на около десет мили на юг от Меерут. Той възседна коня и хвана юздата.

— Мислиш ли, че биха могли да се върнат?

— Не, не мисля — в действителност нямаше никаква представа какво биха могли да направят. От собствен опит знаеше, че индийците са напълно непредсказуеми и не закъсняваха само с едно-единствено нещо — отмъщението. Тази мисъл го накара да изтръпне.

— Бавачке! — Алиция Милс се надигна и остави подноса със закуската на леглото до себе си. Повика отново прислужницата, но този път по-нетърпеливо поради опасението, че ще ѝ се наложи да стане сама. — Бавачке, къде си? Моля те, ела тук! Бебето плаче!

След миг тя въздъхна раздражено и неохотно спусна крака отстрани на леглото, за да стане. Точно в този момент бавачката се втурна в стаята.

— Къде беше? — скара ѝ се Алиция. — Не чуваш ли, че детето плаче?

— Не, мемсахиб — гласът на бавачката трепереше. — Бях отвън.

Внезапно от нея се изтръгна глухо ридание и тя се спусна към люлката. Алиция скочи от леглото, изтича към нея и я хвана за рамото.

— Какво има? Какво се е случило? — по необяснима причина изведнъж я обзе паника. Тази сутрин всичко беше много странно —

слугите ги нямаше, а къщата тънеше в мъртва тишина. Разтърси жената, която се бе навела да вдигне бебето. — Какво има? Кажи ми!

Бавачката освободи рамото си и притисна детето към гърдите си, за да го успокои. Изтри страните си с ръка, неспособна да спре уплашените си ридания.

— Трябва да се махаме, мемсахиб — заекна тя. — Трябва да тръгваме... Моля ви, побързайте...

Тя трепереше и безпокойството ѝ накара детето да заплаче още по-силно. Алиция сграбчи отново рамото ѝ и в страха дългите ѝ пръсти болезнено се впиха в плътта.

— Какво се е случило? — извика тя. — Кажи ми!

— Мисис Милс! Мисис Милс! — бяха прекъснати от настойчиво тропане по вратата. — Мисис Милс! Там ли сте? Аз съм майор Рийс!

— Да! О, Боже мой! — Алиция се втурна и отвори вратата. — Какво има? Какво се е случило? Слуга, слуга!...

Паниката я беше зашеметила и тя едва дишаше.

— Слугата ви е избягал, мадам — прекъсна я майор Рийс. — Както и по-голямата част от прислугата ви. Тук има размирици... Трябва да тръгваме веднага!

Той беше въоръжен със сабя и пистолет. Алиция погледна към бавачката и се опита да си поеме дълбоко дъх, за да се успокои.

— Бихте ли могли да се облечете бързо? Нямаме много време — от далечината се разнесе див животински крясък и Алиция започна да трепери.

— Да, да, мога... О, Боже!

Изтича обратно в стаята и започна да вади чекмеджетата на скрина си, да граби дрехи и да ги трупва на купчина върху пода. Прекалено бе уплашена, за да може да разсъждава. Внезапно ги стресна ужасяващият убийствен вой на тълпата и бавачката избухна в ридания. Това накара Алиция да дойде на себе си.

Като отвори най-горното чекмедже, тя грабна дрешките на бебето и ги подаде на бавачката. Смъкна от раменете си копринения шал и обви с него детето, за да го прикрие.

— Тръгвай! Вземи детето и се скрийте под верандата, долу, където държим виното! Върви! Върви! — настойчиво извика тя и заблъска бавачката към задната врата на спалнята си. Заплака, когато жената се вкопчи в ръцете ѝ. Тя се освободи, неспособна да погледне

детето си. Извърна се, когато майор Рийс тичешком влезе в стаята, и каза: — Сега да тръгваме!

— Мисис Милс, побързайте! Моля ви! — беше преbledнял и облян в пот, а пистолетът беше в ръката му. — Нямаме време! Моля ви, елате с мен.

Алиция изтри лице в ръкава на копринената си нощница, неспособна да спре риданията си, и както бе боса, хукна след майора навън към верандата.

— О, Боже мой!... Не! — погледна отчаяно към обхванатия от пламъци лагер и към гъстия черен дим, който се издигаше към ясното синьо небе.

— Насам! Мисис Милс, насам! — майорът поставяше стълба до стената. — Трябва да се изкачим на покрива... Ние...

Той се обърна точно когато първият от тълпата се показва, крещейки, просмукан от кръв, а стоманеното острие проблясваше заплашително на светлината. Вдигна пистолета, прицели се и стреля. Мъжът падна на земята.

— Хайде! — извика той към Алиция, която стоеше парализирана от ужас. — За Бога, хайде! Хайде!

Не можеше да се изкачи по стълбата без нея.

Ала вече бе много късно. Докато се препъваше към стълбата, краката ѝ се подкосиха. Безпомощна, тя се отпусна на колене, ридаейки, в момента, в който група бунтовници се втурна към къщата, съсичайки ожесточено двамата офицери, пазещи входа. За секунди телата им бяха обезобразени.

Майор Рийс изобщо не успя да стреля втори път.

Много по-късно, когато кървавият хаос, причинен от метежниците, завърши, от него и от Алиция Милс бе останало много малко, по което биха могли да бъдат разпознати.

ГЛАВА ТРЕТА

Беше се стъмнило, когато полковник Милс пое обратно към Морапур. С него имаше десет войници и трима офицери от Шеста драгунска гвардия — това беше всичко, което командването в Меерут можеше да отдели. Пътуването беше продължително и тежко. Полковникът усещаше гадене дълбоко в стомаха си от гледката на опустошение, на която бе станал свидетел в Меерут, и беше уплашен от опасността, която застрашаваше собствения му лагер. Беше шокиран и засрамен от неорганизирания и безполезен отпор на по-старшите офицери в Меерут. Изглежда, командването, независимо от неколкократните предупреждения, бе заварено неподготвено за това, което току-що се беше случило, и нямаше понятие как да постъпи.

С всяка измината миля по пътя към Морапур полковникът изпитваше все по-засилващо се чувство на отчаяние от виденията, които преминаваха през съзнанието му. Горещият пращен пейзаж свидетелстваше за бунта и бе осеян навсякъде с овъглените останки на карета или труп на заклано магаре, от който вече бе започнало да се разнася зловоние, а задушаващата жега гъмжеше от мухи.

Най-после пристигнаха в Морапур. Докато прекосяваше притихналия самотен град към границата на лагера, групата забави ход и продължи в мрачна, угнетяваща тишина. И на Морапур не му се беше разминало.

Полковникът слезе от коня и неколцина от мъжете го последваха. Хвана поводата и преглътна яростта, която се надигаше в гърлото му. Когато се наведе да вдигне една окървавена дамска пантофка, той видя, че в нея все още бе обут кракът, отрязан до глезена. Зад него в тишината отекна неприятният шум, предизвикан от един повръщащ войник, и той затвори очи.

— Боже! Мили Боже! — прошепна той. Продължи напред, преминавайки през цялата касапница като през мъгла. Следваше главния път на лагера, който водеше към неговата къща. За миг тялото му застина. Къщата изглеждаше непокътната. Пусна юздата и се втурна напред. — Слуга! — извика той. — Алиция! Алиция!

Но докато тичаше, кракът му се натъкна на нещо, той се препъна и почти загуби равновесие. Погледна надолу към пътя и тогава я видя. Отпусна се на колене и зарови лице в ръцете си. Но не издаде нито звук. Бе познал ръката на Алиция — там все още стоеше пръстенът, който ѝ бе подарил за рождения ѝ ден.

По-късно, въпреки че полковник Милс не би могъл да каже кога точно, след като ужасната работа по събирането на това, което бе останало от обезобразените тела, и изкопаването на гробовете за тях беше приключила, земята се разтресе от мощен трус и цялото небе за миг бе заляно от бяла светлина, която веднага премина в яркооранжева. Складовете за боеприпаси в Делхи бяха взривени от британските сили, за да не попаднат в ръцете на враговете и трусът от експлозията бе усетен на мили наоколо.

Малката група прислужници, които бяха останали в лагера, прекъснаха пицейки заниманията си и се скупчиха заедно, като виеха и се молеха. Неколцина от войниците изпуснаха инструментите си, а един се препъна и изгуби равновесие.

— Какво, по дяволите, беше това? — полковник Милс се обливаше в пот, която се смесваше на дълги бразди с кървавите петна по униформата му. Обърна се към един прислужник и го ритна силно в гърба: — Ставай, човече! Ставай, казах!

— Дойде откъм Делхи! — извика един от младите офицери. Неговата униформа също бе окървавена. Прокара ръка по челото си и по кожата му останаха следи от пот, мръсотия и кръв.

Полковникът извърна поглед, неспособен да понесе подобна гледка.

— Един Господ знае какво става там — продължи офицерът. Внезапно той погледна през рамото на полковника и гласът му замря. Забеляза фигура на жена, загърната презглава с европейски шал. — Какво, по дяволите...

Той хвърли лопатата и се затича.

Полковникът се извърна рязко.

— Боже мой! Алиция! — той бе познал коприната и за миг замръзна невярващ. След това се втурна след младия мъж към дома си.

Бавачката изпълзя изпод къщата, уплашена от силния земен трясък, и се запрепъва под угасващата дневна светлина, премигвайки няколко секунди поради продължителния престой на тъмно. Все още бе загърната с шала на мемсахиб и притискаше бебето до гърдите си, като отчаяно се опитваше да го накара да замълчи, приглушавайки сърцераздирателния му плач с прегръдката си. Тя издаваше само тихи мъчителни ридания, очите ѝ бяха пълни с паника и ужасено се оглеждаха наоколо в очакване на нещо злоещо.

Пръв до нея стигна младият офицер. Той я сграбчи за рамото, спря я и дръпна шала от главата ѝ. Сега вече можеше да види, че тя не бе онази, за която я бе помислил, и разочарованието му премина в гняв.

— Какво, по дяволите, значи това? — той хвана ръба на фината френска материя и го раздра. — Исусе Христе! Ти, нагла... — и вдигна ръка да я удари.

— Остави я! — полковник Милс се спря задъхан на няколко крачки. Когато осъзна коя беше тази жена, той усети толкова силна болка, че трябваше да се превие на две, за да я превъзмогне. Вдигна поглед към младия офицер и каза бавно: — Това е бавачката на мисис Милс.

Изправи се, направи усилие да запази самообладание и си пое дълбоко въздух. Най-после се приближи до тях.

— Можете да ни оставите, майор — каза той. Без да погледне прислужницата, протегна ръце и взе детето. — Казах, оставете ни!

Детето се стресна от силния му глас. Младият офицер се отдалечи.

Понесъл детето, полковник Милс се отправи към къщата, последван от риданията на бавачката. Носеше го тронаво, неумело, изцяло отдаден на скръбта си, и то започна да плаче — слаб вик срещу мъртвата тишина, която бе обгърнала всичко.

Беше вече тъмно, когато полковник Милс най-после излезе от къщата. Бавачката бе влязла и бе отнесла детето, за да го нахрани и подсуши, но той не беше забелязал. Дълго бе седял сред злоещата тишина посред ужасяващия хаос, който сганта бе оставила след себе

си, и се бе взирал с празни очи към това, което бе останало от градината — любимата градина на Алиция. Не се бе опитвал да намери някаква логика — знаеше много за хората и войната, за да се опитва да го стори, но бе търсил някого, когото да обвини за всичко. В своята подредена военна мисъл той бе убеден, че съществува нещо или някой, който носи цялата отговорност. Нищо не се случваше просто така — събитията се предизвикваха. И през цялото време, докато бе седял, полковник Милс бе насочвал мъката и гнева си към един-единствен факт и само към един човек, когото смяташе за виновника, който му бе нужен. С изопачената си от болка и скръб логика, той обвиняваше Индраджит Раи.

Сега разбираше, че безредиците в Морапур бяха назрявали отдавна. Нима синът на Раи не бе споменал нещо подобно? Какво бе казал? Че обстановката е неприемлива? Той трябва да е знаел, размишляваше полковник Милс, сигурно е имал някаква представа! Ако той е знаел, тогава и баща му е бил осведомен, а може би дори е стоял зад цялата история! Усмиващите се благородни индийци с техните приеми и европейски сандвичи — всичко е било заблуда, за да приспят англичаните с фалшиво усещане за сигурност. Но този парвеню — синът, не можеше да си мълчи! Не бе могъл да държи проклетата си варварска уста затворена, нали? Полковник Милс се изправи за първи път от няколко часа с изтръпнали и схванати от дългото седене крака и закрачи из стаята. Всичко бе започнало да си идва на мястото: посещението на Нанда, приемът и онази сцена. Сега всичко изглеждаше съвсем ясно и той се зачуди как, по дяволите, не го беше разбрал по-рано? Докато крачеше, размишляваше трескаво. Нанда вероятно бе надушил нещо, защото работеше за махараджата, а Раи беше негов личен бижутер. Ами ако Раи бе планирал нещо подобно в продължение на години и бе видял своя шанс в бунта на войниците? Той би могъл да ръководи всичко, би могъл да разбути гнездото на стършелите и да подстрекава, към каквото си пожелае в такава атмосфера.

Полковникът се изправи на стълбите на опустошения си дом и се загледа в светлината на фенерите около лагера — фенерите, които осветяваха пътя, за да бъдат погребани мъртвите. Сграбчи перилата, защото главата му се завъртя, и се олюля несигурно, замаян от гняв и изтощение.

— Исусе Христе! Този човек ще си плати! Господ ми е свидетел, че ще ми плати за участието си във всичко това — прошепна той през зъби.

Плачът на детето наруши тишината и го накара да изтръпне от болка. Плачеше неговият син. Хенри Реджиналд Милс плачеше за своята майка.

— Капитане! — извика полковник Милс към дежурния офицер, който копаеше един гроб. Младият мъж застана мирно и изтри потта от очите си, но от това погледът му не се проясни. Бяха работили цял ден в убийствената жега и всичко бе започнало да се смесва в каша от пот, мръсотия и кръв.

— Да, полковник! — той извърна поглед, не желаейки да погледне по-старшия в очите. Бе погребал останките на жена му. Как би могъл да погледне горкия човек в лицето след това?

— Капитане, искам да отидете в Морапур. Там има хора, които са отговорни за размириците днес, и аз искам да ги доведете за разпит.

Капитанът преглътна и адамовата му ябълка нервно се раздвижи от неудобство.

— Сър, смятам, че трябва да опитаме да приключим с това до довечера, ако е възможно. Аз...

— Дадох ви заповед, капитане! Не ме интересува какво мислите! — прекъсна го полковникът, като вирна брада и изправи рамене. — Трябва да бъде раздадено правосъдие и ние ще се погрижим за това. Двамата, които имам предвид, са от едно и също семейство — Раи. Имат ателие в града и къща по пътя към Деег. Искам да ми ги доведете довечера.

— Да, сър! — капитанът заби лопатата здраво в земята и я остави там. Отправи се към малка група войници, които все още копаеха, и им даде нарежданията си. Само Господ знаеше какво бе намислил полковникът, но той нямаше право да го разпитва. Надяваше се, че няма да им създаде никакви проблеми. Бедният, със сигурност не беше на себе си от скръб и докато бе командващ, последното нещо, от което имаха нужда в момента, бяха нови проблеми.

— Това са британски войници, мастър! Елате бързо! Моля ви, отвън има войници!

Индраджит Раи бързо прекоси коридора откъм спалнята, която делеше със съпругата си, и пристегна памучната *курта*, която бе облякъл набързо. Главното помещение на къщата беше тъмно и прислужникът стоеше с лампа до вратата. Чу шум от стаята на Джагат и извика на сина си:

— Джагат! Всичко е наред. Моля те, върни се обратно в леглото. Сигурен съм, че няма нищо сериозно — като взе лампата от прислужника, той се поспря за момент, за да се пооправи, и отвори вратата.

— Индраджит Раи?

— Да, аз съм Раи. Какво желаете? — Индраджит примигна бързо срещу блясъка на фенерите, но успя само да различи няколко неясни силуета зад офицера.

— Индраджит Раи, тук съм, за да арестувам вас и сина ви. Ще дойдете с мен в щаба на британската армия за разпит — младият капитан говореше с равен глас и се взираше в една точка над главата на стоящия срещу него мъж. Беше много нервен, но не можеше да си позволи да го покаже. Ако неволно проявиш подобна слабост, лукавите индийци веднага се възползваха от това. Никога не бе имал доверие в тях и нямаше никакво намерение да започва да им вярва сега. — Синът ви вкъщи ли е? Кажете на слугата да му предаде, че го чакаме.

Индраджит Раи направи крачка назад и потърси опора в стената.

— Но моля ви... Не разбирам. Моля, трябва да има някаква грешка! Какво бихте могли да искате... — по горната му устна изби пот и той погледна към офицера.

— Арестувам и двамата още в този момент — прекъсна го капитанът и продължи да гледа над главата на арестанта си.

— Бихте могли да информирате домашните си.

— Но аз...

Двама от войниците пристъпиха напред иззад капитана и Индраджит Раи се върна в къщата. Той не можеше да повярва, че всичко това се случваше. Беше невъзможно! Трябваше да има някаква недоразумение. Краката му се подкосиха.

— Татко? Тате? — Джагат се приближи бързо и пое тежестта на баща си точно навреме. Помогна му да седне на стола и погледна към

малката група войници на верандата. Мрачните мъже с изцапани с кръв униформи стояха заплашително в светлината на фенерите. Той преглътна с усилие и погледна баща си. — Какво има, татко? Какво се е случило? Какво искат тези хора?

Индраджит Раи се улови за гърдите и пое дълбоко въздух, за да облекчи болката в тях.

— Това са британски войници, Джагат. Дошли са да ни арестуват.

— Не! Не може да бъде! Защо? Какво сме направили? — Джагат се изправи. Отмести поглед към войниците, след това отново погледна баща си и упорито настоя: — Не могат да направят това. Татко, те не могат просто да ни арестуват. Повикай прислугата. Не могат просто да ни отведат!

Гласът на Джагат се извиси от обзелата го паника и офицерът отвън се размърда неспокойно. Той не можеше да дочуе разговора, но долови тона и това бе започнало дяволски да го изнервя.

— Побързайте там горе! — извика той. — Не бих желал да пращам хората си да ви изведат!

Джагат се извърна гневно:

— Само се опитай! Проклятие! — той се провикна към слугата на хинди, за да го накара да доведе останалата прислуга:

— Върви! Веднага! И им кажи бързо да дойдат тук с тояги!

— Джагат, недей! — възпротиви се Индраджит Раи и слугата веднага спря. Той се изправи и оправи дрехите си. — Това е недоразумение, Джагат. Ще разговаряме с полковника по този въпрос. Това е грешка. Ще видиш. Ела!

Индраджит се извърна към вратата. Събитията в Меерут и Морапур през последния ден го бяха поразили и сломили — той никога не беше виждал толкова насилие и омраза у сънародниците си. Беше се чувствал безпомощен и уплашен за съдбата на собственото си семейство и бе принуден да наблюдава засрамен и разгневен изстреблението на толкова невинни хора. Целият свят тънеше в хаос и това бе само още една част от него.

— Ела, Джагат! — нареди той. Младежът вдигна очи към него, без да знае какво да каже или да направи. — Съобщете на мисис Раи, че ние ще се върнем веднага щом недоразумението се изясни —

Индраджит положи ръка на рамото на прислужника си и добави тихо на хинди: — Грижете се за нея. Джагат?

Джагат за последен път изгледа продължително баща си. За разлика от човека, когото обичаше и уважаваше, той нямаше доверие в английското правосъдие. Погледна назад към осветения коридор и видя фигурата на майка си, която ги наблюдаваше.

— Да, татко — отвърна той и двамата заедно напуснаха къщата.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Полковник Милс седеше сам в офицерската трапезария, обгърнал главата си с ръце. Горещината беше непоносима, а той бе облечен в пълната си униформа. Потта се стичаше по лицето му почти непрекъснато, но той не забелязваше. В подобни кратки интимни моменти не обръщаше внимание на нищо — съзнанието му беше съвсем пусто.

През последните две седмици полковник Милс бе върнал Морапур под британско командване. С малък батальон от Меерут бе установил необикновена власт над местните. Бе обкръжавал всички, които му се бяха стрували подозрителни, бе извършвал екзекуции по своя воля и държеше голяма част от богатите и влиятелни индийци под арест. Той нито знаеше, нито се интересуваше дали постъпва правилно, или греши. Движеше се единствено от силата на скръбта и гнева си — бе тръгнал на своя кръстоносен поход.

Като погледна към джобния си часовник, който бе оставил върху масата, той установи, че почти е време да се събере Анкетната комисия, затова се изправи и изпъна куртката си. Независимо от всичко, полковник Милс винаги беше безупречен — това бе станала негова идея фикс от момента, в който следите от кръвта и мръсотията след клането бяха заличени. Изтри лицето си с чиста носна кърпа — втората за тази сутрин, и подреди книгата си в спретнатата купчина. Миг по-късно отговори на почукването на вратата и тримата офицери, от които се състоеше Анкетната комисия влязоха.

— Добро утро, джентълмени — както винаги, той не се усмихна.

Офицерите насядаха, всеки имаше собствена причина да се чувства неловко и полковникът се насочи направо към въпроса.

— Раи — започна той, без да вдига поглед. — Предлагам да бъдат екзекутирани вдругиден и цялата собственост и земите, принадлежащи на същата фамилия, да бъдат конфискувани в полза на правителството на Нейно величество в Индия.

Един от офицерите се изкашля нервно и полковникът вдигна поглед към него. В стаята надвисна тишина и младият мъж се бореше

да намери сили да се противопостави, но това му желание продължи съвсем кратко. Знаеше, че това, което става, не е правилно, но нямаше смелост да го каже. Подкрепленията щяха да пристигнат след няколко дни, а с тях — дай Боже! — и ново командване. Дотогава щеше да се наложи да търпи. Остана мълчалив, докато полковникът се обръщаше към останалите двама:

— Ако сте съгласни, потвърдете го.

Двамата се съгласиха и предложението беше прието. Младият офицер гледаше колегите си с отегчено и гневно изражение и полковникът премина към следващата точка. Тази среща беше нелепа като всички останали досега, а Анкетната комисия беше само една формалност. Полковник Милс беше командващият, той издаваше заповедите и независимо от това колко абсурдни бяха тези заповеди, поне за момента трябваше да се изпълняват.

— Тате, тате! — Джагат Раи хвана рамото на баща си и внимателно го разтърси. Възрастният мъж отвори очи и се насили да се усмихне, но това усилие сякаш го изтощи и той ги затвори отново.

— Какво има, Джагат? — прошепна той.

— Татко, тук има нещо за ядене. Ето, трябва да се опиташ да хапнеш малко — Джагат му поднесе ръждясала тенекиена чиния. — Моля те, тате, само малко.

Индраджит вдигна ръка и направи знак на Джагат да отмести чинията. Храната не беше приготвена от неговия личен готвач, нито от някой от подобаващата каста и като дълбоко религиозен човек, за него би било осквернение да я яде. Беше прекарал две седмици, без да хапне, и сега беше слаб, обезводнен от липсата на вода и храна, а жегата все повече се усилваше. Джагат въздъхна горчиво и се запита дали да не опита отново, но се отказа, сигурен, че е безполезно. Отиде до отсрещната стена на килията и постави чинията на пода в ъгъла. Остави отворотелната смес, която им бяха донесли на хлебарките.

— Джагат?

Той се върна при баща си и разбра, че иска да му каже нещо. Наведе се над него.

— Татко? Какво има? — взе памучното парче, което бе откъснал от ризата си, намокри го с водата от чашата, която си делеяха, и нежно

го прокара през челото на баща си, за да попие потта. — Тате?

— Джагат, сигурен ли си, че майка ти е добре? — сега Индраджит отвори очи и се втренчи в сина си. — Можеш ли да се закълнеш, че тя наистина е добре?

Джагат извърна поглед.

— Да, татко — тихо отвърна той. — Мога да се закълна.

Той сви юмруци от двете си страни и пожела баща му да не го гледа така. Джагат никога не бе лъгал, а най-малко човека, когото обичаше и от когото се възхищаваше. Той нямаше никакви новини от майка си, нито пък от някой друг, но се страхуваше от последиците, които би имало безпокойството върху баща му, затова не се решаваше да му признае. И така преди два дни Джагат бе излъгал, а сега Индраджит, обхванат от треска и изтощен, се събуждаше през няколко часа и задаваше все същия въпрос. За Джагат беше истинска агония да му отговаря и да повтаря отново и отново лъжата си.

— Джагат, страхувам се, че са ни забравили — задъхано каза Индраджит Раи. Гърлото му беше пресъхнало, гласът му се бе изгубил и сега можеше само да шепти. Спря за миг да си отдъхне. — Искам да настояваш да се срещнеш с полковника... с полковник Милс. Той е честен човек... — отново трябваше да си почине, сякаш усилието изцеждаше последните капки живот от него и той беше на прага на безсъзнанието. Затвори очи и прошепна: — Искам да настояваш да поговориш с него. Той ще ни помогне. Зная, че ще ни помогне.

Полковник Милс стоеше с гръб към стената и гледаше останките от лагера. Офицерската трапезария бе оцеляла по чудо, но повечето от останалите сгради бяха изгорели. Вдигна ръка, за да предпази очите си от блясъка на слънцето и остана така, докато на вратата се почука и той каза на посетителя да влезе.

— Извинете ме, полковник, бих искал да ви кажа няколко думи.

Офицерът, който бе отишъл да арестува Индраджит Раи, стоеше на прага и чакаше полковникът да го познае.

— Казвайте, капитане — полковник Милс продължаваше да стои с гръб към офицера.

— Хмм... Имаме малък проблем с Раи, сър. Той вдига много шум в килията си. Твърди, че баща му е болен, че е в безсъзнание и че

той... хмм... — капитанът се изкашля. — Той настоява да ви види и да разговаря с вас, сър.

— Той настоявал! Той настоявал да разговаря с мен! — полковникът се извърна рязко с побеляло от гняв лице. — Той настоявал! — спря, пое въздух с усилие и на ярката слънчева светлина капитанът с учудване забеляза колко много го бяха състарили събитията от последните две седмици. Някога пълните строги черти сега бяха бледи и отпуснати, а плътта му висеше около врата и челюстите му. — На това момче е трябвало да му бъде даден добър урок още преди години — изкрещя полковникът. — Проклето копеле! Той настоявал...

Капитанът отстъпи крачка назад.

— Сър, не мисля, че...

— Искам да бъде конфискувана собствеността на този човек и семейството му да бъде изхвърлено на улицата. Искам... — той прекоси стаята, отвори вратата и раздра следобедната тишина: — Сержант! Сержант!

Капитанът се притисна към стената, почти физически усетил как яростта на полковник Милс го блъсна назад. През съзнанието му премина мисълта незабавно да се заеме със заповедта на полковника. Сержантът беше истински негодник, а групата му представляваше сбирщина от хулигани. Но се отказа от идеята. Бруталността от предишните седмици бе преобърнала стомаха му — той не вярваше в максимата „око за око“. Не искаше да участва повече в това.

— Проклет сержант! Задник такъв! Къде е, дявол да го вземе?

Полковникът се върна обратно до масата, взе бастуна си и свирепо го удари в ръба, преди да го сложи под мишница. Той не забелязваше, че капитанът е още в стаята и започна да говори на себе си.

— Ще се разправя с тези проклети черни дори ако това е последното нещо, което ще направя... — шептеше яростно и като се обърна, той излезе от стаята, без дори да види другия мъж.

— Отваряйте! Отваряйте! — сержантът непрекъснато блъскаше по вратата с дръжката на палката си и вдигаше невъобразим шум. Той се усмихна, когато дървото започна да поддава и да пука под силата на

ударите. — Отваряйте, казах! Ние сме британски войници! Отваряйте! — палката продължаваше да действа и горната дъска се разцепи по средата. Чу как вратата изтропа, когато някой от другата страна се опита да я отключи, и не можа да се въздържи да не я блъсне отново само за да покаже, че работата е сериозна.

Прислужникът на Индраджит Раи нервно се бе заел с резетата отвътре, а господарката му стоеше зад него. Независимо от жегата, бяха държали къщата заключена, откакто господарят беше арестуван, страхувайки се всеки миг, че войниците могат да се върнат. Сега, когато това се беше случило, мисис Раи изглеждаше странно спокойна. Бе подозирала, че това е неизбежно и трябваше да посрещне съдбата си с достойнство.

Също като сина си, мисис Раи не вярваше в британското правосъдие. През последните две седмици се бе убедила, че когато ставаше въпрос за алчност и власт, те не бяха по-добри от която и да било друга нация. Бяха арестували съпруга и сина ѝ, бяха ги убили — доколкото ѝ беше известно, а сега бяха дошли за имуществото им. Бе скрила всички скъпоценности, които бе успяла да открие, но нямаше представа за онова, което притежаваше съпругът ѝ, така че не бе успяла да спаси всичко.

— Побързайте там вътре! Размърдайте се! — сержантът нетърпеливо ритна вратата, раздразнен от мудността на слугата. Той беше негодник, изпълнен с омраза към индийците, и с удоволствие се бе заел с възложената му задача. Изгаряше от нетърпение вратата да бъде отворена. — Най-послед! — изръмжа той, когато и последното резе беше дръпнато, прицели се в средата и отвори вратата със силен ритник.

Хората му се озоваха вътре за секунди.

Като повали прислужника с жесток удар на палката си, сержантът сграбчи мисис Раи, изви ръката ѝ зад гърба и я повлече през къщата към спалнята. Тя не отрони нито звук, въпреки че лицето ѝ се изкриви от болка. Той я хвърли на леглото, притисна коленете си към гърдите ѝ и като разкъса сарито ѝ, разголи ханша и бедрата ѝ. При вида на издраната и зачервена от борбата кожа той се изправи и се изсмя на срама и унижението ѝ.

— Дори не бих те докоснал, мръсна дивачке! — изсъска той. Тя заплака от облекчение и той я зашлеви силно през лицето, оставяйки я

просната върху леглото.

Останалата част от къщата беше претърсена. Когато сержантът излизаше от спалнята, ритна с крак оголения задник на един от войниците, който изнасилваше бавачката, и се засмя. Младата жена плачеше тихо от страх и болка с широко отворени и празни очи. Той се присъедини към останалите мъже, които ровеха и изпразваха съдържанието на бюрото, разхвърляха из стаята книгите и всички предмети, които според тях бяха без стойност. Вещите, които му харесваха, той тъпчеше в един сак, който бяха донесли точно за тази цел, а парите прибираще в джобовете си.

За по-малко от час къщата беше напълно опустошена. Сержантът отнесе сака и го натовари в един фургон отзад, като остави хората си да вземат от къщата всичко, което им бе харесало. След това даде заповед за оттегляне. Според него къщата трябваше да се запали, но по някаква причина полковникът бе пожелал да бъде запазена. Погледна назад към свършеното от тях и се усмихна. Ако зависеше от него, той не би оставил нито един проклет индиец в това забравено от Бога място.

Полковник Милс слезе от коня и завърза поводите му за едно дърво. Останалият път до къщата, която едва си спомняше от вечерта на приема, извървя пеша и се заизкачва по стълбите към верандата. Сякаш бе изминала цяла вечност, откакто беше идвал тук със съпругата си. Докато стоеше и гледаше останките от разрушения дом на Индраджит Раи, за първи път от седмица насам той се усмихна горчиво. Точно това беше искал, това беше неговото правосъдие.

Извади от джоба си малка златна птичка, украсена със скъпоценни камъни, която хората му бяха плячкосали, и я постави на дланта си. Загледа се в гладко шлифованите рубини и диаманти, които блестяха на вечерното слънце. Алиция би харесала това, помисли си той, то беше чудесен образец за майсторството на Индраджит Раи. Обви пръсти около предмета и го стисна с такава сила, че той болезнено се впи в плътта му. Алиция бе мъртва и това, което бе останало от нея, бе погребано наред с всички останали. Никога не би могла да го види.

Като се извърна, полковник Милс слезе по стълбите и се отдалечи от къщата. Мъртвата тишина, която витаеше наоколо, му достави удоволствие. Отвърза поводите на коня и хвърли поглед назад, преди да го възседне. Щеше да ексекутира двамата Раи вдругиден, преди да пристигне новият командващ. Не би позволил на никой да му попречи. Точно това искаше, точно това беше неговото възмездие.

ГЛАВА ПЕТА

По обяд, точно както Нанда беше осведомен, лагерът беше безлюден. Когато наближи границите му, каретата спря и той се изправи, сякаш бе забелязал в небето да се вие орел и искаше да го покаже на кочияша си. Така осигуряваше точно необходимото време на своите хора да се измъкнат изпод колата и да се промъкнат в лагера. След като за броени секунди тази част от плана беше изпълнена, каретата продължи към стража, който стоеше на входа, където Нанда попита дали полковникът ще бъде така любезен да го приеме.

След четвърт час беше дадено позволенията за визитата и Нанда тръгна по главния проход към офицерската трапезария, като извърна очи от гледката, която представляваха дървените кръстове, с които бяха обозначени гробовете, осеяли цялата околност около лагера. Той беше възмутен от тази сеч, но проявяваше разбиране и съзнаваше, че полковник Милс бе отишъл твърде далеч в откъсването си.

Кочияшът спря пред трапезарията и Нанда му нареди да го изчака. Знаеше, че не би могъл да задържи полковника продължително време, затова се налагаше да побързат. Като закопча ръкавите на шерванито си, Нанда кимна към сержанта, който стоеше до вратата, и с надеждата, че ще може да отвлече вниманието на полковника достатъчно дълго, той влезе, за да изчака да бъде поканен.

Постройката на затвора се намираще точно срещу офицерската трапезария, което беше щастливо съвпадение за него. Щом влезе, кочияшът му скочи от каретата, облегна се на едната ѝ страна и се обърна към войника, който Нанда му беше посочил.

— Пссст... Пссст, войник! — изсъска той. — Искам да ти покажа нещо.

Той се усмихна и извади нещо от гънките на панталона си. Беше пакет с картички, които протегна към войника и веднага привлече вниманието му.

— Ела насам... — прошепна той и посочи с глава към задната част на каретата. Усмихна се отново и намигна: — Имам чудесни картички... Картички на момичета... на бели момичета...

Войникът се изправи, усетил как вълна на задоволство сви стомаха му, и като напусна поста си, излезе на светлината на слънцето и последва кочияша.

— Покажи ми ги — каза той и протегна ръка да вземе пакета. Нямахше намерение да плаща, освен ако картичките наистина не си заслужаваха. Но кочияшът продължаваше да ги държи — точно както му бяха наредили — и се зае сам да развързва пакета. Клекна долу, опря се на стената на затвора и постави първата от картичките, които Нанда му беше дал, така, че войникът също трябваше да клекне, за да може да я разгледа. Наблюдаваше лицето му съвсем отблизо и щом забеляза, че вниманието му е изцяло погълнато, направи знак зад гърба си и започна много бавно, една по една да вади и останалите картички от пакета.

За броени минути хората на Нанда се озоваха в сградата на затвора. Пазачът беше отстранен със силен удар по тила, ключовете му бяха отнети и килията на Раи бе открита. Той щеше да бъде в безсъзнание само няколко минути, така че трябваше да побързат.

Първият отключи вратата, а вторият продължаваше да наблюдава.

— Индраджит Раи! Индраджит Раи... — гласът бе едва доловим от страх да не бъде дочут от останалите затворници. Мъжът отключи вратата, отвори я и прикри носа и устата си, за да се предпази от задуха в килията.

Джагат вдигна очи. Бе коленичил до баща си, за да разхлажда челото му с остатъците от последната им вода и щом забеляза мъжете, се изправи с усилие върху изтръпналите си крака.

— Малика^[1] Шукар! Слава на Боговете... — гласът му пресекна. — Татко... Много е болен... Той...

Мъжът го стисна за рамото и сложи ръка върху устата му, за да го накара да замълчи.

— Довечера ще се върнем за вас. Не сега, защото Нанда е в лагера и може да бъде заподозрян... — настойчиво прошепна той. След това откачи един нож от колана си. — Ето. Трябва да извикаш пазача тази вечер, след като чуеш крясък на орел. Трябва да използваш това! — огледа се нервно назад. — Бъди готов, след като се стъмни. Няма да можем да се върнем отново, но ще ви очакваме. Отзад всичко ще бъде чисто чак до пределите на лагера. Бягай оттам и се навеждай

ниско. Ние ще те прикриваме. Ослушвай се за крясъка на орела. Това е знакът! Щом го чуеш, значи всичко е чисто... — той пусна Джагат и тръгна към вратата.

Пазачът започна да идва на себе си и изстена, с което стресна мъжа.

— Орелът... — изхриптя той и без да каже нищо повече, изчезна.

Джагат изтича до вратата, но тя беше отново заключена. Той се облегна върху нея и изстена. С помощта на друг човек би имал шанса да се справи. Но никога не би могъл да се измъкне жив оттук, ако трябваше да носи баща си. Не би успял да стигне до границата навреме. Скри лице в ръцете си и затвори очи. Как би могъл да изостави баща си тук! Притисна юмруци към очите си, за да спре сълзите на гняв и безсилие, които напиреха в очите му. Как би могъл да направи подобно нещо?

— Раи?

Той се стресна и преглътна с усилие.

— Раи? Отговори ми!

Малкото отворче на вратата се отвори и пазачът надзърна в килията, за да провери затворниците.

— Раи?

Джагат вдигна очи и извика дрезгаво. Пазачът продължи по-нататък. Обикновено не правеше проверка, преди да се стъмни, но този път бе задрямал от следобедната горещина и се бе събудил с отпуснатата върху бюрото глава. Това никога преди не му се беше случвало и той беше нервен. Доволен, че всичко е наред, пазачът се върна на поста си и Джагат се заслуша в отдалечаващите се тежки стъпки. Изправи се, като се опитваше да превъзмогне болката в краката си, и се приближи до баща си.

„Не мога да го оставя, мислеше си той, докато мокреше парцала с вода, знам, че не бих могъл.“ Заля го вълна от разкъсващо отчаяние. Но щом положи ръка върху челото на Индраджит, разбра, че трябваше да го направи.

Баща му беше мъртъв.

— Мистър Нанда, наистина не виждам какво общо имам аз с маловажното управление на махараджата — полковник Милс седеше

на централното място на дългата маса за хранене в трапезарията и наблюдаваше индиеца. Ако зависеше от него, той би пъхнал Нанда в затвора заедно с останалите, но този човек имаше доста влиятелни връзки не само в Джуптана, но и в цялата страна, така че полковникът не посмя. — Бих ви бил много благодарен, ако престанете да губите времето ми.

Нанда се поклони, като не изпускаше от очи прозореца.

— Но, полковник, сър, махараджата иска вашето одобрение! Не желае да бъде обвиняван, че постъпва... — Нанда замълча. Улови блясъка на слънцето върху лъскаво парче сребро в далечината и въздъхна с облекчение. Сигналът беше даден, първата част от плана беше изпълнена. — Той би искал да постъпва правилно винаги. Мога ли да го уверя, че това е така?

Известно време бе успял да разговаря за незначителни неща, но сега изгаряше от нетърпение да си тръгне.

— Да, да, човече! Ако това е всичко, то тогава — да! За Бога, свършвайте вече и ме оставете на мира да си върша работата.

Нанда се поклони и заотстъпва заднишком към вратата.

— О, покорно ви благодаря, полковник, сър! Благодаря ви за времето, което ми отделихте! — вдигна поглед и забеляза, че полковникът вече бе забравил за него. Но това съвсем не го обиждаше.

Бе постигнал това, за което беше дошъл, и бе успял да загуби петнадесет минути от времето на полковника. И като се усмихна на себе си, той се обърна и излезе от стаята.

Вече се бе стъмнило. Нисък тъмен облак покриваше небето и затъмняваше луната и звездите, препречвайки пътя на светлината. Беше тихо и горещият въздух сякаш бе притиснал влажната застинала земя.

Джагат Раи седеше, стиснал бледата студена ръка на баща си, и гледаше през решетките на малкото прозорче към мастиленочерното небе. Чакаше. Нямаше представа нито колко е часът, нито колко време бе стоял така, хванал ръката на баща си. Нямаше представа за нищо, освен за тишината, която го обгръщаше. Ослушваше се за крясъка на орела толкова напрегнато, че цялото му тяло се беше схванало, а тишината сякаш имаше намерение да продължава вечно.

Внезапно се стресна.

Писъкът се повтори още веднъж. Първия път неясно и приглушено от облака, но втория път беше висок и чист, сякаш птицата се рееше точно над него. Това беше сигналът — те бяха дошли за него. Джагат погледна баща си. Наведе се, целуна студеното му чело и прокара пръстите си по него. Изправи се, откачи ножа от колана си и отиде до вратата. Заудря силно по нея с юмрук и започна да крещи, че баща му е мъртъв, защото знаеше, че това е единственият начин тя да бъде отворена. Зае позиция и вдигна ножа. В мига, в който мъжът влезе в килията, Джагат го сграбчи отзад и бързо и безшумно му преряза гърлото.

Нанда чакаше. Седеше отстрани на пътя със слугата си в прикритието на дърветата и през няколко секунди се взираше в хоризонта. Намираха се на около четиридесет мили западно от Морапур, където минаваше границата на Джуптана с другия щат. Оттам продължаваше към Балистан, извън пределите на британската юрисдикция. Всичко беше готово.

Следващия път, когато вдигна поглед, забеляза облак прах. Като насочи коня си нататък, той препусна, оставяйки прислужника си със свободния кон. Когато наближи конниците, той забави ход и видя, че са само двама.

— Джагат? — приближи се до сина на приятеля си. — Какво се е случило? Къде е баща ти?

Джагат поклати глава. Нямаше сили да погледне Нанда.

— Мъртъв? Какво?... — Нанда протегна ръка към момчето, но забеляза болката в очите му и замълча. — Ела, имаш нужда от малко почивка — обърна коня и тръгна към слугата.

Прислужникът бе поставил чайник с вода на огъня и Джагат седна до него. На светлината лицето му изглеждаше много по-състарено за неговите седемнадесет години. Отпиваше от чая си мълчаливо, наслаждавайки се на облекчението да пие, без да се чувства виновен. За разлика от баща си, той бе ял, за да оживее, но всяка хапка му се бе струвала горчива от мисълта, че това е в дълбок разрез с неговата религия.

Докато го наблюдаваше, Нанда усети как собствената му скръб от загубата на приятеля се смесва с дълбокото съчувствие към

младежа. С помощта на махараджата той се бе погрижил да осигури бъдещето му, но това не би могло да се сравни с онова, което той бе загубил. Британското правителство бе конфискувало наследството му и той никога повече нямаше да може да стъпи в този щат. Беше избегнал екзекуцията, но Нанда все още не бе сигурен дали това беше за предпочитане пред перспективата да живее в позор.

— Джагат? — момчето вдигна поглед. — Време е да тръгваш. Трябва да напуснеш щата, преди да открият, че си избягал.

Джагат не се помръдна.

— А мама? Къде е тя?

— Майка ти е в безопасност, Джагат — отговори Нанда. — Крие се при едни роднини на махараджата. Ще чака да изпратиш някого за нея. А сега трябва да тръгваш.

Най-после Джагат кимна и бавно се изправи. Нанда го изпрати до конете, докато слугата загасяше огъня и прикриваше следите му. Двамата застанаха един срещу друг и Нанда прегърна сина на приятеля си.

— Джагат, в името на Боговете, трябва да отмъстиш за това убийство — тихо каза той. — Ти ще намериш начин.

Джагат се притисна към Нанда и годините изведнъж се върнаха назад, когато той беше малко момче.

— Зная... — гласът му заглъхна. След миг се извърна.

— Ето — Нанда му подаде малка кожена торбичка. — Документите ти, писма от махараджата, пари...

Изчака, докато Джагат провери всичко, след това му подаде малко пакетче, увито в плат.

— Джагат, след като войниците са си отишли и майка ти се е върнала в къщата... — забеляза как момчето трепна при последните му думи, осъзнало най-после, че домът му е разрушен. Даде му малко време. След това продължи: — Тя е намерила това и иска да го запазиш — той развърза плата и извади малка златна птичка със скъпоценни камъни, половината от един чифт и със сигурност най-красивото нещо, което Индраджит Раи беше изработил. Джагат се загледа в нея. — Другата е изчезнала, но това е...

Внезапно Джагат вдигна очи и изрече задъхано:

— Това е единственото, което са ми оставили! Това... Това е английското правосъдие, в което баща ми вярваше.

Нанда долови ледената ярост в гласа на момчето и сърцето му подскочи. То щеше да има нужда от нея.

— Да! Това е британското правосъдие, заради което той умря! — сграбчи рамото на Джагат и прошепна настойчиво: — Всеки път, когато погледнеш тази птичка, помни това! А сега върви! Побързай, преди да сме изгубили още време! — Нанда го пусна и му помогна да се качи на коня. Загледа се в силуета му и закри лице с ръце. Плесна коня и Джагат потегли. — Лети като вятъра! — извика той и момчето се обърна. То толкова приличаше на баща си, че сърцето на Нанда се сви от болка. — Върви! Върви!

И като впери очи в тъмнината, той наблюдава коня и ездача, докато те се превърнаха в малка точка на хоризонта, а тропотът от копитата бе погълнат от шумовете на нощта.

---

[1] Малика (инд.) — чичо. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ

ГЛАВА ШЕСТА

Лондон, март 1965 г.

Дългото черно „Бентли“ на Мичъл Харви спря пред терминала за отпътуващи на летище „Хийтроу“ и паркира върху двойната жълта линия. Шофьорът слезе, махна на носача и заобиколи колата, за да отвори багажника. Двата куфара бяха натоварени върху количката и носачът се отправи към мястото за проверка, а шофьорът се качи обратно в колата. Погледна в огледалото за обратно виждане, видя, че стъклената преграда бе вдигната и като обърна поглед право напред, зачака по-нататъшни нареждания.

На задната седалка седеше Мичъл Харви със съпругата си. Той хвана лявата ѝ ръка, погледна бързо трикаратовия диамант на безименния ѝ пръст и я стисна силно в своята.

— Сузана?

Тя извърна към него студеното си безизразно лице.

— Ще пристигна на вилата след пет дни — каза той. — Маргарет знае с подробности маршрута на пътуването ми. Тя ще държи връзка с теб.

Сузана кимна.

— Предполагам, че ще искаш да напазаруваш — отбеляза той. — Сезонът бързо приближава.

Без да продума, тя кимна отново. Мичъл бръкна в джоба на самото си, извади дебела пачка банкноти от по петдесет паунда и ги сложи внимателно в скута ѝ.

— Сузана?

Тя погледна парите и се извърна към него. Ноздрите ѝ се издуха от отвращение. Мичъл стисна пръстите ѝ, знаейки, че диамантът се врязва в плътта ѝ.

— Благодаря, Мичъл — каза тя след малко.

Без да отпусна ръката ѝ, той кимна и каза тихо:

— Ще запомниш това, за което говорихме, нали, Сузи?

Даде ѝ достатъчно време да отговори, без да престава да стиска пръстите ѝ. Тя изкриви лице от болка, но остана мълчалива.

— Попитах те нещо, Сузана! — внезапно изръмжа той и изви китката ѝ към себе си, при което тя извика от болка. Вдигна юмрука, в който бе стиснал дългите ѝ тънки пръсти, останали сякаш без капка кръв. — Няма да търпя повече това! Не и сега! Стига!

Със свободната си ръка извърна лицето ѝ към себе си и заби нокти в бузите ѝ.

— Бях много търпелив, но хората започнаха да говорят. Разправят за някакъв любовник, за жиголо — и ми се присмиват. А аз не обичам да ми се присмиват! — той пусна лицето ѝ и тя сведе глава, насилвайки се да преглътне сълзите си. — Разбра ли?

Като се пребори с порива да изкрещи от болката, която усещаше в ръката си, тя успя да кимне. Внезапно Мичъл пусна пръстите ѝ и тя усети остър спазъм в китката, щом кръвообращението ѝ започна да се нормализира.

— Няма да търпя повече това положение — спокойно каза Мичъл и приглади костюма си, сякаш нищо не се беше случило. — И не се опитвай да ме мамиш, Сузи. Винаги знам какво точно правиш.

Протегна се и натисна клаксона. След миг шофьорът му отвори и той се измъкна навън, докато Сузана изчакваше да бъде отворена и нейната врата. Стъпи уморено на тротоара, потръпна от хладния утринен въздух и като хвана Мичъл под ръка, тръгна с него към терминала за проверка. Усмихна се на младия рус мъж, който седеше зад преградата, и вяло се запита дали той е по вкуса на Мичъл. Съпругът ѝ се обърна, целуна я по бузата, взе ръчното си куфарче и като се завъртя на пети, отиде да даде паспорта си за проверка, без да каже повече нито дума.

— Довиждане, Мичъл — измърмори тя на себе си и въпреки че се чувстваше много нещастна, бавно тръгна обратно към колата.

По-късно същата сутрин Сузана Харви излизаше от „Биба“, натоварена с чанти. Бе похарчила всичките пари на Мичъл. Това бе единственото от нещата, свързани със съпруга ѝ, което ѝ доставяше удоволствие — парите му. И единствената причина, заради която се беше омъжила за него. Задържа вратата отворена за младия мъж, който я следваше, натоварен с други четири големи торби, без да откъсва поглед от заоблените ѝ форми, които ясно се очертаваха изпод тясната

й яркочервена минипола. Таксито я чакаше. Броячът не бе спрял да се върти и бе отчел вече четиридесет лири. Веднага щом я забеляза, шофьорът скочи от колата, отвори вратата и плъзна поглед по голите й крака, докато тя се настаняваше на задната седалка. Кръстосвайки крака, тя приглади дългите до коленете си ботуши от мека кожа и се обърна към шофьора, който не можеше да откъсне очи от бедрата й:

— А чантите?

— О, да... Извинете — той се покашля засрамено, обърна се към младия мъж, пое торбите и грижливо ги настани на предната седалка. Сузана се наведе през прозореца, подаде на помощник-продавача десет шилинга бакшиш и нервно се огледа назад. Облекчена, че никой не я бе проследил, тя се облегна назад и отвори една книга.

— Накъде, мисис Харви? — шофьорът я погледна през рамо. От много време не беше виждал толкова изящни бедра.

— Към къщи, разбира се! — сопна се тя. Въпреки обиколката по магазините, настроението й не се беше подобрило.

— Разбира се — измърмори на себе си шофьорът, даде мигач и се включи в движението. — Предполага, се, че трябва да мога да чета и мисли, нали?

Майор Филип Милс влезе в апартамента на Гросвенър Скуеър, пушна ключовете от мерцедеса на Сузи в пепелника на масичката в антрето, остави куфара си пред вратата и извика Сузана. Погледна в огледалото и приглади косите си. Тенът му отиваше. Гладкото му слабо лице се подчертаваше от тъмнокафявия цвят, а косата му бе изсветляла почти до русо. Напълно доволен от себе си, той се усмихна и извика отново:

— Сузи? Скъпа?

Нямаше търпение да я види.

Прекуси огромната всекидневна, надникна в спалнята и разбра, че я няма. Разочарован, той се отпусна върху дивана, вдигна крака и се пресегна за най-горния в купчината брой на „Вог“. Запали цигара. Това беше временната квартира на Сузана Харви, когато идваше в Лондон и не искаше да си прави труда да отваря къщата на Риджънт Парк. Беше подарък от съпруга й и Филип Милс й бе помогнал да я обзаведе —

двамата бяха купували мебелите, заедно бяха избирали леглото. Съвсем естествено той се чувстваше тук като у дома си.

Отпусна се назад, постави възглавница под главата си и отвори списанието. Дръпна от цигарата, взе пепелника от страничната масичка и го закрепил на облегалката на дивана.

Хвърли поглед към лъскавите реклами, примигна към статиите, след това угаси цигарата, затвори очи и веднага заспа. Беше единадесет часът предобед и той току-що бе пристигнал с директния полет от Делхи.

— Филип! Скъпи!

Сузана се изправи до вратата с малка фирмена чанта на „Биба“ в ръка, последвана от червендалестия шофьор на таксито, натоварен с останалите седем.

— Очаквах те най-рано следобед! — тя се извърна към шофьора и му нареди кратко: — Можеш да си вървиш. Остави чантите там!

Като ровеше в портмонето си, тя изпрати шофьора до входната врата, извади банкнота от десет лири и му я подаде:

— Благодаря.

Щом чу хлопването на вратата, Филип събу обувките си. Изправи се и се загледа към коридора.

— Сузи?

Единственият отговор бе шумоленето на дрехите ѝ и остро потракване на токчетата по паркета. Той чакаше.

— Липсвах ли ти? — запита тя от вратата.

Той се обърна да я погледне. Тя стоеше само по черен колан и ботуши, а голата кожа на облите ѝ стегнати гърди имаше същия кафяв тен като тази на дългите ѝ прави крака. Отметна кичур кестенява коса през рамото си и му се усмихна.

— Боже мой! Дали си ми?... — протегна ръка. — Ела тук!

Тя се приближи и застана пред него, а той започна да целува гърдите ѝ, галейки с устни плътта чак до втвърдените ѝ зърна. Тя бе така преизпълнена с копнеж, че дъхът му секна. Имаше нужда от него. Сексът им беше нещо като наркотик.

— Ами покажи ми тогава — прошепна тя, улавяйки положената на ханша ѝ ръка, за да я придвижи към покритото с дантела възвишение между краката си. След това се наведе, притисна колене от

двете му страни и се зае да разкопчава колана му. — Покажи ми колко много...

Малко по-късно, докато отиваше към кухнята, за да направи чай, Филип чу, че телефонът звъни и тръгна нататък, за да се обади.

— Не! — Сузи скочи от леглото и се озова на вратата на всекидневната. Ръката му замръзна върху слушалката. Тя се опита да прикрие напрежението си и му се усмихна: — Аз ще се обадя, скъпи. А освен това облечи си нещо. Не бихме могли да знаем кой може да наднича в апартамента.

Филип я изгледа с присвити очи, докато тя вдигаше телефона, но Сузи не му обърна внимание. Тръгна към кухнята.

Тя се облегна на масата и се престори, че разглежда ноктите си. Филип я наблюдава известно време, след това влезе в кухнята, за да направи чая. С едно ухо продължаваше да слуша разговора.

— О, здравей, Попи! Да, да, чудесно, скъпа!... Не, не знаех... О, наистина ли! Ако той е тук, ще ти се обадя. Разбира се, но нещата много се промениха, Попи. Нямах представа колко — Сузана замълча, когато Филип се появи отново и постави подноса на масата. — Добре, ще ти се обадя. Да, да, благодаря ти, Попи, ще се видим! — и затвори телефона.

Все още гол, Филип разливаше чая.

— Какво се е променило? — запита той, докато ѝ подаваше чашата. — И кой е този мистериозен „той“?

Филип забеляза, че Сузана се изчерви, наведе се, опитвайки се да го прикрие, и се зае да завързва колана на копринения си халат.

— „Той“ няма никакво значение — отговори тя. — И много неща се промениха.

Тя се усмихна нервно и изчезна към спалнята. След няколко минути застана отново на вратата и му подаде една кърпа. Той я улови и я вдигна към нея.

— За какво ми е?

— Не бъди толкова глупав, Филип — отвърна тя. — Загърни се и се дръж прилично.

Все още пренебрегвайки желанието ѝ, той се пресегна за цигарите, запали две и ѝ подаде едната.

— Но защо? — попита той и отново се облегна назад. — Никога преди не си се оплаквала. И защо да не вдигам телефона? Преди това не те тревожеше.

Отбягвайки погледа му, Сузи сви рамене и се наведе напред, за да изтръска пепелта. Той улови китката ѝ. За момент го заля паника.

— Какво има, Сузи? Омръзнах ли ти?

Тя издърпа ръката си.

— Не! Разбира се, че не си ми омръзнал! За Бога, Филип, поне това трябваше да си разбрал! — извърна поглед. Бяха заедно повече от три години и Филип Милс беше нейният живот. — Причината не е у теб, а...

Сузана замълча, изправи се и отиде до прозореца. Не искаше първият му ден у дома да започне с разпавии.

— Няма нищо — завърши тя. Обърна се с гръб към него и се загледа към улицата шест етажа по-надолу. Внезапно бе обзета от отчаяние.

Филип чакаше. Наблюдаваше гърба ѝ, напрегнатите линии на тялото ѝ, ръцете, които се бяха вкопчили в раменете ѝ. В гърлото му се надигаше все по-усилващ се страх.

— Друг ли си срещнала?

Сузи се извърна.

— О, Боже, не! — тя се засмя — въпросът му беше нелеп! Смехът ѝ беше остър и болезнен и сякаш нещо в нея се пречупи. Неочаквано скри лице в ръцете си и се разплака: — О, Боже!

— Господи, Сузи! Какво има?

Филип скочи към нея и я придърпа към себе си. През тези три години никога не я беше виждал да плаче. Целуна косата ѝ и притисна лицето ѝ към гърдите си.

— Моля те, Сузи! Не може да е толкова лошо! Хайде, стига! — целуна ъгълчетата на устните ѝ и тя изтри сълзите си с opakото на ръката, хълцайки високо. — Хайде!

Отведе я обратно до дивана, зави се с хавлията и отново я притисна към себе си. Внезапно изпита неудобство от голотата си.

— Сега добре ли си?

Тя кимна и бръкна в джоба си за кърпа.

— Ще ми кажеш ли какво има? Какво означават тези глупави забележки: „Не вдигай телефона“, „Не се разхождай гол“? — загледа

се в изящния ѝ профил, обграден от тъмна коса, и изпита такава любов към нея, че се уплаши. — Аз ли съм този „той“?

Тя се стресна.

— И ти не знаеш, че съм в Англия и не си ме виждала? — гласът му се извиси гневно: — Не искаш дори Попи, най-добрата ти приятелка, да знае?

Жената все още стоеше извърната настрани, обвивайки копринената кърпичка около пръстите си.

— Но защо, Сузи? — лениво запита Филип, сякаш не можеше да понася повече това, ала кръвта бучеше в ушите му. — Защо е целият този театър?

— Защото... — тя замълча безпомощно и се протегна за цигарите си.

Той улови ръката ѝ.

— За какво? Кажете ми, Сузи!

Внезапно тя издърпа рязко ръката си, скочи и изкрещя:

— Заради гадния Мичъл! Заради проклетия гаден Мичъл! Той ме следи, шпионите му са навсякъде и знаят всичко за теб и мен. Той иска ти да изчезнеш, да си отидеш! Да се махнеш от живота ми! Заплаши ме, удари ме! Каза... — в гърлото ѝ се надигаше ридание. Лицето ѝ беше изкривено от болка. — Каза, че хората говорели, че си ми любовник, жиголо, и че му се присмивали. Каза, че съм предизвикала скандал!

Закри лице с ръце и захлипа.

Филип можеше само да седи неподвижно и да се взира в нея. Беше изненадан и не знаеше какво да каже, за да я утеши. Мичъл Харви никога не бе влизал в сметките му. Той беше само едно празно лице от фона, безскрупулен хомосексуалист, който се бе оженил за Сузана, за да прикрие сексуалните си наклонности. Докато бяха проявявали дискретност и се бяха движили в свои собствени кръгове, той не се беше интересувал от тях. Изобщо не се беше интересувал от нищо, а най-малко пък от Сузана.

Филип безпомощно се загледа в ръцете си.

— Сузи, моля те, не плачи така! — тихо каза той.

— Как? Като че ли не съм на път да загубя единственото нещо, което някога съм искала и съм обичала! Нима не те интересува? Нима

не те... — опита се да се изтръгне от него, но той я задържа и я прегърна здраво.

— За Бога, Сузи! Престани! — извика дрезгаво, докато тя се бореше да се освободи.

Съпротивата ѝ замря така неочаквано, както беше започнала, и тя се отпусна върху него, заровила глава в гърдите му. Филип погали косите ѝ. Над главата ѝ той се загледа към картината, която бяха купили на Бонд Стриит — работа на Шагал, която бяха платили в брой с парите на Мичъл. Припомни си трепета и сексуалната възбуда, която бяха в състояние да породят парите. Спомни си как бе любил Сузи цялата нощ, докато картината бе висяла на стената срещу тях, и как тя бе извърщала глава към нея всеки път, когато бе стигала до края. Нежно повдигна лицето ѝ към своето.

— Добре ли си?

Тя кимна и се опита отново да скрие лицето си.

— Всичко е наред. Аз те обичам, нали знаеш? И няма да ме отблъснеш с това подуто лице и този зачервен нос!

Той наистина я обичаше, това беше истина. Обичаше всичко, свързано с нея — красотата ѝ, начина ѝ на живот, парите ѝ.

Сузи се усмихна с тъжна полуусмивка и се отдалечи от него. Прекоси стаята, вдигна пакета с цигари и запали две, както беше обичаят им. Филип се приближи и тя му подаде едната.

— Благодаря.

Тя заговори решително, дърпайки непрекъснато от цигарата си. Щом я изпуши, веднага запали втора.

— В края на седмицата трябва да замина за Испания. Мичъл се забавлява там на вилата. Иска да прекарам с него целия сезон, да се обличам, да лъжа хората, да се преструвам! Няма да мога да те виждам. Той се е погрижил за това. Няма... — замълча, неспособна да продължи. Като преглътна с усилие, успя да се овладее. След това продължи спокойно и студено: — И е твърдо решен на това. Иска да стане член на Камарата на лордовете. Свързано е с някаква сделка, която иска да финансира, затова му е необходимо уважение и... аз! Ха! Каква гадна подигравка! Мичъл, гангстерът от Ийст Енд, в Камарата на лордовете! Лорд Харви, който използва съпругата си!

Горчивината в гласа ѝ порази Филип. Никога не беше говорила за Мичъл и той не знаеше нищо за другата страна на живота ѝ.

Сузи се обърна настрани и продължи с отново променен, този път почти детски глас:

— Ти ми липсваше толкова много! През цялото време, докато беше в Индия, аз мислех само за теб и за това тук — огледа апартамента, след това отпусна глава върху ръцете си. — Копнеех да бъдем заедно. Не мисля, че бих могла повече да живея без теб. Наистина не бих могла.

— Няма да се наложи да живееш без мен! — Филип хвана ръцете ѝ. — Сузи? Погледни ме! Слушай, обещавам ти, че ще намеря начин да се справим с това.

Тя безпомощно поклати глава.

— Да! Обещавам ти! — той я придърпа към себе си и целуна дланите ѝ. — Не бих могъл да се преструвам, че зная как, но трябва да има някакъв начин. Нима някога съм те предавал?

— Не.

Той смъкна халата и разголи раменете и гърдите ѝ. Плъзна език по зърната ѝ и тя потрепери. Разгърна останалата част на дрехата и се загледа в тялото, което обожаваше.

— Ще направя всичко за теб, Сузана. Всичко! Няма да те оставя да си отидеш! — прошепна. Тя затвори очи и почти повярва, че това е истина.

ГЛАВА СЕДМА

Филип скочи от автобуса на ъгъла на „Риц“ и Грийн Парк, без да обръща внимание на протеста на кондуктора, и мушна ръце в джобовете си. Беше в лошо настроение. Сузи бе заминала за Малага тази сутрин, той не разполагаше вече с кола и спешно трябваше да намери къде да отседне. Насочи се към Сейнт Джеймс Палас, зави наляво и тръгна по улицата, погледна нещастно към прозорците на „Лок и сие“, където не би могъл да си позволи да наеме стая, и бързо мина покрай „Бери Брос и Руд“. Без Сузана, която плащаше нуждите му, в това число и виното, скъпите му прищевки бяха немислими. Загледан право пред себе си, той продължи надолу по улицата и зави към Марлборо Роуд.

— Добър вечер, сър.

Филип извади ръце от джобовете си и кимна на дежурния полицаи.

— Майор Филип Милс — представи се той.

— Милс... Милс? — полицаят придвижи пръст по списъка пред себе си, след това вдигна поглед и се усмихна: — А, ето! Благодаря ви, майоре. Продължавайте!

Филип премина бариерата, тръгна към сградата и влезе в третата врата отдясно. Имаше среща с Бертрам в офицерския стол, за да вземе ключовете от апартамента му и да доуточнят някои подробности. Надяваше се, че приятелят му няма котки, които трябваше да храни. — Добър вечер, сър.

— Здравейте, ефрейтор — Филип подаде дъждобрана си. — Донесете ми джин и тоник. Знаете ли дали Бертрам е вече тук?

— Не, сър. Повикаха го някъде. Но остави съобщение за вас, сър.

— Повикали са го? — Филип успя да прикрие раздражението си. Ако Бертрам се беше измъкнал, без да уреди нещата за него, той щеше да се озове съвсем на улицата.

— Вие сте майор Филип Милс, нали?

— Да — изръмжа Филип. Не беше в настроение да бъде вежлив.

— Тъъ... Майор Летъм е в столовата и ви очаква, сър.

— А кой, по дяволите, е майор Летъм? — Филип въздъхна раздразнено и приглади сакото си. Тръгна към столовата, чудейки се какво, за Бога, щеше да прави. Последното нещо, което желаше, бе да се прибере у дома при майка си в Уейбридж.

— Филип?

Филип огледа помещението.

— Боже мой! Теди Летъм! — на лицето му се появи широка усмивка и той забърза към стария си приятел. — Но, разбира се, майор Летъм! Какво, по дяволите, правиш тук?

Двамата мъже се здрависаха топло.

— Не съм те виждал сто години, старо куче такова! — засия Филип. — Последния път беше...

— На срещата по крикет между старите приятели — завърши Теди вместо него. — Лятото преди петнадесет години. Ти се беше напил до смърт със съсекса бира и се строполи върху китайския килим на родителите на Смит точно преди вечерята!

Филип избухна в смях:

— И всички трябваше да минат през мен на път към трапезарията!

— Сър?

Филип се обърна, за да вземе джина и тоника си от подноса.

— Мога ли да те почерпя нещо, Теди?

— Не, Пип, благодаря ти, но след няколко минути трябва да тръгвам.

— О, я стига! Нали не всеки ден се срещаш със стар приятел от ученическите си години! — Филип отпи голяма глътка от джина си. — В интерес на истината, имам нужда малко да се поразвеселя.

— Добре тогава! — Теди се засмя силно и гърлено, точно както Филип си спомняше от училище. — Халба бира, моля!

— Да, сър.

Отправиха се към масите. Теди застана до камината, докато Филип се настаняваше удобно в старомодното кресло. Извади цигарите си и предложи на Теди.

— И така, какво правиш тук? — запита той, докато палеше.

— Обичайните задължения, съпътстващи шестмесечната служба в Уелската драгунска гвардия.

— Мили Боже! Съвсем бях забравил, че постъпи в Уелската гвардия. Когато ефрейторът ми спомена за теб, за нищо на света не можех да се сетя кой е майор Летъм.

Теди отново избухна в смях. Питието му пристигна и Филип напомни на сервитъора да им донесе пепелник.

— Къде живееш сега?

— Семейството на Клеър има апартамент в Кенсингтън. Ние...

— Теди замълча и се засмя. — Женен съм от почти една година, Пип. Не знаеше ли?

— Не. Поздравления! — разбира се, че не знаеше. Откакто бе срещнал Сузи, Филип бе скъсал връзките си със старите си приятели. Дори не си беше правил труда да им изпраща картички за Коледа. Прикривайки неудобството си, той каза: — И коя е щастливката?

— Клеър Бенет, а сега мисис Клеър Летъм. По-малката дъщеря на генерал Джон Бенет.

— Е, е, е! — усмихна се Филип. — Радвам се за теб, Теди. Кариерата ти започва обещаващо.

Теди се засмя.

— Тя е невероятно момиче, Пип! Двадесет и една годишна, изключително красива и изцяло моя! Ще я харесаш! — допи остатъка от бирата си. — Ей, слушай! Току-що ми хрумна една идея. Сестрата на Клеър пристига от Съсекс тази вечер, за да прекара уикенда с нас. Защо да не отидем четиримата да хапнем някъде? — Теди млъкна, защото внезапно си припомни старите слухове за връзката на Филип с някаква омъжена жена. — Тъъ... в случай че нямаш други планове, разбира се.

Филип хвърли цигарата си в камината и много точно улучи решетката.

— Не знам, Теди. Трябва да доуредя много неща, защото се местя в апартамента на Бертрам, докато той отсъства, и трябва да взема ключовете...

— Боже! Бертрам! — Теди внезапно бръкна в джоба си и извади връзка ключове. — Ето! Той ме помоли да ти ги предам и каза, че съжاليا, но трябва да си тръгне рано, за да довърши някои неща по лодката си. Изглежда, че се е отдалечила от мястото, където е била закотвена — подхвърли ключовете и Филип ги улови с ръка. — Не разбирам как на някои им се ще да плават около британските острови

през почивните си дни. На негово място бих отишъл в Мед или пък на някое друго горещо и слънчево място.

Филип погледна Теди.

— Няма ли някакво друго съобщение? Някакви котки, който трябва да храня?

Теди се засмя:

— Не, мисля, че не.

Филип неочаквано взе решение.

— Добре тогава! Печелиш за тази вечер! — мисълта за самотната петъчна вечер в апартамента на Бертрам не го въодушевяваше особено. — Едно-две питиета в „Риц“, след това вечеря в едно малко италианско ресторантче, което зная. Какво ще кажеш?

— Звучи чудесно! Клеър ще бъде възхитена!

Филип пресуши чашата си и я остави на пода. Погледна часовника си.

— Ще останеш ли още тук или?...

— Не. Да тръгваме — Теди Потупа джоба на шлифера си, за да се увери, че ключовете му са там. Филип приглади панталона си и погледна приятеля си от училище.

— Готов ли си?

— Аха, разбира се. Имаш ли кола?

Филип рязко се обърна. Толкова беше свикнал да кара мерцедес и да шокира хората с него, че сега се чувстваше като ограбен.

— Не! — каза той през рамо, без да се обръща. Господи, колко му беше нужна колата точно сега! Теди щеше да зяпне от учудване.

— Добре, тогава тръгваме с моята — Теди повика ефрейтора и поиска дъждобрана на Филип. Той беше донесен след секунди и двамата заслизаха по стълбите. Във фойето спряха, за да телефонира в офиса на Клеър. — Паркирал съм отзад — каза Теди, когато излязоха. — Да я докарам ли тук?

— Да, чудесно — Филип наблюдаваше наперената му походка, докато се отдалечаваше, подсвирквайки. За миг завидя на Теди. „Какво съм постигнал аз, запита се той и мислите му се върнаха назад към ужасната сцена със Сузана. Какво точно съм постигнал?“ В този момент обаче Теди се появи иззад ъгъла, натисна клаксона на своя „Остин“ и Филип изхвърли мисълта от главата си. Седна на седалката, полицаят вдигна бариерата и двамата се отправиха към Кенсингтън.

Клеър издърпа морскосинята си вълнена рокля, която носеше за работа, презглава веднага щом вратата хлопна зад нея и скрита обувките си. Изтича боса в спалнята, пусна радиото и започна да припява заедно с „Бийтълс“ познатата мелодия на „Обичай ме, обичай ме“. Избра от гардероба черна къса пола и червена туника, втурна се към килера за подходящо шалче и най-накрая измъкна ботушите си от купчината обувки. Отнесе дрехите в банята, пусна водата, в която изсипа щедро парфюм, и се зае да сваля грима си. Джейн щеше да пристигне в шест и половина, а Теди и Филип Милс вече бяха на път към къщи. Тази вечер ѝ предлагаше възможност, която Клеър бе решила да използва най-рационално.

Джейн излезе от таксито, бръкна в чантата за портмонето си и отброи точната сума. Подаде парите, усмихна се любезно и взе багажа си. Като погледна към сградата, забеляза, че прозорците на апартамента светят и въздъхна облекчено. Клеър си беше вкъщи. Беше подранила, едва минаваше шест и умираше за чаша чай.

Изкачи предните стълби и натисна звънеца, за да ѝ отворят вратата. Във входа повика асансьора, свали жакета си, загледана в проблясващите светлини на отделните етажи, и цъкна с език, защото очевидно някой друг току-що се качваше. Разкопча горното копче на блузата си, събу обувките си и изстена при вида на подутите си глезени. Времето беше необичайно топло за пролетта и тя нямаше търпение да се отърве от вълнените си дълги чорапи и да разхлади краката си в студена вода.

Асансьорът най-после пристигна. Тя се изкачи на петия етаж и натисна звънеца. Облегна се на стената, разкопча жартиерите и нави чорапа на десния си крак с огромно облекчение. Когато вратата се отвори, без да вдига глава, тя каза:

— Не зная защо, Клеър, но еластичният колан, който си купих последния път, когато бях тук, непоносимо се впила в краката ми — повдигна пола и започна да разтрива червения отпечатък върху бедрото си. — Ох! Ето, виждаш ли?

— Господи, да! Наистина изглежда ужасно!

Джейн се стресна и погледна втрещено. Пусна полата си, притисна гръб към стената и се изчерви.

— Кой е, Филип?

Изад рамото на Филип внезапно се появи лицето на Клеър. Тя се промъкна покрай него и се хвърли към сестра си.

— Джейн! О, не! Джени! Толкова се радвам, че те виждам! — погледна назад и се засмя нервно. — Влизай вътре, Филип! Теди ще ти приготви нещо за пиене. Ей сега ще дойдем и ние.

Прикри Джейн и избута Филип навътре с ръка. След това се обърна и каза с висок шепот:

— Боже мой, Джейн! Какво, за Бога?...

Хвана сестра си за лакътя и я натика вътре, а чантите, обувките и жакетът останаха на купчина пред вратата. Преведе я през коридора, отвори вратата на спалнята и я бутна вътре.

— Пфу! На косъм беше! — Клеър заключи спалнята, облегна се на вратата и обърна лице, по което потта вече бе размазала грима. — Мислиш ли, че успя да го шокираш?

Джейн се обърна към нея и я погледна.

— Кого да съм шокирала?

— Ами Филип! Мислиш ли, че успя да го извадиш от кожата му? — Клеър тръгна из стаята, като пощипваше носа си с пръсти. — Ако побързаме и намерим какво да облечеш, а след това поправим грим...

— Клеър! Стига! Спри веднага! — Джейн вдигна ръце, след това се отпусна върху леглото и свали двата си чорапа. Започна да разтрива глезените си. — Първо — кой е този Филип? Второ, няма да търсим нищо, което да облека, нито пък ще поправяме грима ми. Ясно ли ти е? — Клеър кимна глуповато. — И трето — какво става?

Клеър седна срещу сестра си и се наведе към нея:

— Филип е майор Филип Милс, адютант на дука на Камбърланд. На тридесет и пет години е, служи в Шотландската гвардия, бил е съученик на Теди и не е женен! — последните думи бяха изречени с толкова тържествен тон, че Джейн сви рамене. — О, Джейн! Той е точно за теб! Не мога да повярвам! Предполага се, че ние четиримата ще отидем заедно на вечеря тази вечер. Ще пием по едно-две питиета в „Риц“...

— Клеър... — Джейн поклати глава.

— Току-що е казал на Теди, че има нужда да се поразведри. Съвсем свободен е, докато дойде времето да замине... Работи в Индия засега — нещо в служба на махараджата, и каза...

— Клеър...

— Ужасно е красив, не мислиш ли? И е много по-близо по години до теб от всички останали мъже, с които сме те запознавали досега...

— Клеър! Достатъчно!

Джейн се изправи. Знаеше, че Клеър е изпълнена само с най-добри намерения, но идеята наистина не ѝ харесваше. Беше уморена, започваше да усеща главоболие и се бе наситила до края на живота си от безполезните срещи, които ѝ устройваше Клеър. Обърна се към сестра си колкото може по-любезно:

— Виж, защо не излезете с този приятел Филип и не ме оставите тук? Сигурна съм, че ще успееш да убедиш някоя от твоите очарователни приятелки да дойде с вас, за да станете четирима. Може би Аби? — Джейн се усмихна с една от своите разумни усмивки на по-възрастна, но щом забеляза посърналото лице на Клеър, каза несигурно: — Е, очевидно няма да е Аби.

Клеър стана и прекоси стаята.

— По-добре да им кажа, че няма да дойдеш с нас.

Джейн долови сълзите, които се надигаха в гласа ѝ, и чу тихото изхълцване. В този момент се ненавиждаше.

— О, добре! — каза тя точно когато Клеър отваряше вратата. — Щом това означава толкова много за теб, тогава ще дойда.

Клеър се обърна:

— Наистина? Ще дойдеш ли?

— Да — Джейн се усмихна въпреки раздражението си и закопня за един силен душ. — Дай ми няколко минути да се пооправя. Но те предупреждавам, че не си правя никакви илюзии!

— Не, разбира се, че не! — Клеър засия, напълно доволна от себе си. Бе уверена, че най-после е намерила подходящия мъж за Джейн. В нейните романи да останеш неомъжена на двадесет и шест години бе равностойно на грях. — В такъв случай, ще се видим след малко.

— Да, след няколко минути.

Клеър затвори вратата след себе си и Джейн въздъхна тежко.

— Не си правя никакви илюзии — повтори тя, докато се оглеждаше в огледалото и приглаждаше косите си. След това се обърна на глас към отражението си: — Но дори и да е така, това няма никакво значение.

Коктейлбарът в „Риц“ беше пълен, Филип седеше на масата срещу Джейн мълчаливо, а шумът от разговорите около тях го караше да се чувства още по-неловко. Цялата тази вечер беше грешка. Той беше в лошо настроение и му се искаше изобщо да не се бе съгласявал да дойде.

Погледна към Теди и Клеър, които случайно бяха срещнали един приятел и сега седяха до бара, разговаряха оживено и се смееха. Клеър често поглеждаше крадешком към тях, за да провери как се справя сестра ѝ. Беше хубавичко момиче, реши той, докато наблюдаваше дългите ѝ тънки крака, и бе направила разумен ход, като ги беше оставила насаме да си побъбрят и им бе осигурила достатъчно време да се опознаят. Насочи вниманието си отново към Джейн и се усмихна. Беше неудобно, но той беше наистина прекалено потиснат, за да се забавлява.

— Искате ли цигара? — попита той само за да започне някакъв разговор.

— Да, ако обичате.

Филип протегна кутията към Джейн. Тя изчака, докато ѝ поднасяше огънче, след това каза:

— Много е неприятно, нали?

— Кое? — Филип се облегна назад.

— Цялата вечер. Клеър поглежда през пет секунди, за да разбере дали прекарваме добре, след като съвсем целенасочено ни остави сами — усмихна се, искрено развеселена от учудването на Филип. — Ооо, всичко е наред! Свикнала съм. Клеър с нейните опити да ми намери съпруг!

Той отвърна на усмивката ѝ.

— И нямате нищо против?

— Всъщност не. Всеки път, когато го прави, аз се заричам да не ѝ го позволявам никога повече, но след това... — вдигна рамене. — Опитвам се да не го приемам сериозно.

— Много сте търпелива.

— Да, сигурно е така наистина.

Двамата се усмигнаха.

Джейн забеляза, че Клеър криви врат, за да види какво правят, и се наведе напред:

— Вижте, струва ми се, че не съм в настроение да търпя повече. Утре сутринта трябва да ставам рано, за да рисувам и ще ми се отрази добре, ако си легна по-рано. Бихте ли имали нещо против, ако внезапно ме заболи главата и вие ме изпратите до вкъщи? — усмигна се. — Така Клеър няма да бъде разочарована.

Облекчението върху лицето на Филип беше очевидно. Джейн се наведе и вдигна чантата си от пода.

— Чудесно! — каза тя. — Значи — решено!

Филип допи питието си.

— Благодаря ви, Джейн. Оценявам...

Жената сви рамене и го прекъсна:

— Тръгваме ли? Можем да отидем при тях и да им кажем, че си отиваме.

— Добре.

Той се изправи, предложи ѝ ръката си и тя я прие. Джейн притисна ръка върху челото си, а Филип придаде подходящо съчувствено изражение на лицето си, когато двамата се приближиха до Теди и Клеър, за да им кажат, че си тръгват.

Пред хотела Филип и Джейн изчакаха, докато портиерът им повика такси. Той погледна към спретнатия ѝ син костюм, към обувките без пети и подходящата чанта и бързо помисли колко добре изглежда тя — сдържана и разумна. Колата пристигна и шофьорът ѝ помогна да се качи.

— Надявам се, че се чувствате добре — каза Филип.

Джейн се усмигна:

— Да, благодаря. Радвам се, че се запознах с вас, Филип.

— Аз също. Благодаря ви!

Затвори вратата и махна на Джейн през прозореца, но тя вече се бе обърнала и гледаше право пред себе си. Не беше от жените, по които би се увлякъл красивият, очарователен и изтънчен майор Филип Милс. Никога не е била и никога нямаше да бъде.

— Прекалено си обикновена, Джейн — измърмори тя без горчивина или съжаление и се облегна назад, за да се наслади на пътуването до дома.

ГЛАВА ОСМА

Филип се протегна и запали нощната лампа. Навън едва бе започнало да се зазорява.

— Будна ли си? — той седна на леглото.

— Не — Сузана се изтърколи към своята част и закри очите си с ръка. — Още не.

Филип се усмихна.

— Шест и половина е. А това е твоят будилник — наведе се и я целуна по бузата, когато тя отвори очи.

— О, Боже, наистина ли?

Филип пусна крака от леглото и се протегна за цигарите.

— Ще сложа чайника — каза той и се отпрати към кухнята.

Сузана се надигна, разтърка очи и се загледа в него, докато той напускате гол спалнята. Знаеше, че е време да става и да тръгва, но не искаше да го приеме. Изобщо не биваше да е тук, защото това бе много рисковано. Чувстваше се напрегната и нещастна.

— Не трябваше да идвам — каза тя, когато Филип се върна и взе панталоните си от стола. — Трябваше да остана в къщата, защото Мичъл ще разбере. Знам, че ще разбере. Беше грешка!

Филип облече бельото си и се приближи до леглото.

— Сузана, стига вече! Започваш да ставаш същинска параноичка! Не беше грешка — наведе се и целуна вдлъбнатината на врата ѝ. — Имах нужда от теб снощи. Не бих могъл да остана сам в апартамента на Бертрам. Трябваше да се сбогуваме както трябва!

Той плъзна устни към гърдите ѝ и тя затаи дъх.

— Филип, моля те, недей! Трябва да се облека и да тръгна!

Филип се отдръпна.

— Добре.

Като се извърна рязко, той се дооблече, нахлузвайки закопчаната си наполовина риза презглава, и сложи вратовръзката си, която бе натъпкана в джоба на сакото.

— В колко часа ще дойде шофьорът? — занимаваше се с копчетата на ръкавите си и не я погледна. Не че наистина го

интересуваше — не искаше да знае нищо за другата страна на живота ѝ, но чувстваше, че трябва да попита. Опитваше се да подхване незначителен разговор, за да прикрие отчаянието, което бе обхванало и двамата.

Сузи се измъкна от леглото и се протегна към халата си.

— В седем и половина — отговори. — Но Маргарет идва тук в седем. Ще донесе някакви документи, които трябва да предам на Мичъл.

— Разбирам — Филип улови погледа ѝ в огледалото. Извърна се и я прегърна. Притисна я до себе си и вдъхна аромата ѝ — аромата на техния секс, на парфюма ѝ и на всичко онова, което го изпълваше с копнеж. — Боже мой! Обичам те, Сузи! Не мога да понеса мисълта да живея без теб!

Тя се притисна към него. Пръстите ѝ се впиха в раменете му и тялото ѝ изведнъж му се стори много крехко, но едновременно с това и много силно. Не можеше да си представи, че би могъл да живее без нея.

— Какво смяташ да правиш? — прошепна тя.

Мъжът се отдръпна и я погледна в очите.

— Не знам... Но ще измисля нещо, обещавам ти!

Сузи кимна и се отдалечи от него. Не му вярваше и той го знаеше. Отиде до леглото и оправи покривката само за да спечели малко време.

— По-добре да тръгвам — праметнал сакото си през рамо, Филип тръгна към вратата.

— Не е необходимо — погледна го Сузи.

— Да, необходимо е. Не бих искал да бъда тук, когато си тръгнеш. Искам да запомня апартамента, когато си в него — видя как лицето на Сузи помръкна и затвори очи. Когато ги отвори отново, тя се беше стегнала и го гледаше с преbledняло лице. — Ще ми се обадиш ли, когато се върнеш? Просто за да се уверя, че всичко е наред? Ще запиша телефона на Бертрам в бележника ти.

Тя кимна и той се обърна.

— Филип?

— Да?

Не знаеше какво да каже. Искаше само да го погледне, за да съхрани образа му дълбоко в паметта си.

— Пази се.

Той се усмихна:

— Ти също.

И без да каже нищо повече, той напусна апартамента. Тя чу как входната врата хлопна, след това настана тишина и като се отпусна върху леглото, се отдаде на скръбта си.

Когато излезе сред студения утринен въздух, Филип вдигна яката на сакото си и се запита какво, по дяволите, щеше да прави. Беше прекалено рано, за да се заеме с нещо полезно, и прекалено късно, за да се върне отново в леглото. Чувстваше се ужасно и мисълта за самотата му и необходимостта да се оправя без Сузи го изпълваше с отчаяние. Реши да се разходи. Като се насочи към Хайд Парк, той сви към Хайд Парк Корнър, а подметките на обувките му скърцаха остро по тротоара в ранната утрин.

Джейн напусна апартамента на Куинс Стрийт малко след седем. Носеше столче, сгъваем триножник и кутията си с акварели, наред с огромната препасана през рамо чанта, която съдържаше термос с кафе и няколко приготвени предишната вечер сандвичи — любимите ѝ яйца с бекон. Когато се насочи към Серпентината, тя вече бе избрала предварително гледката, която щеше да рисува, и сега се оглеждаше за нея. Вървеше бързо, защото сутрешната мъгла я караше да трепери и тя пожела да бе взела и шала си заедно с шапката. Докато вървеше, разкършваше рамене и тропаше с крака, за да се стопли, тананикайки ужасно фалшиво: „Не пускайте дъщеря си на сцената, мисис Уортингтън“.

Филип седна на пейката и се загледа в патиците във водата. Внезапно усетил студа, той се загърна плътно със сакото си, скри лице в ръцете си и затвори очи. Чувстваше се ужасно. Заслушан в пустата тишина около себе си, която се нарушаваше само от крясъците на птиците, той мислеше за Сузи, за топлината на тялото ѝ до неговото и осъзнаваше, че никога преди не се бе чувствал толкова унил и самотен. Наведе се напред, склони глава и точно тогава Джейн го забеляза.

Като зави покрай Албърт Мемориъл, Джейн прекоси набързо парка, отпрати се към мястото, което бе избрала, и тръгна към пейката, която имаше намерение да използва. Мина покрай групата дървета и с мокри от росата крака се спря до самия край на езерото. Пейката беше заета. Порови из чантата за очилата си, сложи ги и се загледа от двадесетина метра разстояние към натрапника. Не можеше да види ясно лицето му, но по фигурата му личеше, че е много потиснат. Цъкна раздражено с език и кривна покрай езерото, търсейки друго подходящо място, без да изпуска от очи мъжа, за да разбере дали няма намерение да си тръгва. В този момент Филип вдигна лице.

Няколко секунди двамата се взираха един в друг, опитвайки се да се разпознаят, след това Джейн се досети кой беше той и му се усмихна.

— Здравейте! Хммм... Джейн Бенет — каза тя. — Не се ли запознахме снощи?

Свали шапката си, разтърси глава и косите ѝ се разпиляха върху раменете.

— Да, спомням си — Филип се изправи, когато тя се приближи до пейката. — Мина ли главоболието?

— Изчезна като по чудо още на път към вкъщи. Не е ли странно? Той се усмихна:

— Много странно — като седна отново, той прокара ръка през лицето си и погледна към Джейн. — Е, какво правите в Хайд Парк в седем часа сутринта, Джейн Бенет?

Погледна към нещата, които беше донесла.

— Рисувам — отвърна тя. — Акварели за Дружеството на акварелистите в Уест Къмъртън. Изучавам земята и небето.

— Много интересно.

— Съвсем не — Джейн вдигна рамене. — Всъщност е доста глупаво. Веднъж в седмицата чета лекции на група хора, чиято средна възраст е седемдесет години, и ако някой остане буден до края, считам вечерта за много успешна.

Филип отново се усмихна и се изправи.

— Е, в такъв случай считам, че трябва да ви оставя — каза той. Сложи ръце в джобовете си и огледа парка.

Джейн погледна бледото му лице, което изглеждаше много тъжно въпреки усмивката, и каза:

— Искате ли малко кафе? Имам цял термос.

Той отново я погледна.

— Изглеждате така, като че ли чаша кафе ще ви се отрази добре.

Тя се намръщи и бръчката между очите ѝ я правеше да изглежда изпълнена със съчувствие. Това се хареса на Филип и малко го стопли.

— Да — отговори той. — Чаша кафе ще ми се отрази чудесно.

Седна отново на пейката, а Джейн бръкна в чантата и извади голям термос и пакет със сандвичи.

— Ето — каза, като му подаваше увития във фолио пакет. — Бекон с яйца. Ако това не успее да ви развесели, нищо друго не би могло.

Без изобщо да е гладен, той пое пакета, разтвори го и се загледа в сандвичите.

— Вие не искате ли един?

— Още не. Ще запазя своя за по-късно. А вие давайте, яжте!

Джейн наля кафе и му го подаде, Филип отхапа от бекона с яйцата.

— Хммм.

— Обикновено става точно така — изкоментира Джейн, докато Филип се зае с втория сандвич. — Мислиш си, че не си гладен, но след първата хапка си готов да изпразниш целия пакет.

Той я погледна с пълна уста, след това сведе поглед.

— Винаги ли сте права? — запита той, без да престава да дъвче.

— Боже мой, не! Но когато греша, не казвам на никого! — отпусна се на пети и го погледна. След това внезапно каза: — Има ли нещо, за което бихте искали да поговорим?

Филип спря да дъвче.

— Не! — отсече рязко и заби поглед в скута си. Едва я познаваше. За коя, по дяволите, се мислеше тя?

Когато отново вдигна очи, Джейн продължаваше да го наблюдава.

— Просто изглеждате много мрачен. А понякога помага да си поговориш с някого — вдигна рамене и се изправи. След това се наведе и вдигна капачката на термоса. — Свършихте ли?

— Да — Филип погледна към остатъците от сандвичите, след това неочаквано промени решението си. — Искам да кажа, още не. Има ли достатъчно кафе за още една чаша?

Лицето на Джейн се отпусна и той се усмихна.

— Мисля, че да — отвърна тя. Той се отмести, за да й направи място и тя седна до него на пейката, като му наливаше още кафе в малката пластмасова капачка на термоса.

— Джейн?

Тя спря и се обърна към него.

— Какво бихте направили, ако мислите, че може да изгубите единственото нещо, което има значение за вас? — той извърна поглед, защото не искаше тя да забележи болката в очите му.

За момент Джейн остана мълчалива.

— Не знам — честно отговори тя и след малко добави: — Мисля, че ако то наистина означава толкова много за мен, вероятно бих направила всичко възможно, за да го запазя.

Филип бързо я погледна.

— Всичко?

— Да. Струва ми се, бих направила всичко — усмихна се с доста тъжна, както се стори на Филип, усмивка. — Въпреки че никога не съм изпадала в подобно положение. Искам да кажа, че никога не съм имала нещо или някого, който да означава за мен повече от всичко останало.

Филип се протегна и хвана ръката ѝ. Беше необичайно откровено признание и той изпита уважение към нея заради куража ѝ.

— Благодаря ви, Джейн — каза той.

— Боже мой! — засмя се засрамено тя. — И за какво?

И като освободи ръката си, се изправи, взе чантата си от земята и я постави на пейката между тях.

— Най-добре ще е да започвам — каза тя и извади боите си, преди това място да се пренасели с американски туристи.

Филип също се изправи, изтръска останалите капки кафе, зави капачката на термоса и подаде на Джейн останалите сандвичи. След това сложи ръце в джобовете си.

— Някой ден трябва да отидем да пийнем по нещо — каза повече от учтивост, отколкото от желание да го сторят. Джейн кимна, напълно наясно с това. — Благодаря ви за кафето, Джейн.

Тя се обърна към него и му се усмихна:

— Удоволствието беше изцяло мое, Филип.

— Благодаря ви също и за... — но Джейн вече бе сложила шапката си и се бе заела да разполага статива си, така че той не си

направи труда да довърши изречението. — Довиждане, мис Джейн Бенет.

Жената вдигна очи към него. Той със сигурност беше най-красивият мъж, когото беше виждала.

— Довиждане, майор Филип Милс — каза. И докато го наблюдаваше да се отдалечава, тя въздъхна едновременно със съжаление и облекчение и се зае с акварелите си.

По-късно същата сутрин, докато Джейн довършваше първата си рисунка, Филип тръгна към апартамента на Бертрам, като извървя пеша целия път от Хайд Парк. Включи отоплението, разтвори завесите във всекидневната и отвори малкото горно прозорче, за да влезе свеж въздух. След това отиде в малката кухня, за да си направи кафе. Изпълнен с надежда, порови из хладилника, но не успя да намери нищо друго, освен половин лимон и бутилка тъмна бира. Ако нямаше уговорена среща за обяд в Кенсингтън Палас, щеше да се поддаде на изкушението да пренебрегне кафето и да си отвори бирата.

Напълни чайника, пусна газта и го сложи да заври, докато тършуваше из шкафовете за кафето и захарта. Никога преди не му се беше налагало да се занимава с подобни неща. В апартамента на Гросвенър Скуеър икономката на Сузи се грижеше за всички домакински нужди, дори му купуваше любимата паста за зъби. Най-после намери металната кутия и гребна от нея една чаена лъжичка екстракт, за да си направи кафе. Отнесе го в спалнята, седна върху малкото двойно легло, на което имаше само едно одеяло, и мрачно се загледа в багажа си. Той се състоеше от шест куфара и четири кашона — неестествено количество вещи, които беше вдигнал от дома на Сузи. Ако искаше да остане в апартамента на Бертрам, трябваше да подбере само най-необходимото. Това беше потискаща мисъл.

Забеляза чантата с тоалетните си принадлежности и реши, че първото нещо, което трябваше да направи, бе да си вземе душ и да се преоблече за обяда, след това да потърси ръчния си куфар. Това беше първата му среща с дука след завръщането му от Индия в Обединеното кралство и той бе длъжен да уведоми Едуард и обкръжението му за подробностите около работата му в Байджур. Стана, остави отвратителното кафе на страничната масичка, порови из багажа, с

който се беше върнал от Индия, и намери куфара, в който бяха подредени ризите и вратовръзките му. След това отиде в банята и разопакова тоалетните си принадлежности.

Двадесет минути по-късно, потънал до брада във водата, Филип слушаше радио, размишлявайки върху думите на Джейн, и за първи път от няколко дни насам се почувства по-добре. Апартаментът на Бертрам не беше като този на Гросвенър Скуеър, но беше удобен и щеше да му свърши работа за известно време. Но това, което повдигна духа му, беше именно разговорът с Джейн, защото донякъде изясняваше нещата. Не че в думите на Джейн имаше нещо кой знае колко мъдро, но тя бе казала нещо, за което той знаеше, че е истина. Бе произнесла думи, върху които той бе размишлявал, и когато го беше чул от нея, те му бяха прозвучали по-истински и съвсем осъществими. Все още не знаеше отговора и не виждаше никакъв начин, но беше сигурен, че ще го намери.

Като пусна крана с пръстите на крака си, Филип остави ваната да се напълни още малко, потопа се изцяло в нея, след това се изправи и се подсуши с една от сивите твърди кърпи на Бертрам. Навлече халата, погледна през прозореца към небето и изпрати въздушна целувка на Сузи някъде по пътя ѝ към Малага. Отиде в спалнята да се облече. Беше единадесет и половина и след час трябваше да бъде на обяда.

Филип слезе от таксито пред Кенсингтън Палас, подаде банкнота на шофьора и му каза да задържи рестото. Приблужи се към дежурния полицаи, който го провери, и се отправи към кабинета на дука, оправяйки пътъм вратовръзката си.

— Здравейте, Филип! — сър Дейвид Пулинг, аташето на дука, го очакваше и двамата си стиснаха ръцете. — Как сте? Как е в Байджур?

— Много добре, Дейвид, благодаря. Вие как сте?

— Много добре, много добре!

— А Лора?

— И тя е добре. Затънала е до ушите сред комитети, училища и деца — той се засмя. — Хаосът на семейния живот!

— Мога да си представя! — любезно се засмя и Филип.

— Филип, ще обядваме в апартамента на Едуард днес — каза сър Дейвид и го поведе към дъното на коридора. Отстъпи назад и Филип

мина пред него, докато той затваряше вратите след тях. — Ще бъдем само ние — продължи сър Дейвид, докато вървяха към личния апартамент на дука.

— Разбирам — Филип се опита да прикрие изненадата си. Не беше очаквал подобно нещо.

— Обяд за трима — засмя се сър Дейвид. — Вървете, Филип. Едуард ни очаква.

— Чудесно! — Филип прочисти гърлото си й изкриви устни в подходяща усмивка, щом влезе в апартамента на дука.

— Филип! — Едуард се показва откъм всекидневната, като чу вратата да се отваря. — Много се радвам да ви видя! Как сте? Изглеждате чудесно!

Дукът се приближи и стисна ръката на Филип.

— Здравейте, сър! Много съм добре, благодаря ви.

— Чудесно! Великолепен тен! — той се засмя сърдечно и Филип малко се отпусна. — Надявам се, че сте свършили и някаква работа там, а не сте прекарвали дните си само в излежаване край басейна на Вики и в игри на поло!

Филип се усмихна.

— Наистина имах много интересна среща на поло с махараджата, сър.

— Аха! Нали ви казах, Дейвид? — той отново се засмя. — Влезте, Филип. Нека да изпием по едно питие — погледна часовника си. — Ако си спомням точно, в индийското висше общество в дванадесет и половина вече щяхте да сте на второто си уиски със сода! — поведе ги към всекидневната и направи знак на Филип да седне. — Джин? Или уиски?

— Джин с тоник, моля.

— Добре. Вие, Дейвид?

— Същото, ако обичате.

Дукът поръча питиетата и седна на дивана срещу Филип. Стаята бе обзаведена с тапицирани в кремаво златист брукат мебели и докато го наблюдаваше, Филип забеляза, че те бяха подбрани така, че да хармонират съвършено с него. Той изглеждаше съвсем на мястото си сред тях.

— Филип, повиках ви тук днес, защото има няколко неща, които бих желал да обсъдя с вас, в това число и напредъка ви по отношение

осигуряване сигурността на сватбата на махараджата — Филип кимна, а дукът изчака, докато сервират напитките. След това вдигна чашата си. — Но това не е основната причина, поради която прекъснах вашата и тази на Дейвид отпуска.

Докато отпиваше от своята чаша, Филип усети как предишното напрежение започва да се връща.

— Филип, простете прямотата ми, но мисля, че трябва да преминем към основната цел на този обяд направо. Не бих желал да губим време, като се отклоняваме от въпроса.

Филип изрази съгласието си и стисна здраво чашата в ръце.

— Добре — дукът хвърли бърз поглед към Дейвид и започна: — Филип, тази седмица бях информиран за оставката на един много важен член на моето обкръжение и естествено съм много разочарован и потиснат.

Филип кимна.

— Не бих сгрешил, ако кажа, че това беше изненада за всички нас, нали, Дейвид?

— Да. Беше съвсем неочаквано.

— Да. Неочаквано е най-точната дума. Става въпрос за моя личен секретар, лорд Балфонт, който подава оставка — дукът пресуши питието си и направи знак да му донесат друго. Разклати леда в чашата си. — Ужасната болест, от която страда съпругата му, му пречи да продължава да ми засвидетелства своята лоялност. Съвсем естествено неговото място е до нея.

— Да, точно така — Филип усети как нещо се стегна в гърдите му.

— Така че аз съм принуден да му потърся заместник. Не веднага, разбира се, но в един разумен срок и ми хрумна, че този път трябва да избера някой по-млад, някой по-... — той се усмихна. — ... по-енергичен! По-жизнен!

Филип не беше сигурен в гласа си, за да си позволи да каже нещо. Стисна чашата си и кимна, наблюдавайки сър Дейвид с края на окото си.

— Бъкингамският дворец започва все повече и повече да се съобразява с общественото мнение, Филип — намеси се сър Дейвид. — А обществеността, от своя страна, проявява все по-голям интерес към кралското семейство и то трябва да се погрижи за репутацията си.

Някой млад човек със съпруга и семейство би подходдал идеално на Едуард. Това би спомогнало да се отслаби натискът.

Двамата мъже кимнаха едновременно и Филип отпи от питието си. Дотук бе успял да схване, че неженен мъж не би бил подходящ, защото това само би усилило плъзналите вече слухове за личния живот на дука.

— Разбира се, само ограничен брой хора са подходящи за тази длъжност — продължи сър Дейвид. — Очевидно да намерим надежден човек, който е вече женен, е повече, отколкото можем да очакваме. И все пак за в бъдеще това може да се окаже необходимо.

Той остави чашата си на масата и погледна дука.

— Филип, аз съм много доволен от работата ви през последните две години. Много съм доволен и от репутацията ви сред нашите кръгове. През последните няколко дни обсъдихме въпроса с моите съветници и ако сте съгласен, Филип, бих ви предложил длъжността личен секретар, когато лорд Балфонт се оттегли в края на годината — той погледна към лицето на Филип и видя изписаната там изненада. — Разбира се, има много неща, за които искате да ме попитате и които трябва да обсъдим. Струва ми се, че това малко ви изненада?

— Да, да, така е, сър... — Филип се изкашля. — Наистина не знам какво да кажа.

— Е, засега не казвайте нищо, Филип — прекъсна го сър Дейвид. — Хайде да отидем да обядваме и междувременно да обсъдим проблема. Убеден съм, че ви измъчват множество въпроси.

Филип остави чашата на масата и здраво стисна ръце в скута си, за да не треперят. Естествено по-високата длъжност в двореца бе това, към което винаги се беше стремил — амбицията на живота му. Но сега, когато такава кариера му се предлагаше на неговата възраст, той седеше онемял! Прочисти гърлото си.

— Споменахте, че лорд Балфонт ще се оттегли в края на годината.

— Точно така. Естествено очаквам от вас да завършите работата си в Индия, а след това да уредите личните си дела, Филип — дукът млькна и погледна сър Дейвид.

— Семейният апартамент тук, в двореца Кенсингтън, ще бъде готов за вас, да кажем... на първи декември. Какво ще кажете? — каза сър Дейвид.

Филип пое дълбоко дъх и кимна.

— Чудесно! В такъв случай да вървим да обядваме — дукът тръгна напред. — Защо не продължим този разговор на масата?

Тримата мъже влязоха в трапезарията, вратите се затвориха зад тях и подробностите относно кралското назначение бяха обсъдени строго поверително.

В четири часа следобед Филип стоеше на тротоара пред „Хародс“ и гледаше отражението си в плоското стъкло на витрината. Бе напуснал двореца в три и цял час се беше разхождал из градините на Кенсингтън, в Хайд Парк и до Серпентината, за да провери дали Джейн не рисуаше още там.

В крайна сметка се беше озовал в Найтсбридж и унило се оглеждаше във витрината, желаейки от все сърце да може да види Сузи или поне някого, с когото би могъл да сподели невероятната си новина.

Стегна връзката и приглади назад косата си. Едуард беше прав — тенът му беше превъзходен.

— Едуард — безмълвно раздвижи устни той.

Беше на малко име с дука и навярно щеше да премине на малки имена и с останалите членове на кралското семейство, след като получи назначението си. Като получи назначението си! Работата беше вече негова, Филип не можеше да допусне друга вероятност. Подробностите му се изплъзваха: женитбата, съпругата и семейството — всичко това му се струваше маловажно и бе погълнато от ентузиазма му. Неочаквано нададе вик и една възрастна жена възкликна възмутено. Той вдигна рамене и влезе в магазина. Искаше да си купи нещо, за да отпразнува днешния ден. Проправи си път през тълпата и се запъти към отделението за мъже. Щеше да си купи нов костюм, може би бельо или спортно сако, а защо не и шлифер от „Бърберис“? Спря се пред дългата редица вълнени блейзери, прокара пръсти по плата и тогава забеляза помощник-продавачката.

— Джейн! — извика той високо.

— Извинете, сър, мога ли да ви помогна с нещо? — усмихна му се тя.

— Не, въъ... Не, благодаря.

Внезапно взе решение. Искаше да празнува, но не със сако — и без това вече имаше достатъчно дрехи. Нуждаеше се от превъзходна вечеря, от бутилка много скъпо вино и приятна компания. „Ще се обадя на Джейн“, помисли си той. Тя бе най-подходящият избор. На кого друго би могъл да позвъни в събота следобед и да очаква, че ще бъде свободен за вечерта?

Джейн слезе от асансьора и свали шапката и палтото си, преди да се върне за багажа. Следобед времето се беше стоплило значително и тя се потеше, натоварена с принадлежностите си. Стовари всичко пред входната врата на апартамента, натисна звънеца и се върна до асансьора, за да донесе чантата, стола и триножника. След като беше рисувала целия ден, тя се чувстваше уморена и сега те ѝ се струваха по-тежки, отколкото сутринта. Останала почти без дъх, тя вдигна мрачно поглед, когато Клеър се втурна към нея и започна да дърпа чантата от ръцете ѝ.

— Джейн! Търсят те по телефона! — рамото ѝ видимо се смъкна под тежестта на чантата. — По-живо, Джени! Побързай!

— Мен ли търсят?

— Даааа! Разбира се, че теб! Тичай!

— О! — Джейн остави нещата си и тръгна навътре, но се спря до вратата и погледна към сестра си, която изглеждаше много развълнувана. — Добре ли си, Клеър?

Клеър махна нетърпеливо с ръка:

— Даааа! Върви, Джени!

Джейн сви рамене и отиде да се обади. Телефонът се намиреше във всекидневната. Отпусна се в едно кресло и притисна слушалката с рамо.

— О, здравейте, Филип! — възкликна тя и погледна намръщено към Клеър, която бързаше след нея. — Чудесно, благодаря. Да, да, така мисля. Убедена съм, че членовете на Дружеството на акварелистите ще бъдат много доволни, ако останат будни достатъчно дълго, за да могат да разгледат и трите.

Клеър дочу смеха на Филип от другия край на линията, докато преподреждаше снимките върху бюрото, и се усмихна окуражително на сестра си. Джейн разтриваше краката си, забеляза, че Клеър се

промъква по-близо и премести слушалката от другата страна. Коленете я боляха от дългото седене върху неудобния стол и тя нямаше търпение да се отпусне във ваната.

— Не, не, не съм планирала нищо... Да, разбирам. Поздравления! Много любезно от ваша страна, Филип, но съвсем откровено смятам, че не бих могла тази вечер — Джейн извърна поглед от лицето на Клеър, която чупеше пръсти и клатеше глава. — Да, свободна съм, но... Във вашия клуб? Зная го, да, но... Бихте ли изчакали така за момент, Филип?

Ненадейно Джейн прекъсна разговора. Постави ръка върху слушалката и се обърна към сестра си:

— За Бога, Клеър, изчезвай отгук! Ако искам да изляза с Филип Милс, сигурна съм, че бих могла да взема решението си сама, без твоята помощ!

— Но, Джейн, не можеш да му откажеш!... Не можеш...

Джейн избути с ръка сестра си навън от стаята.

— Мога да правя каквото си поискам — изръмжа тя и затръшва вратата. След това каза отново в слушалката колкото се може по-спокойно: — Извинете ме, Филип.

От другия край Филип отново се засмя.

— Клеър е права. Не можете да ми откажете — каза той.

Джейн пламна от смущение.

— Боже мой, аз...

— Вижте, защо не я пуснете отново в стаята и не й кажете, че ще дойда да ви взема с такси в седем часа. Ако се уговорим да се срещнем направо в клуба, вие може да се измъкнете!

Джейн бе много объркана. Все още имаше възможност да му откаже, но бе изгубила борбеността си.

— Добре — каза тя. — Благодаря ви. Ще бъда готова в седем.

— Значи до седем!

— Да. Довиждане, Филип — Джейн погледна към Клеър, която отново се беше промъкнала в стаята, и каза: — Ще дойде да ме вземе в седем часа с такси. Предложили му някакво повишение и той търси някого, с когото да го отпразнува.

— И ти се обажда на теб? — Клеър притисна ръце към гърдите си. — Той иска да празнува с теб, Джейн! О, не мога да повярвам!

— Ами тогава недей! — измърмори Джейн и тръгна към вратата.
— Иска да празнува с някого, Клеър, това е всичко. Не бих могла да си представя, че в четири следобед може да намери някой балама, който да се окаже свободен!

Все още беше ранна пролет и нощният въздух беше студен. Докато Джейн и Филип чакаха такси пред хотел „Савой“, тя загърна плътно палтото си върху роклята, която ѝ бе заела Клеър, и потрепери.

— Добре ли сте, Джейн? Не бихте ли желали да изчакате вътре? Ще ви извикам, щом спра такси.

Джейн се усмихна:

— Не, Филип, благодаря. Чувствам се много добре.

Той хвана лакътя ѝ и двамата заслизаха по стълбите към портиера.

— Такси, сър?

— Да, моля.

Няколко минути стояха мълчаливо.

— И вие ли си тръгвате?

Двамата се обърнаха и видяха един стар приятел на бащата на Джейн да върви към тях, прегърнал през рамо жена си. Бяха се срещнали с полковник и мисис Грейвс в ресторанта.

— Да, Монти, тръгваме си.

— Хареса ли ви вечерята?

— Беше превъзходна.

— Чудесно, чудесно! — той се засмя сърдечно и съпругата му извъртя очи към Джейн.

— Хайде, скъпи! — каза тя. — Вече отнехме достатъчно от времето на Джейн и майор Милс тази вечер.

— Ооо, глупости! Глупости!

Джейн се засмя, когато съпругата на Монти започна да го тегли за ръката, след това се наведе и я целуна по бузата.

— Радвам се да видя, че изглеждаш толкова добре, мила Джейн. Ние си тръгваме. Хайде, Монти! — извика тя към мъжа си, който бе повел разговор с Филип. — Ще се приберем пеша. Надявам се свежият въздух да те поотрезви малко.

Монти отново се разсмя и стисна ръката на Филип.

— Любов, чест и покорство! — добродушно каза той. — Струва ми се, че сме насочили всичко това в погрешна насока — целуна Джейн. — Лека нощ, Джени, мила. Предай най-добрите ми пожелания на родителите си.

— Благодаря ти, Монти, ще им предам. Лека нощ, Сибил! — извика Джейн. Съпругата на полковника махна с ръка и двамата се отправиха към Сгранд.

— Каква чудесна двойка! — обърна се Филип към Джейн и вдигна яката на палтото ѝ. — Стари приятели на семейството ви, нали?

— Да — Джейн пламна, защото той продължаваше да държи реверите на палтото ѝ.

— Радвам се, че се запознах с тях — каза той.

— Приятно ми е да го чуя.

Той говореше сериозно, но Джейн не му повярва. За Филип вечерята в „Савой“ — ресторант, в който никога не би се осмелил да доведе Сузана — и възможността да се среща и разговаря с хората, без да се притеснява кой какво щял да каже, беше освежителна промяна.

— Наистина се забавлявах тази вечер — каза той. — Благодаря ви.

Джейн го погледна.

— Аз също — отвърна тя, дори сега учудена, че това беше истина, Филип беше приятен компаньон и дори да е била втората или даже третата в списъка му за тази вечер, тя не го беше почувствала.

— Мога ли да ви видя пак?

Джейн извърна поглед, Филип беше много привлекателен, но тя вече бе изгубила прекалено време във флиртове и приятелства, които не бяха довели до нищо.

— Бихме могли да посетим Бритиш Мюзийм — добави Филип. — Ще ви покажа някои неща, които са дарени от моето семейство.

— Искате да кажете, да ви дам възможност да се поперчите.

Филип се засмя:

— Е, добре де, така е. Моля ви, елате и ми дайте възможност цял следобед да се хваля с това колко влиятелно е било семейството ми в Индия.

— Е, съгласна съм! — засмя се и Джейн. — Без друго тази седмица сме във ваканция и няма какво да правя.

Между другото, размишляваше тя, какво би променило още едно приятелство в бездруго дългия ѝ списък? Поне нямаше да храни никакви илюзии по отношение на Филип. Между тях не би могло да съществува нищо повече от приятелство. Мъж като него никога не би намерил нищо у нея.

— Благодаря ви, ще дойда с удоволствие — каза тя по-сериозно.

— Във вторник?

— Добре, във вторник. Значи — решено!

В този момент пред тях спря едно черно такси и портиерът отвори вратата за Джейн.

— Към Кенсингтън, Куинс Гейт, а след това към Челси — нареди Филип на шофьора.

Джейн се обърна:

— О, не си правете труда да ме изпращате до Кенсингтън, Филип! Моля ви! Мога да се прибера сама. Наистина! — усмихна се. — Вземете друго такси и си отидете направо вкъщи.

— Сигурна ли сте?

Това наистина беше много разумно, но малко жени биха го предложили.

— Разбира се, че съм сигурна! — Джейн затвори вратата и спусна стъклото. — Лека нощ, Филип. Благодаря ви за чудесната вечер!

Без да се опита да я целуне, той отстъпи крачка назад и се усмихна.

— Лека нощ, Джейн. Удоволствието беше изцяло мое.

Удари с юмрук по покрива на таксито и го проследи с поглед, докато Джейн, махайки му, изчезна от очите му.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Вторият етаж на „Селфриджис“ беше претъпкан — в съботния следобед магазинът за дамска мода работеше на пълни обороти. Следвайки Клеър по стълбите през тълпата купувачи, Джейн бе обхваната от лошо предчувствие и за сетен път се питаше как, за Бога, се беше оставила сестра ѝ да я убеди да се съгласи на това. Бе рожденият ѝ ден и последното нещо, което желаше, беше да се блъска из магазините в търсене на роклята, която Клеър щеше да сметне подходяща за празника ѝ. Въздъхна тежко и Клеър се извърна към нея раздражено:

— Хайде, Джени! Човек започва да си мисли, че не проявяваш никакъв интерес!

Сестра ѝ обаче се бе заела присърце с работата, тъй като това щеше да бъде техният подарък с Теди за нея, така че Джейн се усмихна и отвърна:

— Съжалявам, но вече не съм толкова млада, колкото бях!

— Ха-ха! — Клеър поклати глава: — Въздържай се да говориш за възрастта си, Джейн! И със сигурност не трябва да я споменаваш довечера пред Филип!

Джейн избухна в смях.

— Кое е толкова смешно? — войнствено запита Клеър и сложи ръце на кръста си.

— О, Клеър! Ти! — Джейн сподави смеха си, щом забеляза буреносното изражение върху лицето на сестра си. — Нима наистина смяташ, че той не знае на колко години съм?

— Ами аз... хмм... Просто си помислих, че това би могло да...

— Че ако разбере, че съм стара мома, която умира от желание да се омъжи, би могъл да се откаже, а?

— Я не ми се присмивай, Джейн!

Джейн изкачи трите стъпала, които ги разделяха, и целуна Клеър по бузата.

— Не ти се присмивам — каза тя. Сестра ѝ може и да беше изключително незряла за двадесет и едната си години, но Джейн я

обожаваше. — Хайде! Да вървим да купим роклята, която ми обеща за рождения ми ден.

— Добре — Клеър хвана Джейн под ръка и двете се заизкачваха към втория етаж. — Откъде ще започнем?

— Откъдето кажеш.

— Тогава оттук, а? — тя посочи към един щанд, обособен като бутик, пред чиято врата стоеше манекен, облечен в черна къса рокля. Джейн потисна спонтанната си реакция — това изобщо не се вместише в представата ѝ за хубава рокля, но се остави сестра ѝ да я поведе.

Клеър започна да търси.

— И Филип знае, че днес навършваш двадесет и седем години, така ли? — запита тя, докато се ровеше сред окачените на една стойка къси рокли, подобни на показания отвън модел. Измъкна една лилава и я вдигна пред себе си, за да я разгледа.

— Да. Напълно наясно е с възрастта ми — отговори Джейн и мислено започна да се моли Клеър да върне роклята обратно. Последното нещо, което имаше намерение да прави, бе да се хвърли на първия възможен избор.

— О! — Клеър наистина върна роклята и тръгна към следващата стойка със закачалки. — Предполагам, че ако сте само добри приятели, това няма никакво значение, нали така?

— Не, никакво — Джейн се приближи към закачените поли с подходящи туники към тях.

— Няма ли нещо повече?

Джейн взе една напълно неподходяща минипола от закачалката и я вдигна, преструвайки се, че не е чула въпроса.

— Хммм?

Клеър се приближи към нея и поклати глава. Дръпна полата и вдигна пред Джейн роклята, която беше избрала.

— Това между вас с Филип само приятелство ли е?

Джейн въздъхна, взе роклята от ръцете на Клеър и я закачи обратно на стойката.

— Напоследък доста често се виждате и аз започнах да си мисля, че...

— Клеър! — извика Джейн малко по-остро, отколкото бе имала намерение, и тръгна към друга секция.

— Ако е нещо повече, то тогава... — Клеър забърза след Джейн.
— Тогава би могло...

— За да бъда напълно откровена с теб — извърна се Джейн към сестра си, — трябва да призная, че и аз самата не знам какво е!

Тя се врътна и тръгна направо към секцията на дизайнерите, оставяйки онемялата Клеър безпомощно да се взира в нея.

Джейн вървеше покрай стойките с окачени по тях красиви костюми и рокли от кашмир и коприна и прокарваше пръсти по ръкавите на блузите и жакетите, наслаждавайки се на висококачествените материи. Поспря, погледна към отражението си в едно огромно огледало и въздъхна тежко. Казаното току-що на Клеър беше самата истина, въпреки че досега бе отбягвала да мисли по въпроса. В интерес на истината, нямаше ни най-малка представа какво представляваха отношенията ѝ с Филип. Ни най-малка.

Ако трябваше да бъде откровена със себе си, размишляваше, докато откачаше едно палто и го оглеждаше, тя не беше наясно какво изпитва към Филип, а още по-малко — какво чувства той към нея. Клеър беше права, че напоследък се виждаха доста често, защото на него човек трудно би могъл да му откаже нещо. Но нима беше изминал само месец, откакто се познаваха? Струваше ѝ се, че бе изминало много повече време, а друг път дори, че го бе познавала през целия си живот.

Още след второто им излизане Джейн бе решила, че Филип е точно нейният тип. Беше типичен възпитаник на светското училище и армията — традиционен и доста праволинеен, но бе забавен, интелигентен, остроумен и привлекателен. А беше и необикновено красив. Джейн върна обратно палтото и изпробва едно сако, което също не ѝ стоеше добре. Продължаваше да се взира в отражението си в огледалото. Да, той наистина е красив, помисли си тя и стомахът ѝ се сви от вълнение. Най-красивият мъж, с когото бе излизала, който имаше всичко и беше толкова близо до идеала ѝ за мъж, колкото бе по силите на човек.

Джейн върна и сакото обратно и без да откъсва очи от огледалото, разпусна коси и ги остави да се разпилеят. Един Господ знае какво бе намерил у нея, мислеше си тя, докато прибираще тежък кичур тъмна коса зад ухото си, с което направи и без друго продълговатите си строги черти да изглеждат, още по-издължени и по-

изострени. Запристъпва от крак на крак. Беше слаба и висока, имаше чудесни крака и приятна фигура, но никой не би могъл да я нарече красива или дори хубава. Вероятно би могла да мине за привлекателна, предположи тя, но само на светлината на свещи и силно гримирана. Но никога нямаше да може да накара хората да се обръщат след нея, както се случваше с Филип, когато излизаха заедно.

— Може би е впечатлен от индивидуалността ми — заговори тя на собственото си лице, но дори когато го казваше, не спираше да се съмнява. Бе напълно наясно, че Филип само се забавлява с нея и всеки път правеше всичко възможно, за да бъде забавна, но винаги усещаше, че част от него е някъде далеч. Това я озадачаваше, защото винаги той беше този, който я канеше, и приятелството им продължаваше само благодарение на него.

Най-после Джейн се отдалечи от огледалото. Беше ли това приятелство? Защото ако беше, то тогава бе много близко приятелство. Все още не бяха споделяли леглото, но Джейн имаше предчувствието, че това е неизбежно и всичко води нататък. За пръв път наистина желаше да се случи. Не беше влюбена във Филип — или поне тя смяташе така. Не беше сигурна дали би могла да разпознае любовта, ако я срещне, но познаваше добре своите чувства, знаеше, че го желае и бе уверена, че той ще бъде добър любовник. Можеше да долови това в погледа му и в най-лекото докосване на ръцете му, когато познатата болка на вълнението я заливаше цялата.

— Джени! Ето те! — Клеър се появи внезапно иззад огромна стойка с рокли и Джейн се изчерви, почувствала вина заради мислите, които я занимаваха. — Погледни! — тя вдигна черна рокля от копринено жарсе с висока яка и издължена кройка. Джейн беше впечатлена. — Наложил се да преровя почти целия магазин. Но най-сетне, съвсем без твоята помощ, успях да открия това, което си висеше и чакаше точно теб.

Джейн се засмя:

— Колко си мелодраматична, Клеър! — погледна роклята и провери размера ѝ. — Много е хубава! Да я пробвам ли?

— Да, върви — Клеър се огледа и посочи към пробните: — Ето там. Ще дойда с теб.

Джейн се усмихна:

— Всичко е наред. Мисля, че ще мога да се справя и сама. Ти ме чакай тук.

— Но ти ще имаш нужда да ти придържам косата или пък да ти дам съвети за подходящи бижута и... — Клеър млъкна и сви рамене: — Ще те почакам тук.

— Точно така. Ще се видим след малко.

Клеър наблюдаваше как сестра ѝ се отдалечава с роклята в ръце, пробивайки си път сред купувачите. Наистина не можеше да разбере Джейн. Не приличаше на нито една от приятелките ѝ, нито пък на техните майки, но Клеър много харесваше сестра си. Всъщност, помисли си тя, докато Джейн излизаше от пробната с новата рокля, в която изглеждаше прекрасно, едва ли има човек, който да не я харесва. Това беше невъзможно.

В другия край на града Филип Милс току-що бе оставил слушалката след продължителен разговор със свой стар приятел и зает с абсолютно същите мисли, се отправи към всекидневната. Отпусна се на дивана и вдигна крака върху масичката за кафе. Взе цигарите си и запали една. Значи. Уенди Питърсън е била съученичка на Джейн и Джери току-що се бе обадил, за да ги покани на обяд следващата неделя, след като бе научил, че двамата са близки приятели. Според думите на Джери, Джейн беше „изключително момиче“ и двамата бяха много доволни, че Филип споделя тяхното мнение. Усмихна се и изтръска пепелта от цигарата си. След трите години, през които се беше откъснал от всички заради Сузи, той блестящо се връщаше в обществото и поканите бяха започнали да ваят една след друга.

— Джейн е изключително момиче — каза той на глас. — Умна е, талантлива, мила, забавна и разумна.

Угаси цигарата си и внезапно го обзе тъга. Джейн не беше Сузана. Стана, приближи се до прозореца и се загледа в движението на улицата. Тялото го болеше от копнеж по нея. Но знаеше, че трябва да изхвърли Сузана от мислите си — поне за момента. Не би могъл да ѝ позволи да застане на пътя му, не и преди нещата да се изяснят и подредят. Върна се на дивана и запали нова цигара. Трябваше да насочи мислите си към едно-единствено нещо. Ако не успееше и допуснеше нещо да се изпречи на пътя му, той бе сигурен, че вече не

би могъл да го преодолее. Трябваше да запомни това и да е наясно какво иска. Бих направила всичко, за да го запазя — бе казала Джейн първия път, когато се срещнаха. Беше права — това наистина заслужаваше всичко и той имаше нужда само от малко повече време.

Когато погледна часовника си, Филип разбра, че ще закъснее и тръгна към спалнята, за да се преоблече за предстоящата вечеря. Извади от гардероба вечерния си костюм, ризата, след това намери копчетата си за яката и ръкавелите, чорапите и излъсканите си черни обувки. Беше купил билети за първото представление на „Мадам Бътерфлай“ в Ковънт Гардън, което му беше струвало цяло състояние, но искаше да изненада Джейн. Днес беше рожденият ѝ ден, а пък и се навършваше месец, откакто се бяха запознали, и Филип бе решил, че е време да задвижи нещата.

Взе си чисто бельо, остави го на стола в банята и се наведе, за да напълни ваната. Изсипа доста от ароматизиращия лосион във водата. Когато отиде до спалнята, за да остави шишето на мястото му, пооправи покривката на леглото, изсипа малко от течността върху дланите си и напарфюмира чаршафите и възглавниците. Доволен от предварителната подготовка, той се върна в банята.

Малко след седем часа, доста преди представлението, в Ковънт Гардън пристигнаха Сузана и Мичъл Харви. Мичъл бе поръчал бутилка шампанско за гостите си в Кръглия бар — двама от членовете на борда на директорите на Търговската банка и съпругите им — и искаше да се увери, че те вече са пристигнали, за да го поздравят. Бентлито спря пред входа на Кралската опера и шофьорът излезе, за да отвори вратата на Сузана. Тя пое ръката, която той ѝ предложи, за да излезе от колата и като повдигна края на вечерната си рокля от Живанши, внимателно стъпи на тротоара. Спря да изчака Мичъл. Сузана мразеше операта. Мразеше я толкова, колкото мразеше всичко, което правеше с Мичъл! Мразеше надбягванията в Аскът, тенис турнирите в Уимбълдън и безкрайните вечери. Потисна една прозявка и се обърна, когато Мичъл се приближи до нея.

— Готова ли си?

Тя кимна и той я хвана за ръката.

— Опитай се поне да изглеждаш съпричастна! — изсъска Мичъл, докато минаваха покрай малката тълпа, която очакваше пристигането на принцесата.

Сузана се усмихна ослепително и Мичъл разхлаби хватката си.

— Много добре! — каза той. — Дръж се така през цялата вечер и ще ме направиш щастлив!

Като продължаваха да се усмихват, двамата влязоха в операта.

Джейн и Филип тичаха през целия път до Странд. Закъсняваха, защото движението беше ужасно натоварено, затова изскочиха от таксито на Черинг Крос и решиха да извървят останалия път пеша. Филип държеше Джейн за ръката и я дърпаше напред, а косата и шлиферът ѝ се развяваха зад нея. Притичаха покрай магазина до Ковънт Гардън и се насочиха към Кралската опера. Щом приближиха сградата с осветените фасадни колони, които се извисяваха към тъмното нощно небе, Джейн се дръпна.

— Операта!

Филип спря.

— Много си наблюдателна! — обърна се и я погледна. — Наред ли е всичко?

— Да! Това е чудесно! Аз...

Той отново я улови за ръката.

— Хайде, Джени! Ще затворят вратите, ако пристигнем много късно!

Смеейки се, той отново се затича, като я дърпаше след себе си. Прекосиха останалото разстояние и задъхани, пристигнаха точно навреме.

— Ау! — щом влязоха в театъра, Джейн пусна ръката на Филип и започна да се оглежда за гардеробната. — Аз ще предам палтата, а ти иди да заемеш местата.

Той свали шлифера си, подаде ѝ го и тя забърза нататък, докато Филип подаваше билетите на младия човек, който бе застанал до вратата. Присъедини се към Джейн, взе от нея номерцата от гардероба и ги прибра в джоба си.

— Готова ли си?

— Да. Вече нямам търпение!

Филип погледна внезапно порумениялото ѝ лице, наведе се напред и сковано я целуна по челото.

— Честит рожден ден, Джени!

В отговор на докосването му Джейн потръпна.

— Благодаря, Филип.

Хвана ръката ѝ, тя облегна глава на рамото му и двамата се отправиха към местата си точно когато оркестърът засвири и светлините започнаха да угасват.

Сузана разглеждаше сцената със седефения си театрален монокъл, който Мичъл ѝ бе подарил за Коледа. Ложата им се намиреше точно срещу кралската и Сузи очакваше да зърне принцесата, когато тя заемеше мястото си. Не обръщаше внимание на бизнес разговорите зад себе си, нито на вечните разговори за деца и училища на жените, а разглеждаше залата, опитвайки се да прецени кои от роклите и бижутата струваха по-скъпо от нейните. Забеляза закъсняла двойка. Погледът ѝ беше привлечен от много красив мъж, придружаван от съвсем обикновена жена. Насочи монокъла си към тях от просто любопитство.

За миг цялата зала потъна в тишина. Сузана изпусна монокъла си.

— Добре ли сте, Сузана, скъпа? — една от съпругите се наведе да го вдигне и се загледа в пепелявото лице на Сузи.

— Да, чувствам се много добре...

Сузана отново вдигна монокъла към очите си и кръвта забуча в ушите ѝ. Видя как Филип помага на Джейн да заеме мястото си и отново хвана ръката ѝ. Видя лицето му, когато се наведе към нея и прошепна нещо в ухото ѝ. Джейн се засмя, а Филип вдигна ръката ѝ към устните си и нежно я целуна. Нещо в гърдите на Сузана се стегна и тя почувства, че се задушаваше.

— Боже мой, аз... — монокълът падна за втори път на пода и Мичъл вдигна поглед.

— Сузана?

Сузи се обърна. Дишайки тежко, тя го погледна с безумен поглед, след това стана, блъсна стола назад ѝ се запрепъва към изхода.

— Имам нужда от малко свеж въздух... Съжалявам...

Проби си път към вратата на ложата и се опита да я отвори.

— Не се чувствам добре...

Един от мъжете ѝ помогна, а Мичъл не откъсваше поглед от нея.

Сузи излезе на коридора и потърси опора в стената.

— Моля да ме извините — Мичъл се изправи и кимна към гостите си. — Трябва да проверя дали тя се чувства по-добре.

Последва Сузи и я намери, отпуснала се на пода в коридора, с опряна на стената глава. Затвори вратата, знаейки, че ложата е шумоизолирана.

— Какъв театър разиграваш, дявол да те вземе? — изръмжа той и я дръпна за ръката, за да я изправи. — Връщай се веднага в ложата!

Дръпна я отново и тя извика. Беше безжизнена и напълно отпусната.

— Какво има, по дяволите?

Вдигна ръка, за да я удари, но тя закри лицето си и той се въздържа. Отдръпна се и преглътна гнева си. Сложи стиснатите си юмруци ръце в джобовете си и я загледа, но тя не можеше да се обърне към него. Неочаквано той ритна стената и изруга:

— По дяволите! Сузана, знаеш колко е важна тази вечер за мен. Заложил съм на карта цялата си репутация. Дано това не е някой от глупавите ти малки капризи! Защото ако е така...

Избухналите аплодисменти на публиката прекъснаха заканата му. Изненадващо спокойно той се обърна и тръгна към ложата. След секунда се върна, размаха пръст пред лицето ѝ и каза злобно, с изкривено от ярост лице:

— Добре, нека този път стане на твоето. Но ако се случи още веднъж... Ако отново ме изложиш така, ще те накарам да ми платиш! Ясно ли ти е? — наведе се над нея, сграбчи болезнено бузата ѝ и обърна лицето ѝ към своето: — Ясно ли ти е?

Тя кимна и в очите ѝ блесна страх.

— Много добре — той се изправи, приглади вечерния си костюм и я погледна за последен път. — Толкова си трогателна!

И като се обърна, Мичъл се върна при гостите си.

Сузи чу как вратата на ложата се отваря, отвътре долетя приглушен шепот, след това всичко утихна. Успя да различи мелодията на националния химн и вдигна глава. Изправи се бавно и приглади с ръка гънките по копринената си вечерна рокля. Вдигна чантата си и

преброи наличните пари. Имаше достатъчно, за да се прибере вкъщи с такси.

Като си пое дълбоко въздух, тя изправи рамене и вдигна глава. Беше отпаднала и замаяна, но ако успееше да се добере до апартамента, би могла да поговори с него, да чуе гласа му и да се почувства по-добре. Сузана беше уверена, че само по гласа на Филип би могла да разбере дали той я беше предал, или все още я обичаше. Обърна се и тръгна по коридора, следвайки стрелките, които водеха към изхода, спусна се по стълбите и излезе в студената нощ. „В момента, в който произнесе името ми, мислеше си тя, аз ще разбера. Ще знам дали трябва да живея, или ще умра.“

Минаваше единадесет, когато тълпата се изсипа на тротоара пред операта. Бръмчене на коли и екзалтирани гласове изпълниха въздуха. Черни смокинги, ослепителнобели ризи и внушително количество пъстроцветни копринени рокли заблестяха на светлината.

Джейн се държеше здраво за ръката на Филип, докато той я превеждаше през тълпата към пиацата на такситата. Беше леко замаяна от шампанското, което той бе поръчал в ложата, и опиянена от музиката и великолепното изпълнение. Цялата вечер беше голям успех — и роклята ѝ, и прическата, която ѝ беше направила Клеър, и необичайно внимателният и красив Филип. Спряха на около двадесетина метра от множеството, Филип се обърна към нея, сложи ръце върху раменете ѝ и Джейн го погледна. Той се изкашля.

— Джейн, чудех се дали... — отново се поколеба. Това се оказало много по-трудно, отколкото беше предполагал, и той се почувства странно. — Дали би желала да вечеряме някъде сега, или...

Изгърси някаква невидима пращинка от рамото ѝ. Джейн нежно сложи ръка върху неговата — харесваше ѝ да го докосва. Накара го да замълчи и продължи вместо него:

— Или бих предпочела да отидем у вас и да изпием по едно кафе?

Тя се усмихна. Бе очаквала това и беше готова.

— Да — той сви рамене и се усмихна в отговор. — Искаш ли?

Джейн очерта с върха на пръстите си извивката на устните му. Искаше той да я люби, копнееше за утехата и топлината на тялото му.

— Да. Ще дойда — отговори тя. Филип се наведе и я целуна.

— Чудесно — погледна нежното ѝ спокойно лице и разбра, че постъпва съвсем правилно. Не можеше да греша. — Да вървим тогава. Поведете я към ъгъла на Странд и спрете такси.

Сузана седеше с телефона в скута си, а на облегалката на дивана несигурно се крепеше малка чаша с водка. Гледаше с неவிждащ поглед картината на отсрещната стена, опитвайки се да концентрира мисълта си върху нещо, което би могло да разсее страха, който свиваше стомаха ѝ. Погледна часовника си.

Сега Филип трябваше да излиза от операта. Щеше да изпрати приятелката си или може би щеше да я заведе някъде на вечеря. Но каквото и да правеше, трябваше да се върне в апартамента на Бертрам до един час, най-много два. Отново погледна часовника, както правеше всеки десет минути, откакто се беше прибрала вкъщи. Все още нямаше смисъл да звъни, но набра номера му просто за да провери. Телефонът звънеше. Звънеше отново и отново, и отново с ужасяващо празен звук, който я изпълваше с ужас. Тръшна слушалката обратно. Ще опитам отново след двадесет минути, реши тя и пресуши остатъка от водката. След това стана, за да си налее още.

Филип изкачи тичешком трите стъпала и от нетърпение не можа да улучи ключалката.

— Съжалявам — обърна се той през рамо към Джейн.

Тя вдигна рамене и продължи бавно да се изкачва, докато той се втурна в апартамента, за да вдигне телефона. Линията беше глуха. Като постави обратно слушалката, той се върна на стълбите и подаде ръка на Джейн.

— Затвориха — обясни ѝ.

Докато изкачваше последното стъпало, тя пое ръката му. Той я дръпна към себе си и я притисна в прегръдките си.

— И слава Богу! — погали косите ѝ и вдъхна свежия им аромат. — Ела! Нека да влезем вътре.

Джени кимна. Той я прегърна през раменете и я поведе навътре.

— Искаш ли кафе?

Жената се усмихна и поклати глава.

— Не? И аз не искам.

Отпусна ръка, наведе се, за да я целуне, разкопча палтото ѝ и го смъкна от раменете. То падна на пода. Мълчаливо я хвана за ръката и я поведе към спалнята. Отвори вратата и се протегна, за да светне лампата върху скрина, но Джейн го спря:

— Моля те.

Той се усмихна в мрака и кимна:

— Тогава ще си легнем на тъмно.

— Да — отвърна Джейн и се отпусна върху него. Той затвори вратата с крак.

— По дяволите! — Филип се отдръпна от Джейн и седна. Протегна ръка към нощната лампа. — Имаш ли нещо против, Джени? Не мисля, че този приятел ще се откаже.

Джейн прокара пръсти през гърба му, след това се изгърколи към другата половина на леглото и се зарови в чаршафите.

— Добре. Сега вече може — каза тя и Филип светна лампата. Усмихнаха се.

— Наистина съжалявам, Джейн.

Тя сви рамене.

— Върви! Може да е нещо важно.

Филип отметна чаршафа, изправи се, взе една кърпа от стола и я обви около бедрата си.

— Няма да се бавя — погледна я отново той.

— Върви! — махна с ръка тя и придърпа завивката до брадата си. — И побързай!

Филип напусна стаята. Тя загаси светлината веднага щом той затвори вратата след себе си.

Прекося коридора и вдигна слушалката, истински раздразнен, че някой го търсеше по това време на нощта.

— Ало? — търпението му започна да се изчерпва и той понечи да затвори телефона.

— Филип?

Внезапно стисна слушалката и се облегна на стената. Устата му пресъхна.

— Господи, Сузи? Ти ли си? — гласът му премина в шепот и той се напрегна, за да я чуе от другия край на линията. — Какво има?

Сузи?

Чуваше я как диша учестено и стомахът му се сви от страх.

— Сузи, добре ли си? Какво ти е? — линията заглъхна за момент, след това се чу ридание и той разбра, че тя плаче. — Господи, Сузи, недей да плачеш! Каж ми, какво има?

— Видях те — каза тя. — Видях те с друга тази вечер... — замълча и тези няколко секунди му се сториха цяла вечност. — Видях те с друга жена, Филип! Боже мой, не можех да повярвам! Видях те да я целуваш, видях...

— Престани, Сузи! — бе започнал да долавя истерията в гласа ѝ — симптомите му бяха познати. — Успокой се, моля те!

Гласът му беше убедителен, дишането му бе започнало да се нормализира. Не искаше да издава страха си пред нея.

— Сузи, изслушай ме! Чуй ме за момент! — погледна към вратата, изпод която не светеше, и се замоли Джейн да остане в леглото. Пое си дълбоко въздух. — Сузана, само преди няколко седмици аз ти обещах, че ще направя нещо, нали?

— Да, но...

— Казах ти, че няма да те изоставя и че ще намеря някакъв начин за нас. Нали така ти казах, Сузи?

— Да.

— Сузи, трябва да ми имаш доверие. Знам какво правя и няма да те разочаровам, обещавам ти. Моля те да ми имаш доверие!

Тя все още плачеше и той я чуваше как хълца, но сега беше по-спокойна.

— Ще ми имаш доверие, нали? Знаеш, че искам само най-доброто за нас двамата — гласът му стана ласкав и убедителен: — Моля те! А?

Сузана облегна глава на дивана и затвори очи. Вярваше му. Винаги му беше вярвала и сега знаеше, беше познала по гласа му, че той я обича. Нямахше нужда от повече думи, защото вече бе разбрала. Както винаги, го беше почувствала.

— Вярвам ти — тихо каза. Стаята за миг се завъртя и тя бързо отвори очи. — Няма да ме изоставиш, нали?

Филип усети как думите ѝ се сливат.

— Не, няма да те изоставя — потръпна отново, но повече от облекчение, отколкото от студ. — Върви да си легнеш, Сузи. Уморена

си. Върни се в леглото и се опитай да поспиш.

— Да, да. Точно това ще направя. Винаги се грижиш за мен, нали, Филип?

Тя затвори очи и стаята отново се разлюля, но беше прекалено уморена, за да ги отвори отново.

— Лека нощ, мили... Обичам те... — тя затвори телефона и се изтърколи настрани. — Толкова те обичам...

Но Филип не можеше да я чуе. Той задържа слушалката още няколко секунди, след това я постави обратно. Прокара нервно ръце през лицето си и тръгна към спалнята. Беше му студено, чувстваше се много нещастен, но знаеше, че трябва да го превъзмогне. Прекоси коридора и тихо отвори вратата.

— Джейн?

Чаршафите изшумоляха и той се приближи до леглото.

— Съжалявам, Джейн — прошепна. — Беше по работа.

Филип се отпусна с благодарност в леглото до нея и потърси утехата и топлината на тялото ѝ.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Времето се беше задържало сравнително топло през март и началото на април, но по средата на месеца бе започнало да вали. Валеше почти непрекъснато цяла седмица. Джейн седеше до масата в трапезарията, върху чиято полирана повърхност танцуваше нежната светлина на свещите, и без да се заслушва в говора около нея, гледаше водата, стичаща се по стъклата в сложни вертикални линии, които се сливаха и веднага изчезваха. Те я привличаха, но щом се огледа, забеляза, че баща ѝ я наблюдава и бързо се включи в разговора, отправяйки му бърза, съучастническа усмивка. Обърна се към Филип, който седеше от дясната ѝ страна, заобиколен от Клеър, Теди и майка ѝ, които бяха изцяло погълнати от разказа му, и изпита задоволство. Отпи глътка вино и се заслуша.

— И какво станало по-нататък? — запита Клеър, върху чието лице бе изписан ужас, примесен с любопитство.

— Ами птичката, която полковник Милс намерил, очевидно е била част от чифт и другата останала у индиеца. Когато избягал от щата, той се зарекъл да отмъсти на англичаните, особено на полковник Милс и неговото семейство, задето откраднал птичката, убил баща му и провалил живота му — Филип замълча и отпи глътка вино, преди да завърши разказа си: — Поне доколкото ми е известно, тази клетва важи и до днес.

— О! — Клеър потръпна. — Толкова е невероятно! Не се ли страхувате да се върнете в Индия, Филип? Аз бих се страхувала.

Филип се усмихна:

— Струва ми се, че всичко това е вече забравено, Клеър. Аз съм първият Милс, който отива там след времето, в което се предполага, че се е случило това, ако в него изобщо има някаква истина — той сви рамене. — Мисля, че е съвсем безопасно. А и освен всичко друго, не бива да забравяте, че аз съм много смел!

Клеър се засмя и се обърна към сестра си:

— Не е ли вълнуваща тази история, Джейн?

Джейн се усмихна:

— Разбира се, но и Филип е голям майстор в разказването на различни истории.

Филип хвана ръката ѝ и я стисна.

— Наистина ли долавям сарказъм в тона ти, Джейн Бенет?

— В моя тон? О, не!

Всички избухнаха в смях.

— Ти си виждала тази птичка в Бритиш Мюзийм, така ли, Джейн? — запита баща ѝ.

— Да. Много е красива.

Клеър тръсна глава.

— Учудвам се, че изобщо сте отишли в Индия, Филип. Аз не бих стъпила на място, където ме заплашва подобна опасност.

— Точно затова и не служиш в армията — усмихна ѝ се Теди.

— Връзките на семейството ви в Индия ли повлияха, за да заемете сегашната си длъжност, Филип? — попита генерал Бенет.

— Не, сър, мисля, че не. Разбира се, когато получих назначението си, се оказа много полезно, че имах някои познания относно навиците и културата на страната, но не мисля, че това е била основната причина — сви рамене и допи виното си. После попи устните си със салфетка. — Вечерята беше превъзходна, Джейн. И виното беше отлично. Благодаря ви, сър.

— Джейн е изключителна готвачка — намеси се мисис Бенет. — Когато се събираме да се повеселим, винаги тя ни готви, нали, Джон?

— Да — той се усмихна на дъщеря си. — А Клеър обикновено се занимава с чистенето. Много я бива да разчиства, нали, Теди?

Теди се засмя:

— Да, много!

— А сега ще пийнете ли едно бренди, Филип, или предпочитате портвайн? — генерал Бенет се изправи и се приближи до барчето. — Теди? Ще пиеш чаша портвайн с мен, нали?

— Да, с удоволствие.

Филип понечи да се изправи, когато Джейн стана, за да помогне на майка си да разчистят масата.

— Не ставай — тихо му каза тя и сложи ръка на рамото му. След това се обърна към баща си: — Ние ще ви оставим за малко.

— Не искаш ли едно бренди, Джени?

Джейн поклати глава.

— А майка ти? Каролайн? Няма ли да пийнеш нещо?

— Не, Джон, благодаря. Ще се заемем със съдовете и ще сложим кафето — мисис Бенет се зае да раздига и да подава чиниите на Клеър. — Би ли проверил дали камината във всекидневната още гори? — обърна се тя към съпруга си, преди да последва дъщерите си в кухнята.

— Не е ли божествен? — прошепна Клеър на майка си, когато се увери, че Джейн е вече в кухнята, заета да увива останалата храна във фолио и да я подрежда в хладилника. — И е лудо влюбен в Джейн!

— Едва ли е влюбен — провикна се Джейн към тях. — Ние просто се разбираме много добре и това е всичко.

Каролайн Бенет поклати глава и започна да пуска чиниите в мивката. Не искаше да се меси — това си беше работа на Джейн и тя щеше да стои настрана. Сложи и последната чиния, пусна докрай крана, за да напълни мивката и изцеди малко „Феъри“ под течащата вода. Надяваше се отношенията между Джейн и Филип да не са сериозни. Той изглежда чудесен мъж, мислеше си тя, докато наблюдаваше как мивката се пълни, но Джейн едва го познава. При това не след дълго щеше да се върне в Индия и Джейн щеше да обикаля къщата, обзета от меланхолия, и да превърне живота на всички им в ад. Спря крана и си сложи гумените ръкавици. Какво, за Бога, си бе наумила Джейн, че да го кани у дома през почивния ден на мисис Джоунс? Това вече беше прекалено! Гостите за вечеря винаги бяха нещо много приятно, но когато прислужницата беше тук. В противен случай подобно нещо беше недопустимо.

— Ще ми подаваш чиниите, нали, Клеър? — обърна се мисис Бенет към дъщеря си. — А ти би могла да ги подсушаваш, Джейн.

Джейн се стресна и се огледа. Отново се бе загледала към съхнещите струйки върху прозореца.

Тя се наведе към хладилника, постави последния пакет и затвори вратата.

— Идвам! — извика и се приближи към майка си и Клеър.

— Започвам да ги торя някъде през май, когато времето се затопли трайно, но винаги внимавам. Измервам точното количество тор и го записвам, така че постоянно съм наясно как вървят нещата — Джон Бенет замълча и дръпна от пурата си. Филип го бе попитал за

розите му и той се бе впуснал да разказва, но за съжаление младият човек не бе проявил вежливостта да го изслуша. Той изчака, допи портвайна си и се обърна към Теди: — Би ли ми подал портвайна, Теди?

— Разбира се — зет му се протегна към гарафата и му я подаде.

Филип вдигна поглед.

— Струва ми се, че дъждът спря — каза той, докато мистър Бенет си наливаше втора чаша. — Питам се дали бихте имали нещо против, ако помоля Джейн да ми покаже розите ви, сър? Искам да видя какво сте постигнали с внимателното торене.

Джон Бенет се усмихна. Беше го слушал. Само бе изглеждало, че е разсеян.

— Джон — каза той. — Моля ви, Филип, наричайте ме Джон. И нямам нищо против. Джейн с удоволствие ще ви покаже розите. Тя е почти толкова грижовна към тях, колкото и аз.

— Благодаря ви, Джон — Филип се изправи. — Бихте ли ме извинили?

— Разбира се.

Филип тръгна към вратата. Стаята беше много приятна. Френската маса от черешово дърво бе излъскана до блясък, така че пламъчетата на свещите проблясваха по нея, а върху повърхността ѝ се отразяваше вазата, натежала от рози. Погледна окачените на стената картини на холандски художници от седемнадесети век, за които Джейн му беше говорила, след това към прозореца, зад който сякаш до безкрайност се простираше градината. Къщата беше чудесна, обстановката — съвсем подходяща за него, и това само засили решителността му.

— Ще се върнем за кафето — каза той и Джон кимна.

Бързо, преди брентито да изгуби въздействието си, той напусна всекидневната, прекоси коридора и се отправи към кухнята. Почука на вратата и веднага влезе.

Градината наистина е безкрайна, помисли си Филип, докато следваше Джейн между лехите с рози към поляната, оградена от всички страни с обичайния английски жив плет. Ароматът на лавандула и сладък грах, на ружа и орлови нокти се усещаше по-силно

във влажния въздух. Той улови ръката ѝ и тя се извърна да го погледне през рамо.

— Пейката на целувките е там — каза тя. — В самия край на градината.

— И е направена специално за целувки?

Джейн се усмихна:

— Не, не специално за това.

Продължиха нататък. Обувките на Филип бяха мокри и чорапите му започнаха да лепнат, докато стигнаха до металната пейка до оградата от диви рози, близо, до която растеше къпинов храст. Джейн извади от джоба си кърпа и избърса пейката.

— Заповядай.

— Имаш ли нещо против да остана прав? — Филип сложи ръце в джобовете си и се отдалечи от нея. Сведе поглед към буйната трева и видя, че маншетите на панталона му са мокри. Съвсем не така си го представях, помисли си той. — Хmmm, Джейн?

Тя бе седнала и оглеждаше къпиновия храст, за да прецени колко плод ще даде през септември. Обърна се към него.

— Джейн, исках да поговоря с теб за нещо — каза той. — За нещо много важно.

Джейн сложи ръце в джобовете си и кръстоса крака.

— Досетих се — тихо отвърна тя. — Много нетипично е за теб да ми се обадиш в последната минута и да се самопоканиш у дома — сви рамене, за да прикрие разочарованието си. — Какво има?

Цяла вечер бе очаквала това. Може и да беше стар трик, но поне най-после бе намерил смелостта да ѝ го каже в лицето.

— За да бъда съвсем откровен, трябва да призная, че се чувствам малко неудобно — каза Филип. — Не знам откъде да започна.

— Просто го кажи — окуражи го Джейн. — Изплюй камъчето.

Филип повдигна вежди.

— Добре — каза той и се изкашля.

„Разбирам, момчето ми, помисли си Джейн, опитваш се да нахраниш вълка и да оставиш агнето цяло.“ Престана да го слуша.

— Джейн, ще се омъжиш ли за мен?

— Всичко е наред. Очаквах това.

— Моля? Джейн, чу ли какво казах?

Тя вдигна глава. Беше ѝ дошло до гуша да бъде търпелива с хората.

— Не. Какво каза, Филип? — саркастично попита тя. Очевидно той имаше намерение да изясни нещата докрай.

— Попитах те дали ще се омъжиш за мен.

Джейн присви очи и го загледа.

— Това ли каза?

Филип сподави една въздишка от раздражение и се запита дали тя не му се подиграва.

— Предложих ти да се омъжиш за мен, Джейн — Джейн не откъсваше поглед от него.

— Разбирам — каза тя.

Филип не помръдна от мястото си. Чорапите му бяха вече съвсем подгизнали и върху лицето му паднаха няколко дъждовни капки.

— Само това ли ще кажеш?

— Ами... не. Не само това — Джейн стисна устни. — И защо?

Филип се приближи до пейката и седна до нея.

— Защо искам да се ожена за теб?

— Да. Защо?

Това беше нещо, което беше репетираше и бе овладял до съвършенство.

— Защото ние с теб сме чудесна двойка. Разбираме се добре и имаме много общи неща — взе ръката ѝ и целуна дланта ѝ. — Ти си интелигентна, духовита и мила и аз мисля, че ще ми бъдеш добра съпруга. А освен това си подходяме в леглото, което също е много важно.

Джейн пое дълбоко дъх, задържа го, след това бавно го изпусна. Беше поразена от това, което току-що бе чула. Почувства се замаяна и отчаяно се опитваше да мисли. Филип не беше споменал за любов, но нима бе необходимо? Те не биха могли да се влюбят за няколко седмици. На любовта ѝ бяха необходими години, нужни ѝ бяха женитба и деца. Казаното от него беше разумно — те наистина се разбираха добре, имаха общи приятели и със сигурност си допадаха в леглото, което за нея беше съвсем неочаквано. Може би любовта щеше да дойде? Може би щеше да покълне? Така трябваше да мисли човек, ако разсъждава трезво. Но нима можеше да разсъди трезво, чудеше се,

докато разхлаждаше с ръка пламналите си страни. Вдигна очи към него.

— Ами Индия? — попита тя.

— Ще дойдеш с мен. Бихме могли да се оженим преди края на отпуската ми — Филип долавяше колебанието ѝ. Не това беше очаквал. — Индия е невероятна възможност, Джени. Нали винаги си искала да отидеш там?

— Да, но...

— Какво „но“? Работата ти? Да учиш група старци от Дружеството на акварелистите как да рисуват прави линии! Помисли за картините, които можеш да нарисуваш в Индия, Джени, за хилядолетната култура, която чака да я откриеш! Сигурен съм, че ще ти хареса!

— Изглежда, всичко си обмислил — каза тя, освободи ръката си и се изправи. Приблужи се до една пролука в оградата и се загледа към полето.

— Трябваше да го премисля — тихо каза той, като застана зад нея и я обгърна с ръце. — Аз съм на тридесет и пет години, знам какво искам и ми остават само две седмици от всичко шестседмичния ми отпуск.

— Разбирам.

Филип нежно я обърна към себе си.

— Това вече го каза.

— Знам.

Той вдигна брадичката ѝ.

— Обърни се към мен и ме погледни, Джени! — прибра кичур коси зад ухото ѝ. Тя веднага реагира на допира му. — Ще се омъжиш ли за мен, Джейн Бенет?

Джейн се вгледа в студените му сиви очи, започна да проучва най-красивото мъжко лице, което някога беше виждала, след това вдигна ръка ѝ докосна бузата му с обич.

— Целуни ме — отвърна тя. — Първо ме целуни.

— А после?

— После ще видим.

Джон Бенет внимателно затвори вратата на спалнята, за да не събуди Каролайн, и погледна часовника си. Светещият циферблат показваше един след полунощ. Завърза колана на халата си и се наведе да вземе пантофите си. Спусна се по стълбите, като пропусна двете най-горни стъпала, тъй като скърцаха, прекоси коридора и влезе във всекидневната.

— Джени?

Джейн се бе свила на пода пред камината. Обърна се и се усмихна на баща си:

— Влез, татко.

— Добре ли си?

— Да, добре съм.

Той влезе, приближи се до нея и се отпусна на креслото.

— Чух, че Филип си отиде, но ти не се качи горе — наведе се, взе ръжена и разбута последните горящи въглени. — Затова се запитах дали си добре.

Джейн се усмихна:

— Благодаря ти.

За момент двамата останаха мълчаливи.

— Мислиш ли, че Филип остана доволен от вечерта?

— Да. Мисля, че да.

— Това сега ли ти хрумна или просто забрави да го кажеш на майка си?

Джейн присви колене, обгърна ги с ръце и положи брадата си върху тях.

— Филип искаше да говори с мен.

— О?

Неочаквано Джейн се протегна, докосна крака му и се засмя:

— О, татко! Толкова е лесно да се предскаже реакцията ти!

— Така ли?

— Да! — смехът на Джейн бавно заглъхна. — Филип ми предложи да се омъжа за него. Трябваше да го кажа първо на теб.

— Разбирам — Джон Бенет разбута отново огъня само за да направи нещо. — Влюбена ли си в него, Джени?

Джейн вдигна рамене, без да знае какво да отговори.

— В такъв случай, ако бях на твое място, щях да обмисля всичко много внимателно.

Джейн вдигна глава.

— Допускаш ли, че не съм мислила?

— Не, не, разбира се, но смятам, че лесно можеш да се подведеш от романтиката на момента.

Джейн остана мълчалива. Положи отново глава върху коленете си и се загледа в гаснещия огън.

— Аз съм на двадесет и седем години, татко — тихо започна тя. — За мен това е шанс, който няма да ми бъде предоставен отново. Той е чудесен човек и ще бъде добър съпруг. Ние сме добри приятели и много си подхождаме. Това е възможност да пътувам, да направя нещо в живота си, да се измъкна от преподаването и да опитам нещо ново! Не искам да прекарам целия си живот в Съсекс. Филип е прав — толкова много неща бих могла да направя в Индия! И не е само Индия, татко! Ако се омъжа за него, пред мен се разкриват хиляди възможности, които бих могла да използвам през остатъка от живота си!

Джон преглътна напирещите думи. Искаше му се да ѝ обясни толкова много неща, но не знаеше как.

— А любовта?

— Не знам нищо за нея, така че не бих могла да кажа дали го обичам или не. Нямам никакъв опит в любовта или в нещо подобно, но смятам, че тя би могла да се зароди.

— Не ти е необходим опит, Джени — каза Джон. — Щеше да знаеш, ако наистина го обичаше.

Наведе се напред, взе ръцете и стисна пръстите ѝ.

— Не бих искал да прекараш живота си, чудейки се какво ли представлява това да обичаш някого с цялото си сърце и душа. И не бих искал да срещнеш този някого, когато вече е прекалено късно.

Пусна ръцете ѝ и се загледа в огъня. Джейн забеляза как лицето му пребледнява и поразена, осъзна колко стар и тъжен е той. Какво ли му бе липсвало през живота му?

— Татко, знам какво правя. Моля те, повярвай ми. Аз съм достатъчно голяма, за да съм наясно какво искам.

— Наистина ли знаеш какво искаш, Джени?

Тя го погледна право в очите.

— Да. Знам.

Той се изправи.

— Е, в такъв случай ще те оставя да вземеш решението си. Лека нощ, мила. Помисли сериозно върху това — наведе се и я целуна по бузата.

Джейн кимна, но щом той стигна до вратата, го повика обратно.

— Е?

— Аз казах „да“ — заяви тя.

Без да каже нищо повече, Джон Бенет отвори вратата и напусна стаята. Разбираше я, но решението ѝ го бе изпълнило с разочарование. Нито безкрайните пътувания, нито неограничените възможности бяха в състояние да заменят всепоглъщащата любов. От цялото си сърце той се надяваше, че това е истина, с която няма да ѝ се наложи да се сблъска.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

През един друг съботен следобед, точно седмица по-късно, Джейн отново се озова в „Селфриджис“, този път с Филип, но пак без ентузиазъм при участие в пазаруването. Седеше срещу него в ресторанта, отпиваше от виното си, безцелно загледана през рамото му към другите хранещи се, и се питаше защо, за Бога, прави всичко това. Щеше да е в кремав костюм и след седмица щеше да се омъжи на малко тържество в градината, но докато слушаше гласа на Филип, който уточняваше окончателния списък на гостите, не изпитваше никакво вълнение. Беше оставила нещата на Клеър, чието усърдие стигаше за всичко.

Не защото не искаше да се омъжи — тя копнееше да стане мисис Милс и да тръгне към Индия. Дължеше се повече на това, че събитието не означаваше нищо за нея и не я вълнуваше. Искаше ѝ се вече всичко да е отминало. Искаше ѝ се да започне новия си живот.

— Радваш ли се, Джени? — Филип посочи с молив към списъка.

— Да — Джейн откъсна поглед от една странно изглеждаща двойка в ъгъла и го погледна.

— И смяташ, че Ройъл Долтън е по-подходящ от Споуд, по-съвременен?

Тя нямаше представа за какво говори той.

— Да.

— Добре. Значи е решено — Филип записа нещо върху листа и задраска друго, което Джейн тайно се опитваше да прочете. След това погледна часовника си. — В колко часа е срещата ти с Клеър?

— В един и половина, струва ми се. Не съм сигурна.

Той оправи ръкавите на самото си и приглади коса. Джейн унесено наблюдаваше движенията му. Едва сега бе започнала да забелязва колко често той обръщаше внимание на вида си — приглаждаше гънките, стягаше вратовръзката, изпъваше панталоните и самото си. Това я караше да се чувства неловко, тъй като беше от оня тип жени, които не обръщаха внимание на бримката на чорапа си, докато тя не се спуснеше по цялата му дължина, образувайки голяма

дупка най-отгоре. Приглади косата си и прибра внимателно изплъзнал се от кока ѝ кичур. Много неща около Филип бе започнала да забелязва, но упорито ги изхвърляше от съзнанието си. „Нередностите щяха да се изгладят, убеждаваше се тя, с времето любовта щеше да става все по-силна.“

Филип се протегна и хвана ръката ѝ.

— Скъпа, имаш ли нещо против, ако те оставя, преди тя да дойде?

Джейн сви рамене. Нямаше нищо против, дори би ѝ било приятно, защото в чантата си носеше доста интересен роман и би се зарадвала на малко свободно време.

— Толкова си добра с мен — отбеляза Филип, докато целуваше ръката ѝ и я вдигна така, че диамантеният ѝ годежен пръстен заблестя на светлината.

Една млада жена на съседната маса забеляза жеста, усмихна се мъдро и се обърна към майка си с висок шепот:

— Колко романтично!

Джейн освободи ръката си и се наведе да си вземе чантата.

— В колко е насрочена срещата ти? — запита тя, като извади книгата и я сложи в скута си под масата.

— В два и половина.

— Тогава може би трябва да тръгваш — предложи тя. — Нали не искаш да закъснееш?

— Сигурна ли си, че нямаш нищо против?

— Разбира се. Клеър ще бъде тук след малко, а аз ще си поръчам още нещо за пиене, докато я чакам.

Филип се усмихна с една от най-очарователните си усмивки.

— Добре. В такъв случай тръгвам — стана, заобиколи масата и се наведе да я целуне. — Ще се видим довечера. В колко часа ще ни очакват семейство Литс?

Щяха да вечерят със стари приятели на родителите на Джейн на Кейдъгън Скуеър.

— В осем — отговори Джейн.

— Добре. Ще те взема от Теди и Клеър в осем без петнадесет.

Тази точност беше типична за него. Петнадесет минути за пътуване из Лондон, пет минути за паркиране, пет минути, докато намерят къщата, и в осем и десет щяха да звънят на входната врата,

перфектно разчели времето. Джейн се усмихна, за да прикрие раздражението си.

— Ще се видим по-късно — каза тя, когато той се изправи, за да огледа костюма си.

— Довиждане, мила!

Филип прекоси ресторанта, спря до вратата да ѝ махне и изчезна от погледа ѝ. Джейн извади книгата изпод масата, отвори я на отбелязаната страница и без да помисли повече за Филип, започна да чете.

Сузана запали цигара от пакета върху тоалетката си. Дръпна дълбоко, издуха дима от едната страна на устата си и се наведе напред, за да разгледа лицето си в огледалото. „Изглеждам добре, помисли си тя, наистина изглеждам добре и съм готова за него.“ Отново дръпна от цигарата, взе шишето с „Шанел“, обля щедро с парфюм шията и гърдите си и го втри в кожата си. Беше развълнувана, чувстваше се по-добре, отколкото през последните седмици, и като притисна пръсти към зърната си, почувства как из цялото ѝ тяло се разнесе трепетът на сексуалната възбуда. Господи, той ѝ беше липсвал почти до болка.

Сузи се изправи. Изхлузи халата от раменете си, пусна го на пода, отиде гола до леглото и седна на ръба му, за да обуе черните си чорапи и дантеления еластичен колан. Присегна се за роклята си. Беше семпла червена рокля, която прилягаше плътно към тялото ѝ и под която не носеше нищо друго. Плъзна крака в черните си кожени обувки и отиде във всекидневната.

Отвори хладилника и очите ѝ пробягаха по бутилката шампанско, чинията с пушена пъстърва и малката кутийка с черен хайвер. Беше купила всички любими деликатеси на Филип, защото искаше да го впечатли и да го поглези през няколкото скъпоценни часа, които щяха да прекарат заедно. Затвори хладилника и отиде до бюфета за чаена чаша. Само една глътка, каза си тя, отвори бутилката и изсипа безцветната течност в чашата. Изпи я наведнъж. Беше нервна и развълнувана, но това беше съвсем естествено. Ала Филип бе направил първата крачка, той ѝ беше позвънил, за да ѝ предложи да се видят и това, само по себе си, ѝ носеше някаква самоувереност. Взе друга цигара от пакета на бюфета. Имаше навика да разхвърля кутиите

навсякъде, за да ѝ бъдат подръка по всяко време. Запали я, взе една чинийка за пепелник, върна се във всекидневната и седна да чака. „Той скоро трябва да дойде — мислеше си тя, като поглеждаше часовника си, — но ако го няма до два и двадесет, ще си наля още малко водка, за да остана спокойна.“

Филип плати на шофьора, вдигна поглед към сградата и изкачи тичешком стълбите към входната врата. Позвъни, изчака вратите да се отворят и влезе. Изкачи се до шестия етаж пеша, защото напрежението, което свиваше стомаха му, не му позволяваше да изчака търпеливо асансьора, и пристигна пред апартамента почти без дъх. Сузана бе оставила вратата отворена, както винаги, така че той влезе и я повика.

— Тук съм! — отговори тя от всекидневната и той се запъти нататък.

— Здравей, Сузи! — Филип застана на вратата и я загледа. Беше най-красивата жена, която някога бе виждал — висока и стройна, с изящни черти на лицето. Всичко в нея беше деликатно и крехко, но и не съвсем. Тя стана, отметна кичур от великолепната си тъмна коса и му се усмихна.

— Липсваше ми — каза му.

За секунди той прекоси стаята и я грабна в прегръдките си. Не това беше неговият план. Знаеше, че трябва да остане спокоен и равнодушен, но не можа да се въздържа.

— Господи, Сузи, ти също ми липсваше! — затвори очи и ароматът и чувствеността ѝ го погълнаха. — Ти си прекрасна... Ти си... Ухаеш невероятно!

Тя се отдръпна и се засмя:

— Наистина ли?

Въпреки че се беше засмяла, Филип забеляза недоверието, изписано на лицето ѝ.

— Да, наистина.

Отново я притисна към себе си и намери устните ѝ. Не бе имал намерение да я докосва, бе мислил, че може да приключи с това, без да се приближава до нея и да усложнява нещата. Но когато тя го целуна и

телата им се обвиха, той се зачуди как е могъл да бъде такъв глупак — нещата вече бяха се усложнили. Винаги са били сложни.

Сузи прокара ръце по стегнатите мускули на гърба му под сакото, отвори устни и стрелна език през неговите. Той изстена и смъкна роклята ѝ надолу.

— Боже мой, Сузи!

Усещането за голото ѝ тяло, притиснато към неговото, го влудяваше. Прихващайки я отзад, той я повдигна и тя обви крака около ханша му, без да отделя устни. Той я обърна така, че горната половина на тялото ѝ остана облеганата на дивана. Отдръпна се само колкото да може да разкопчее панталоните си, а с другата си ръка дърпаше роклята, която се раздра с толкова остър звук, че тя подскочи. Сърцето му лудо биеше. Зае предишното си положение, откъсна устни от нейните и ги плъзна към гърдите ѝ. Сузи изстена, отново и отново шепнейки името му. Струваше му се, че този миг ще продължи вечно. Тогава сграбчи бедрата ѝ, погледна към полузатворените очи и разтворените ѝ устни и каза:

— Обичам те, Сузи! Много те обичам!

Но това беше едва доловим шепот. Думите, мислите, всичко — освен нейното присъствие — го беше напуснало. Тогава я облада с мисълта, че нищо друго няма значение, неспособен да се въздържи, победен от физическа сила, която нито познаваше, нито разбираше.

По-късно, когато двамата лежаха голи в леглото, Сузана прокара пръст по цялата дължина на тялото му — от вдлъбнатината на шията му до стегнатите мускули на бедрата му. Усети как той потръпна и го погледна в лицето. Клепачите му трепнаха, но той не отвори очи. Беше ѝ студено и едно питие щеше да ѝ дойде добре. „Само глътка, за да се стопля, докато той спи“, помисли си тя. Внимателно вдигна глава, освободи тялото си и седна бавно, за да не го събуди. Шляпайки боса из кухнята, намери бутилката, взе чашата си от мивката и я напълни. Изгълта съдържанието, напълни я отново до половината и бързо изпи и това. После остави бутилката и се върна при Филип. Когато се отпусна до него, той бе вече буден.

— По-добре ще бъде да се облечем — каза той, като погали гладката кожа на рамото ѝ. — Не мога да остана дълго.

— Не можеш? — в гласа ѝ мигновено се надигна паника и той съжали, че не е бил по-внимателен.

— Трябва да се върнеш при Мичъл — каза той. — Нали не искаш да разбере къде си била?

Тя поклати глава:

— Не, но...

Филип се усмихна и застана на колене.

— Но какво? — наведе се и погали шията ѝ. Винаги ставаше така — щом я докоснеше, вече не можеше да остави тялото ѝ на мира. Тя толкова го вълнуваше, че той трябваше да продължава да я докосва и да я гали.

— Купила съм бутилка шампанско, малко пушена пъстърва и хайвер.

Филип отново седна. Гледаше леко треперещите ѝ устни и се самообвиняваше. Господи, та той се беше държал като идиот! Трябваше да предположи, че така ще стане! Трябваше просто да влезе, да ѝ каже каквото трябва и да си тръгне. Изобщо не трябваше да я докосва! Защо никога не можеше да се въздържи? Пое си дълбоко въздух и с усилие изхвърли тази мисъл от съзнанието си.

— Чувствах се толкова нещастна — откровено каза тя. — Толкова много ми липсваше, че се надявах да прекараме известно време заедно. Мислех си, че искаш да ме видиш.

— Сузи, наистина исках да те видя. През цялото време исках да бъда с теб.

Тя го погледна.

— Наистина ли?

— Да, наистина — той стана, взе бельото и панталоните си и бързо се обу. Почти беше забравил за какво бе дошъл и само преди миг си бе помислил, че всичко ще се нареди чудесно. Преглътна напрежението, което сви стомаха му, и каза: — Защо не отворим шампанското? Бихме могли да пийнем по една-две чаши, нали?

Сузи кимна и лицето ѝ светна. Стана и взе роклята си. Имаше време, когато не бяха се притеснявали да се разхождат голи и да се любят, когато и където поискат. Нахлузи я презглава, прибра съдраните краища, за да прикрие гърдите си и потърси в чекмеджето безопасна игла.

— Искаш ли да хапнеш нещо? — извика тя от кухнята. — Да отворя ли хайвера?

— Да, отвори го! — извика той, докато закопчаваше маншетите на ризата си. Изобщо не беше гладен и дори от мисълта за храна му се повдигаше.

Сузи се върна с поднос и подаде бутилката на Филип, за да я отвори, докато нареждаше хляба и хайвера. Той свали тапата, напълни две чаши и ѝ подаде едната. Тя се бе отпуснала на пети и го наблюдаваше.

— Чудесно — каза тя и вдигна чашата си. — Като в доброто старо време.

Филип кимна и също вдигна своята чаша.

— За нас — каза Сузи.

— Да — Филип отпи глътка от шампанското и почувства как стомахът му се свива. — Сузи?

— Хммм? — тя взе две цигари от пакета и ги сложи в устата си. Наведе се за запалката.

— Сузи, трябва да ти кажа нещо.

Тя му подаде запалена цигара и той я взе, без да има желание да пуши.

— Да? — тя се усмихна доволно за първи път, откакто преди шест седмици бяха напуснали апартамента.

— Сузи, намерих начин как да останем заедно завинаги — преглътна и усети, че устата му пресъхва, когато тя се загледа в него недоверчиво. Остана съвсем неподвижен, докато наблюдаваше блясъка в очите ѝ от напирещите сълзи. Стисна столчето на чашата си. — Той е доста необичаен и доста странен, но е перфектен, Сузи, което означава, че е съвсем безопасен — започна да говори по-бързо, подтикван от необходимостта да убеди и нея, и себе си: — Вече никой няма да ни притеснява, защото ще си имаме непоклатимо алиби, а пък и аз ще имам зад гърба си двореца, за да защитя репутацията си — замълча. Стягането в гърдите му едва му даваше възможност да диша. Сузана продължаваше да го гледа, но лицето ѝ се беше променило, а очите ѝ бяха сурови и уплашени.

— Дворецът ли? — гласът ѝ заглъхна и тя трябваше да прочисти гърлото си. Изпи шампанското и се присегна за бутилката.

— Назначават ме за личен секретар на дука — тихо каза Филип.
— Ще бъде оповестено идната седмица.

Сузи се стресна, ръката ѝ трепна и част от шампанското се разля на масата. Продължи да налива, оставяйки виното да прелива над ръбовете на чашата.

— Моите поздравления! — отпусна се отново на пети и отпи. Ръката ѝ трепереше. — За теб това е чудесно!

Не искаше думите ѝ да прозвучат толкова сухо, но не успя да се въздържи, фактът, че той не ѝ беше казал, ѝ подежда като физически удар. С цялото усилие на волята си успя да се овладее.

— Съжалявам, трябваше да ти кажа — Филип не можеше да понесе болката, изписана върху лицето ѝ, и сведе глава. — Сузи, не знам как да ти съобщя това, но бих желал да се опиташ да разбереш защо го правя... — леко повдигна очи и видя, че тя го наблюдава със застинало лице. — Сигурно ще ти прозвучи ужасно, но съвсем не е така. Това е нашият път, нашият шанс... — за трети път усети болка в пресъхналото си гърло и каза бързо: — Сузи, аз се женя. За назначението ми на новата длъжност при дука ми е необходима съпруга и аз намерих жена, която е съгласна да ме вземе в името на работата ми. Знаем, че звучи странно, че звучи така, сякаш съм те изоставил и всичко между нас е свършено, но не е така! Това е само началото, Сузи! Трябва да разбереш, че това е свободата, от която имаме нужда! Това е непоклатимо алиби — аз, женен мъж със семейство! Кой би допуснал?

Филип млъкна, очаквайки тя да каже нещо, облекчен, че се е освободил от отприщените емоции. Вдигна поглед и видя, че тя стои застинала, съвсем неподвижна. След това мълчаливо се изправи и сграбчи ръба на дивана, за да не залитне. Отиде в кухнята, взе бутилката с водка, като едва не я изпусна, и отпи голямо количество направо от нея. Изтри устни с ръкава си и потърси опора в бюфета.

— Сузана! — Филип застана до вратата, след това тръгна към нея. — Сузи, моля те!

— Не се приближавай! — изкрещя тя и неочаквано замахна с бутилката. Филип отскочи назад. Лицето ѝ се сбръчка и тя заплака. — Да не си посмял да се приближиш до мен!

— Сузи, моля те, недей да плачеш!

— Да не плача? Да не плача? Не казвай нищо, защото всичко ми е пределно ясно, така че не е необходимо да си правиш труда! — извика тя подигравателно, изтри лицето си и отпусна глава върху ръцете си. — О, Филип, как можа!

Болката в гласа ѝ го преряза като с нож и той отново тръгна към нея. Понечи да сложи ръце върху раменете ѝ, но тя гневно го отблъсна и размаха пръст в празното пространство между тях.

— Наистина ли очакваш да повярвам на подобна лъжа? Наистина ли? Защото аз не вярвам! Не вярвам на нито една твоя шибана дума, Филип! Нашият път, нашият шанс! За нас? Глупости! Това е начин за теб! Разбира се! — изстрелваше думите към него и го караше да се свива пред силата на гнева ѝ. Вдигна бутилката и замахна с нея във въздуха. — И знаеш ли от кое най-много ме боли? От това, че ти не можа да дойдеш тук и да ми кажеш направо, а трябваше да си вземеш своята порция чукане, нали, Филип? Трябваше да се възползваш от мен за последен път!

Мина покрай него, като се притискаше плътно към вратата.

— Господи, повдига ми се от теб! — изкрещя тя от всекидневната. — Чуваш ли, повдига ми се!

Удари бутилката в ръба на масата и я разби, разпръсквайки навсякъде хиляди парченца стъкло.

— О, Боже! — тя вдигна ръка към лицето си и Филип мигновено осъзна, че се бе наранила. Кръвта се процеждаше през пръстите ѝ и капеше върху белия килим.

— Сузана! — изтича и хвана ръцете ѝ, опитвайки се да ги отдръпне от лицето ѝ. То беше цялото в кръв и сърцето му се преобърна. — Ела тук! Господи, Сузи!

Тя бе изпаднала в истерия и той трябваше да я успокои.

— Виж, Сузи, всичко е наред! Всичко е наред! Ела тук, скъпа! Хайде!

Остави я да крещи на пода в кухнята и пусна студената вода, като през цялото време страхът се надигаше у него с такава сила, че ръцете му трепереха. Тя беше доста порязана и кръвта шуртеше върху ризата му. Намокри една кърпа и я притисна към лицето ѝ.

— Дишай дълбоко, Сузи! Хайде, дишай дълбоко! Всичко е наред — продължаваше да ѝ го повтаря отново и отново, докато плакнеше

кърпата и пак я притискаше към раната. — Всичко е наред, любов моя. Аз съм тук и няма да те изоставя. Обещавам ти...

Кръвта започна да спира. Сузана леко се беше успокоила и риданията ѝ ставаха по-тихи и по-редки. Когато Филип се зае да преглежда раната, тя хвана ръката му с такава сила, че кокалчетата му побеляха, но лицето ѝ остана неподвижно. Трябваше да ѝ се направят няколко шева, защото разрезът достигаше до дясното ѝ око, но не беше толкова страшно, колкото му се бе сторило в началото. Като притисна кърпата към лицето ѝ за последен път, Филип я отведе от кухнята във всекидневната. Седна на дивана и ѝ помогна да се настани до него.

— Добре ли си?

Тя успя да кимне. Вдигна ръката, която още държеше, и целуна побелелите ѝ кокалчета.

— Господи, как ме изплаши! — тихо каза той. — Не бих могъл да понеса да ти се случи нещо.

Върху пръстите му закапаха горещи сълзи.

— О, Сузи, моля те, недей да плачеш! Моля те...

— Но ти ме обичаш — изхлипа тя. — Знам, че ме обичаш.

— Да, обичам те — отвърна той. — Обичам те от мига, в който те видях за първи път. Спомняш ли си? Струва ми се, че си в Каудрей Парк. Ти беше с Мичъл, току-що омъжена и изглеждаше толкова нещастна, толкова красива и нещастна, че сърцето ме заболя, докато те гледах — Сузи притихна, Филип извади кърпата от джоба си и внимателно изтри очите ѝ. — И винаги ще те обичам, Сузи. Ти имаш нужда от мен и аз няма да те изоставя.

— Но ти... ти...

Той обърна лицето ѝ към своето.

— Не, не съм те изоставил. Преди няколко седмици ти обещах, че ще намеря начин да останем заедно. Аз не се женя за някоя, която обичам. Как бих могъл? Та аз обичам теб! Женя се за Джейн Бенет, прекрасно двадесет и седем годишно момиче, което при това е много разумно, и с което сме добри приятели. Тя не заема мястото ти и никога не би могла да го стори. Моля те, Сузи, опитай се да разбереш това!

Той си пое дъх, почувствал, че най-после сърцето му започва да бие по-спокойно.

— Назначението ми на работа при дука е огромно постижение. Точно това съм искал винаги, Сузи. Ще се установя в Лондон. Джейн ще прекарва времето си в провинцията и ние ще бъдем заедно. Какво би могъл да каже Мичъл? Или пък който и да било друг? Господи, Сузи, моля те, имай ми доверие!

Той се наведе й я целуна.

Сузана сведе глава. Как би могла да се съмнява в него? Как изобщо би могла да живее без него? Животът ѝ беше истинска каша: заради парите бе допуснала грешката да се омъжи за безскрупулен хомосексуалист и единственото щастие, което бе познала, бе с Филип. Трябваше да му повярва, защото нищо друго не ѝ беше останало.

— Окоето ми — каза тя. — Трябва ли да се шие?

— Да. Трябва да позвъня на някого. Ще се наложи да отидеш до болницата.

— Не! Филип, моля те, не ме оставяй! Заведи ме ти до болницата! Трябва да го направиш! Не бих могла да се оправя сама! — отново заплака и Филип нервно прокара ръка през лицето си. Беше се забавил вече достатъчно и бе буквално изцеден от емоции.

— Да се обадя ли на Попи?

Сузана не отговори.

— Не мога да те отведа до болницата, Сузи. Ами Мичъл? Това би могло дори да се появи в пресата. Моля те, бъди разумна.

— Като Джейн?

Филип преглътна гневната забележка.

— Нека да позвъня на Попи, а? — търпеливо ѝ каза. — Тя ще те придружи до болницата и би могла да отклони пресата, ако случайно някой се навърта наоколо. Попи ще се погрижи за теб.

Той се изправи.

— Добре, Филип — Сузана се облегна и сложи ръка на дивана. Беше напълно изтощена и имаше нужда да пийне нещо. — Обади се на Попи. Телефонният ѝ номер е записан в бележника ми.

Филип отиде за чантата на Сузи, извади бележника и крадешком погледна часовника си, докато се приближаваше към телефона — беше шест и половина. Ако Попи можеше да дойде тук до половин час, а след това успееше да се обади на Джейн от кабината на ъгъла на Оксфорд Стрийт, всичко щеше да е наред. Ако ли пък не, то тогава само Господ знаеше как щеше да се оправдава. Позвъни на най-

добрата приятелка на Сузана и изчака да вдигне телефона. Не бих могъл да отида на гости направо оттук — размишляваше той, като разглеждаше ризата си. Преди това трябваше да се изкъпе и да се преоблече. Чу гласа на Попи и се съсредоточи върху настоящето.

— Здравейте, Попи. Обажда се Филип Милс. Аз съм в дома на Сузи. Случи се малка злополука. Бихте ли могли да ни помогнете? — изчака отговора ѝ и се опита да прикрие облекчението в гласа си. — О, чудесно, благодаря, Попи. Да, ще изчакам. Значи след половин час!

Вдигна триумфално палец към Сузи, но тя дори не забеляза жеста.

— Попи тръгва насам — каза той, като се върна при нея. — След малко ще бъде тук.

Но Сузана не го чуваше. Беше припаднала.

Джейн беше в спалнята и точно приключваше с обличането си, когато Клеър я извика от всекидневната. Тръгна към телефона и върху лицето ѝ се изписа безпокойство.

— Ало, Филип? Добре ли си?

След това се усмихна.

— Не, не, разбира се. Сигурна съм, че няма да имат нищо против — започна да навива телефонния кабел около пръстите си. — Ще им позвъня, за да ги предупредя. Наистина, Филип, всичко е наред. Не се тревожи. Върни се, когато можеш. И гледай да не се претрепеш от бързане! Да, добре, ще се видим по-късно.

Затвори телефона.

— Филип се е задържал малко повече — каза тя, като се оглеждаше за чантата си. — Горкичкият! Някаква работа в двореца. Ей сега ще позвъня на семейство Литс, за да ги предупредя, че ще закъснеем.

И без изобщо да се притеснява, тя извади бележника си и набра номера на приятелите на родителите си.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Беше чудесен топъл пролетен ден, а из въздуха се носеше лек бриз, напоен с уханието на глициния, която пълзеше по задната част на къщата. Сватбената тента заемаше центъра на втората поляна и от високия ѝ изпънат покрив, покрит с бели панделки, балони и зелен бръшлян, можеше да се види само острият ѝ връх.

Джейн беше в стаята си. Багажът ѝ за Индия бе стегнат, струпан в цяла камара куфари и чанти, а костюмът ѝ спретнато висеше на закачалката в гардероба. Половината от косата ѝ беше накъдрена. Тя слушаше бърборенето на фризьорката, която сваляше ролките, без да се опитва да схване смисъла му, и наблюдаваше как Клеър доопроява последните подробности по копирения си тоалет. Не беше нервна, нито пък развълнувана. Копнееше просто всичко вече да е свършило, за да може да се отпусне в горещата вана на хотела с питие в ръка.

— Я гледай! — Клеър се извърна от отражението си в огледалото и се загледа в Джейн. — Това наистина е... ъъ... наистина е нещо.

Клеър млъкна и се изкашля.

Джейн присви очи. Нямаше възможност да се огледа, но още от момента, в който бяха започнали да се появяват първите къдрици, тя си имаше своите съмнения.

— Какво означава „нещо“?

Клеър сви рамене и извърна поглед. Джейн мигновено скочи и се втурна към огледалото.

— О, не! — дръпна един накъдрен кичур, който се нави веднага щом го пусна. Ефектът беше ужасяващ. Обърна се към фризьорката: — Много съжалявам, но се боя, че ще се наложи да измия всичко това.

— О, Джени, недей! — Клеър се втурна към нея и се опита да подреди няколко кичура. — Няма време! След двадесет минути трябва да си готова!

— Не се безпокой, ще бъда готова! Изобщо не трябваше да ви слушам двете с мама! — отсече тя и тръгна към вратата. Дръпна хавлиената кърпа от раменете си и я хвърли на леглото. — Ще се върна след минута.

Излезе и остави Клеър и фризьорката онемели в стаята.

Джон Бенет затвори вратата на колата и се усмихна на Каролайн и Клеър, които бяха застанали отстрани. Тропна на тавана и шофьорът обърна стария ягуар, чиито гуми изхрущяха по чакълестата алея. „Колко по-различно е всичко това от сватбата на Клеър и Теди, помисли си той и кимна на един от доставчиците, който носеше каса шампанско към палатката. Колко по-спокойно и по-скромно!“

Влезе в къщата, която му се стори мрачна след ярката слънчева светлина отвън, полута се из всекидневната, украсена с майски цветя и ранни бели старомодни рози, чийто аромат се смесваше с миризмата на пчелния восък, с който бяха полирани мебелите. Седна на ръба на дивана и се загледа в снимката на Джейн, поставена върху пианото: Джейн като малко момиченце, неговата любимка, която толкова приличаше на него, че той никога не бе съжалявал, че няма син. Зачуди се дали да не я повика. Тя закъсняваше. Вероятно се беше зачела или пък екипираше тентата от прозореца на стаята си. Усмихна се и бавно се изправи.

— Джейн!

Когато се обърна, я забеляза и се загледа за момент в нея. Беше се облегнала върху касата на вратата. Тънката ѝ стройна фигура бе облечена в костюм от бледокремава коприна, обувките бяха съвсем подходящи, а косата ѝ бе опъната назад в обичайната конска опашка. Единственото украшение беше букетът от цветята, които сама бе набрала от градината.

— Много си красива, Джени — каза той.

Тя се усмихна:

— Благодаря ти — приближи се към него и провря ръка под неговата. — Изглеждам много добре, татко, може би по-добре от друг път, но никога не съм била красива.

Вдигна към него засмените си очи и той се наведе да я целуне.

— Ти винаги ще бъдеш красива за мен, Джейн, защото те обичам — тихо каза той и забеляза как тя отклони поглед и бързо докосна ръката ѝ. — Готова ли си?

— Да — с върха на пръста си тя избърса отронилата се сълза. — Готова съм.

— Добре.

Джон остана неподвижен за миг, сякаш вземаше някакво решение. След това повдигна ръката на дъщеря си и я погледна в очите.

— Джейн, сигурна ли си, че искаш да направиш това?

Джейн се загледа в очите му и прочете в тях безпокойство.

— Да — отговори тя. — Сигурна съм.

Той кимна, но все още стоеше неподвижен. След малко каза:

— Джейн, искам да знаеш, че ако някога ти се случи нещо лошо и ти имаш нужда от мен, аз ще бъда тук и ще те чакам.

Тя сведе поглед.

— Ще го запомниш, нали?

Най-последно го погледна.

— Да. Винаги ще го помня. Благодаря ти.

Баща ѝ хвана отново ръката ѝ и я постави под своята.

— Тогава да тръгваме.

Джон се усмихна, изпълнен с гордост от нея, и двамата тръгнаха към вратата. Щом излязоха под ярката слънчева светлина, доставчиците, аранжорите на цветята и хората, които се занимаваха с тентата, избухнаха в аплодисменти.

— Благодаря ви, много ви благодаря! — Джон задържа вратата за Джейн, която се смееше на суетнята, след това махна за довиждане и се качи в колата. Свали стъклото и отново започна да маха с ръка, докато баща ѝ се настани на седалката до нея и потупа коляното ѝ.

— Към църквата — каза той.

— Да — Джейн взе букета и зарови нос в него, вдъхвайки аромата му. — Към църквата.

Колата потегли и Джейн тръгна за сватбата си, съпроводена от множество приветствия и пожелания за щастие.

Сузана Харви седеше в бентлиото до Мичъл. Беше ранна съботна утрин и те точно напускаха вилата си в Уилтшир, за да уважат покана за обяд в Уимбълдън. Беше горещо — през последната седмица температурите достигнаха най-високите за сезона стойности. Сузи бе облечена в рокля от Харди Еймис и широк жакет с три четвърти ръкави. Това не бяха любимите ѝ дрехи, но Мичъл изрично бе настоял

да ги облече, въпреки че само Господ знаеше защо, помисли тя, като ги огледа. Цветът изобщо не ѝ подхождаше, а пък и той никога не бе проявявал интерес към облеклото ѝ. Беше толкова рано, че мъглата все още обвиваше хълмовете и долините, а небето бе натежало в очакване на зората. Сузи потисна една прозявка и се отдръпна от Мичъл, когато той отвори сутрешния вестник и го разгърна точно на страницата, която му трябваше.

— Сузана?

Продължи да гледа през прозореца.

— Да?

— Сузи, имам подарък за теб — каза Мичъл и се наведе, за да извади една кутия от ръчното си куфарче, което стоеше в краката му. Тя го наблюдаваше с ъгълчето на окото си, без да извърща глава от прозореца. — Ето.

Тя протегна ръка и съвсем леко се обърна към него:

— Благодаря.

— Няма ли да го отвориш? — в гласа му звънна стоманена нотка и тя усети как всичко в нея се стяга.

— Да, разбира се — пое малката тъмна кутийка, върху която бе изписано името на Еспри, а върху меката коприна бе изрисуван златен кръст. — Чудесни са, Мичъл — вяло каза тя, като извади перлената огърлица и я вдигна. Тя се състоеше от три реда необработени перли с почти розов цвят, а закопчалката беше украсена с диаманти и рубини.

— Има и друго — каза Мичъл и се наведе да отвори междинния капак. Отдолу лежаха също три реда перли със същите закопчалки, но дължината им бе пригодена да обвие китката ѝ. Подкани я да му подаде ръката си. — Ето, нека да ти помогна.

Тя протегна ръка и се загледа в дългите криви пръсти на Мичъл, който се опитваше да се справи със закопчалката. Успя да закопчае гривната и се обърна към нея:

— Наведи се, за да закопчаея и огърлицата, скъпа.

Възхищавайки се на вкуса му, тя се подчини и усети пръстите му на врата си. Значи затова я беше накарал да облече тези дрехи — да изпъкне по-ярко подаръкът му. Тази мисъл я накара да потръпне.

— Ти беше добро момиче, Сузана. Много съм доволен от теб — той вдигна вестника и ѝ го подаде. От гърлото му се изтръгна висок кикот. — Предполагам, че вече си видяла това.

Сузи пое „Таймс“ и погледна към страницата, която ѝ показваше Мичъл. Стресна се и здраво стисна вестника. Затаи дъх, а ноктите на свободната ѝ ръка се впиха в кожената дамаска на седалката.

— Да — отговори тя. — Видях го.

Болката беше толкова силна, че тя се запита дали няма да припадне. Издиша и отново си пое въздух. „Ще се оправя, повтаряше си тя, ще се оправя...“

— Чудесна снимка, нали? — Мичъл се наведе и погледна отпечатаната фотография на Джейн и Филип, които тичаха под дъжд от розови листенца пред църквата „Сейнт Майкъл“ в Западен Съмъртън, Съсекс, докато дукът и няколко други членове на Камарата на лордовете ги наблюдаваха. — Толкова естествени, толкова щастливи...

Сузи потисна гаденето, което се надигаше в гърлото ѝ.

— Да, наистина — успя да промълви тя.

Мичъл отново се усмихна и докосна перлите около врата ѝ.

— Добро момиче — каза той. — Знаех си, че ще се съ согласиш с мен.

Когато той отпусна пръсти и се обърна към прозореца, Сузана за момент помисли, че неговите подаръци бяха започнали да я задушават. Но точно това беше начинът, по който той искаше да се чувства тя.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Шива Раи стоеше прав зад дългото бюро от тиково дърво в библиотеката си и очакваше телефонистът да го свърже с Бомбай. Стоеше неподвижно, загледан към изобилието от зеленина, към пурпурните цветове на джакарандата и огненочервените и оранжеви дървета, които блестяха на слънцето в ранната утрин. Чакаше. Сега вече беше близо, много по-близо, отколкото се бе осмелявал да мечтае, и горчивият, парещ вкус на отмъщението тежеше на езика му. Много време беше изминало, много неща се бяха случили. Това му бе коствало прекалено много — цял един живот. Въздъхна тежко. Ако нещата се бяха развили по друг начин, ако синът му беше жив, ако не бе покосен в разцвета на младостта си в борбата за независимост, ако... Шива извърна поглед от градината. Стига толкова „ако“. Стига толкова чакане. Боговете му се бяха усмихнали и най-после му бяха предоставили възможност. Това беше шансът на живота му.

Телефонът извънтя и Шива вдигна слушалката. Известно време слушаше мълчаливо, след това каза:

— Добре, ще се приготвя да ги посрещна.

Усмихна се с възможно най-бързата и студена усмивка и постави обратно слушалката. След това позвъни на секретаря си:

— Шекхаи, сега можеш да кажеш на внука ми да дойде. Остана прав зад бюрото, стиснал с една ръка ръба му, а другата пхна между третото и четвъртото седефени копчета на куртата си. Беше висок и тежък мъж, лъскавата му черна коса бе пригладена назад с масло, което приготвяха специално за него в Бомбай и имаше аромат на жасмин и санталово дърво. На кутрето на лявата си ръка носеше златен пръстен с формата на глава на дракон, украсен с рубини и диаманти. Беше красиво украшение, инкрустирано с най-добрите камъни от Агра, и символизираше човешката сила.

Рамеш Раи седеше тихо пред библиотеката на дядо си. Коридорът беше тъмен, студеният сив мраморен под бе излъскан като стъкло, а стените, облицовани с бяла коприна, бяха мрачни и студени като пода. Седеше и разглеждаше колекцията от картини, които

познаваше още от детството си. Представляваха малки, изящно изработени върху коприна изображения, които разказваха историята на мъжете от рода, живота и героичната смърт на собствения му баща, историята на неговото наследство. Проследяваше в картините историята на фамилията си — едно семейство, веднъж унищожено, за да възкреси отново името и богатството си. Един смел и свободолюбив род, за който нямаше нищо по-възвишено от честта. И отново се почувства като малкото момче, което очаква да бъде повикано от Шива, за да прекара малко време с дядо си. Стресна се, когато Шекхаи се приближи, изправи се, закопча копчетата на сакото си и стегна вратовръзката. През целия си живот бе изпитвал страхопочитание към дядо си и сега, вече двадесет и пет годишен, нищо не се беше променило.

— Заповядайте, Рамеш. Шиваджи ви очаква — Шекхаи се поклони и направи знак на Рами да влезе. Младият човек също се поклони и тръгна към библиотеката на дядо си.

— Добър ден, Рамеш — Шива пристъпи напред, но нито свали ръката си от куртката, нито направи някакъв опит да прегърне внука си.

Рами притисна длани и склони глава.

— Дядо.

Прекоси стаята и се наведе да докосне крака на Шива с традиционния жест на уважение. След това се изправи и се усмихна:

— Липсваше ми, дядо. И Индия ми липсваше.

Шива кимна, потупа внука си по гърба и сложи ръка на рамото му.

— Да седнем.

Отидоха до нисък, тапициран с коприна диван.

— Изглеждаш добре, Рамеш, и аз се радвам, че се върна у дома — най-после Шива се усмихна. След това посочи с пръст сакото на Рами и младежът се усмихна гордо. — Много хубав костюм имаш, но... той не е индийски. Трябва да ти набавим индийски дрехи, Рамеш. Ще позвъня на шивача.

Рами кимна, но вече изпитваше разочарование, че разговорът беше започнал по този начин. Винаги бе очаквал обич и признание, но никога не ги беше получавал. Поне не от Шива.

— И така, ти се справи добре, Рамеш. Майка ти и сестрите ти са много горди с теб — Шива седна, кръстоса глезените си и присви

крака към тялото си. — Хареса ли ти Лондон? Много оживен град, нали?

— Да. Така е — Рами се поколеба. След като толкова дълго бе говорил само на английски, той откри, че има проблеми със своя хинди. Пламна от неудобство, когато Шива се намръщи и каза хладно:

— Да не би да си забравил родния си език, Рамеш?

— Не! Не, дядо, разбира се, че не съм го забравил. Аз просто... — млъкна, когато Шива насочи вниманието си към някакви документи, оставени върху страничната масичка. Шива никога не изслушваше извиненията. Рами стисна ръце в скута си, изчаквайки дядо му да свърши. Съвсем естествено беше да му е необходима малко практика с индуския език, помисли си той, след като цели шест години бе живял в Англия, като се изключат кратките ваканции през лятото, които бе прекарвал у дома. Първо Оксфорд, след това Ланкастър Гейт, после работа в „Уитфийлд, Стейси и Ченс“. Идеята да натрупа практически опит беше на Шива. Рами се обърна и се загледа към градината през прозореца. Никога не бе успял да разбере дядо си, никога не бе изпитвал друго, освен безпомощност и угризение, че с нищо не бе успявал да му угоди, но се беше надявал, че дългото му отсъствие ще промени нещата по някакъв начин. Изглежда, беше сгрешил.

Шива най-после остави документите и се обърна към младежа:

— Рамеш, тази сутрин те повиках да поговорим, защото има нещо, което искам да направиш. Твоят отличен английски ще ни бъде от голяма полза — в сарказма му нямаше и следа от чувство за хумор и Рами се извърна в рамките на приличието, за да прикрие раздражението си.

След миг отново се обърна към дядо си.

— В двореца на махараджата днес следобед пристигат гости. Една английска двойка — майор и мисис Милс. Преди време махараджата реши, че ще му бъдат необходими няколко професионални съвета относно сигурността му по време на сватбата. Той се е свързал с дука на Камбърланд, който е изпратил своя личен секретар — майор Милс.

— Точно така. Миналия ден Вики ми спомена нещо подобно. Той...

Шива повдигна вежди и Рами млъкна. Бе прието към членовете на кралското семейство винаги да се обръщат с титлите им, а не на малки имена. Шива категорично не одобряваше каквато и да било проява на фамилиарност.

— Махараджата каза, че майор Милс ще доведе младата си съпруга, нали така?

— Да, точно така — Шива се усмихна. — И точно тук ми трябва твоята помощ, Рамеш.

— Моля? — Рами наблюдаваше студеното безизразно лице на Шива. Нямахме ни най-малка представа какво си бе наумил дядо му.

— Искам да предложиш гостоприемството и приятелството си на мисис Милс и през тези няколко седмици да се грижиш за нея. Тя ще се чувства странно в една непозната страна, и вероятно ще се измъчва от носталгия. Ти би могъл да ѝ покажеш града, да я забавляваш и в известен смисъл да разсееш скуката ѝ. Имаш ли нещо против?

Рами не отговори. Сведе поглед, но лицето му остана обърнато към дядо му в знак на уважение. Разбира се, че беше против. Бе очаквал да получи истинска работа, да бъде привлечен в семейния бизнес, а не да става бавачка на някаква си англичанка. Усещаше нетърпението на Шива и гневът му го накара да се въздържа от коментар, но бе изпълнен с разочарование. Дълго време бе бил независим и сега му беше трудно изведнъж да започне да се подчинява на желанията на дядо си.

— Това не би ли могло да бъде свършено от някоя от сестрите ми, дядо?

Шива протегна крака, изправи се и отиде до прозореца, за да прикрие недоволството си.

— Съжалявам. Това за теб наистина ли е проблем, Рамеш? Работата не е подходяща за никоя от сестрите ти и точно затова помолих теб.

— Да, зная, но си мислех... — Рами млъкна. Бе започнал да противоречи на Шива и внезапно се почувства неловко. Може и да беше живял в Англия, да бе получил степен по английско право, но той бе син на Индия и това беше въпрос на уважение. — Ще посетя гостите утре — тихо каза той.

Шива се обърна и за миг се усмихна на внука си:

— Много добре. Значи е уредено — Върна се до дивана. — Мисля, че засега това е всичко, Рамеш.

Рами разбра, че дядо му го отправя и се изправи.

— Ще се върнеш ли за вечеря, дядо?

Шива се приближи до бюрото и отвори бележника си на съответната дата.

— Не, Рамеш, тази вечер не. Имам ангажимент. Но утре сигурно — вдигна поглед. — Ще си бъда вкъщи за вечеря утре, а ти трябва да поканиш семейство Милс като наши гости за по едно питие.

— Добре.

Той никога нямаше време за семейството си. Винаги имаше срещи, ангажименти с различни гости. Рами притисна дланите си една в друга, преди да се обърне към вратата.

— Довиждане, дядо — поклони се той и отвори вратата.

— Рамеш?

Рами погледна назад.

— Баща ти би се гордял с теб — каза Шива.

— Благодаря — поклони се още веднъж и мълчаливо напусна стаята.

„Баща ми може би щеше да се гордее с мен, помисли си Рами, но ти — никога.“ И като свали вратовръзката и сакото си, той тръгна да търси майка си, за да се разтуши с безобидното бърборене на сестрите си.

Филип стискаше лакътя на Джейн, докато агресивно си пробиваше път през тълпата. Беше му горещо и се чувстваше объркан и ядосан. Пръстите му силно се впиваха в разголената кожа, а тя стискаше ръчната си чанта плътно към гърдите си, както я бе посъветвал Филип, и се оглеждаше на всички страни, хипнотизирана от шума, оживлението и колорита на Индия. Не гледаше къде върви.

— Внимавай къде стъпваш, Джени! — Филип се препъна и изруга малката група мъже, които бяха клекнали на земята. — Проклето място! Господи! Гадна паплач! Каква отвратителна лудница! Къде, по дяволите, е човекът от двореца? Махараджата...

— Майор Милс! Майор Милс!

— Чу ли това, Джейн? Откъде?...

— Моля! Майор Милс, насам!

Беше последната част от пътуването им и те трябваше от друг перон да хванат влака за Байджур. Филип огледа гарата, която беше претъпкана с хора, колела, живи кокошки в кошници, чували с жито и кашони със зеленчуци, и за своя изненада забеляза възрастен индиец, облечен в кремав ленен костюм, който бе застанал на три стъпки над тях върху купчина кутии, натрупани една върху друга, които заплашваха всеки миг да паднат. Той припряно махаше с ръка и викаше:

— Насам! Насам!

Филип затвори очи, очаквайки олюляващата се купчина всеки момент да се срути, но нищо подобно не се случи.

— Оттук, Джени! — каза той с облекчение и изтри лицето си с кърпа. — Има време, ще свикнеш.

Хвана отново ръката ѝ и я поведе през тълпата, а тя кимаше на индийците, които се смееха насреща ѝ.

— Ето това е Индия — завърши ядно той, въпреки че тя не можеше да разбере на какво толкова се ядосва. — Никога нищо не е наред.

— Боже мой, майор Милс сахиб! Слава на Боговете! И мисис Милс. Какво облекчение! Търся ви вече цял час и бях започнал да се притеснявам, че съм ви изгубил! — дребният индиец изговори всичко това още преди да стигне до тях. След това свали измачканата си, стара панамена шапка. — За мен е голямо удоволствие, мисис Милс и майор Милс. Доктор Боди Ядав на вашите услуги! — и той притисна длани една в друга и се поклони.

Джейн се усмихна с широката си спонтанна усмивка и протегна ръка:

— Радвам се да се запознаем, доктор Ядав.

— О, мадам, удоволствието е мое.

Филип ги наблюдаваше, без да подаде ръка, защото никога не се ръкуваше с диваците, когато можеше да го избегне.

— Водя ви носач, майор сахиб. Ей го там. Моля, оттук. Къде е багажът ви? При началника на гарата ли го оставихте?

— Не, при един носач на перона. Опитвах се да открия някого от вас, преди да го пренесем. Можете да се върнете за него по-късно, когато се качим във влака.

Джейн се стъписа. Забеляза как доктор Ядав изду ноздри, въпреки че лицето му остана непроменено. Никога преди не беше виждала Филип да се държи така. „Може да е от горещината, помисли си тя и отмести ръката му от своята. Навярно пътуването го беше изтощило.“

Последваха индиеца през гарата и се изкачиха към един железен мост, който скърцаше и се люлееше под краката им. Джейн забеляза, че неколцина индийци също минаха по него, но повечето бяха предпочели да стигнат до влака по по-прекия път, прекосявайки линиите. Извървяха разстоянието от локомотива до последния вагон, където вече се бе струпала тълпа хора, очакващи да зърнат някоя важна личност.

— Ще наемем целия вагон — каза доктор Ядав, докато им отваряше вратите. — Така никой няма да ви притеснява.

Филип кимна и направи път на Джейн, но тя се бавеше.

— Ти върви, Филип — каза тя, след като огледа примитивния първокласен вагон. — Аз ще дойда след няколко минути.

Филип повдигна вежди и лицето му се изкриви от раздразнение, но Джейн не му обърна внимание. Искаше още веднъж да разгледа влака, претъпкан вече с пътници, които сякаш бяха понесли цялото си имущество, да се наслади още малко на чудесния хаос на гарата, на шума, колорита и миризмата. Забеляза доктор Ядав от дясната си страна и се обърна към него:

— Изглежда така, сякаш цяла Индия тръгва на път точно от тази гара.

Той се усмихна.

— Където и да отидете в тази страна, ще ви се струва все същото. Винаги ще носите цяла Индия в себе си — той се засмя кратко и Джейн изпита симпатия към него. — Повечето европейци мразят това. А на вас как ви се струва, мисис Милс?

Джейн се извърна от шума, от скупчените във вагоните хора, които стискаха кошници с крякащи птици, и от притичващите с викове деца.

— Мисля, че е чудесно — отговори. — Но, за Бога, не ме питайте защо.

Двамата се усмигнаха.

— Ще се качваме ли? — посочи той към вагона с ръка.

— Ами багажът?

— Вече се погрижих за него.

— Но... — не го бе забелязала дори за момент да погледне настрана. Как тогава бе успял да уреди всичко с багажа им? Обърна се учудено към него, но той само се усмихна и накриви шапката си.

— След вас, мисис Милс.

Джейн изкачи трите стъпала и влезе в купето, където Филип вече се бе настанил и четеше брой на Таймс отпреди три дни.

— А, Джейн! — той я погледна над вестника. — Всичко наред ли е?

— Да, Филип — тя седна, остави чантата си на пода и погледна назад към доктор Ядав. — В колко часа ще тръгне влакът?

Докторът посегна към горния джоб на сакото си, издърпа златния ланец и извади голям кръгъл часовник.

— Преди десет минути — отговори ѝ съвсем сериозно.

Джейн се разсмя. Облегна глава на прозореца, за да погледне още веднъж навън.

— Не може ли да се отвори?

— Може. Моля, позволете на мен, мисис Милс.

— О, благодаря!

Джейн отстъпи назад и доктор Ядав свали стъклото, веднага, след което в купето нахлу горещ въздух, ведно с шума и миризмата на гарата, Филип измърмори нещо и свали вестника.

— Джейн, наистина вече...

— Извинявай, Филип — Джейн стана, за да затвори прозореца отново. — О, Боже, заяде...

— Съвсем типично! Доктор Ядав! Бъдете така любезен да помогнете на съпругата ми.

Джейн се изчерви, ала доктор Ядав не обърна внимание на тона на Филип и повторно се приближи.

— Моля, отдръпнете се, мисис Милс — хвана дръжката на прозореца с две ръце и я дръпна. — Боже, ама че упорито нещо! Боже мой...

Неочаквано влакът се раздвижи, той изгуби равновесие и политна назад към Джейн.

— небеса! Мисис Милс! Добре ли сте?

Джейн прихвана през гърба неспирация да излива извинения доктор и успя да изправи и двама им. След това се разсмя:

— Да, съвсем добре съм. Хей, влакът тръгна, нали?

— Да. Елате да погледнете.

Докторът се отместа, Джейн бързо се приближи и показа глава през прозореца. Погледна към останалата част на влака, претъпкан с хора, мнозина, от които висяха по вратите или бяха насядали върху покрива. Докато влакът напускаше гарата, всички махаха, усмихваха се и крещяха.

— Боже мой! Това е... — Джейн се дръпна замаяна от прозореца.

— Филип! Ела да видиш това! Никога не съм виждала подобно нещо!

Но Филип наистина беше много уморен. Вдигна отново вестника и пренебрегна поведението на жена си. Джейн въздъхна, обърна се отново към поразителната гледка и започна да маха на хората отзад. В продължение на няколко километра тя стоеше наведена през прозореца, махайки весело с две ръце, и едва когато гарата се изгуби от погледа ѝ, се прибра вътре. Лицето ѝ бе усмихнато и прашно.

— Боже Господи, Джени! — Филип въздъхна мъченически, след това се опита да прикрие раздразнението си с усмивка. Подаде ѝ кърпичка, която тя наплюнчи и започна да трие лицето си. Забеляза, че доктор Ядав полага големи усилия да скрие усмивката си.

— Доктор Ядав, тук има ли баня, която бих могла да използвам?

— Разбира се. Но моля ви, мисис Милс, наричайте ме Боди. Това е малкото ми име.

Джейн хвърли поглед към Филип и видя, че той отново се е заел с вестника си. За първи път, откакто го беше срещнала, изпитваше гняв към него, но реши да остави това за себе си.

— Благодаря, Боди! А вие трябва да ме наричате Джейн.

Забеляза как пръстите на Филип стиснаха по-здраво страниците на „Таймс“, с което той изразяваше своето неодобрение.

Беше великолепна утрин — гореща и изпълнена с аромата на бриза, който шумеше между листата на разцъфналите дървета. Слънцето танкуваше върху струите на фонтаните, разпръсквайки из въздуха хиляди малки пъстроцветни дъги. Вятърът бе напоен с

уханието на жасмина, а розовите листенца се ронеха върху тревата. Беше щедър, изпълнен с парфюм и златни нишки индийски ден.

Джейн се събуди рано. Повдигна тънката мрежа против комари, измъкна се боса от леглото и отиде до санталовите капаци, които покриваха широките френски прозорци. Отвори ги и застана сред ярката слънчева светлина, загледана през мраморната тераса към обширните градини на двореца и пръските на ясно очертаните в далечината фонтани, които изхвърляха струйки вода към лазурното небе. Разтърка очи, нахлузи халата си и усмихната, излезе навън — никога не беше виждала нещо по-красиво.

— Добро утро, Джейн.

Тя се стресна и погледна надясно. Облечен в костюм за езда, Филип се беше изтегнал върху камъшитен диван и пиеше чай. Той се изправи, приближи се до нея и леко я целуна по бузата.

— Добре ли спа?

— Много добре, благодаря.

Филип бе решил да спят в отделни стаи. Джейн беше разочарована, но той успя да я убеди. Щял да работи до късно, обясняваше й, а при тази непоносима жегга заспивал трудно, при това много хъркал, така че най-добре било да спят отделно. Но само да спят, разбира се. Най-накрая бе успял да я накара да се съгласи. Тя все още не хранеше никакви илюзии по отношение на него.

Джейн огледа дрехите му.

— На езда ли си ходил?

— Още не. Но след няколко минути ще ходим заедно с махараджата. Той иска да поюзда едно от двете му нови понита — погледна часовника си. — Искаш ли чай? Бих могъл да позвъня, преди да изляза.

— Не, първо ще се облека. Ти тръгвай — сложи ръка на рамото му и приглади поизмачканата му памучна риза. — Ще се върнеш ли за обяд?

— Надявам се. Към един.

— Чудесно. Ще се видим тогава.

Филип се приближи до малката камъшитена масичка и допи чая си. Изсипа в шепя няколко бучки захар и ги зави със салфетка.

— Не са за мен — обясни той.

Джейн се засмя:

— Надявам се — наблюдаваше го как приглажда косата си.

— Довиждане! — извика той, слизайки по стълбите. Ботушите му бяха така излъскани, че блестяха на светлината.

— Приятна сутрин! — Джейн отбеляза наум колко добре му стояха дългите бричове за езда, изпод които ясно се открояваха стегнатите мускули на бедрата му. Той изчезна от погледа ѝ и тя се върна в стаята си. Беше чудесно да види отново онзи Филип, когото познаваше и за когото се бе омъжила.

Рамеш Раи пиеше кафе на терасата на двореца с махараджата и разговаряха за двете нови понита за поло, които току-що бяха пристигнали от Аржентина, когато в далечината забеляза силуета на майор Филип Милс, който прекоси градината и се заизкачва по стълбите. Стана и извика на Викрам, който бе тръгнал да се преоблича:

— Вики, майорът идва!

Махараджата бързо излезе, като пътъм закопча копчетата на спортната си риза и сложи шапката си.

— Благодаря ти, Рами. Сигурен ли си, че не искаш да дойдеш с нас?

— Не, благодаря. Трябва да свърша нещо, което дядо ми възложи — Рами потисна въздишката на раздражение — обичаше ездата.

— Филип! — младият махараджа се запъти към него веднага щом Филип се показа откъм стълбите. Стиснаха си ръце и Вики се обърна към Рами: — Филип, това е мой стар приятел. Рамеш Раи. Неговото семейство е свързано с моето от много години.

Филип само кимна, но щом Рами пристъпи към него, бе принуден да му подаде ръка.

— Приятно ми е да се запознаем — хладно каза той.

— На мен също, майор Милс.

Вики се усмихна с обичайната си широка усмивка.

— Филип, двамата с Рами учихме в един и същи колеж в Оксфорд.

Филип отново кимна. Не проявяваше никакъв интерес към Рамеш Раи.

— Така ли? — погледна над главата на Рами.

— Разбира се, Рами получи по-висока степен от мен, тъй като аз бях там само заради пиенето и момичетата! — Вики се разсмя и потупа Рами по гърба. — Хайде, Филип, тръгваме ли?

— Разбира се.

Рами отново протегна ръка, но тъй като махараджата вече се бе обърнал, Филип се направи, че не забелязва. Във високообразованите индийци имаше нещо, което го караше да се отнася към тях с пренебрежение.

— Ще се видим по-късно, нали, Рами?

— Да. Приятна езда!

Махараджата тръгна през терасата, последван от Филип, а Рами се загледа след тях, заслушан в остроото скърцане на високите им ботуши по мраморната настилка. Понечи да сложи ръце в джобовете, но се сети, че е облечен в курта — дълга индийска туника, която се носеше върху широки панталони. Усмихна се и поклати глава. Щом си се родил индиец, ще си останеш такъв завинаги, независимо колко време си прекарал в Англия. И като се спусна по стълбите към градината, той тръгна да търси мисис Милс.

Разопаковането на багажа отне много по-малко време, отколкото Джейн бе очаквала. Непривикнала да разчита на чужда помощ, тя близо час вървеше след прислужницата, опитвайки се да свърши своя дял от работата, след което осъзна, че само ѝ пречи. Чрез езика на жестовете нареди къде да бъдат поставени някои от нещата и остави момичето. Сложи си сламена шапка и слънчеви очила, пхна разговорника в джоба на полата си и тръгна да се разхожда из градината. Нямаше представа как по друг начин би могла да убие времето си.

След около час Джейн свали сламената си шапка и се почеса. Главата ѝ се бе сгорещила и бе започнала да я сърби. Като пусна шапката на земята, тя се върна към разговорника и улови в шепата една наклонена роза. На горната ѝ устна изби пот.

— Листни въшки — обърна се тя към главния градинар и другите двама, които стояха до него. — Цялата е наядена от буболечки.

Джейн посочи към тъмните петна върху листенцата и малката, почти невидима листна въшка, след това се зае бързо да прелиства

разговорника, за да намери точните думи.

— Това е много лошо! — главният градинар кимна и се усмихна. Джейн намери думата „муха“ и „лети“ и опита отново. Градинарят се засмя. — Трябва... трябва да ги... третирате... — бавно и внимателно започна тя, но трите лица се взираха в нея неразбиращо. Беше на път да се разплаче безпомощно, защото вече близо час се опитваше да обясни, потейки се на обедната горещина, и единственото ѝ желание беше никога да не бе отваряла уста. Порови за последен път в речника и избърса влажното си лице с края на полата, разголвайки по този начин коленете си. Забеляза бързите погледи, които тримата си размениха, осъзна какво бе направила и пламна от смущение.

— О, Боже! — измърмори на себе си тя. — Трима разгонени градинари са точно това, което ми е необходимо в този момент.

— Здравейте!

Джейн мигновено вдигна поглед от речника.

— Мисис Милс! Насам!

Изумена от това, че чува английска реч, тя се обърна.

— О, да! Аз...

— Някакъв проблем ли има?

Джейн загледа мъжа, който се приближаваше към нея. Беше облечен в индийски дрехи — тъмносива курта и бели памучни панталони, и се усмихваше.

— Вие сте индиец?

— Ами последния път, когато се огледах, изглеждах точно такъв — той ѝ се присмиваше и тя се изчерви. Лицето ѝ, порозовяло вече от слънцето, стана тъмночервено от гняв.

— Извинете ме. Искях да кажа, че гласът ви звучеше като на... — протегна ръка и се усмихна: — Джейн Милс. Нямах намерение да ви обида.

— Не го приех като обида, мисис Милс.

За момент Джейн се вгледа в лицето на мъжа. Колко необикновено лице, бързо си помисли тя, студено, класическо, сякаш някой бе изваял чертите му от тъмнокафяв пясък. Ала в този миг той се усмихна и лицето му сякаш оживя.

— Джейн — бързо каза тя. — Наричайте ме Джейн.

— Благодаря. Точно така ще ви наричам. А пък аз съм Рамеш Раи — все още държеше ръката ѝ. — И, моля ви, наричайте ме мистър Раи

— неочаквано Джейн избухна в смях и Рами мигновено реши, че тя му харесва. — Рами — продължи той, — приятелите ми ме наричат Рами.

Смехът на Джейн заглъхна, но тя не преставаше да се усмихва.

— Приятно ми е да се запозная с вас, Рами.

— Удоволствието е изцяло мое, Джейн.

Той наведе очи и осъзна, че все още държи източената ѝ елегантна ръка. Бавно и с неохота пусна пръстите ѝ.

— Някакъв проблем ли имате?

— О? А, да... — Джейн се обърна надясно и видя тримата градинари, погълнати от сцената, която се разиграваше пред тях. — Опитвах се да им кажа, че розите са наядени от листни въшки — тя взе един цвят в ръка. — Виждате ли, това е ужасно! Трябва да се напръскат. У дома имам няколко много полезни препарата, които баща ми използва. Ще го помоля да ми изпрати малко от тях — замълча. — Аз пак се разбъбрих: Розите са голямата ми страст. Извинете ме.

— Няма за какво, Джейн — Рами взе разговорника ѝ и го прелисти. — Бихте ли желали да обясните всичко това?

— Не знам дали си струва.

— Знаете ли как да се преборите с листните въшки?

— Разбира се!

— Значи си струва. Розите са голяма страст на махараджата и неговата майка. Вижте, вие можете да обяснявате, а пък аз ще превеждам — той пусна разговорника на земята. — Започвайте!

Джейн се поколеба, без да може да разбере дали той говори сериозно.

— Хайде! — Рами каза нещо на главния градинар, който кимна, и се обърна към Джейн: — Той е изцяло ваш!

Джейн се усмихна.

— Добре тогава. Първото нещо за розите и листните въшки... — започна тя и Рами превеждаше. Двамата заедно изнесоха цяла лекция, по време на която главният градинар не преставаше да кима и да се усмихва, а другите двама попиваха всяка дума.

— Знаете ли, беше много интересно — каза Рами час по-късно, когато седеше на верандата на къщата и отпиваше от своето

нимбупани. След това се усмихна с престорена любезност: — Нямах представа, че човек може да научи толкова много неща за розите.

Джейн се обърна към него. Докато бе говорил, тя наблюдаваше градинарите в далечината, които вече изпълняваха някои от съветите ѝ за борба с листните въшки.

— Не е необходимо да бъдете толкова саркастичен, мистър Раи — усмихна се тя. — Някои хора проявяват интерес към розите.

— Но те обикновено отдавна са прехвърлили шестдесетте.

— Не!

Джейн се разсмя и се опита да протестира, но тогава си спомни за съветите по отглеждането на рози, които бе получавала от членовете на Дружеството на акварелистите в Западен Съмъртън.

— Е, добре де, може би това наистина са хора от по-старото поколение, но... — замълча. — И кое е толкова смешно?

— Вие!

— Аз? — Джейн също се разсмя, но не поради някаква определена причина, а само защото веселието на Рами беше толкова заразително. — И защо съм?

— Защо си каква?

Джейн стреснато се обърна.

— О, Филип!

За миг изпита чувство на вина, но веднага се смъмри — защо, за Бога? Изправи се и каза усмихната:

— Филип, това е Рамеш Раи — направи движение към Филип. — Рами, това е съп...

— Джейн — прекъсна я Филип, — ние вече се познаваме.

— О, така ли? — тя погледна към съпруга си и видя, че той се бе извърнал от нея и щракаше с пръсти към слугата. — Филип, Рами дойде, за да ни покани да се присъединим към него и дядо му в техния клуб за по едно питие — започна тя, опитвайки се да прикрие грубостта на Филип. — Аз почти приех, но го предупредих, че трябва да те попитам дали не си зает.

Филип седна и тя се усмихна на Рами. Филип се присегна и хвана ръката на съпругата си.

— Е, страхувам се, че сме заети — той отправи студен поглед към Рами. — Съжалявам, но не можем да дойдем.

Джейн се отдръпна. Бе изумена от подобна липса на вежливост.

— А, слуга, бихте ли ни донесли още нещо за пиене, моля — каза тя, като с мъка успяваше да запази спокойствието в гласа си. — Рами? Още едно нимбупани?

— Едно какво? — прекъсна я Филип.

— Липа със сода — обясни Джейн.

— Аха! — Филип разгърна вестника. — Тогава го кажи на английски — обърна се към слугата: — За мен една бира.

Джейн стисна устни и се насили да се усмихне.

— Рами?

Рами се изправи.

— Не, благодаря ви, Джейн, трябва да тръгна.

— Наистина ли?

— Да. Благодаря ви за питието.

— И аз ви благодаря за помощта.

Филип продължаваше да чете вестника си.

— Довиждане, майор Милс.

Той вдигна поглед за момент и кимна.

— Аз ще ви изпратя, Рами — Джейн едва се сдържаше да не избухне. Никога не беше виждала Филип толкова груб.

— Благодаря ви.

— Удоволствието е мое — като потисна желанието си да ритне Филип, тя прекоси терасата и влезе в къщата.

Върна се след пет минути.

— Филип, що за дявол се е вселил в теб? — гневно извика тя. Застана пред него и удари вестника с ръка през средата. — Извинявай, но беше непроситимо груб!

— За Бога, Джейн! — той захвърли вестника, изправи се и се отдалечи от нея. — Нищо особено не е станало. Забрави го!

Тя тръгна след него.

— Не, няма да го забравя! Какво ще правим довечера, че не бихме могли да пийнем по нещо с тях? И защо не си ми казал по-рано?

— Защото нищо няма да правим! — отговори той, обърна се и се облегна на парапета. — Тази вечер няма да пия нищо с тях и това е последната ми дума.

— Но защо? — Джейн бе ядосана и изобщо не можеше да го разбере. — Защо, за Бога?

Филип се загледа към градината.

— Защото не желая да общувам с индийците, затова!

— Какво? — очите на Джейн гневно заискриха.

— Чуй ме! — изръмжа Филип. Мина покрай нея и тръгна към къщата. — Ние сме едно, те — нещо съвсем друго. И колкото по-скоро го разбереш, толкова по-добре.

Без да каже нищо повече, той влезе вътре, оставяйки Джейн онемяла от гняв.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Джейн седна на ръба на леглото в бялата спалня с висок таван, през прозорците, на която струеше светлина, и стъпи на студения мраморен под. Испита задоволство от хладината върху кожата си. Беше едва седем часът сутринта, но въпреки това вече бе горещо. Загледана към безоблачното синьо небе, Джейн вече знаеше, че това е само началото. Малко по-късно жегата щеше да стане непоносима.

Отиде гола до банята, пусна студената вода и наплиска лицето и шията си. След това завърза косата си и влезе под хладната струя на душа. Само така би могла да започне деня си.

След двадесетина минути се присъедини към Филип на терасата за закуска. Излизайки от хладината на всекидневната, тя се зачуди защо той настоява да се хранят навън в тази жегата. Горещият въздух я блъсна и за момент затаи дъх. Изчака неприятното усещане да отминне, изтри с длан вече влажното си от пот чело и тръгна към него.

— Добро утро, Джейн — каза той, без да сваля вестника си.

— Добро утро — тя се усмихна на прислужника, който отместваше за нея един стол и разгърна салфетката ѝ. — Благодаря ти, Дханирам. Как си тази сутрин?

— Много добре, мемсахиб. А вие?

— Аз също, благодаря — погледна към отместената настрани чиния на Филип с полуизядената английска закуска и се зачуди как, по дяволите, можеше да яде подобно нещо в тази горещина. — Бих искала малко чай с лимон, папая, пьпеш и портокал.

— Разбира се, мемсахиб.

— А, и малко кисело мляко, Дханирам.

Джейн отново се усмихна. Изчака, докато прислужникът се отдалечи достатъчно, за да не може да я чуе, и започна:

— Как си, Джейн? Чудесно, благодаря ти, Филип. Добре ли спа? Да, да, чудесно, въпреки горещината. Личи си, мила, тази сутрин изглеждаш много освежена. О, благодаря ти.

Филип свали вестника.

— Свърши ли?

— Да, струва ми се — Джейн започна да барабани с пръсти по масата, загледана в окъпаната от ярка слънчева светлина градина.

— Е, какво ще правиш днес, Джени? — Филип остави настрана „Таймс“ и си наля втора чаша кафе. Не му се искаше още един ден да започва толкова лошо.

Джейн се обърна към него:

— Мисля, че бих могла да отида с колелото до храма на Кали по пътя към Читауар. Доктор Ядав ми препоръча това място. Каза, че под сянката на дърветата било много прохладно. Надявам се, че ще мога да порисувам.

— Сама ли ще отидеш? — беше леко завоалиран намек за Рамеш Раи. През последните десетина дни той бе наминавал няколко пъти, но непрекъснато липсваше на Джейн. Неговото присъствие дразнеше Филип, който не искаше съпругата му да се сближава с индийците.

— Да. Помолих Дханирам да ми урие нещо за обяд. Мисля, че ще прекарам деня там и ще се опитам да направя няколко добри акварела.

Филип кимна, но не каза нищо. Не можеше да разбере необходимостта на Джейн непрекъснато да бъде заета с нещо. Струваше му се, че тя трябва да прекарва времето си в клуба, да играе бридж, да обядва там и да се запознае със съпругите на останалите офицери. За Бога, та нали точно това правеха жените от английското висше общество!

Прислужникът пристигна със закуската на Джейн. Филип щракна с пръсти и с жест му заповяда да разчисти масата пред него. Засрамена от начина, по който се отнасяше към прислугата, Джейн сведе глава и концентрира вниманието си върху плодовете. Филип запали цигара.

— Тази вечер ще закъснея — каза той, като махаше с ръка, за да разсее дима около масата.

— О?

— Да. Имам среща, която може да продължи до късно. Ако искаш, можеш да вечеряш без мен.

Джейн прибра косите зад ушите си. Мразеше да се храни сама, но бе започнала да привиква.

— Колко късно означава това „до късно“?

Филип сви рамене и угаси цигарата си.

— Ще ти позвъня от офиса, за да ти кажа.

Той се изправи, допи последната глътка кафе и взе сакото си от облегалката на стола. Беше облечен в един от обичайните си ленени костюми, както винаги — безупречно чист и изгладен. Нагласи панамената си шапка с лек наклон напред и затегна възела на вратовръзката си. Джейн наблюдаваше тези действия всяка сутрин, но все още не можеше да свикне с постоянното внимание, което той отделяше на всеки дребен детайл от външността си. Филип заобиколи масата и я целуна.

— Довиждане, мила. И приятен ден!

— Довиждане, Филип.

Той взе куфарчето си.

— Знаеш ли, в някой от следващите дни трябва да наминеш към клуба. Да поплуваш и да се запознаеш с останалите момичета — Джейн кимна. — Много добре. В такъв случай ще помоля някоя от жените да ти позвъни. Марджъри или може би Филипс.

Той се обърна, махна ѝ, без да я погледне, и излезе от къщата, подсвирквайки си.

Джейн врътна очи и сложи парче леденостуден пъпеш в устата си. „Клубът, помисли си тя, ама че ужас!“ Заслуша се в отдалечаващите се стъпки на съпруга си и въздъхна облекчено, щом успокояващата тишина наоколо отново беше възстановена. В последно време, даде си сметка тя, Филип и неговите безупречни английски маниери бяха започнали да ѝ дотягат. Е, не много, убеждаваше се, а пък и нали в един момент всеки започва да се отегчава от половинката си? Меденият месец не би могъл да продължава вечно, нали? Извръщайки поглед от заслепяващото слънце, тя продължи да закусва, наслаждавайки се на всяка хапка. Замисли се за предстоящия ден. Дори не осъзна, че Филип напълно бе изчезнал от мислите ѝ.

За да стигне с колелото си до храма на Кали, на Джейн ѝ бе необходимо много повече време, отколкото бе очаквала. Той се оказа доста по-отдалечен от града, което ѝ бе убягнало, когато проучваше картата, а пък жегата и слънцето доста я бяха изтозили. Следваше точно напътствията, които бе получила от доктор Ядав. Отклони се от главния път на кръстопътя след малкото селце Дуалиър и се насочи

към гората, виждаща се в далечината. Теренът беше неравен и граничеше с шубраци, които на места преминаваха в групи дървета. Мракът изглеждаше толкова прохладен и примамващ, че Джейн се изкушаваше да се откаже от целта на пътуването си и да се отпусне за малко върху хладната зеленина. Но продължи напред.

Повечето дни след пристигането си в Байджур бе прекарала в рисуване. Не беше свикнала да стои без работа и първите няколко дни и се сториха безкрайни, защото се чувстваше безполезна и като че ли не на себе си. На третия ден, който трябваше да прекара сама у дома, тя извади хартията и боите си и тръгна към града. Бе прекарала часове наред, рисувайки, погълната от колорита и движението на Байджур, очарована от града, чието оживление сякаш никога не стихваше. От този ден нататък вече нямаше връщане назад — Джейн бе намерила с какво да запълва времето си.

Най-сетне стигна до обширната гора, скочи от колелото, подпря го на купчина камъни и го остави там. Взе нещата си от кошницата, нарами чантите и бръкна в джоба си за картата на Боди. Храмът се намираше на около половин километър навътре в гората и бе белязан с масивни блокове от бледожълт пясъчник. Той й бе казал, че ще ги намери без затруднения, ако точно следва инструкциите му. И тя щеше да ги следва. Свали очилата си и тръгна напред, като разтваряше с ръце клоните на джакарандовите дървета и се взираше за блоковете.

Петнадесет минути по-късно откри и последния блок. Бе вървяла бавно, обезпокоена от мрачната задуха в гората, уплашена от тишината, която се нарушаваше от време на време от пукота на някоя съчка или от острия кръсък на птица. Подскачаше при всеки звук, сърцето й биеше неспокойно и бе започнала да се поти повече, отколкото обичайно се потеше от горещината. Пътечката, по която вървеше, беше тясна, на много места накъсвана от храсти и тя постоянно се препъваше. Най-сетне премина в пътека, достатъчно широка, за да може да се движи по-свободно, и Джейн въздъхна с облекчение.

— Слава Богу! — измърмори тя под носа си и като отстрани дебел, тежък палмов лист, се озова сред едно сечигде. Внезапно зад нея се чу изпукване на съчка под нечий крак. — Господи! — сграбчи клона, който бе хванала, и застина неподвижно. Зад нея се чуха стъпки.

— Джейн? Джейн Милс?

Тя рязко се обърна.

— Боже мой, Рами! Слава Богу! — Джейн притисна ръка към гърдите си. Сърцето ѝ препускаше така лудо, че тя можеше да забележи ударите му изпод тънката си памучна риза. — Господи! Изплаши ме до смърт!

— Ела! — той протегна ръка и Джейн я хвана. Поведе я към ослепителната ярка светлина, която заливаше сечището. Джейн заслони очи, заслепена от блясъка. — Добре ли си, Джейн?

— Да, разбира се — дръпна ръка, порови из чантата за очилата си и си ги сложи. — Извинявай, просто се чувствах малко не на себе си, докато идвах насам.

— Не на себе си?

— Ами да. Малко нервна. Тук е толкова тъмно и зловещо.

— Знаеш ли, не трябваше да идваш тук сама.

— О?

— Не че е опасно или нещо подобно, но... — Рами сви рамене.

— Но какво?

— Много е усамотено и е доста далеч.

Джейн се усмихна — той изглеждаше толкова обезпокоен.

— Не го осъзнах, докато карах насам. Мислех, че е по-близо — пусна чантата си на земята. — А ти какво правиш тук?

Рами се обърна и тръгна към мястото, където бе постлал килимче, върху което бяха подредени нещата му. Коленичи и започна да ги събира в една чанта.

— Извинявай. Не исках да бъда любопитна.

Той я погледна и се усмихна:

— Не, съвсем не си. Аз... — вдигна подвързано с плат томче. — Понякога идвам тук, за да се усамотя и да пиша стиховете си.

— Стихове? Ти пишеш стихове?

Рами се засмя:

— Недей да изглеждаш толкова изумена, Джейн Милс! — приближи се до нея. — Нищо особено. Просто начин да се отпусна.

— Разбирам.

— А ти? Да не си дошла да се насладиш на гледката? Това е едно от любимите места на Боди. Предполагам, че той те е посъветвал да дойдеш тук.

— Да! Точно той! Познаваш ли доктор Ядав?

— Много добре. Познавал съм го през целия си живот. Той винаги е бил... — Рами замълча. Джейн вдигна очи към него. — Той винаги е бил за мен тази половина от моя дядо, която Шива никога не е пожелавал и не е могъл да бъде — завърши той и Джейн се намръщи.

— Не разбирам.

Рами прибра книгата в джоба си.

— Знам. И аз не разбирам — въздъхна. — На моя дядо му е много трудно да се отнася към мен като към внук. Докато Боди ме е обичал още от деня на раждането ми, без да ми поставя условия. Той е чичо на майка ми и винаги ми е бил като баща.

Не изпитваше нужда да споделя, но изведнъж му се прииска да ѝ каже всичко.

Тънката бръчка върху челото на Джейн изчезна и тя се усмихна:

— Имаш късмет.

— И аз така мисля.

Рами не можеше да устои на усмивката ѝ. Беше толкова чиста и честна усмивка, непресторена, с простичък израз на щастието, което изпитваше. Усмихна ѝ се в отговор. Никога не бе споделял нещо толкова интимно, свързано със семейството му, но не съжеляваше.

— И така, ти не ми каза какво правиш тук?

— Дойдох да порисувам.

Той погледна към чантите ѝ.

— За това ли е този багаж?

— Точно за това е този багаж.

— Ами... — Рами вдигна рамене и тръгна към своето място. — В такъв случай ще те оставя на мира.

Започна да навива килимчето.

— Рами, моля те! — Джейн свали слънчевите си очила. — Моля те, не си отивай заради мен. Не би ли могъл да работиш тук до мен?

Той се втренчи в нея. Беше висока почти колкото него и формата на дългите ѝ стройни крака се очертаваше изпод прозрачната ѝ памучна пола на слънцето, което блестеше зад нея. Рами сведе поглед, внезапно учуден от начина, по който реагираше на присъствието ѝ.

— Не мисля, че...

— Моля те! — прекъсна го тя. — Ще се чувствам ужасно, ако си тръгнеш заради мен.

Рами пусна килима и той се разви от само себе си.

— Добре, ще остана.

Джейн се засмя:

— Аз ще се настаня на хиляди мили от теб и няма да продумам нито дума.

Тя отиде до чантите си и започна да вади боите. След броени минути разположи триножника и столчето си, нагласи шапката си, седна и се приготви да започне.

— Нито дума! — извика Рами. — Обеща ми!

Джейн потопи четката си във водата, изтръска я към него и отвърна:

— Нито дума!

Двамата избухнаха в смях.

Към обед Джейн се облегна назад и погледна работата си. Винаги рисуваше ниско приведена към листа и бе открила, че единственият начин да оцени правилно рисунката си бе да стане и да отстъпи няколко крачки назад. Изправи се на изтръпналите си крака и се отдалечи. Бе уловила ъгъла на храма на фона на гората и резбите до най-малките детайли. Багрите бяха в розово, зелено и лазурносиньо — цветовете на пясъка, дърветата и небето.

— Свърши ли?

Джейн се сепна. Вярна на думата си, не бе проговорила в продължение на близо три часа. Така бе погълната от работата си, че съвсем бе забравила за присъствието на Рами. Погледна към него през рамо.

— Може ли да видя?

— Да, разбира се.

Когато той се приближи до рисунката, Джейн се обърна и се зае да мие четките и да почиства боите си.

След като разглежда работата ѝ известно време, Рами каза:

— Джейн, прекрасна е!

Тя го погледна и се усмихна. Поради някаква неизвестна причина неговото мнение бе от огромно значение за нея.

— Благодаря — тя се изправи и изтри ръце в престилката си. — Донесох нещо за обяд. Не искаш ли да си го разделим?

— С удоволствие бих унищожил половината, Джейн, но се боя, че се налага да обядвам с дядо ми — продължаваше да гледа рисунката. След това добави: — Джейн, надявам се, че няма да имаш нищо против да те попитам дали би проявила интерес към възможността да продадеш тази картина?

Джейн се приближи и застана до него.

— Нямам нищо против да ме питаш, но за съжаление никога не продавам работите си.

Рами се усмихна:

— И аз така предположих — върна се към мястото си. — Е, добре, трябва да тръгвам — наведе се и започна да прибира нещата си. — Може би някой ден ще дойдеш с мен да разгледаме околността — каза той, докато завързваше багажа на колелото си. — Звъних ти няколко пъти, но, изглежда...

— Знам — прекъсна го Джейн. — Често прекарвам времето си в рисуване навън. Много съм заета.

За момент си представи неодобрението на Филип.

— Да, естествено.

Рами се върна до нея и ѝ подаде ръка:

— Беше чудесно, че се видяхме, Джейн.

Джейн пое дългите му хладни пръсти. Филип не беше единствената причина за отказа ѝ. Беше съвсем наясно с това.

— И за мен беше удоволствие, Рами — отвърна тя. — Карай внимателно.

— Довиждане! — извика той и се отдалечи. Погледна през рамо към нея, махна ѝ с ръка и изчезна сред храсталаците.

Час по-късно Шива и Рамеш Раи стояха върху фината преплетена мозайка на пода в преддверието на Езерния дворец и очакваха Викрам Сингх, махараджата на Байджур. През украсените с дърворезби прозорци повяваше хладен бриз. Вятърът се носеше над водата, нежно галеше лилиите в езерата и диплеше застиналата гладка повърхност. Рамеш мислеше за Джейн, за това колко би ѝ допаднала красотата на това място, чудеше се какво ли рисуваше в момента и какво бе донесла за обяд. Дядо му се изкашля и той вдигна глава.

— Мисълта ти май е някъде далеч, Рамеш — каза Шива.

— Извинявай — Рами сведе очи под острия пронизателен поглед на дядо си.

— Няма значение. Ето го и махараджата.

Рами се обърна точно навреме и забеляза как се промени лицето на дядо му, видя топлатата му, ласкава усмивка и вътрешно възнегодува против това.

— Шиваджи! Рами! — махараджата пренебрегна дворцовия етикет и тръгна към тях, широко усмихнат. — Добре ли си, Шиваджи? — Шива допря длани и сведе глава. Вики се обърна към Рами, който стори същото. — Миналата седмица изпусна великолепна езда, Рамеш.

Един съветник се наведе над махараджата и му прошепна нещо. Вики кимна и го отпрати.

— Няма значение — продължи той оттам, където беше спрял. — Трябва да уредим нещо, за да можеш скоро да изпробваш онези понита. Какво ще кажеш за следващата седмица? Чакам мнението ти, Рамеш!

Той се обърна към градината.

— Елате, днес ще обядваме на терасата. Бризът ще ни разхлади.

Поведе ги през градината с езерата към най-отдалечената тераса.

— Как върви бизнесът ти, Шива?

— Много добре, господарю. На път сме да разкрием нови офиси и изложбени зали в Ню Йорк.

Рами изненадано погледна дядо си. За първи път чуваше за това.

— Отлично, отлично! — бяха прекосили терасата и махараджата кимна към един от прислужниците до масата. — Моля, заповядайте.

Двама прислужници се приближиха и мъжете заеха местата си.

— И така — каза Вики, — първо ще пийнем по нещо и ще си поговорим. Трябва да обсъдим нещо много важно.

Той щракна с пръсти и един слуга се приближи, за да им налее нимбупани.

Рами отпи глътка от питието си и погледна косо към дядо си, докато възрастният мъж пиеше и разговаряше с Вики. Имаше предчувствието, че дядо му знае целта на този обяд, но не му я беше съобщил и се чувстваше неловко.

Вики кръстоса дългите си крака и краищата на брокатения му пояс паднаха отстрани. Махна с ръка, за да отпрати слугите. След това се наведе напред и Рами забеляза, че копчетата на куртката му са

инкрустирани с малки рубини, върху които бяха изрисувани сложни плетеници. Веднага позна работата на Шива.

Междувременно атмосферата се беше променила.

— Е, Рами, повиках те тук днес, защото има нещо много важно, което искам да обсъдя с теб.

Вики погледна през рамо и забеляза още един прислужник, който продължаваше да се мотае край масата с напитките. Плесна с ръце и направи знак на момчето да ги остави сами. Изчака малко и след като се увери, че са сами, продължи:

— Двамата с дядо ти обсъдихме проблемите в Пакистан и опасността, която представляват те за Байджур поради близостта ни до границата. Това е много сложен и деликатен въпрос — той взе златната си табакера, отвори я и предложи цигара на Рами. След това си запали една и няколко секунди пуши мълчаливо. — Ние тук сме много уязвими, Рами. Положението в щата ще бъде стабилно, докато Къщата на въздишките държи властта. А властта означава богатство.

Вики се облегна назад и се загледа в младия човек, сякаш искаше да го претегли.

— Имам работа за теб. Доста загадъчна наистина, но от жизненоважно значение за моето положение — отново погледна през рамо, след това се наведе над масата: — Дядо ти каза ли ти, че отправиха заплаха за живота ми?

— Не! — Рами замълча, след това продължи по-тихо: — Не мога да повярвам! Кой? И защо?

— Във връзка пак с този проблем в Пакистан. Мохамеданите навсякъде са нещастни. Дори тук, в Байджур — той вдигна рамене. — Не зная кой, но предполагам, че всичко е на политическа и религиозна основа. Необходимо е да взема предпазни мерки, Рамеш. Ако се случи нещо с мен, аз трябва да бъда сигурен, че Айша, новата махарани, ще бъде в безопасност.

Той угаси цигарата си и Рами забеляза как се промени лицето му, докато говореше за бъдещата си съпруга.

— Точно в това ти би могъл да ми помогнеш. Тук започва твоето участие. Още преди няколко месеца с дядо ти обсъдихме това много подробно и решихме как да действаме. Шива и неговата корпорация започнаха да работят за мен в началото на тази година. Те правят копия на всички скъпоценности, които притежаваме, и част от тях вече са

готови. Правят дубликати на цялото съкровище, което се съхранява в Къщата на въздишките.

— Боже мой!

Рами поклати глава. Това беше невероятно. Работата, която трябваше да се свърши, беше невъобразима. Само колекцията от бижута на старата махарани сигурно струваше няколко милиона.

— Копията се правят отвъд океана, Рами — намеси се Шива. — В моите ателиета в Париж и Лондон. Всичко е строго поверително.

— Не разбирам! Аз...

Вики вдигна ръка, за да го накара да замълчи.

— Правя това за сигурност, Рами. Имам намерение да скрия оригиналите — поне докато се уверя, че в Байджур е съвсем безопасно.

Той се облегна назад и отново преценяващо изгледа Рами. За миг остана мълчалив, след това продължи:

— Реших да натоваря теб с тази задача.

— Мен?

— Да. Бих желал ти да се погрижиш за тях и да решиш къде и как да ги скриеш. Въпросът не е просто да се скрият, защото залогът, а следователно и рискът са много големи. Това, което имам предвид, Рамеш, е сериозна и сложна работа — нещо, което трябва да свършиш, използвайки цялото си умение, доброто познаване на местността, интелекта си, а може би дори своите стихове. Загадка, чийто отговор ще знаеш само ти.

Вики млъкна. Рами седеше неподвижно. Беше втрещен.

— Не съм сигурен, че те разбрах напълно — каза той. — Искаш да кажеш, че очакваш от мен да направя някакъв лабиринт, някаква загадка, която да води към мястото, къде го ще скрия скъпоценностите?

Махараджата кимна.

Рами се облегна назад. Това беше нелепо и той със сигурност не би могъл да го направи. Поклати глава:

— Това е прекалено голяма отговорност, Вики, и аз не бих могъл... — замълча и погледна дядо си.

— На теб ти се оказва доверието да ти бъде поверен животът на махараджата и ти имаш намерение да откажеш — тъмните очи бяха студени и твърди като гранит.

— Не, не е така... Аз... — млъкна отново. — Как бихте могли да ми доверите всичко това? Ами ако нещо се обърка? Ако някой открие с какво се занимавам?

Вики запали нова цигара и погледна Рами през дима.

— Трябва предварително да се увериш, че подобно нещо няма да се случи, Рами.

— Не зная! Не зная дали бих могъл да го направя! — отново поклати безпомощно глава. След това вдигна поглед и попита: — С колко време ще разполагам, ако се заема с това?

— Искам всичко да бъде свършено до деня на сватбата ми — отговори Вики. — Това е много важно и в известен смисъл — доста рисковано събитие.

Рами кимна.

— Ами как ще стане, след като само аз ще знам отговора?

— Ще ми напишеш някакъв текст.

— Какво? Искаш да кажеш, да ти дам някакви белези, някакви следи?

— Да. Може би книга със стихове и илюстрации. Не знам, Рамеш, оставям това на теб. Но всичко трябва да бъде съвсем простичко, затова се спрях на теб.

Рами долови комплимента, поклони се и се усмихна напрегнато.

— Може ли да използвам помощта на някой друг? Ако реша да направя книга със стихове?

Лицето на Вики помръкна.

— Трябва да го обмислиш внимателно, Рами. Може да бъде само човек, на когото би могъл да повериш живота си.

Вики угаси цигарата си. Рами кимна и отново потъна в мълчание. Тежестта на задачата, която му поставяха, беше непоносима. Погледна Шива. Беше трудно, но също така бе и предизвикателство, което интелектът му вече бе приел. Имаше възможност да се докаже, да се изтъкне пред дядо си. Беше работа, с която никой друг не би могъл да се справи.

— Дядо?

— Не аз трябва да ти обяснявам, че това е велика чест, Рамеш — отговори Шива.

— Да, не е необходимо.

Рами погледна към Вики и осъзна, че неговата отговорност е нищожна в сравнение с тази, която тежеше върху раменете на махараджата. За първи път зад веселия непринуден Вики той видя Викрам Сингх, махараджата на Байджур. Той беше индиец. И знаеше какво да направи.

— Ще бъда щастлив да ви служа винаги — тихо каза той.

Вики се наведе напред и докосна ръката му:

— Благодаря ти, Рамеш — за първи път, откакто бяха седнали на масата, той се усмихна. — Знаех, че мога да ти се доверя.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Джейн излезе от къщи, пое малкия пакет и махна за благодарност към готвача. Усмехнат, той ѝ отговори със същото, отвори прозореца и извика:

— Здравейте, мемсахиб! — изправи се до две момчета от прислугата, които също ѝ махаха за довиждане.

Джейн се засмя, провери дали шапката ѝ е здраво завързана и се качи на колелото. Всяка сутрин някой от прислужниците ѝ махаше за довиждане, но това никога не бе престанало да ѝ доставя удоволствие. Обърна колелото, постави крака на педалите и като махна назад за последен път, пое към града.

Рамеш пристигна в града рано. Стоеше пред една книжарница в очакване собственикът да отвори и гледаше оживената улица край себе си. Намираще се в най-бедния квартал на Байджур. Това беше единственото място, където някой би могъл да си позволи да продава книги с поезия. Загледа се в ежедневните занимания на хората, които започваха поредния си ден на тротоара — към храната, която готвеха на право на огъня, прането, което перяха на уличните чешми, набързо приготвените за нощта легла и дрипите, с които се бяха загърнали. Това не беше нещо необичайно — подобни гледки можеха да се видят навсякъде в Байджур и из цяла Индия. Толкова много хора живееха на улиците, но тъй като той бе отсъствал прекалено дълго, това всеки път го поразяваше и го изпълваше с безпомощност.

Рами се обърна към книжарницата и се загледа в плакатите, окачени по витрината, само за да отвлече вниманието си от тази мизерия, ала шумът на улицата правеше това невъзможно. Чуваше глъчката, безразборното бърбене и смеха на децата, рева на колите и добитъка и се отказа да се преструва, че не забелязва. Обърна се, облегна се на стената и продължи да наблюдава.

Следващото нещо, което се натрапи на погледа му, го накара да се изправи.

— Боже мой! Джейн! Джейн Милс! — направи крачка напред и махна с ръка. Спря се на самия край на тротоара и я извика отново.

Най-после тя се обърна.

— Рами! Здравей! — засенчи очи с ръка, за да ги предпази от слънцето. — Чакай ме там! Ей сега ще пресека!

Джейн каза нещо на клекналата на тротоара жена, която се усмихна и докосна ръката ѝ, след това застана до бордюра и зачака пролука в движението.

— Добро утро, Рами! Какво правиш тук?

Рами погледна назад към книжарницата.

— Дойдох да си купя няколко книги.

Той я погледна в лицето и се усмихна. Винаги когато се разделяше с нея, очакваше, че следващия път тя ще бъде променена. Ала тя винаги си оставаше една и съща, със същата честна усмивка и с ясният си открит поглед, който го очароваше.

Джейн свали шапката си и я пусна в кошницата. Приглади косите си, за да си придаде по-приличен вид.

— Аз често идвам да рисувам тук.

Беше забравила колко привлекателен е Рами. А може би, помисли си, съвсем не бе забравила, а съвсем съзнателно го беше пренебрегвала.

— Вече завързах и няколко приятелства — каза тя, като погледна към жената, с която беше разговаряла. — Хората ми позират и аз им давам по някоя и друга рупия.

При тези думи се изчерви, защото очакваше, че Рами няма да одобри поведението ѝ.

— Много мило от твоя страна — отбеляза той.

Джейн го погледна.

— Филип твърди, че е глупаво. Според него това не е мой проблем. Нося им по малко храна и бонбони и плодове за децата.

Тя сложи ръце в джобовете си и извърна поглед. Страните и пламнаха, но той вече знаеше, така че можеше да му признае всичко докрай.

— Не казвам на Филип. Не бих искала той да узнае.

Рами помълча малко, след това каза:

— Ще го накараш да се засрами точно както се срамувам и аз сега, Джейн.

Тя го погледна и той ѝ се усмихна.

— Мисля...

— Мисис Милс! Мисис Милс!

Двамата се обърнаха едновременно.

— Мисис Милс! Мисис Милс! — малка тумба деца й махаха от другата страна на улицата.

Джейн се засмя.

— Чакайте там! — извика тя. — Нося ви нещо в кошницата.

Обърна се към Рами:

— Ще ме извиниш ли?

— Разбира се.

Джейн извади една чанта от кошницата, след това погледна към улицата.

— Недей! — изкрещя тя към малкото момиченце, което бе слязло от тротоара. — Чакай там! Идвам!

Джейн бързо се огледа в двете посоки, но движението беше непрекъснато.

— Уша! Чакай там!

Момиченцето бе стигнало до средата на платното и изчакваше, за да я пресрещне. Джейн слезе от тротоара, но движението не намаляваше. Забеляза малка пролука пред един фургон и забърза напред. Едва бе направила две крачки, когато чу вика на Рами. Обърна се назад и съзря изкривеното му от ужас лице, след това извърна глава и тогава видя и камиона. Това бе последното нещо, което изобщо успя да види. Втурвайки се напред, тя улови изгубилото равновесие момиченце и го захвърли назад с такава сила, че тялото му с тъп звук се просна на земята. Детето завика. Стържещият рев на спирачките, писъкът на детето и гласът на Рами бяха последното, което си спомняше. След това небето изведнъж потъмня и се сгромоляса върху нея.

— Боже мой! Джейн!

Рами се втурна към улицата, но беше прекалено късно. Той чуваше плача на детето, видя как майка му го прегръща, ала Джейн лежеше неподвижно на няколко сантиметра от камиона. Коленичи до нея и с треперещи пръсти отмахна косата от лицето ѝ. Сложи ръка върху шията ѝ, напипа пулса и въздъхна тежко:

— Благодаря на Боговете и за това.

Погледна към тълпата, която вече бе почнала да се събира, и извика:

— Жива е! Ей, ти! Тичай в книжарницата и повикай собственика! Той е ей там! — посочи назад, свали куртата си, нави я на руло и внимателно я сложи под главата на Джейн. После извика отново: — Побързай! Побързай!

Секунди по-късно собственикът вече тичаше по улицата към Рами.

— Рамешджи! Коя е тя? Твоя приятелка? — той коленичи до Рами.

— Да! Ашок, позвъни в двореца! Те ще се погрижат за всичко. Кажи им, че аз съм тук с мисис Милс. Веднага да изпратят линейка!

Собственикът на книжарницата веднага скочи на крака и хукна. Движението беше спряло и хората започнаха да се събират, за да разберат какво е станало. Тълпата бързо нарастваше.

— Ашок! — извика Рами. — Кажи им, че тук има и едно дете, което също трябва да бъде транспортирано. Аз ще се погрижа за него и ще платя разноските!

Индиецът кимна, без да спира да тича.

— И побързай! — каза на себе си Рами. — Моля те, побързай!

Когато Джейн дойде на себе си, бе вече тъмно. Както обикновено, денят си беше отишъл бързо, без предупредителния здрач.

Рами стоеше до прозореца и гледаше към двора на клиниката, където тъмните силуети на дърветата се извисяваха към мастиленочерното небе. Щом чу стона на Джейн, той се обърна и я видя да отваря очи.

— Рамеш? — тя се опита да се обърне към него и вдигна ръка. — Ох, толкова ме боли!

— Джейн! — той забърза към леглото ѝ. — Слава Богу!

Облекчението в гласа му я накара да направи опит да се усмихне, но лицето ѝ беше много наранено.

— Да не би да имам превръзка на главата си?

Той се усмихна:

— Да. Имаш още прорезна рана на челото и счупен нос.

— Боже мой! — изстена тя. — Сигурно изглеждам ужасно!

— Освен това рамото ти е натъртено и китката на лявата ти ръка е изкълчена, но това, слава Богу, е всичко! Извади голям късмет!

— Какво се случи? Блъсна ли ме нещо?

Той кимна.

— Кола?

— Не. Камион. Успя да избуташ детето от улицата, но...

— Уша? — върху лицето на Джейн се изписа безпокойство.

— Добре ли е? Какво е станало с нея? Нали не е?...

Рами сложи ръката си върху ръката ѝ.

— Тук е, в клиниката. Добре е — стисна пръстите ѝ. — Ти спаси живота ѝ. Камионът щеше да я прегازی.

— Сериозно?

Той тихо се засмя:

— Съвсем сериозно.

— Тогава аз къде съм? Колко е часът?

— Ти си в частната клиника, която обслужва махараджата.

— Погледна часовника си — а часът е седем вечерта.

— Господи! Седем вечерта! — неочаквано Джейн направи опит да се повдигне от възглавницата. — Филип! Ами Филип! Той ще се безпокои!

Рами внимателно я накара да легне отново.

— Филип знае къде си и какво се е случило. Успокой се! Не трябва да се вълнуваш!

— Наистина ли?

— Да. Той... — Рами замълча, защото забеляза, че Джейн извърща поглед. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Обади се, за да се увери, че си добре.

Джейн кимна, изпълнена с горчиво разочарование, и сълзите ѝ закапаха върху възглавницата.

— Извинявай, това е от шока след инцидента — каза тя, ала в себе си беше уверена, че има нещо много повече. Това беше ужасното, отчайващо чувство, че Филип изобщо не го беше грижа, че той би могъл да бъде тук, до нея, ала не беше. Извърна лице настрани, за да не може Рами да забележи огорчението ѝ.

— Той има някаква много важна среща, Джейн, и наистина не може да се освободи — излъга Рами, като се проклрнаше заради нетактичността си.

Филип наистина беше позвънил, но веднага щом беше разбрал, че не е нещо сериозно, бе казал на сестрата, че ще посети Джейн утре

сутринта, когато тя се почувства по-добре.

Рами взе чантата си от стола и каза:

— Боя се, че при тези обстоятелства ще се наложи да се задоволиш с мен, ако, разбира се, не си прекалено уморена.

Джейн леко се оживи. Той наистина беше много мил.

— Не, не съм уморена, а само малко огорчена.

— Е, аз разполагам точно с това, което ще те накара да забравиш и болката, и огорчението си — Рами извади една кутия от чантата си. — В Англия научих две неща, които доказаха ефикасността си по време на престоя ми там.

Джейн се усмихна:

— Така ли?

— Точно така — каза той, докато ставаше, за да й налее вода. — Първото беше винаги да си нося чадъра, независимо кое време на годината е.

Подаде й чашата и Джейн отпи две глътки.

— А второто? — попита тя, като се отпусна отново върху възглавницата.

Рами сложи кутията върху масата.

— Играта на думи — обясни той. — Съществена част от живота на англичаните.

Изненадана, Джейн започна да се смее въпреки болките:

— Моля те, не ме карай да се смея! Лицето ме боли толкова, сякаш съм играла десет рунда срещу Касиус Клей!

— О, скъпа мисис Милс, толкова съжалявам, че ви накарах да се разсмеете! — каза Рами с подчертан английски акцент, като притисна длани и склони глава. Усмихна се на гримасите на Джейн, която се бореше със смеха си. — А сега, към играта!

Той разпъна дъската и извади кутийката с буквите. Джейн го наблюдаваше и си мислеше колко внимателен и нежен е той — съвсем различен от Филип. Внезапно Филип изгуби значение — или поне това, което бе имал за нея до този момент.

— Джейн? — Рами я погледна сериозно. — Когато се почувстваш по-добре, напомни ми, че трябва да те попитам нещо. Става въпрос за помощта, която искам да ми окажеш за изпълнението на една задача, която наскоро ми поставиха. Обещавах ли ми?

Тя кимна.

— Каква задача?

Той се усмихна:

— Ще ти обясня, когато се почувстваш по-добре.

— Да не би това да е начин да ме накараш да се възстановя по-бързо? Или просто се опитваш да разпалиш любопитството ми?

— Може би.

Той завърши с подреждането на буквите. Докато бе седял тук целия следобед, бе решил да я помоли да му помогне да изпълни задачата, поставена му от Вики, като рисува илюстрациите към това, което той щеше да напише. Вече знаеше, че Джейн Милс е жената, в чиито ръце би могъл да повери живота си.

— Ще започваме ли, мисис Милс? — запита той.

— Както кажете, мистър Раи.

— Има нещо, което трябва да ти кажа, преди да започнем.

Джейн сведе поглед.

— Да?

Той се усмихна:

— Аз съм ненадминат в играта на думи. Така че никога няма да можеш да ме победиш.

Джейн взе своите букви.

— Така ли?

— Точно така — Рами също посегна към своите. — Еех! Бяха му се паднали три букви „У“, по едно „З“ и „К“ и две „Г“.

— Освен във вторник — допълни той. — Никога не играя добре във вторник.

Филип почука леко на вратата на спалнята на Джейн и щом я чу да му отговаря, бързо погледна часовника си. Беше девет и петнадесет и той трябваше да бъде на среща с Вики след половин час. Можеше да ѝ отдели само десет минути. Няма да ми е необходимо повече време, мислеше си той, докато украсяваше с рози подноса със закуската ѝ. В края на краищата той беше неин съпруг и имаше решаващата дума.

— Здравей, мила! — приближи се до леглото, внимателно постави подноса на страничната маса и се наведе да я целуне, търсейки неударено място по лицето ѝ. — Как се чувстваш тази сутрин?

— Благодаря ти, Филип, много добре.

Джейн седна и притеснено придърпа халата си плътно към гърдите. След инцидента и очевидната му липса на загриженост, неговата компания действително бе започнала да я дразни и това започваше да я безпокои. Беше изгубила търпението си към него и дори не си правеше труда да скрива чувствата си, както преди.

— Какво бих могла да направя за теб тази сутрин? — кратко го запита тя.

Филип ѝ наля чая, след това ѝ подаде подноса.

— Джени, искам да поговорим за вечерята тази вечер. Искаш ли захар?

Джейн поклати глава.

— Само лимон. А отговорът ми отново е „не“! Все още не се чувствам достатъчно добре, за да се срещам с някого.

Филип пусна резен лимон в чашата ѝ.

— Изглеждаш съвсем добре — заяви той. — Няма нищо, което не би могла да прикриеш с малко грим.

Джейн стисна зъби.

— Филип! — извърна се с лице към него. — Погледни ме, за Бога! Цялото ми лице е изранено! Да не говорим за белега на челото ми!

Филип отмести поглед от лицето ѝ. „Беше права, призна пред себе си той, наистина изглеждаше ужасно.“

— Никой няма да се интересува от външния ти вид, Джени — каза малко по-любезно. — Това е само вечеря с приятели. Джони и съпругата му изгарят от нетърпение да се запознаят с теб, а откакто сме тук, ти посети клуба само веднъж: — Моля те, Джени, това означава много за мен.

Джейн погледна встрани.

— Съжалявам, Филип, но не мога. Наистина не съм оздравяла.

— Но си достатъчно оздравяла, за да любезничиш с проклетия индиец, нали? Всеки ден от седмица насам излизаш с него, а сега твърдиш, че не можеш да дойдеш на вечеря с приятели! Какво е това, което той притежава, а на мен ми липсва, Джейн?

— Вече прекали! — Джейн отмести подноса със закуската настрана. — Мисля, че е по-добре да тръгваш!

Филип се обърна гневно. Сложи ръце на слепоочията си и пое дълбоко въздух.

— Виж, Джейн, съжалявам. Права си, прекалих — това беше последният му шанс да отиде на вечеря с Джони и Хана Уейкмън. Беше му омръзнало да се извинява, беше му омръзнало да пропуска това, което ставаше в клуба, само защото Джейн отказваше да ходят там. — Но на мен наистина ми се струва странно, че можеш да се разхождаш наоколо с мистър Раи, а не искаш да отидем заедно на вечеря!

Джейн въздъхна.

— Филип, вече говорихме по този въпрос! Казах ти, че излизам за няколко часа, за да му помогна, като рисувам илюстрации за книгата, която той пише. Това е всичко! Не съм принудена да водя любезни разговори, нито пък да остроумнича. Не се налага да се срещам с другиго, освен с него. Това е съвсем различно от вечеря в клуба!

— Така ли?

Джейн се отпусна върху леглото. Бе уморена от всичко това, което се повтаряше вече трети път, и бе изгубила волята си да се съпротивлява. Просто не искаше да си създава допълнителни тревоги.

— Виж, ако това наистина означава толкова много за теб, то аз ще дойда.

Филип видя измъченото ѝ уморено лице, покрито със сини и жълти петна, но не се обърна.

— Обещавах ли ми?

Джейн го погледна и внезапно усещане я зашемети като физически удар. Това беше нещо повече от раздразнение, нещо повече от липса на търпение. Какво се бе случило? Къде се бе прекъснала връзката? Кога бяха спрели дори да се харесват? Предполагаше, че всичко се бе променило след инцидента, защото не можеше да намери никакво друго обяснение. Изпълнена с отчаяние, тя кимна.

— Разбира се, щом настояваш — отговори. Сякаш би могла да се отметне от думите си!

Филип се обърна към вратата. Това беше само една вечеря в клуба, за Бога! Защо Джейн го правеше на такъв въпрос? Никога не е била красива, за да се притеснява, че е изгубила чара си.

— Добре. Тогава ще се видим довечера. Ще ни очакват в осем.

Джейн го изгледа с празен поглед. В хладния му тон долови едва прикритото му презрение и сведе поглед към ръцете си. „Могат ли хората да се променят толкова бързо, запита се тя. Или ние винаги сме били такива, а аз просто не съм го забелязвала?“

— Облечи си вечерна рокля — нареди той. — Ще се прибера да се преоблека в седем и половина.

Той тръгна към вратата, а Джейн, застанала съвсем неподвижно, безучастно го наблюдаваше как напуска стаята.

— Боже мой! Каква вълнуваща история! — облечена в дълбоко деколтирана рокля, Хана Уейкмън се засмя и гърдите ѝ се разлюляха. Отпи още една глътка от джина си и пиански се облегна на Филип. — Толкова е зловеща!

Джейн се отдалечи от компанията още няколко стъпки. Никой не забеляза.

— А какво е станало после? — запита Джони.

— Да — намеси се някой друг. — Това очевидно не е краят, нали?

— Ами птичката, която намерил полковник Милс, очевидно е била част от чифт... — Филип се извърна към бара, угаси цигарата си и след като пресуши остатъка от уискито, се обърна отново към приятелите си, за да довърши разказа: — И онзи приятел, индиецът, притежава другата. Когато избягал...

Джейн тихо се приближи до отворената френска врата и излезе на терасата. Когато се озова достатъчно далеч, за да не чува историята, която би могла да изрецитира наизуст, тя си пое дълбоко дъх и се отпусна за първи път тази вечер.

Вдигна глава и се загледа в съвършено кръглата ярка луна, чиято тайнствена светлина се открояваше на фона на мастиленочерното небе. Къде ли под тази луна беше Рами? Какво ли прави, запита се тя и се сепна. Напоследък толкова често си задаваше подобни въпроси, че те бяха станали нещо като нейна втора природа, но знаеше, че трябва да престане, защото не беше редно. Вдъхна топлия, наситен с аромата на жасмин въздух и отново си помисли за него — той обожаваше жасмина. Тръгна по гъстата жилава трева, чиито краища режиха като бръснач — толкова различна от тревата в Англия.

Продължи напред, гледайки като хипнотизирана луната, заслушана в звуците на нощта, в нежното шумолене на дърветата, в песента на птиците. Обърна се и различи няколко фигури около бара в клуба, които приличаха на призрачни артисти на сцена. Нереални, нямащи нищо общо с нея образи. Продължи нататък.

Знаеше, че в края на двора на клуба има руини от градина с езера. Рами ѝ беше говорил за нея. Разбра, че се е насочила нататък не заради нещо определено, а просто така, съвсем без цел. Топлият въздух галеше лицето и голите ѝ рамене, а луната сякаш и сочеше пътя. Мина под каменна арка, обвита от увивни растения, прихвана края на роклята си и тръгна по ниската каменна стена. Скочи. Озова се сред открито пространство и видя отражението на луната върху застиналата повърхност на водата в езерото. В този момент забеляза Рами.

— Здравей, Джейн.

Тя стоеше неподвижно. Бе произнесъл името ѝ така, сякаш я беше очаквал. През гръбнака ѝ премина трепет. Той протегна ръка и тя се приближи, за да я поеме. Стояха на самия край на езерото с преплетени пръсти, а собствените им отражения се взираха към тях от водата.

— Знаеше ли, че ще дойда тук?

Рами сви рамене:

— Не знаех, но го почувствах. Не мисля, че ние изобщо знаем нещо, Джейн.

Той се загледа в лицето ѝ, отразено във водата, след това се наведе и докосна с пръсти устните ѝ върху отражението. Джейн се опита да прикрие образа си с ръце.

— Недей! Не се заглеждай в лицето ми! То е ужасно! Грозно е!

Рами остана неподвижен за миг, след това внимателно се протегна и отстрани ръцете ѝ, вдигна ги и ги притисна към гърдите ѝ.

— Ти си красива, Джейн. Ето тук, в сърцето, е истинската красота. За мен ти винаги ще бъдеш красива, защото аз познавам душата ти.

Джейн затвори очи. Той повдигна дланите ѝ и ги целуна. След това я притисна към себе си и с безкрайна нежност започна да целува тъмните ѝ очи, страните ѝ, устата. Устните му галеха нейните и по тялото ѝ се разнесе трепет.

Тя се отдръпна назад.

— Не! Моля те, недей! Аз... — извърна се бързо, уплашена от начина, по който тялото ѝ реагираше на допира до неговото. Издърпа ръката си. — Не трябва! Моля те, Рами!

— Джейн! — той отново я притегли към себе си.

— Не! — рязко се отдръпна тя. — Недей!

За миг те останаха така, потънали във времето, объркани, уплашени. Тогава Джейн побягна. Като прихвана края на роклята си, се втурна слепешката към светлините в далечината. Няколко пъти се препъна и едва не изгуби обувката си. Зад нея се чуваше зовящият му глас, ала тя не се обърна. Не трябваше да се обръща.

Прекося, бягайки, осветената от електрически лампи поляна, фигурата ѝ се очертаваше ярко на фона на дърветата. Тичешком изкачи стълбите на терасата, към безопасния шум и смях, огласящи нощта откъм клуба. Чу гласа на Филип, който се опитваше да я намери, и потърси опора в стената.

— Тук съм! Отвън! — извика. — Сега идвам!

Гласът ѝ трепереше, но с цялото усилие на волята си тя успя да възвърне самообладанието си. Изправи се, приглади роклята си и пое дълбоко въздух, за да се успокои.

— Сервирана ли е вечерята? — усмихнато попита тя от вратата и примигна, за да свикне със светлината, Филип се приближи и я хвана за ръката. Беше пиян и изобщо не бе забелязал отсъствието ѝ.

— Да, мила — отговори той. — Вечерята е сервирана.

— О, много добре! — успя да каже Джейн. — Умирам от глад. Двамата се присъединиха към останалите за вечеря.

В Лондон беше студено. Лятото си бе отишло в средата на юли и цялата страна зъзнеше поради необичайния за това време на годината студ. Беше седем часът вечерта — вечерта на галавечерята на Мичъл Харви, а Сузана Харви лежеше в леглото си зад спуснатите щори, завита презглава. Вечерната ѝ рокля стоеше още в кутията, без дори да бъде изгладена. Предупредителният звън на будилника премина в монотонно тиктакане. Тя се събуди за момент, заслуша се в дъжда, който барабанеше по прозорците, след това се сгуши и отново се зави.

На долния етаж Мичъл си сипа още едно уиски и продължи да кръстосва стаята. На вратата се почука и той се обърна.

— Влез!

Камериерката на Сузи се колебаеше на вратата, нервно чупейки пръсти.

— Мисис Харви още спи, сър — започна тя и се изкашля. — Опитвах се да я събудя, но не успях...

— По дяволите, какво става? Нищо ли не можете да направите? — Мичъл погледна часовника си. — Майната ви! Ще се кача горе и ще се оправя сам!

Камериерката се намръщи от грубия му език и отстъпи, за да може той да мине покрай нея. Почувства като физически удар яростта на Мичъл в момента, в който той се втурна през коридора, и се притисна плътно към стената.

— Сузана! — изкрещя той от стълбите. — Ставай веднага!

Хукна нагоре, а камериерката изтича в кухнята и заключи вратата след себе си. И друг път бе ставала свидетел на яростта на мистър Харви, а това винаги я плашеше до смърт.

Мичъл отвори с трясък вратата на спалнята на Сузана.

— Исусе! — отиде до прозореца, вдигна щорите, след това се върна до леглото и дръпна одеялото. — Ставай, Сузи!

Тя се изтърколи по гръб, отвори очи и се загледа в него с невиждащ поглед, след това вдигна ръце и прикри главата си.

— Чуваш ли? — той се обърна изведнъж, грабна будилника и го разби в стената. Тиктакането престана.

— Какво?... — Сузи седна в леглото и разтърси глава, за да я избистри.

— О, Господи! — Мичъл разбра състоянието ѝ. — Проклета кучка!

Замахна и я удари с всичка сила през лицето. Ударът я отхвърли назад, но тя сякаш не го усети — само продължаваше да се взира в него със стъклен, празен поглед. Мичъл трябваше да се обърне, за да не я пребие. Вдигна празната бутилка от водка и затвори очи. От усилието да се въздържи върху бузата му нервно трепна мускул.

— Какво друго си взела? — изкрещя той и сграбчвайки рамото ѝ, силно я разтърси. — Сузана? Какво друго си взела? — тя го погледна объркано и той я пусна.

— Майната ти тогава! Продължавай в същия дух и умри, проклета кучко!

Мичъл се отдалечи от леглото и се спря пред тоалетката ѝ. Вдигна телефона. Не искаше тя да пострада, защото не можеше да си позволи да се забърка в скандал. Позвъни на лекаря си и бързо му даде нарежданията си. Все някой трябваше да се погрижи за нея. Нямаше нужда от повече конфузни положения. Тя беше и негов дълг.

— Не, не тази вечер. Утре сутринта. Да, да, съвсем сигурен съм, че е само пияна. Да, в клиниката.

Поколеба се, преди да отговори на следващия въпрос. Лекарят беше прав: той би могъл да се обади на адвокатата си и през следващата седмица да я освидетелства. Погледна я. Не, тя можеше да му потрябва по-късно. Сузана имаше стабилни връзки и можеше да му бъде полезна.

— Не, още не. Просто я накарайте да изтрезнее и я вдигнете на крака — взе цигара от горния джоб на сакото си. — Толкова дълго, колкото е необходимо. Дори месеци, ако се налага.

Изтръска пепелта в малък пепелник от майсенски порцелан върху тоалетката.

— Добре, ще наредя да ви очакват.

Затвори телефона. Да се погрижи за това беше нещо като отмъщение. Мразеше проклетата кучка. Винаги я беше мразил — още от мига, в който бляскавият триумф от сватбата им бе отшумял в обществото.

— Довиждане, Сузана — каза ѝ и тръгна към вратата. — Наспи се добре!

И като хвърли последен поглед към отпуснатото ѝ тяло, той излезе, изтръсквайки пепелта направо върху килима.

Сузана дойде на себе си няколко часа по-късно. Веднага щом отвори очи, остра болка проряза главата ѝ, а в гърдите ѝ се надигна паника. Господи! Какво се беше случило? Седна в леглото. Болката се спусна назад и тя стисна силно тила си, за да я спре. В гърлото ѝ се надигна гадене и като се наведе встрани от леглото, повърна само стомашен сок, защото нищо не беше яла. Отпусна се назад замаяна и останала без дъх. В този момент започна да си припомня всичко и

отново я заля паника. Пипнешком намери роклята си и стана, търсейки опора в масата.

Галавечерята на Мичъл. Погледна часовника си и сърцето лудо се заблъска в гърдите ѝ. Беше единадесет и половина, щорите бяха вдигнати и към нея се взираше тъмната нощ. Беше прекалено късно, за да може да предприеме нещо. Той сигурно бе тръгнал без нея. Направи крачка, но краката ѝ се подкосиха и тя погледна надолу. Забеляза часовника.

— Божичко! — прошепна. Сърцето ѝ лудо запрепуска.

Отиде до тоалетката и се погледна в огледалото. През лицето ѝ, над окото към слепоочието, се спускаше голям оток. Ударът трябва да е бил доста силен. Докосна с пръсти удареното място. Болката я накара да изкриви лице. Като отпусна ръце върху масичката, тя закачи малкия пепелник и забеляза пепелта от цигарата на Мичъл. Тялото ѝ замръзна. Той винаги пушеше, когато говореше по телефона. На кого се беше обаждал? И то от нейната спалня?! Отпусна глава и внезапно се почувства много замаяна. След това вдигна отново поглед и се загледа в отражението си в огледалото. „Той иска да се отърве от мен, хладно и разумно си помисли тя. Познаваше добре методите на Мичъл.“

Пое дълбоко въздух и се стегна. От огледалото я гледаше тъжно и измъчено лице. Затвори очи.

— Господи, Филип! Толкова ми липсваш! — прошепна.

Върху ръцете ѝ закапаха горещи сълзи. Отново погледна отражението си. „Трябва да се махна, помисли си тя, трябва да избягам от него!“ Стегна се и се изправи. „Трябва да се махна, трябва!“ Пое дълбоко въздух за втори път, задържа го в дробовете си и бавно го издиша, без да откъсва очи от огледалото. Почувства се по-добре и повтори движението няколко пъти. Отдръпна се от тоалетката с изправен гръб и вдигна глава. Вече знаеше къде отива. Съжаляваше само, че не го беше направила преди години.

Приближи се до леглото и хвърли върху него халата и нощницата. Отиде в банята. С треперещи пръсти пусна топлата вода, почисти лицето си и след като прибра нещата си, се отпусна във ваната. Съвсем чиста, излезе от банята, стегна багажа си, облече се и се зае да се гримира. Десет минути по-късно ѝ оставаше да свърши само още едно-единствено нещо.

В библиотеката на Мичъл Сузана отиде направо до бюрото му и извади малката сребърна кутийка, която знаеше, че той крие там. Обърна я и прочете шифъра на сейфа, изписан върху гърба ѝ. Мичъл винаги я бе смятал за глупачка и нямаше представа колко отблизо го беше наблюдавала тя. Отиде до стаята с напитките, отвори скритата врата и като долепи ухо към нея, започна бавно да върти ключалката. Затаила дъх, слушаше тихите щраквания. Сейфът се отвори.

Облечената ѝ в ръкавица ръка започна да изпразва съдържанието му и да го изсипва в чантата, която лежеше отворена до нея. Последното, което извади, беше облечената в кадифе касета с бижутата ѝ. Тя се усмихна, когато я постави върху парите. Мичъл имаше голяма слабост към нейните бижута. Затвори сейфа, заключи го отново и излезе от стаята.

Напълно уверена, че е сама, тя прекоси антрето, отвори входната врата и се спусна по стълбите. Слава Богу, че вечерята е в Лондон, помисли си, като вдигаше яката на сакото си. Тръгна по главния път, за да хване такси. Потръпна и стисна чантата по-здраво. Ако беше в Уилтшир, само Господ знаеше как щеше да се измъкне жива.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Филип се изтърколи по гръб в леглото и пренебрегна тропането по вратата. Беше пет часът сутринта и съвсем не му беше време да става.

— Махай се! — извика той и се зави презглава. — Изчезвай!

Ударите станаха по-настойчиви.

— Какво, по дяволите?... — седна, отхвърли завивките и като взе халата си, тръгна към вратата. — За какво, дявол да го вземе, вдигаш този шум? — ядосано попита той. — Едва пет часът е!

— Моля ви, сахиб, търсят ви по телефона.

— Ами защо, за Бога, не ми го каза през вратата? — Филип прокара ръце през лицето си и разтърка очи. — За нищо не ви бива! Кой ме търси?

— Някаква жена, сахиб. Разговорът е международен — прислужникът понижи глас: — Не исках да ви казвам, сахиб, защото мемсахиб може да е будна.

Филип се изкашля. Сигурно бе Сузана. Страните му пламнаха и той каза:

— Правилно. Много добре си постъпил.

Слугата притисна длани и наведе глава.

— Заповядайте, сахиб. Тя чака на телефона.

— Добре. И... ъъ... — Филип се обърна към него: — По-добре е да не споменаваш за това на мемсахиб.

— Разбира се, че няма, сахиб.

Филип внимателно притвори вратата и тръгна към телефона.

— Ало?

— Филип?

Стомахът му се сви.

— Сузи? Къде си? Какво се е случило? Защо се обаждаш? — бе й казал къде би могла да го намери, но не й беше оставил телефонния си номер.

— В Швейцария съм.

— С Мичъл?

— Не. Сама.

Той преглътна и усети, че гърлото му внезапно бе пресъхнало. От другия край на линията тя мълчеше и той знаеше, че плаче.

— Напуснах Мичъл — разрида се тя. — Трябваше. Хванах първия самолет, който отлиташе от Лондон.

— Исусе!

Филип се отпусна в креслото. Не знаеше нито какво да каже, нито как да постъпи. Това беше най-ужасният му кошмар, който можеше да провали всичко. Стискайки здраво слушалката, попита:

— Какво смяташ да правиш?

Сузана си пое въздух. Беше престанала да хлипа, но емоциите ѝ бяха неконтролируеми и можеше да започне да плаче без особена причина, забравила всякакво достойнство.

— Идвам в Индия — отвърна тя. — Довечера тръгвам за Делхи.

Филип затаи дъх. Потисна обзелата го паника, която можеше да го накара да изрече нещо, за които по-късно щеше да съжالياва. Стисна зъби.

— Филип! — изплака Сузана. В гласа ѝ отново се прокраднаха сълзи. — Чуваш ли ме?

— Разбира се, че те чувам.

Той знаеше, че я обича повече от всичко на света, но в момента изпитваше единствено омраза към нея. Трябваше да отиде в Делхи и да уреди всичко. Не би могъл да я остави тук, защото само Господ знаеше какво би могла да направи. Усети непоносима тежест върху раменете си — тази мисъл го съсипваше.

— Ще дойда в Делхи. Ще тръгна още днес следобед.

Сузана отново започна да плаче и омразата му към нея се изпари. Нейният глас му причиняваше болка.

— Не плачи, миличка, недей! — прошепна той. — Ще се погрижа за теб, обещавам ти!

Погледна към прозореца, през който се прокрадваха първите лъчи на зората. Можеше да каже на Джейн, че има среща, да хване следващия самолет и да замине за няколко дни. Би могъл да отдели два дни от програмата си, но не повече. Надяваше се, че ще му стигнат, за да се оправи с нея.

— Сузи, довечера ще бъда там. Утре ще те посрещна на летището.

Без да добави нищо повече, той затвори телефона.

Докато Филип изпращаше момчето, което бе пренесло багажа, Сузана отиде до френския прозорец на хотелската стая и го отвори. Излезе на терасата и обгърна тялото си с ръце. Откакто бе напуснала Англия, не бе успяла да се стопли, независимо от горещината. Страхът от Мичъл я смразяваше до мозъка на костите ѝ. Взря се в панорамната гледка към Делхи, обърна се към градината и потръпна. Чакаше Филип.

Филип се върна в стаята и се загледа в нея. Не можеше да повярва, че бяха изминали само шест седмици, откакто бяха прекарвали заедно онази последна нощ. Не можеше да повярва, че това е същата жена, която обичаше. Беше толкова слаба, че когато я бе прегърнал на летището, раменете ѝ се бяха врязали в тялото му. Лицето ѝ се беше издължило, а тъжните ѝ сиви очи изглеждаха невероятно големи. Изглеждаше почти толкова уязвима, колкото първия път, когато я бе видял, толкова крехка и зовяща, че из тялото му се разля отчаяна необходимост да я докосне и да я утеши. Тя се нуждаеше от него, както никой друг, и го желаше така, както никой никога не го бе желал. Той беше силата на нейния живот. Тази мисъл го изпълни с толкова желание и любов, че той затаи дъх.

Сузана се обърна.

— Филип?

Той се приближи до стъклената врата, без да откъсва очи от нея. Тя протегна ръка и той я притегли към себе си. Усети, че трепери в прегръдките му.

Бавно, с треперещи пръсти започна да разкопчава ризата ѝ. Разголи раменете ѝ и се загледа в тялото ѝ. Както винаги, когато беше с него, тя не носеше бельо. Ребрата ѝ ясно се очертаваха изпод мургавата ѝ кожа — толкова гладка и нежна, сякаш бе направена от крем. Наведе се и погали с устни вдлъбнатината на шията ѝ. Сузана зарови пръсти в косата му и притегли главата му към себе си. Въздъхна така, сякаш бе потискала тази въздишка, откакто бе напуснала Англия, и най-после се отпусна, Филип вдигна полата и притисна устни към бедрата ѝ. Тя изстена и затвори очи. По устните ѝ се плъзна усмивка,

изпълнена с любов и отчаяние, и по страните ѝ бавно се затъркаляха сълзи.

По-късно същата нощ Филип лежеше буден, докато Сузана спокойно спеше до него. Знаеше, че трябва да ѝ каже да се върне при Мичъл. Никой от двамата не можеше да си позволи да се забърка в някакъв скандал, но нямаше представа как да ѝ го обясни. Тя бе изпълнена с невероятна страст, така безрезервно му се отдаваше и на него му се струваше, че ако я изостави, това ще я съсипе. Беше като да я лиши от опора. Премести се в своята половина на леглото и се загледа към лунните лъчи, които се прокрадваха в стаята. И въпреки всичко, трябваше да ѝ каже, защото не знаеше какво друго би могъл да стори.

— Филип? Не можеш ли да заспиш?

За миг той почувства вина, сякаш го бяха хванали на местопрестъплението. Погледна я.

— Не. Но мислех, че ти спиш.

Сузана лежеше по гръб и гледаше безцелно тавана.

— Спях — тихо обясни тя, — но често се будя през половин час. Не мисля обаче, че бих могла да заспя отново.

Филип протегна ръка и тя се притисна към него.

— А ти защо не можеш да спиш?

— Не знам — излъга той.

— Заради мен, нали?

Той не отговори, а само нежно погали косата ѝ. Тя се изправи, за да може да види лицето му.

— Филип, кажи ми!

Притисна пръст върху устните ѝ.

— Шшшт! Няма нищо! Навярно е заради горещината.

Затвори очи и в този момент Сузана разбра. Непозната болка стегна гърдите ѝ.

— Ти искаш да се върна при Мичъл. Не желаш да остана тук — отдръпна се от него, седна и обви чаршафа около гърдите си. — Страхуваш се от скандал.

Отметна назад глава и затвори очи. Болката се върна отново с такава сила, че тя се присви. Затаи дъх, за да я преодолее.

Филип коленичи и се наведе над нея.

— Сузи, добре ли си? — сложи ръка на рамото ѝ, но тя не реагира. Обзе го паника, защото тя сякаш не дишаше и лицето ѝ бе станало пепеляво. Разтърси я внимателно. — Сузана?

Изглежда го е широко отворени очи, без да може да си поеме въздух, защото болката беше ужасна.

— Сузи, за Бога, какво има?

Той я разтърси по-силно и тя започна да се задъхва, без да може да диша.

— Господи!

Внезапно Филип я зашлеви през лицето силно и рязко, но без да ѝ причини болка. Тя нададе ужасен писък. Едва тогава си пое дъх. После започна да плаче.

Филип я прегърна.

— Трябва да се върнеш. Не можеш да останеш в Индия. Знаеш това, Сузи, знаеше го... — целуваше косата ѝ, галеше крехкия ѝ гръб. — Сузи, моля те, това е за наше добро. Трябва да ми имаш доверие! От това зависи бъдещето ни.

— Но Мичъл... — погледна го. — Мичъл ще ме убие. Знам това, сигурна съм...

Филип започна да я успокоява. Тя не можеше да погледне на нещата реално.

— Сузана, обещавам ти, че нищо няма да ти се случи. Престани! Спри с...

— С кое? — тя изтри лицето си, внезапно обхваната от гняв. — С фантазмагориите си? Това ли искаше да кажеш?

Отдръпна се от него, притисна колене към тялото си и впи пръсти в тях. Внезапно изгуби всякаква надежда. Положи глава върху коленете си и затвори очи. Имаше ли смисъл? Вече всичко ѝ се струваше изгубено. Беше уморена и се чувстваше съвсем празна. Филип бе всичко, което някога беше имала, и независимо колко упорито се стараше да си го внуши, вече не знаеше дали това има някакво значение. Опита се да каже нещо, каквото и да е, ала не можа. Съзнанието ѝ беше съвсем изтерзано, а тялото ѝ беше като вцепенено.

Филип я докосна по рамото, опитвайки се да привлече вниманието ѝ отново към себе си.

— Сузи, ще ме изслушаш ли? — тя вдигна рамене. Не знаеше какво да прави. — Ще си отидеш ли вкъщи?

Беше му необходима нейната дума. Оставаше му още само един ден и той трябваше да е сигурен, че и двамата са в безопасност.

— Ще направя каквото поискаш — вяло отговори тя, но не беше сигурна дали казва истината. Питаше се дали изобщо е сигурна в нещо.

— Само докато всичко това свърши и се върна в Лондон. Разбираш ме, нали? — той се наведе, улови кичур коса и започна да го навива около пръстите си. Дори когато беше ядосана и отчаяна, тя пак го възбуждаше. — Ти ми вярваш, нали, мила?

— Филип, аз... — замълча, за да отвърне на целувката му. Имаше ли смисъл да му обяснява? Изобщо нещо имаше ли смисъл?

— За мен винаги ще съществуваш само ти — прошепна той и подръпна кичура, за да я приближи към себе си. — Никога няма да има друга.

Сузана извърна поглед.

— А Джейн? — прошепна. Думата беше едва доловима, но за момент увисна във въздуха между тях.

— Джейн не означава нищо — отвърна Филип и я погледна. — И това е самата истина.

Но Сузи вече не можеше да каже дали това е истина или лъжа. Толкова често я беше молил да му повярва, че вече не бе сигурна дали изобщо вярва в нещо. Филип пусна кичура, който увиваше около пръстите си, и притисна длан към тила ѝ. Целуна я силно, впивайки пръсти в косата ѝ.

— Обичам те, Сузи! — прошепна той. — Джейн е тук само заради нас двамата!

Целуна я отново. Отпуснаха се върху възглавницата и тя обви крака около неговите, Филип улови с ръце главата ѝ, надвеси се над нея и я погледна в очите. Тя го изпълваше със сила.

— Джейн е тук само заради нас — продължи той шепнешком. — Кълна ти се!

Но Сузана не го слушаше. Единственото нещо, което бе в състояние да чуе, беше празната, безнадеждна тишина.

Рами погледна към Джейн, която бе отпуснала глава върху възглавницата на дивана със затворени очи. Усмихна се на покоя и тишината, които царяха между тях и го изпълваха с наслада. Погледна часовника си. Беше късно и трябваше да си върви.

— Зная — заяви Джейн, доловила лекото движение. — Късно е и трябва да си тръгваш. Налага ли се?

Тя отвори очи и се изправи.

Рами стана и се приближи до нея. Наведе се и леко я целуна по челото.

— Да. Налага се.

Тя се усмихна на целувката му. Сега, когато вече знаеха какво се крие под повърхността, те се докосваха съвсем леко, неспособни да се въздържат. Просто трябваше да го правят.

— Добре — Джейн въздъхна, протегна се и също стана. — Благодаря ти, че ми прави компания тази вечер. Можех да се справя и сама, но се радвам, че не ми се наложи.

— И аз ти благодаря за вечерята.

Рами притисна длани и се поклони! Джейн се усмихна — обичаше безупречните му обноски.

— Да те изпратя ли до колелото?

— Ако искаш.

Той понечи да ѝ протегне ръка, но спря в последния момент. Джейн забеляза движението, но не каза нищо. Би се зарадвала на възможността да докосне ръката му, но не трябваше. Тя беше омъжена. И не толкова женитбата ѝ, колкото клетвата, която бе дала пред Бога, означаваше много за нея. Прекосиха верандата, спуснаха се по стълбите и заобиколиха къщата. Вървяха съвсем близо един до друг, но без да се докосват.

— Уредила ли си всичко за утре? — запита я Рами, щом стигнаха до колелото му. Беше планирал дълга разходка до един от най-отдалечените от Байджур храмове.

— Да, струва ми се — отговори Джейн. Никога не знаеше къде ще ходят. Рами беше неумолим в това отношение.

— Чудесно! — той се качи на колелото си. — В такъв случай ще се видим утре.

— До утре — тя отстъпи крачка назад, щом той потегли.

— Довиждане, скъпа Джейн! — извика ѝ и ѝ махна през рамо.

— Всичко добро! — Джейн изчака, докато той изчезне от погледа ѝ надолу по алеята, и довърши: — Скъпи, скъпи Рами!

И като обви ръце около тялото си, тръгна обратно към къщата.

На Рами му беше необходим половин час, за да се прибере у дома. Къщата тънеше в полумрак и той предположи, че всички вече спят. Остави колелото пред входните стълби, за да може момчето да го прибере, и кимна на прислужника, който го очакваше на верандата. Възможно най-тихо стигна до стаята си и пренебрегвайки момчето, сам угаси лампите. Излезе на терасата. Загледан към звездите, каза молитвата си — една нова молитва, съвсем различна от всички, които беше изричал през живота си. След това се върна обратно вътре, съблече се и мислейки за Джейн, както винаги, си легна и заспа.

Шива седеше до бюрото в библиотеката си и се усмихваше. Беше чул Рами да се прибира по-късно от обикновено и веднага се досети, че майор Филип Милс отсъства. „Боговете осветяват пътя ми, помисли си той, показват ми своята благосклонност.“ Стана, отиде до малката статуетка на Кали, която стоеше на стената, и я взе в ръце. Черната богиня беше символ на разрушението и възобновлението. Прокара пръсти по тялото ѝ, по множеството ръце и крака и по жестоко засмяното ѝ лице.

— Прекланям се пред теб, Кали — високо каза той, — защото ти ще ми дадеш това, което искам.

После я постави обратно, прекоси безмълвната къща и отиде да си легне.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Сузана седеше в хотелската стая зад спуснатите щори с чаша в ръка. Плачеше. Очите ѝ бяха подути, а лицето — обляно в сълзи. Отпи глътка от водката с тоник и впери празен поглед в стената. Не знаеше какво да прави.

Само допреди час бе лежала тук с Филип, а сега той си бе отишъл. Бе принудена да му каже довиждане, да се вкопчи в него на рецепцията на хотела и да го умолява да не я изоставя, ала той го бе направил. Беше я успокоил, бе изтрил сълзите ѝ и си бе тръгнал, оставяйки я съвсем сама тук, в Делхи.

Отново отпи от питието си. Не беше достатъчно силно, затова доля още водка и се присегна за цигарите. Не бе споменала на Филип за парите, откраднати от Мичъл, макар че не знаеше защо. Беше имала намерение да му признае, че смята да остане тук, но сега и това сякаш нямаше значение. Загаси наполовина изпушената цигара до останалите угарки в пепелника и облегна глава на възглавницата. Той смяташе, че тя би могла да се върне. Дори го беше излъгала, че ще си запази място в самолета и ще отпътува още тази вечер. Усмихна се горчиво. Ако отново някога стъпи в Обединеното кралство или пък Мичъл открие къде се намира, щеше да бъде мъртва. Мичъл нямаше да ѝ прости.

Запали последната цигара и смачка пакета в ръка. Изправи се, за да позвъни за нова кутия и още тоник. Вдигна слушалката, потърси номера в указателя, но като не можа да го открие в сумрака, затвори телефона и се приближи до прозореца да вдигне щорите. Блъсна я ослепителната светлина на следобедното слънце и тя закри очи с ръце. След секунда ги отпусна и погледна навън.

Около басейна се бяха струпали хора, изтегнаха загорелите си тела върху синьо-бели хавлии. Чистата вода блестеше на слънцето, а момчетата, обслужващи басейна, облечени в безупречно бели сака и черни панталони, бързаха около шезлонгите при всяко изщракване с пръсти. Сузана гледаше надолу, хипнотизирана от леко плискащата се вода и от внезапната светлина, която бе прогонила мрака в стаята. Тя беше толкова примамваща, толкова нереална. Отвори двойната врата и

излезе на терасата. Обичаше слънцето и обожаваше да се припича на плажа. Това винаги я стимулираше, вливаше в нея енергия и жизненост. Вдигна лице към слънцето и затвори очи. Топлината му беше много приятна и я успокояваше. Пое дълбоко въздух и бавно го издиша, чувствайки как цялото ѝ тяло се отпуска.

Отвори очи и отново се върна в стаята. За миг се почувства замаяна, изгуби равновесие и потърси опора в стената. След като се възстанови, отиде в спалнята и седна на ръба на леглото. Замисли се за момент, притиснала ръце към слепоочията си, след това изхлузи ризата си презглава. Защо да не прекара на слънце час-два и да не се отпусне под топлината му, запита се тя. Какво друго би могла да прави, освен да седи нещастна и самотна тук на тъмно? Разкопча полата си и я остави да падне на пода. Започна да рови из чантата си за роклята и слънчевите си очила. Навлече дрехата. Все още се чувстваше нестабилна, но беше по-добре, с малко по-бодър дух и по-съсредоточена. Провери с колко пари в брой разполага в ръчната си чанта и пусна вътре бутилката с водка и ключовете на апартамента. Би могла да си купи бански и плажно масло от някой от магазините във фойето. Сега определено се чувстваше по-добре. За пръв път знаеше какво прави.

Мик Кепър седеше върху шезлонга под сянката на чадъра и гледаше към басейна. Кожата му беше тъмнокафява, а косата — пепеляворуса. Носеше черни бански, които му стояха много добре, златна гривна и тъмни очила. Търсеше Сузана Харви.

Мик винаги можеше да познае кога го беше споходил късметът. Също така винаги знаеше какво трябва да направи. Притежаваше нюха на боксер, както казваха приятелите му в Лондон, и най-голямата му сила беше в това, че винаги сграбчваше всяка възможност и извличаше максимална полза от нея. А той вече бе разбрал, че Сузана Харви е една дяволска възможност, достатъчно узряла и готова да падне в ръцете му. Мик се усмихна, щракна с пръсти и поръча на момчето да му донесе една бира.

Сутринта бе решил да се премести, защото му се струваше, че пребиваването му в този хотел е чисто губене на време, каквото не можеше да си позволи, и точно освобождаваше стаята си, когато я

забеляза. Зае се да наблюдава мисис Харви, която изпращаше женения си приятел, обляна в сълзи. Седеше до рецепцията и гледаше как тя се бе вкопчила в самото му, разглеждаше скъпия ѝ костюм от Шанел и масивния диамант, който носеше, и веднага промени решението си. Отказа се да освободи стаята и веднага я нае отново. Да, мислеше си, докато я наблюдаваше как се изтяга върху шезлонга, Мик Кепър винаги със сигурност знаеше кога късметът е кацнал на рамото му.

Той вдигна списанието достатъчно високо, за да прикрие лицето си, но така, че да може да я наблюдава, и се облегна назад. Нямахше защо да бърза и да я притиска, реши, докато я гледаше как си сипва водка в тоника, който току-що си бе поръчала. Трябваше да ѝ даде достатъчно време да се отпусне. Жените винаги се размекваха от слънцето.

Сузана си почиваше. Едната ѝ ръка висеше от шезлонга, раменете ѝ бяха съвсем отпуснати, а главата — извърната настрани. Очите ѝ бяха затворени и когато шумът от басейна започна да заглъхва, в съзнанието ѝ настана успокоителна празнота и тя въздъхна. Миг по-късно се събуди.

— О! Какво, за Бога!...

Седна и като засенчи очи от слънцето, се загледа във фигурата, застанала от едната страна на шезлонга ѝ. Сърцето ѝ биеше неспокойно и тя усети болка в главата си. Почувства се съвсем обърквана.

— Извинявайте, не исках да ви стресна! — човекът с американския акцент излезе от сянката и застана усмихнат пред нея. — Помислих си, че трябва да преместя чадъра ви. Краката ви са се зачервили и се страхувах, че може да изгорите. Извинете. Съвсем честно, не исках да ви уплаша, но слънцето е много силно.

Сузана се отпусна назад. Тя наистина се беше зачервила, а и мъжът изглеждаше доста добре. Протегна се за пиетието си, но чашата се оказа празна.

— Мога ли да ви поръчам друго?

Тя се поколеба.

— Не, благодаря ви, но аз...

Той нагласи чадъра, без някой да го е молил за това.

— Така е по-добре — каза той. — Сигурна ли сте, че не искате още едно питие?

Наистина беше много привлекателен. Сузана се загледа в лицето му. А и провлаченият му американски говор беше много приятен.

— Е, добре, благодаря — вдигна очилата върху косата си — Ще ми правите ли компания?

— Благодаря, с удоволствие.

Мъжът седна на ръба на шезлонга и Сузана забеляза колко плътно са прилепнали банските му. Отклони погледа си.

— Чарлс Суон — представи се той и протегна ръка.

Тя вдигна очи към него.

— Сузана Харви — отговори и също протегна своята.

— Много ми е приятно да се запозная с вас, Сузана. За дълго ли сте в Индия?

— Не зная. Аз... — гласът ѝ заглъхна и тя с облекчение се обърна към момчето, което се приближаваше към тях.

— Какво ще пиете? — той отлично знаеше какво пие тя.

— Тоник — започна тя и след малко добави: — С водка.

Мик се усмихна. Поръча питиетата, отпусна се отново върху ръцете си и я погледна.

— По работа или за удоволствие?

— Моля? — погледът му я смущаваше. От много време никой не я беше гледал по този начин.

— За какво сте тук?

Тя се замисли за момент, след това каза:

— За да прекарам тук отпуската си. А вие?

— По работа — отговори той. — Но точно сега ползвам два дни заслужена почивка.

— Разбирам — Сузана взе питието си от подноса, който донесе момчето, и изчака Чарлс да направи същото. — Наздраве — каза. — И благодаря.

— Удоволствието е изцяло мое — Мик отпи от бирата си. — Е, Сузана, харесва ли ви Индия?

Той я наблюдаваше. Винаги задаваше този въпрос, който отваряше път към най-различни теми за разговор.

— Не зная. Още не съм я разгледала.

Мик кимна.

— Били сте само в Делхи, така ли?

Сузана пресуши питието си. Беше жадна и щракна с пръсти към момчето.

— Дори и Делхи не съм разгледала. Не съм била още никъде другаде, освен в Тадж Махал Хотел — тя се изсмя глухо.

— Бихте ли искали да разгледате Делхи? — Мик не отделяше поглед от лицето ѝ. — Имам малко свободно време и бих могъл да ви покажа...

— Не! — отрязва го Сузана. — Благодаря ви много, но не смятам, че ми се иска.

Той сви рамене, за да прикрие раздразнението си. Беше избързал! Трябваше да действа по-внимателно.

— Ако промените мнението си и решите, че ви е необходима компания, например за вечеря, уведомете ме.

Той се усмихна и притисна длани една в друга, имитирайки индийския обичай. Тя отвърна на усмивката му.

— Така е по-добре. Не се усмихвате често, а усмивката променя цялото ви лице.

Сузи вдигна поглед към него. Това беше най-приятното нещо, което бе чувала от месеци насам. Но той беше прав — тя наистина не се усмихваше достатъчно често, защото напоследък винаги беше много тъжна.

— Бихме могли да се срещнем за вечеря — внезапно, без да се замисли, предложи тя. — В ресторанта на хотела.

Мик се засмя:

— Хей! Би било чудесно! За да бъда съвсем откровен, ще ви призная, че имам намерение да се възползвам от компанията ви.

Сузана също се разсмя. Зарадва се, че бе направила това предложение. Той бе искрено доволен — наистина искаше да бъде с нея.

— Ще се срещнем ли в бара, за да изпием едно-две питиета преди това?

— Да, добре. В колко?

— Да кажем, ще резервирам маса за осем, а ние ще се срещнем в седем и половина.

— Чудесно!

Мик протегна ръка и тя я пое.

— Ще отида да се погрижа за това, Сузана.

— Сузи. Всички ме наричат Сузи.

Той кимна и отново се засмя. Чарът му никога не го бе подвеждал.

— В такъв случай ще се видим по-късно, Сузи.

— Да. И много благодаря.

Момчето с поръчките се приближи и тя махна с ръка, преди да отпие голяма глътка. Сама тук, под слънцето, с чаша в ръка, тя се чувстваше независима за първи път през живота си и за първи път знаеше какво ще ѝ се случи после, без да ѝ се налага да мисли за това. Погледна към Чарлс, който се отдалечаваше към хотела, и махна за втори път, когато той се обърна да я погледне.

Слава Богу, че не ѝ се налагаше да мисли за това, което щеше да се случи после.

Джейн и Филип мълчаха. Бяха приключили с вечерята и седяха под светлината на фенерите, загледани в различни посоки, Филип мислеше за Сузана. Тя му липсваше и той беше изпълнен с копнеж по нея, а се чувстваше и виновен. Подобна вина изпитваше и към Джейн. Чувстваше се самотен и за първи път, откакто бе планирал всичко това, у него се загнезди ужасно съмнение. Какво, по дяволите, беше направил?

Съзнанието на Джейн не беше заето с нищо конкретно. Не можеше да си позволи да мисли за Рами, а към Филип не изпитваше нищо, така че просто гледаше към градината и се питаше как ли вървят розите на махарани.

Стресна я гласът на Филип:

— Джени!

Тя се огледа.

— Джени, мисля, че трябва да поговорим.

Тя отпи глътка от водата си и го погледна над ръба на чашата, без да продума. Той беше този, който бе изчезнал в Делхи, без да я предупреди, без да ѝ даде никакво обяснение, а след това се беше върнал мрачен и затворен. Джейн нямаше какво да му каже.

— Джейн, откако между нас надвисна това мълчание? — той се наведе напред и докосна ръката ѝ, но тя остана безжизнена под неговата. — Нещастна си, нали?

— Не, Филип, не съм нещастна — отговори му.

Джейн би могла да каже още много неща, би могла да отправя обвинения, да изрази мнението си, но знаеше, че не си струва. Вече не бе сигурна дали изобщо някога си беше струвало.

— Джейн, знаеш, че имам нужда от теб! — той вдигна ръката ѝ и я стисна. Нуждаеше се от физически контакт, беше потиснат и търсеше утеха от съпругата си. — Не искам нещата между нас да продължават по този начин!

Джейн въздъхна. Остави чашата си на масата и се наведе напред.

— Нито пък аз, Филип — честно отговори тя. Тяхното мълчаливо съжителство нямаше нищо общо с истинския живот.

— Джейн, не бихме ли могли да спим заедно довечера? Просто за да се опитаме да поправим нещата.

Тя мигновено се отдръпна. Облегна се на стола и погледна встрани.

— Не — тихо промълви. — Не мисля, че бихме могли. Не и тази вечер.

Филип не откъсваше поглед от лицето ѝ.

— Моля те. Просто ще спим заедно в леглото, нищо повече. Той дори по-малко от нея искаше да се любят, но имаше нужда от физическо спокойствие.

Джейн го погледна в лицето. Как би могла да му откаже? За съжаление тя бе негова съпруга. Сведе поглед към скута си и кимна.

— Благодаря ти, Джейн — Филип се протегна и отново хвана ръката ѝ. — Благодаря ти.

Сузи влезе в асансьора и Чарлс натисна бутона на петия етаж. Усмихнаха се един на друг, докато се изкачваха мълчаливо, загледани в просветващите квадратчета на различните етажи. Асансьорът спря, вратата се отвори и Сузи слезе.

— Стаята ми е тук, вдясно — каза тя, докато ровеше из чантата си за ключа. — Благодаря, че ме изпратихте.

Мик сви рамене.

— За мен беше удоволствие, Сузи. Благодаря за чудесната вечер.

Тя се обърна към него и му се усмихна:

— Беше много приятна, нали?

— Беше прекрасна! — Мик сложи ръце в джобовете си. —
Вижте, Сузи... хммм...

— Да?

— Нищо. Може да си помислите, че се меся в живота ви.

Тя отново се усмихна:

— Не, няма. Хайде, кажете ми какво има.

— Добре — той отново се поколеба за по-голям ефект и каза: —
Зная, че не е моя работа, но по време на вечерята споменахте, че
напоследък сте прекалено напрегната и не можете да спите, та затова
си помислих, че бих могъл да ви помогна.

Сузана застина, но Мик забеляза реакцията ѝ. Направи
следващия ход много внимателно:

— Разбирате ли, и на мен често ми се случва, когато се
претоварвам с работа.

Тя кимна и отново се отпусна. Чарлс много ѝ беше говорил за
работата си. Беше писател и ѝ бе казал, че у нея също има заложби на
творец. Той бил в състояние да разпознае тези неща.

— Така че, виждате ли, имам две таблетки, които вземам
понякога, когато изпадна в стрес.

Той извади ръка от джоба си и Сузана видя две малки розови
капсули върху дланта му.

— Ето, вземете.

Тя поклати глава:

— Благодаря ви. Оценявам загрижеността ви, но не ги искам —
усмихна се, за да прикрие изненадата си. Той би могъл да бъде някой,
който ѝ предлага наркотици. Извърна се към вратата и каза бързо: —
Трябва да си лягам. Вече е доста късно.

Мик улови ръката ѝ и тя се обърна към него.

— Господи, Сузи, съжалявам! Нямах намерение да ви обидя!

— Не, не сте ме обидили! — тя се засмя нервно.

— Вижте, аз само се опитвам да ви помогна, нищо повече. Не се
шокирайте.

Сузана го погледна. Той сложи едната капсула в устата си и я
прегълтна.

— Те наистина ми помагат да заспя.

Сузи все още се колебаеше, но Мик притисна малката капсула
към дланта ѝ.

— Вземете я — настоя той. — Ако не я искате, можете да я изхвърлите в тоалетната. Аз така и няма да разбера.

Най-после Сузана отговори на усмивката му. Нямахше намерение да я използва, но беше съвсем излишно да бъде груба.

— Трябва да вървя — каза тя. — Отново ви благодаря за компанията.

— И аз за вашата — отвърна Мик.

— Довиждане — тя отключи и Мик се обърна към асансьора. Натисна бутона и вратите се отвориха веднага.

— Лека нощ, Сузана — каза той, преди да влезе вътре. — Спете добре.

— Лека нощ, Чарлс — тя изчака, докато вратите на асансьора се затворят зад него, след това влезе в апартамента, пушна малката капсула в пепелника на масичката и отиде в банята, за да се приготви за сън.

Беше два и половина през нощта, когато Сузана се събуди стреснато. Сърцето ѝ биеше до пръсване и тя се почувства зле. Търколи се върху леглото, отвори очи и видя светлината, която идваше изпод вратата на банята. Това малко я поуспокои и тя седна.

В последно време често ѝ се случваше да потъне в неколкочасов тежък пиянски сън, след което се събуждаше уплашена и с отвратителен вкус в устата. Знаеше, че пиенето не ѝ помага, а още повече влошава нещата, но ако не пиеше, изобщо не би могла да заспи.

Като спушна крака отстрани на леглото, Сузи се изправи и тръгна в тъмнината към банята. Наля си чаша вода, изпи я и като седна на ръба на ваната, се загледа в отражението си в огледалото, мислейки за Филип. Той ѝ липсваше до болка. Обви раменете си с ръце и отпусна глава на гърдите си. Ами ако му се обадя, помисли си тя, само за да му кажа няколко думи и да се убедя, че той не е чак толкова далеч? Загледа се в тъмните сенки под очите си. Ако поговори с него, може би ще успее да се успокои и дори да заспи. Изправи се, излезе от банята, светна лампите и седна на ръба на леглото.

Извади бележника си от чекмеджето на нощното шкафче и го разтвори на последната страница. Беше преписала телефонния номер на Филип от бизнес картата му, докато той се къпеше в банята. Нямахше

намерение да го прави, но я забеляза и не бе успяла да се въздържи. Той не искаше тя да знае номера му. Бе й казал, че ще й се обажда в Англия всеки ден, но тя все пак го записа. Само да мога да чуя гласа му, мислеше си тя, докато вдигаше слушалката, и ще се почувствам по-добре. Ще зная, че той мисли за мен. Набра централата, продиктува номера от бележника си и затвори телефона, очаквайки да я свържат.

Джейн не спеше. Лежеше до Филип, заслушана в лекото му равномерно дишане, и се взираше в нощното небе. Луната се плъзгаше по него и от време на време се скриваше зад някой облак. Беше горещо и много тихо. Единствено дишането на Филип нарушаваше безкрайния, задушавач покой.

Внезапно телефонът иззвъня.

Острият, пронизителен звън раздра нощта и Джейн подскочи уплашено. Бе поставила телефон в стаята си заради нощите, в които Филип отсъстваше, и сега се прокле заради това. Пое си дълбоко въздух, за да се успокои и се протегна към слушалката. Трябва да е някаква лоша новина, помисли си, иначе защо някой би звънял по телефона посред нощ? Филип се обърна по гръб и отвори очи, когато Джейн с несигурен глас отговори на позвъняването:

— Ало? Ало? Джейн Милс е на телефона. Кой се обажда? — тя погледна Филип. — Никой не отговаря.

— Затвори за малко — отговори той и седна на ръба на леглото. — Понякога са необходими няколко минути, за да се осъществи връзката.

Тя послуша съвета му и двамата зачакаха мълчаливо.

— Дай ми телефона — Филип вдигна слушалката. — Ало? Кой се обажда? Ало?

Притисна слушалката по-близо до ухото си и тогава я чу. Слабо, едва доловимо ридание. Веднага разбра. Сърцето му се обърна. След това се пресегна през Джейн и затвори телефона.

— Един Господ знае кой се обажда, но ако е нещо спешно, ще позвънят отново — стана и взе халата си. — Ти си легни отново, мила. Аз ще постоя половин час във всекидневната, в случай че се обадят пак.

Той заобиколи леглото и я целуна леко по бузата.

— Ще прекарам остатъка от нощта в моята спалня.

Джейн кимна. Изчака го да излезе от стаята ѝ, отпусна се облекчено върху възглавницата и угаси лампите.

Но Сузана не се обади отново. След като чу гласа на Филип, тя постави обратно слушалката и отиде във всекидневната на хотелския си апартамент. Намери малката розова капсула, която ѝ беше дал Чарлс, сложи я върху езика си и я преглътна. След това легна, сви се на кълбо, притиснала плътно коленете към тялото си, и затвори очи. Джейн не означава нищо за него, повтаряше си тя, Джейн не означава нищо за него... Но мисълта за Джейн и Филип в леглото се мяташе из съзнанието ѝ, гризеше я и я измъчваше.

Това продължи, докато лекарството започна да действа. Тялото ѝ най-после се отпусна и тя потъна в дълбок, тежък сън.

Когато след дванадесет часа Сузи се събуди, слънцето беше вече високо в небето. Като разтвори черните завеси, тя прикри очите си с ръка от ярката слънчева, светлина и разбра, че утрото отдавна си е отишло и за първи път от месеци насам се бе събудила без ужасното усещане на отпадналост. Седна на леглото, загледа се в идеално синьото небе и въздъхна тежко. Чувстваше се уморена, но с някаква различна умора и някакво ново облекчение, от което крайниците ѝ натежаваха и цялото ѝ тяло се отпускате. Беше по-добре, изпитваше глад и имаше апетит, без да е изпила дори капка водка.

Изправи се и отиде до телефона, за да си поръча нещо за обяд. Погледна надолу, забеляза бележника си и си спомни за снощното обаждане. Внезапно изгубила апетит, сложи обратно слушалката. Отпусна глава върху ръцете си и си пожела да може да поспи още малко, за да даде възможност на тялото и на съзнанието си да се отпуснат и възстановят. Хвърли се на леглото и полежа известно време със затворени очи, опитвайки се да прогони всичко от мислите си. Изведнъж седна, вдигна телефона и набра рецепцията.

— Стая 114, моля — каза тя и изчака да чуе сигнала.

Мик лежеше на шезлонга на терасата си и наблюдаваше басейна. Нямахте да излезе, преди да види мисис Харви. Предполагаше, че тя ще му се обади, но дори и да не го стореше, искаше да е подготвен, когато тя се появи. И в двата случая успехът му беше гарантиран.

Изтегна се назад, обърна се на една страна, за да получи равномерен загар, и се увери, че и в това положение може да наблюдава басейна. Затвори очи и не можа да се въздържи да се замисли над това, което предстоеше. Въпреки усилията на волята си, изпита огромна възбуда.

Телефонът до леглото му извънтя.

Скачайки от шезлонга, той се затича, пое си дълбоко въздух и вдигна слушалката. Не искаше тя да разбере, че е бързал.

— Да, Чарлс Суон е на телефона.

След това сви юмрук в знак на триумф.

— Здравейте! Радвам се да чуя това! Нали ви казах? Тези хапчета са вълшебни! Да, да, сигурен съм, че ще мога. Да, няма проблем, Сузи. Как ще стане — вие ли ще се качите да ги вземете, или аз да слеза да ви ги донеса? — присегна се за ризата си. — Добре. Няма проблеми! Веднага идвам!

Затвори телефона, нахлузи ризата, obu късите си панталони и взе капсулите, които вече бе приготвил върху чинийка в банята. Намигна на отражението си в огледалото и излезе от стаята. Прекоси коридора и спря пред асансьора. След броени минути вече чукаше на вратата на Сузана Харви със заучена усмивка на лицето си и с малка розова капсула в ръка, пълна с най-висококачествен LSD.

Сузана стана, за да налее още една чаша кафе на Чарлс, но каната се плъзна по масата. Стисна очи и масата се раздвижи, а настилка под нея се издигна във въздуха като вълшебно килимче.

— Господи! Какво става?

Тя стисна глава с ръце, след това силно я разтърси, за да я избистри, ала цялата стая се завъртя, стените, се огънаха, издуха се по средата и огромни парчета мазилка се откъртиха и тежко паднаха на пода. Тя се закашля от праха.

— Боже мой! Земетресение! Бързо! Всичко се...

Скочи, но краката ѝ се подкосиха, препъна се и се удари лошо в ръба на масата. Падна. Не можеше да види Чарлс. Но това наистина ли беше Чарлс? Кой стоеше там? Не беше сигурна дали изобщо има някой до нея, нито пък знаеше къде се намира.

Заля я дива паника.

— Къде съм? — извика тя от пода.

Нищо не изглеждаше както трябва. В стаята цареше безпорядък, всичко се въртеше, подът се клатушкеше. Внезапно се почувства много зле, помисли, че ще повърне и извърна глава. Изведнъж всичко утихна. Цветовете започнаха да се променят. Из стаята плъзнаха красиви форми, обагрени в червено, златисто и оранжево. Те се отделиха от килима и затанцуваха върху стените.

— Филип?

Опитваше се да види Филип. Само допреди няколко минути той беше там, бяха пили кафе, след това тя беше взела едно хапче, за да може да заспи. Но това наистина ли беше Филип? И беше ли изпила някаква капсула? Отпусна се по гръб и се вторачи в тавана. Разноцветните форми се плъзгаха по него и бяха толкова изумителни, че тя затаи дъх.

— Филип! — извика отново. — Филип!

След това затвори очи и остави цветовете да танцуват във въздуха, а стаята да се върти все по-бързо и по-бързо.

Щом Сузана затвори очи, Мик се изправи и отиде в спалнята. Винаги използваше LSD. Той приспиваше съзнанието и до края на деня тя нямаше да знае нито какво се беше случило, нито кой беше Чарлс Суон и как бе изглеждал. Отвори страничното чекмедже и извади кадифената чанта, която Сузана беше оставила там. Пусна я в найлоновата чанта, която беше донесъл в джоба си, и претърси стаята. Действаше систематично, съвсем професионално и почти нищо не можеше да убегне от погледа му. За броени минути претърси и останалата част от апартамента. Щом се увери, че не е пропуснал нищо, той хвърли последен поглед към Сузана Харви, усмихна се и излезе на коридора. Отиде в собствената си стая, довърши опаковането на нещата си и прибра касетата със скъпоценностите в своя куфар.

След това се избърсна, облече се и отиде на рецепцията, за да освободи стаята.

Точно след половин час беше изчезнал.

Сузана видя последната цветна форма да се плъзга през прозореца, изправи се и излезе на балкона, за да я последва. Навън слънцето се беше спуснало съвсем ниско и заливаше света с топла златиста светлина. Сузи се усмихна — беше толкова красиво, че ѝ се искаше да заплаче.

Като се насочи към светлината, тя хвърли поглед към страничното огледало, очаквайки да види лицето си загоряло, обляно от блясъка на слънцето. Усмихна се за момент, загледана в собствената си красота. И тогава неочаквано изпищя.

Лицето ѝ се променяше — променяше се направо пред очите ѝ. Светлината помръкна и страните ѝ се отпуснаха. По кожата ѝ се появиха големи вдлъбнатини, тя се сбръчка, сви се. Сузана вдигна ръце и заби нокти в плътта, очите ѝ потънаха в тъмните кръгове, които ги обграждаха. Лицето ѝ започна да кърви. Изпищя отново. Устата ѝ се разкриви и разкри почернелите ѝ зъби. Започна да дере кожата си все по-силно, опитвайки се да я отдели от лицето си. Пръстите ѝ се изцапаха с кръв.

— Не! — изкрещя тя, откърти огледалото от стената и го разби на пода, разпръсквайки стъклото на хиляди парченца. Свлече се на колене и започна да плаче. — Моля те, Господи, не! — виеше тя и хапеше вътрешната страна на бузите си, за да спре болката. — О, Боже, не!

Закри лицето си с ръце и се сви на кълбо.

— О, Боже! — повтаряше отново и отново. — О, Боже, не...

Когато отново дойде на себе си, усещаше само болката. Беше тъмно и лежеше на пода, притискайки колене към корема си. Беше премръзнала и вдървена. Отвори очи и се опита да се раздвижи, но металният вкус на кръв в устата ѝ предизвикваше гадене, а болката я зашеметяваше. Объркана и уплашена, тя се олюля към стената и се опита да запали лампите. Натисна ключа и си пое дълбоко въздух.

Светлината заля стаята и тя забеляза, че на мястото, където бе лежала, килимът беше пропит с кръв и осеян със стъкла. Опирайки се на стената, тръгна към банята. Нямаше никаква представа какво се бе случило. Съзнанието ѝ беше съвсем празно.

Щом светна лампата, Сузи видя лицето си и се подпря на мивката. Изглеждаше ужасно. Внимателно докосна с пръсти отеклите си очи. Пусна студена вода. Разрови се из тоалетната си чанта, намери някакво памучно парче, намокри го и с трепереща ръка започна да почиства раните върху бузите си.

Чувстваше се зле, не можеше да спре да трепери, а болката я караше да се свива.

След миг осъзна какво се бе случило.

Хвърли парчето плат, втурна се към спалнята и отвори чекмеджето. То беше празно — кадифената торбичка я нямаше. Отиде до гардероба, отвори рязко вратите и истерично започна да рови между дрехите, хвърляйки ги в безпорядък на пода. Парите не бяха там. Петдесет хиляди лири в брой бяха изчезнали. Облегна се на стената и заплака отчаяно. Бяха откраднали парите и бижутата ѝ.

Сузана Харви вече не притежаваше нищо.

Няколко часа по-късно тя седеше в офиса на портиера и очакваше телефонът му да позвъни. Той седеше срещу нея, упорито отбягвайки погледа ѝ, и барабанеше с пръсти по бюрото си. Нямаше представа какво би могъл да направи във връзка с това произшествие.

— Мисис Харви, длъжен съм да ви попитам за последен път дали не искате да направите изложение за полицията — каза той. — Крайно необходимо е те да знаят какво точно е било откраднато от вас.

Сузана не го погледна.

— Нямам представа какво точно е било откраднато — безизразно отговори тя. — И няма да подам оплакване.

Портиерът въздъхна уморено.

— Но сигурно има някой, на когото бихте искали да позвъня, за да ви помогне, мисис Харви.

Тя поклати глава.

— Единственото, което искам, мистър Капур, е добра цена за пръстена и обещите ми.

— Да, ще се погрижа за това, мисис Харви, но просто си мислех...

Сузана махна с ръка, за да го накара да замълчи. Не искаше нищо друго, освен да ѝ се плати за вещите, които бе намерила в тоалетната си чанта — единствените неща, които крадецът беше пропуснал.

— Моля ви, мистър Капур, не ми задавайте повече въпроси. Не можеше да поеме риска да се впише в картотеката на полицията, защото Мичъл би могъл да я открие.

— Уморена съм и искам само да уредя всичко и да освободя стаята.

Мъжът срещу нея кимна и в този момент телефонът иззвъня. Той вдигна слушалката, каза бързо нещо и се усмихна на гостенката си. Разговорът му отне само няколко секунди.

— Моят зет ще ви плати добре за бижутата, мисис Харви. След половин час ще бъде тук с парите.

Сузана кимна. Заля я огромно облекчение и очите ѝ се напълниха със сълзи. Сведе поглед.

— Благодаря ви — каза тихо тя.

След това се изправи, кимна за довиждане и се върна в апартамента, за да събере багажа си.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Джейн привърши вечерята си и позвъни с малкото звънче на прислужника, за да дойде и да разчисти. Тази вечер се чувстваше уморена. Филип го нямаше и ѝ се искаше само да се изкъпе и да си легне. Попи устни със салфетката и позвъни отново.

— Дханирам? Свърших!

Отмести стола, взе леката си жилетка от облегалката му и я наметна върху раменете си. Откъм къщата се чуваха гласове. Тя позвъни трети път, прекоси терасата и се насочи към тях. В коридора се спря.

— А!

Върху креслото се беше отпуснала някаква жена и тя тръгна към нея.

— Всичко е наред, Дханирам — обърна се към слугата. — Аз ще се погрижа за това.

Той отпусна ръка от рамото на жената и измърмори нещо на хинди.

— Здравейте! Мога ли да ви помогна с нещо?

Джейн не можеше да види лицето ѝ, защото тя се беше извърнала и се взираше към тъмнината отвън. Бе облечена в европейски дрехи, при това доста скъпи, доколкото можеше да прецени Джейн, а по цвета на кожата ѝ си личеше, че не е индийка. Приблужи се и докосна ръката ѝ.

— Добре ли сте? Мога ли да направя нещо за вас?

Непознатата се обърна.

— Боже мой! Лицето ви! Какво, за Бога?...

Джейн се извърна през рамо:

— Дханирам, би ли изпратил някого да повика лекаря. Още сега!
— приклекна до жената. — Добре ли сте?

Непознатата се взираше в нея с празен поглед.

— Бихте ли дошли с мен вътре, за да може лекарят да прегледа лицето ви?

Помогна ѝ да се изправи.

— Хайде — любезно я подкани тя. — Всичко е наред. Тук сте сред приятели.

Джейн я хвана за ръката и я поведе навътре. Жената тихо започна да плаче.

Двадесет минути по-късно, с грижливо промито и превързано лице, Сузана седеше в гостната на Джейн и Филип Милс и неவிждащо се вираше в домакинята. С треперещи ръце разсеяно чоплеше ноктите си. Разглеждаше обзавеждането в стаята, сватбената снимка, поставена в рамка, и изведнъж я заля вълна от гняв. „Това трябваше да бъда аз, помисли си тя и в гърлото ѝ се надигна горчивина, аз трябваше да седя тук и да помагам на някого. Трябваше да бъда аз.“ Стисна здраво ръце в скута си и безжалостно заби нокти в плътта. Вдиша поглед и неспособна повече да се сдържа, каза:

— Вие съвсем не сте това, което очаквах.

Джейн отмести поглед от прозореца и погледна жената. В стомаха ѝ се надигна някакво странно чувство и постепенно започна да я обзема непознато нервно напрежение. Видя изражението върху лицето на непознатата, долови леко насмешливия ѝ поглед, който се кръстоса с нейния.

— Моля? Извинете ме, но не ви разбирам.

Гневът нарасна в непреодолима необходимост да наранява, да нанася удари.

— Не — студено отговори Сузана. — Не очаквам да ме разберете.

Заби нокътя си в кожата до кръв, след това отпусна ръка на дивана и видя малка червена капка да се стича върху кремавата коприна.

Джейн се намръщи. Започна да я обзема паника и тя си пое дълбоко въздух, за да се успокои. Надигна се, за да повика Дханирам и да му поръча някакво питие или нещо, което би могло да намали напрежението ѝ, но Сузана заговори:

— Много сте доволна, нали? Мислите, че притежавате всичко това — прислугата, общественото положение, Филип.

При произнасянето на това име лицето ѝ се сгърчи и стомахът на Джейн отново се сви. Тя се подпря на облегалката на дивана и застина.

— Е, това не е ваше! — неочаквано изкрещя Сузана. — Филип е мой! — от гърлото ѝ се изтръгна ридание и тя се задъха, мъчейки се да си поеме въздух. — Аз го обичам! И той... И той ме обича!

Втурна се напред, грабна сватбената снимка и я разби върху студения мраморен под. Джейн я наблюдаваше ужасена. Опита се да повика Дханирам, ала от пресъхналото ѝ гърло не излизаше нито звук.

Сузана продължаваше да крещи:

— Той не ви иска! Ожени се за вас, за да получи новата си работа и да задържи мен! Каза ми, че сте тук, за да ни прикривате! За да сме сигурни... за да сме сигурни... — внезапно изгуби нишката на мисълта си и гласът ѝ замря. Сложи ръце върху лицето си и в празния ѝ поглед се появи объркване. — Боже мой! — започна да вие. — Погледнете ме! Вижте лицето ми! Господи!...

Джейн отпусна ръка от дивана. Бе стискала облегалката толкова силно, че ноктите ѝ се бяха отпечатали върху коприната. Започна да отстъпва заднишком от жената, уплашена, обляна в пот, с подкосени крака. Стигна до вратата, опирайки гръб в стената, без да откъсва поглед от нея. Протегна напред ръце в защитен жест, готова да се отбранява. Цялата трепереше.

— Той каза, че всичко ще се уреди — изсъска Сузана. — Каза да му се доверя! Той е моят живот!

Джейн кимна, без да се осмели да помръдне. Долови някаква суматоха в коридора и се замоли това да е прислужникът. Притисна се към стената и притаи дъх.

— Той каза да му се доверя... Каза, че...

Внезапно Сузана отметна глава назад. Иззад рамото на Джейн се появи лицето на Филип.

— Господи! Сузи! — той се втурна към нея, дръпна я към себе си и я прегърна. — Любов моя! Какво се е случило?

Погали косата ѝ с безкрайна нежност и Сузана започна да плаче.

— Моля те, миличка, недей да плачеш! Недей!

Той млъкна и погледна назад. Видя Джейн, прочете уплахата и объркването върху лицето ѝ и затвори очи, за да прогони образа ѝ от съзнанието си.

— Сузи, моля те, не плачи — прошепна отново. Много нежно я пусна от прегръдката си и ѝ помогна да се отпусне на дивана. Бръкна в

джоба си, извади кърпа и внимателно избърса очите ѝ. Тогава се обърна.

— Джейн!

Тя чу името си, но не реагира. Стоеше неподвижно, притиснала гръб към стената, потресена и обърквана от това, на което току-що бе станала свидетел. Поклати глава.

— Джейн, аз... — Филип пристъпи към нея, но тя се отдръпна.
— Джейн, моля те...

Тя стоеше в коридора и гледаше към него. Гледаше лицето му, върху което бяха изписани цялата му любов и всичкият му страх, но искаше да го чуе от него.

— Истина ли е това? — запита с дрезгав шепот. За момент Филип затвори очи, след това кимна.

— От колко време?

Той тръгна към нея.

— Джейн, моля те, сега вече това няма значение...

— От колко време? — извика тя.

— От три години — измрънка той, неспособен да я погледне. —
От три години.

Джейн продължи да го гледа още няколко секунди, след това се обърна и побягна. Тичешком се спусна по стълбите към алеята, а оттам към градината на двореца. Не виждаше и не чуваше нищо. Бягаше с всичката сила, която ѝ беше останала, без да знае нито къде отива, нито какво ще прави. Знаеше само, че трябва да се махне, че трябва да избяга от тази ужасна бъркотия.

Нямаше представа колко се беше отдалечила, когато най-последно спря. Тялото ѝ трепереше, ушите ѝ бучаха. Беше съвсем тъмно, облаците закриваха луната, въздухът беше горещ и застинал и сякаш плътно се притискаше към земята и обгръщаше тялото ѝ. За момент не можа да се ориентира къде се бе озовала. Залута се из поляната, тъпчейки из сухата остра трева. Пред себе си забеляза някакви храсти и едва тогава разпозна арката, която представляваше вход към градината с езерата. Продължи напред. Мина през входа и се покатери върху стената. След това скочи от нея и тръгна през откритото пространство към неподвижната тъмна вода на езерата. Седна до едно

от тях с присвити под себе си крака, както в онази нощ, когато беше срещнала Рами. Положи глава върху коленете си и затвори очи. Не мислеше за Филип. Не мислеше за нищо. Чувстваше се вцепенена и напълно празна.

Рами се приближи към градината с езерата по главния път. Остави колелото си на земята, изкачи се върху стената през най-ниската ѝ част и с грацията на котка се прехвърли от другата страна. Спря и се загледа в Джейн, която седеше свита, сякаш да се защити от нещо. Беше съвсем сама, точно както му беше казал Шива. Без да вдига шум по античната мозайка, той се приближи до нея, коленичи и нежно повдигна главата ѝ.

— Джейн?

Тя нито се уплаши, нито се учуди. Бе усетила присъствието му, като че ли го беше очаквала.

— Дядо ми каза, че си избягала насам и аз те последвах.

— Откъде е?...

Той постави пръст върху устните ѝ, за да я накара да замълчи. Не знаеше и изобщо не го интересуваше. Погали косата ѝ, притисна длан към тила ѝ и нежно приближи лицето ѝ към своето. Обичаше я. Беше сигурен в това. Обичаше нежната ѝ сила, добротата ѝ, нейната скромност. Най-последно беше открил господарката на душата си и галейки нежно гърба ѝ, осъзна, че това щеше да промени целия му живот. Ала той желаше тази промяна.

Джейн затвори очи. За миг си припомни думите на баща си за любовта. Усмихна се и осъзна, че той е бил прав и тя най-сетне е намерила човека, за когото бе готова да умре. Точно както ѝ беше казал той. След това погледна Рамеш, който отдели устните си от нейните, за да ги придвижи надолу по шията ѝ. Разкопча копчетата на ризата, разголи тялото ѝ и започна да го милва. Заровила пръсти в тъмните му коси, които се открояваха върху бялата ѝ кожа, Джейн изстена, щом почувства, че той целува зърната ѝ. Езикът му се плъзна по тях и тя изпита непреодолимо, почти болезнено желание. Той вдигна полата ѝ и тя обви дългите си крака около него. Не откъсваше очи от полузатворените ѝ клепачи и леко разтворените ѝ устни. Залови се за ципа на полата с треперещи пръсти. Внимателно съблече дрехите през

тесния ѝ ханш и се загледа към бледозлатистата кожа, гладка като облян от светлина мрамор. Без да отказва помощта ѝ, той се разсъблече, наслаждавайки се на допира на пръстите ѝ. Нави куртата си и нежно я постави под главата на Джейн вместо възглавница. Тя разтвори крака и ги вдигна високо на хълбока му, когато той се отпусна върху нея.

Джейн погледна към небето и в един кратък миг съзря луната. Лицето ѝ се освети от бледата, странно бяла светлина и тя извика.

Филип стоеше във всекидневната и тревожно се взираше към алеята, очаквайки завръщането на Джейн. Изглеждаше много притеснен. Беше изпратил един от слугите в дома на онзи индиец — Рамеш Раи, и друг до клуба. С цялото си сърце се надяваше, че нищо лошо не се бе случило с нея, защото това би могло да предизвика невъобразим скандал.

Отдръпна се от прозореца и тръгна по коридора към спалнята за гости, където спеше Сузана. Надникна вътре. Погледа я няколко минути, обзет от копнеж и отчаяние, след това безшумно затвори вратата. Връщайки се към всекидневната, той се озова пред влизащата Джейн.

— Къде беше? — запита я.

Джейн отбягваше погледа му.

— Разхождах се — отговори студено тя. — Защо?

— Разтревожих се — Филип понечи да тръгне след нея, но спря, щом забеляза, че тя отстъпи назад. — Джени, съжалявам. Наистина съжалявам.

Джейн се обърна и го погледна. Не знаеше какво да каже. Тя познаваше любовта, която изпитваше той, и го съжаляваше, но не можеше да му прости. Той бе престъпил думата си, беше се оженил за нея, знаейки, че не може да спази клетвата, която ѝ бе дал. Беше го знаел през цялото време. Не би могла да прости това. Знаеше и разбираше, защото самата тя обичаше, но се беше борила, беше се съпротивлявала на страстта до тази вечер, когато вече не беше останало нищо, което би могло да се запази.

Подпря ръка на парапета и се отпусна върху него, насилвайки се да преодолее стъпалата. Мина покрай Филип и влезе в къщата. Той

улови рамото ѝ.

— Ще останеш ли, Джейн? — гласът му преливаше от болка и отчаяние.

Тя внимателно отстрани ръката му.

— Да. Ще остана.

Нямаше друг избор. Не би могла да изостави Рами. Не и сега, не и след тази нощ, въпреки че връзката им беше невъзможна. Но не би могла да живее тук сама, защото това би предизвикало голям скандал и би унищожило Рами.

Погледна Филип в очите.

— Но ще остана не заради теб, а защото аз искам.

Той кимна и раменете му облекчено се отпуснаха.

— Никога, никога повече не искам да чуя нищо за тази жена. Не желая дори най-малкия намек за скандал. Разбра ли ме?

Той отново кимна и Джейн продължи навътре към къщата. Спря в коридора и погледна назад.

— Мога да разбера любовта ти, Филип — тъжно каза тя. — Но не разбирам безчестието и измамата ти.

И без да каже нищо повече, тя се обърна и отиде да си легне.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Беше средата на октомври. Мичъл Харви седеше в офиса си на най-горния етаж на каменна викторианска сграда и гледаше към Темза. Пред него бе сложена папка с рапорти.

— Поканете следващия посетител, мис Уорнър — нареди той по вътрешния телефон. Пусна бутона и се облегна назад в очакване.

— Добро утро, мистър Харви.

В кабинета влезе млад мъж от индийско-английски произход. Беше облечен в скъп костюм и ръчно изработена риза. Мичъл знаеше, че всичко това е платено с неговите пари. Кимна към посетителя:

— Седни.

Посочи към стола пред бюрото си и младият мъж веднага се подчини. Мичъл го изгледа, наслаждавайки се на вида му, и каза:

— Видя ли я лично?

Младежът кимна. Той беше доволен от себе си и гримасата на лицето му почти можеше да мине за усмивка.

— Знаеш ли адреса?

Мъжът потупа фината кожа на куфарчето си, което бе положил в скута.

— Тук е, заедно с останалите подробности.

Мичъл се изправи, обърна гръб на младия човек и се загледа през прозореца. Дори мисълта за нея го караше да изпитва гняв и върху лицето му отново трепна нервният тик.

Беше им отнело много време да я открият след инцидента в Делхи. Цели три седмици я бяха следили, а Имран беше отсъствал близо три месеца. Знаеше, че в края на краищата ще я пипне. Сузана не блестеше с особен ум и той беше сигурен, че в някой момент тя ще допусне грешка. Усмихна се и тикът веднага изчезна.

— Взе ли парите и нещата ми?

— Да. Върнах ги обратно в сейфа.

Мичъл отново отиде до бюрото. Отвори папката с рапортите и погледна снимката на Сузана с някакъв рус мъж. Обърна я обратно и взе следващата. Горката Сузи, не бе успяла да забележи, че я следяха

под носа ѝ. След като разгледа и снимката на Мик Кепър, чието тяло бе захвърлено в една канавка, той затвори папката.

— Къде е тя?

Имран беше очаквал този въпрос. Отвори папката и подаде през бюрото няколко листа на Мичъл. Беше доволен от себе си и имаше защо.

— В Байджур. Точно както предположихте — наведе се напред и прокара предизвикателно език по устните си. — Милс я мести на всеки три седмици и точно заради това не успях да ги открия от самото начало. Срещат се на различни места. Той никога не я посещава, а когато тя излиза, винаги е облечена като индийка.

Устните на Мичъл се изкривиха присмехулно. Сузана беше расистка. Сигурно ѝ бе коствало много да замени любимите си дрехи на Шанел с индийското сари.

— Нещо друго?

Имран долови намека — той винаги усещаше кога трябва да спре.

— Всичко е записано в рапортите — завърши той. — Ще ви оставя да се запознаете с подробностите насаме.

Мичъл кимна, отвори първата папка и надникна в нея. След това отново вдигна поглед.

— Добре свършена работа.

Имран също кимна. Очакваше Мичъл да му направи още някакъв комплимент, но когато това не стана, попита нетърпеливо:

— Какво да правя оттук нататък?

В следващия момент разбра, че е сбъркал. Мичъл спря да чете, но не вдигна поглед.

— Ще ти кажа, когато съм готов. Не ме пришпорвай.

Имран сведе очи. Никога не знаеше как да постъпва с Мичъл. Той беше проклето копеле, с което трябваше да се внимава на всяка крачка. След малко Мичъл затвори папката.

— Поел ли си някакви ангажименти за обяд? — попита той. Имран поклати отрицателно глава. — Много добре. Тогава да вървим в клуба.

Стана, отключи чекмеджето на бюрото и пушна папките вътре. Трябваше да обмисли внимателно всичко, затова засега не искаше да предприема нищо. Тя трябваше да изчезне, но той не можеше да си

позволи да се забърка в някакъв скандал. Заклучи отново бюрото, заобиколи го и застана пред младежа.

— Липсваше ми.

Имран потрепери — това беше онази част от работата, която не му харесваше.

— Хайде!

Мичъл тръгна към вратата и погледна назад към Имран.

— Успехът винаги възбужда апетита ми — обясни той. — Запазих маса за двама за по-ранен час. Не бихме искали да губим време в ядене този следобед, нали?

Беше късно, минаваше полунощ, но Шива Раи седеше зад бюрото си в библиотеката сред сънливата тишина, обгърнала къщата, и очакваше да му се обадят. Краят беше съвсем близо и той беше готов. Беше чакал търпеливо. Беше живял заради клетвата, която бе дал пред смъртния одър на баща си: да плати дълговете на честта, които трябваше да бъдат уредени още преди много години. Събития, обстоятелства, много неща се бяха изпречвали на пътя му и го бяха принудили да изчака. Но сега вече бе победил. Бе манипулирал махараджата, убеждавайки го да приеме съвета му. След много усилия бе успял да издири майор Милс в Англия и най-сетне бе разбрал, че късметът му се е обърнал и той ще получи онова, което искаше. Беше подхвърлил на махараджата идеята да призове Милс отново в Индия, за да може да го накара най-накрая да плати за греховете на своя род.

Но Шива бе вече уморен. Очакваше това и бе готов — времето беше дошло. Ала прекалено дълго, в продължение на цял живот, бе планирал всичко и сега, когато краят приближаваше, той се чувстваше отегчен. Искаше му се вече всичко да е свършило.

Телефонът иззвъня. Той вдигна слушалката и заговори много бързо и тихо. Записа адреса и сумата в тефтера си, усмихна се бързо и затвори. Позвъни за последен път, продиктува това, което беше записал, уточни подробностите и точното време на посещението на Филип и без да добави нито дума повече, постави слушалката обратно. Шпионите му бяха свършили добра работа. Всичко беше готово.

Той се изправи, отиде до прозореца и се загледа към огромното тъмно небе, което беше свидетел на всички човешки грехове. Какво

значение имаше собственият му грях? Той беше само капка в безбрежното море от човешка злоба.

Чу се крясък на бухал и Шива потръпна. За суеверния стар човек това беше лоша поличба, която разби спокойствието и чувството му за справедливост. Отдръпна се бързо от прозореца, за да не може да чуе крясъка отново и прекоси стаята. Угаси осветлението и взе ключа за библиотеката от дългата връв, която висеше на пояса му. Затвори вратата и я заключи. Следващия път, когато влезеше в тази стая, всичко щеше да е свършило.

Десетки години на срам и безчестие щяха да бъдат заличени от името на рода Раи.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Времето беше започнало да се захлажда. Настъпваше есен и непоносимата жегата на лятото се заменяше от топли слънчеви сутрини, разхлаждани от свежи източни ветрове. Горещите следобеди преминаваха в прохладни вечери.

Рами седеше пред дома на рода Раи под галещото топло слънце и наблюдаваше механика, който поправяше роувъра на Шива. Дядо му и Вики го очакваха за обяд в ловната вила на махараджата в Мееджат и той вече бе закъснял — трябваше да е тръгнал нататък преди два часа.

Не отделяше поглед от краката, които се подаваха изпод джипа, и чакаше, нетърпеливо барабанейки по каменното стъпало, върху което се беше отпуснал. Дядо му рядко го канеше на обяд, затова сигурно ставаше въпрос за нещо важно и той се тревожеше, че може да го обиди. Шива беше на лов с Вики и още неколцина политици и на Рами беше оказана честта да бъде сред поканените.

— Някакъв напредък? — провикна се той и тръгна към механика. Мъжът изпълзя изпод роувъра.

— Съжалявам, Рамеш сахиб, но се опасявам, че имаме проблеми с маслото.

Рами въздъхна раздражено.

— Ще можеш ли да се справиш?

— О, разбира се, сахиб, но не веднага — механикът започна да изтрива ръцете си в един парцал. — Може би ще го поправа за час.

Рами кимна. По никакъв друг начин не можеше да се отиде до вилата. С такси никога не би могъл да стигне.

— Добре — въздъхна той и се върна на стълбите. — Прави каквото знаеш.

Седна отново и се опита да отклони мислите си от принудителното чакане.

Филип заключи вратата на кабинета си, прекоси терасата и тръгна по алеята към двореца. Размени поздрав с двамата

униформени стражи и излезе през отворените врати. Пред входа го очакваше такси.

Съобщи адреса и се качи в колата. Това не беше точният адрес, но бе съвсем близо до мястото и той можеше да извърви останалия път пеш. Наслаждаваше се на следобеда, защото махараджата отсъстваше и той можеше да си позволи няколко часа заслужена почивка. Веднага щом колата потегли, се обърна назад и няколко минути се взира в далечината. След това, доволен, че никой не го следи, отвори прозореца, обърна лице към прохладния бриз и се отпусна назад.

Сузана го очакваше в коридора на наетата къща точно в един часа и знаеше, че ще пристигне навреме. Той почука два пъти, тя отвори вратата, прикрита зад нея, и го пусна да влезе. Няколко минути двамата стояха лице в лице, мислейки с наслада за следобеда, който щяха да прекарат заедно, след това Филип я вдигна на ръце и я понесе към спалнята.

— Господи, желая те! — каза той и я пусна на пода в тъмната стая. Хвърли поглед към прозорците, за да се увери, че щорите са спуснати, целуна я бързо, издърпа роклята ѝ и я притисна към леглото. Сузи изчака малко, след това откъсна устни от неговите и каза:

— Не! Чакай! — отдалечи се и само след минута донесе дълги копринени връзки.

Устните му се изкривиха в лека усмивка. Тя се обърна към него и нареди:

— Сваляй дрехите! Всичките!

Филип преглътна. Разкопча ризата, свали вратовръзката и ги хвърли на пода. Наведе се да събуе чорапите си и разкопча колана, за да смъкне панталона. Беше много възбуден.

Сузана прокара пръсти по цялата дължина на тялото му.

— Лягай! — изкомандва тя. Той потръпна в очакване и се подчини.

Тя вдигна ръцете му високо над главата и завърза китките с едната от връзките не много стегнато, но достатъчно здраво. След това разтвори краката му и завърза глезените към ъглите на леглото. Наблюдавайки непрекъснато лицето му, вдигна роклята си високо над главата и остана само по златната верижка, която обвиваше тънката ѝ талия. Наведе се напред и докосна с език върха на члена му. Тежките ѝ

гърди се притискаха към бедрата му. Той изстена и се опита да раздвижи рамене.

— Не трябва да ме докосваш, разбра ли? — каза тя и вдигна глава. Наведе се над него, коленичи и острите токчета на обувките ѝ се врязаха в плътта му. Напљунчи единия си пръст, обви гърдите си с длани и започна да навлажнява зърната им. След това се придвижи нагоре, така че ханшът ѝ застана точно над лицето му. — Само с език — прошепна тя — или с члена ти.

И като разтвори крака още по-широко, тя се наведе ниско, изстена от удоволствие и затвори очи точно в момента, в който през стената пред нея премина нечия сянка.

Джейн седеше в леглото, завита с чаршаф, и отпиваше от чая от лайка, който прислужницата ѝ беше донесла. Пишеше в дневника си. Беше започнала да се занимава с това, когато не се чувстваше напълно здрава, но днес бе сравнително по-добре, не беше толкова отпаднала и се надяваше, че краят на болестта ѝ приближава. Изпи чая си и се зарадва на предстоящия следобед с Рами. Стана и внимателно постави чашата върху подноса, за да бъде прибрана от прислужницата.

Беше принудена да почива следобед, защото това бе за нея най-лошото време от деня, когато слънцето бе най-силно и миризмата на храна като че ли се носеше над целия град. Имаше по-голям късмет от всички, които прекарваха типичните за Индия стомашни разстройства, защото въпреки неразположението си около обяд, обикновено се чувстваше значително по-добре вечер.

Джейн отиде в банята, напписка лицето си със студена вода и го подсуши. Върза косата си и постави малко руж върху скулите си. Нямаше представа какво да облече. Предишната вечер Рами ѝ беше изпратил бележка, в която ѝ пишеше, че ще се срещнат на един адрес в града, най-вероятно някакъв храм. Тя помисли малко и се спря на чифт дълги панталони.

Човек никога не можеше да бъде сигурен с Рами. Откакто се беше захванал с тази своя книга, той бе пълен с изненади.

Джейн се върна в спалнята, приготви дрехите си и започна да се облича. Плъзна крака в сандалите и си взе дневника, скицника и чантата. Прекоси коридора, размени няколко думи с прислужника за

евентуалния час на завръщането ѝ вкъщи и забърза към колелото си. Не искаше да закъснее — в бележката се споменаваше за един и половина, а дотам сигурно имаше поне двадесетина минути път с колело.

Останал без дъх, Филип лежеше в леглото. Гъстите коси на Сузана се спускаха върху гърдите му. По цялото му тяло се разливаше някакво прекрасно чувство, което беше нещо много повече от сексуално удовлетворение. Той имаше всичко — сега вече бе сигурен в това. Положението беше изцяло под негов контрол и той разполагаше с властта да прави каквото си иска. Беше постигнал своето, като се беше оженил за Джейн и беше задържал Сузана, а съвсем скоро щеше да притежава и онова обществено положение, за което винаги бе мечтал. Затвори очи и погали Сузана по гърба. Беше постигнал всичко.

Ударът дойде като че ли отникъде.

Преди да разбере, вече се беше случило. Усети как тялото на Сузана се изви върху неговото, чу вика ѝ и през гръбнака му премина спазъм от страх. Дръпна крака, разкъсвайки копринените върви, и се изтърколи настрани, но беше твърде късно. Последва нов удар по тила му и той изгуби съзнание. Не можа да чуе виковете на Сузана, която се молеше за живота си, нито ужасяващия ѝ писък, когато убиецът вдигна ножа и преряза гърлото ѝ.

Джейн спря пред къщата и я разгледа, преди да свери адреса с този, написан на листчето. Точно това беше мястото, за което се споменаваше в бележката, но то съвсем не изглеждаше така, както очакваше. Слезе от колелото, облегна го на стената и тръгна към входната врата. Тя беше отворена — очевидно Рами я очакваше.

Прекосявайки всекидневната, тя извика и усети как я обзема безпокойство, когато гласът ѝ отекна в празната тишина. Помота се отново из антрето, тръгна към спалнята, извика отново, след това нервно отвори вратата и надникна вътре.

— Боже мой! — ръката ѝ инстинктивно стисна гърлото, за да спре гаденето, което се надигаше в него. Притисна уста и си пое дълбоко въздух, за да не повърне.

Олюля се напред и забеляза, че ръката на Сузана леко помръдна. Отпусна се на пода, издърпа голото тяло в скута си и притисна ръце към дълбокия разрез, за да спре бликащата кръв.

— О, Господи! — извика тя. — Господи! Моля те, не умирай!

Започна да ридае, а кръвта продължаваше да шурти и да облива дрехите и пръстите ѝ.

— Господи! Моля те! Моля те, не умирай! Моля те!

Видя клепачите да се повдигат и ръката конвулсивно да се свива. Отпусна тялото. Сузана беше мъртва.

Джейн изпълзя назад и скри лицето си в ръце. Не можеше да спре да хълца. Изправи се и се втурна навън, търсейки опора в стената, а окървавените ѝ длани оставяха червени следи върху бялата мазилка. Върна се в коридора, хлипайки уплашено, изтича през отворената врата и се спусна по стълбите към улицата. Блъсна едно дете и чу майката да крещи след нея в знак на протест. Изтича към главния път, втурна се между колите и спря едно такси. Изкрещя адреса на Рами и се вмъкна вътре. Сви се на кълбо на седалката и започна истерично да разкъсва окървавените си дрехи, които мокреха кожата ѝ.

Рами стоеше до отворената врата на джипа, докато механикът се опитваше да запали мотора, натискайки до дупка педала на газта. Възкликна облекчено, когато той забуча, и погледна часовника си. Ако тръгнеше веднага, би могъл да пристигне поне за края на обяда. Механикът скочи навън, а Рами седна зад волана и сложи куртата си на седалката до себе си.

— Мислиш ли, че вече всичко е наред? — извика той. Механикът кимна. — Чудесно! Благодаря ти!

Рами включи на скорост и посегна към ръчната спирачка. Освободи я плавно и подкара джипа. Вдигна лявата си ръка за поздрав и обърна колата. Пое надолу по алеята и спря до главния път, за да погледне наляво, преди да тръгне по него.

В този миг забеляза Джейн.

Тя тичаше към него, цялата окървавена. Лицето ѝ беше изцапано, а косата ѝ сплъстена. Плачеше.

— Боже мой! Джейн...

Думите замряха върху устните му. Сърцето му заблъска в гърдите от ужас, той скочи от колата и се затича към нея. Улови ръцете ѝ и привлече треперещото ѝ тяло към себе си, опитвайки се да я прикрие от движението и погледите на хората в преминаващите коли.

— Ранена ли си? Джейн, наранена ли си?

Тя успя да поклати глава. Тялото ѝ трепереше неконтролируемо. Рами бързо я отведе до джипа и ѝ помогна да се качи вътре. Скочи веднага след нея, запали мотора и обърна колата обратно към къщата.

Вътре той я отведе към банята и пусна кранчетата. Смъкна мокрите окървавени дрехи и ѝ помогна да влезе под водата, като се опитваше да изхвърли от съзнанието си болезнения спомен, че предишния ден се бяха любили. Взе няколко кърпи, благодарен, че майка му и сестрите му не си бяха вкъщи, и успя да ѝ намери някакви дрехи. Върна се в банята и я зави с една от хавлиите, защото тя стоеше безпомощно, неспособна да направи каквото и да било движение. Той я прегърна, легна до нея на пода и започна шепнешком да я успокоява, като се опитваше да стопли студеното ѝ треперещо тяло.

След малко тя се успокои. Главата ѝ лежеше на рамото му и той нежно галеше косите ѝ.

— Джейн? — гласът му беше едва доловим шепот. — Какво се е случило?

Джейн отвори очи и вдигна глава, за да го погледне.

— Филип е мъртъв — равно каза тя.

Рами се стресна и се отдръпна.

— Мъртъв? Но как? Господи, Джейн! Как така? — не можеше да повярва.

— Убит е — глупаво каза тя, сякаш все още не можеше да възприеме случилото се. Поклати глава и допълни: — Сузана също е мъртва. Аз я държах... Опитвах се да ѝ помогна... — гласът ѝ замря.

Рами я притисна към себе си толкова силно, че дъхът ѝ секна. След това я пусна, изправи се и ѝ помогна да стане.

— Джейн, чуй ме — сложи ръце върху раменете ѝ и я погледна. Говореше ѝ така, сякаш тя беше малко дете. — Сега трябва да се облечеш и да се обадим в полицията. Ти си ги намерила мъртви, нали? Къде? Можеш ли да си спомниш къде?

Той гледаше лицето ѝ, празните ѝ очи.

Джейн поклати глава:

— Ти знаеш. Ти знаеш къде.

Рами се обърна. Тя беше все още в шок, съвсем неадекватна. Развърза бързо малкия вързоп с дрехите и ѝ помогна да се облече. През цялото време мислите му се въртяха в кръг и в гърдите му се надигаше паника. Нямаше представа какво се беше случило и се молеше на Бога Джейн да не е замесена.

Рами я остави за малко сама, извика иконома и му нареди да освободи прислугата за останалата част от деня — не искаше да въвлича в това още хора. После се върна при Джейн, хвана я за ръка, взе един ключ от стаята на дядо си и я въведе в свещената библиотека на Шива. Настани я на дивана, а сам отиде до прозореца и се загледа навън, обзет от нерешителност. Докато не откриеше какво се бе случило, не знаеше как трябва да постъпи.

Джейн стана и се приближи до бюрото на Шива.

Рами се обърна.

— Джейн?

Тя стоеше пред спретнатата купчина книжа и държеше в ръка преспапието. То представляваше малка птичка, инкрустирана с рубини и диаманти, работа на прапрадядото на Рами. Принадлежеше на Шива — птичката на съдбата, както той често я наричаше. Рами наблюдаваше как тя я върти из ръцете си, както често правеше и дядо му.

— Джейн, добре ли си?

За миг той си помисли, че от ужаса тя е изгубила разсъдъка си, дори, че може да е сторила нещо, което я е довело до срив.

Джейн вдигна поглед към него.

— Някога е имало един човек, полковник Реджиналд Милс, командващ офицер на Четвърти батальон на Драгунската гвардия в Морапур през 1857 година — годината на въстанието.

Рами стоеше неподвижно. Той знаеше името Морапур — оттам беше дошло семейството му. Знаеше и цялата история на въстанието и на Джагат Раи. Не откъсваше поглед от лицето на Джейн. Объркването и празнотата бяха изчезнали от очите ѝ. Тя вдигна птичката към него и камъните заблестяха на светлината. Нещо в гърдите му се стегна.

— За да отмъсти за масовото избиване на европейците, между които била и неговата съпруга, полковник Милс екзекутирал много индийци и много други е хвърлил в затвора. Както ми е разказвал

Филип, той е обвинявал лично двама мъже от едно семейство, не зная точно кое. Били баща и син. Те са били бижутери и той е откраднал нещо за спомен от тях. Аз го видях. В момента се намира в Бритиш Мюзийъм, подарено от бащата на Филип... — гласът ѝ се промени и за момент тя замълча. — Това е една малка птичка, част от чифт. А това тук, бих могла да се закълна, е другата му част.

Дланта ѝ се обви около птичката и тя я стисна.

— Бащата умрял в затвора...

— А синът се закълел да отмъсти за смъртта му — завърши вместо нея Рами. Бе повторил думите, които толкова често беше чувал от Шива. — Това е въпрос на фамилна чест и този, който отмъсти за Индраджит Раи, ще бъде като Бог между Боговете.

Джейн започна да трепери. Стисна юмрук толкова силно, че кожата около кокалчетата на пръстите ѝ се изопна и побеля.

— Майор Филип Реджиналд Милс — праправнук на полковник Реджиналдс Милс — от гърлото ѝ се изтръгна ридание.

— Не, Джейн! Не! — Рами пристъпи към нея, но тя отстъпи назад. — Това е невъзможно! Защо сега? Защо не преди години? Защо е било нужно отмъщението да се отлага толкова дълго?

— Защото досега нито един Милс не е идвал в Индия. Никога преди не са имали тази възможност!

Рами извика:

— Не, Джейн! Не е възможно...

Той разтърси глава. Не можеше да повярва. Тези неща бяха забравени с раждането на Нова Индия. Това беше лудост, суеверие, беше дори смешно!

— Не, Джейн! Не мога да повярвам!

— Трябва да повярваш, Рами! Нима не виждаш? Как би могло да стане без някой Милс в Индия? Може би дори собственият ти дядо е уредил работата на Филип тук? Ти си ми казвал, че от него зависят много от решенията на махараджата...

— Не, Джейн! Стига! Това са глупости! Всички тези приказки за отмъщение...

Джейн погледна към него от другия край на стаята, след това сведе поглед към ръката си и разтвори длан. Осени я толкова ужасна мисъл, че за момент дъхът ѝ секна.

— Може би ти вече си знаел за това — каза тя. — Нали ти ме изпрати там. Ти ми определи среща...

Рами рязко се обърна.

— Аз какво? — бързо прекоси стаята и сграбчи рамото ѝ с такава сила, че тя извика. — Какво съм направил аз, Джейн? Къде съм те изпратил?

Зъбите на Джейн изтракаха и погледът ѝ започна да се замъглява. Тя изпусна птичката.

— Стига! — изкрещя му. — Стига!

Рами рязко пусна рамото ѝ. Тя се свлече на земята и обхвана главата си с ръце.

— Получих бележка. В нея ти ми пишеше да отида на един адрес, за да се срещнем там. Получих я снощи!

Започна да плаче и Рами се отпусна на колене до нея и я притисна към себе си.

— Господи, Джейн! Моля те, не плачи! Съжалявам, мила, моля те... — целуваше косите и притискаше лицето ѝ към гърдите си. — Шива... — промълви той.

Името се въртеше все по-бързо и по-бързо в съзнанието му. Шива вчера го беше поканил на обяд. Шива знаеше, че Джейн му вярва. Шива знаеше, че тя би отишла навсякъде, където я помоли. Сега аз трябваше да съм там, мислеше си той. Трябваше да съм далеч от Байджур, във вилата на Вики, а Джейн щеше да е съвсем сама. Филип и любовницата му са, мъртви, а Джейн е видяна да бяга, цялата обляна в кръвта им.

Той преглътна усиливащия се страх, който се надигаше в гърдите му, и затвори очи. Когато ги отвори отново, забеляза птичката на пода, а камъните блестяха на светлината като символи на злото.

Отдръпна се от Джейн и запита:

— Кой те видя, Джейн? И къде?

Джейн разтърси глава:

— Не знам. Аз... — затвори очи и се опита да си припомни. — Много хора ме видяха. Хванах такси, освободих го близо до къщата ти и тичах по улицата дотук. Господи, Рами! Те ще си помислят, че аз!...

Тя залитна към прозореца.

— Някой може ли да ме намери тук? Някой знае ли, че съм при теб?

Отново бе обзета от паника и цялата се тресеше.

— А прислугата? Къде са слугите? — изтича до бюрото и грабна слушалката на телефона. — Трябва да се махна оттук. Ще позвъня на летището. Веднага трябва да се махна!

Отпусна ръце върху бюрото и сведе глава, за момент парализирана от ужас. Миг по-късно вече ровеше истерично между книжата на бюрото.

— Някъде тук трябва да е записан телефонът на летището! Тук трябва...

Рами забърза към нея и хвана ръката ѝ.

— Джейн, недей! Не изпадай в паника, моля те! Нали аз съм тук! Ще измисля нещо.

Той постави обратно слушалката и се загледа в бележника до телефона. Успя да разчете адреса, който Шива беше записал предишната нощ.

— Спомняш ли си мястото, където отиде? — тихо я попита.

Джейн си пое въздух, за да се успокои.

— Не... Единственото, което помня, е, че се намираше някъде близо до пазара, от другата страна на квартала Чолър.

Рами откъсна листа и го смачка на топка.

— Рами, какво правиш?

Той сведе глава за миг, след това я погледна в очите.

— Нищо, Джейн.

Целуна ръката, която държеше, и Джейн го погледна. Очите му бяха пълни с безпределна тъга.

— Права си — обърна се към нея той. — Трябва да се скриеш някъде на безопасно място. Трябва да направим план. Ще се обадя на доктор Ядав.

Пусна ръката ѝ и вдигна телефона. В очите на Джейн се мярна безпокойство.

— Бъди спокойна. Можем да му се доверим. Кълна ти се! — той погледна откритото честно лице, което толкова обичаше, и продължи: — Съжалявам за всичко това, Джени.

Вече бе разбрал, че Шива го беше използвал. Беше използвал и двама им.

— Ако не те бях обикнал, ако ти не ме беше обикнала...

Джейн сложи пръст върху устните му, за да го накара да замълчи.

— Тогава никога не бих могла да изживея живота си истински — каза тя и се отдалечи от него, докато той набираше телефонния номер на Боди.

Бързо и тихо Рами даде нареждания как да бъде спасен животът ѝ.

Беше вече тъмно, когато всички приготовления бяха завършени. Джейн стоеше в библиотеката на Шива и наблюдаваше за последен път залеза над Байджур. Стоеше с гръб към стаята, докато зад нея Боди шепнешком обясняваше на Рами последните подробности около бягството. Но не се обърна. Не искаше да знае какво ще се случи по-нататък, не искаше да слуша лъжите, които щяха да бъдат изречени. Всичко бе толкова зловещо и на нея ѝ се струваше, че вече е изчезнала.

Трепна, когато отвън долетя крясък на орел, и усети движение зад гърба си. Рами нежно обви ръце около нея и притисна бузата си до нейната.

— Трябва да тръгваш — прошепна той. — Това е сигналът.

Тя затвори очи, за да запомни топлия му дъх върху бузата си и двамата останаха така толкова дълго, колкото им позволяваше ограниченото време.

— Трябва да вървим — каза Боди зад тях.

Джейн затвори очи.

— Готова съм.

Тя се обърна и взе жилетката и пелерината, които ѝ подаде Боди. Рами ѝ помогна да ги облече и загърна лицето ѝ. Сега можеше да вижда само ясните бледосиви очи.

Боди отвори вратата на библиотеката и се обърна към Рами.

— След като тръгнем, трябва да изчакаш половин час и после да задействаш алармата, както ти казах.

Рами кимна. Джейн последва Боди през задната врата на къщата и се спусна по стълбите към градината. Беше достатъчно тъмно и почти тихо. Боди се загледа към дърветата край оградата и забеляза лъч от фенерче.

— Елате, те ни очакват.

Прегърна бързо Рами.

— Той няма да ти повярва, сине — бързо му каза. — Но ти трябва да бъдеш твърд и непрекъснато да му повтаряш, че тя е избягала, когато си отишъл да потърсиш помощ. Разбра ли ме?

— Разбрах.

Рами се приближи да прегърне Джейн, но тя вдигна ръце да го спре. Не би могла да понесе мисълта да се отдели от него, да се откъсне от прегръдката му. Гледа го няколко секунди, след това бързо притисна устни към неговите. Не каза нито дума.

— Ще дойда да те взема — настойчиво прошепна Рами. — Обещавам ти...

Но тя вече се бе обърнала в очакване на сигнала на Боди. Крясъкът на орела се чу за втори път и Джейн усети как някой я бутна по гърба.

— Сега! Бягай!

Тя се хвана за пояса на Боди и двамата се стрелнаха по прикритието на къщата към дърветата — две тъмни фигури бягащи под сянката на облаците.

— Бягайте! Бягайте! — тихо подвикна след тях Рами. — Летете като вятъра.

Той остана загледан след тях, докато тъмнината ги погълна, запазвайки в съзнанието си спомена за двата бягащи силуета и ехото от крясъка на орела.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Мичъл Харви слезе от самолета на летището в Делхи и за първи път стъпи на индийска земя. Блъсна го горещият, влажен и изпълнен с типичния за Индия аромат въздух. Той се спусна по стълбите, понесъл в ръка куфарче, пълно с щатски долари, и се качи в автобуса. Не погледна настрани и не размени дума с никого. Откакто бе напуснал Дубай, беше в отвратително настроение. Щеше да договори окончателната цена, да плати в брой и да се измъкне от това забравено от Бога място. Цялата работа му бе коствала два пропилен дни.

Отвън Имран го очакваше с кола. Погледна към Мичъл на терминала за пристигащи и веднага отгатна настроението му. Не обичаше да си губи времето с подробности.

— Приех цената, след като ти я одобри — каза той. — Не е необходимо да се ходи в Байджур.

Мичъл продължаваше да стиска куфарчето.

— Колко?

— Десет хиляди долара.

Мичъл мълчаливо последва Имран към очакващия ги мерцедес. В колата, оставил зад себе си миризмата и горещината, той се отпусна и разхлаби вратовръзката си.

— Много е. Нашият приятел в Байджур започва да става доста алчен.

Имран беше предвидил отговора на Мичъл.

— Той контролира дейността на полицията там. От него зависи какво ще бъде вписано в рапорта.

Мичъл извади цигара от горния джоб на самото си и я запали.

— Значи ще заличи името на Сузана от полицейския рапорт срещу десет хиляди?

— И ще впише в него автомобилна катастрофа.

— Много умно. Кой е той?

— Един индиец. Все ще се намери някой да помогне, ако предложената цена е достатъчно висока.

Мичъл не отговори и Имран млъкна. Харви нямаше друг изход, но не смяташе лесно да се предаде.

— Ами онази история с благотворителността?

— Ще трябва да се плати допълнително.

— Господи! Мръсно алчно копеле! — Мичъл изтръска пепелта от цигарата си право на пода. — Колко още?

— Три.

— По дяволите!

Имран изчака малко, след това каза:

— Мина доста време, а те все още не могат да докажат нищо, така че сме в изгодна позиция. Ако действаш бързо и платиш през следващите двадесет и четири часа, този човек би могъл да уреди цялата история и заедно със свидетелите да се появи в Си Ен Ес. Ще бъде нещо от рода на: „Една богата англичанка, пристигнала с благотворителна мисия, е загинала при автомобилна катастрофа.“ Можеш да останеш в Делхи до края на седмицата, докато се уредят нещата с пресата тук, след това ще отпътуваш за Дубай — поразен, съкрушен, съсипан от мъка и така нататък.

Мичъл пушеше мълчаливо. Угаси цигарата в тока на обувката си.

— Ами Милс?

— Не попитах. Не сметнах, че има някакво значение.

Мичъл погледна през прозореца.

— Не, няма.

Той погледна Имран. Момчето се беше оказало изгодна инвестиция — беше се справило чудесно.

— Добре. Действай. След това се върни в Делхи за няколко дни — сложи ръка върху бедрото на Имран. — Ще те чакам тук.

Имран извърна лице, за да не може Мичъл да забележи отвращението в погледа му.

— Ами жената на Милс, която смятат за виновна? Тя къде е?

— Не знам. Никой не знае.

Внезапно обзет от гняв, Мичъл дръпна ръката си.

— Ами намери я тогава! И то бързо!

Извади нова цигара и я запали.

— Не желая да бъда компрометиран от нечия изпаднала в истерия съпруга! Разкарай проклетата кучка от пътя ми, ясно?

— Да, сър.

Мичъл не каза нищо повече и те мълчаливо продължиха към хотела.

Навън беше много студено. Беше една от онези характерни за Англия декемврийски утрини, когато земята е побеляла от сняг, а бледосиньото небе докосва върховете на оголените дървета.

Джон Бенет седеше сам в зимната градина, чиито стъкла бяха замръзнали, и дъхът му образуваше тънка пара в ледения въздух. Седеше на ръба на пейката, стиснал в ръка шепа тор, а до него беше поставена купа, пълна с теменужки и бръшлян. Седеше съвсем неподвижно. Беше свел глава и се взираше в посипания с пръст и стърготини под, очаквайки шумът от колата да заглъхне надолу по алеята.

— Джон?

Той вдигна глава. Каролайн Бенет застана на вратата.

— Отиде си. Сега можеш да се върнеш вкъщи.

Джон се намръщи на тона ѝ. И тя като него бе уморена и потисната, но разликата беше, че го понасяше по-твърдо. В съзнанието ѝ се беше прокраднал миг на съмнение и Джейн бе престанала да бъде за нея дъщерята, която помнеше, и се бе превърнала в съпругата на Милс. Единственото желание на майка ѝ беше всичко това да свърши и да бъде забравено.

— Какво искаше?

— Същото, както всички останали — по-различна гледна точка, една сватбена снимка — изсумтя презрително. — Като че ли бихме споделили с тези хора нещо толкова интимно от живота ни! Обидно е!

Джон протегна ръка и тя се приближи, за да я поеме. Известно време стояха така, без да се погледнат, и двамата тъжни и унили, но по различен начин.

— Единственото нещо, което искам, е да узная къде се намира — тъжно каза Джон. — Искам да съм сигурен, че е добре!

Каролайн издърпа ръката си.

— Откажи се, Джон! За Бога, откажи се!

Джон я погледна. Ден и нощ се въртяха в този затворен кръг. Той не можеше да заспи. Знаеше, че Джейн не може да е замесена, защото познаваше добре дъщеря си и се тревожеше до смърт всяка нощ. А

Каролайн се опитваше да заличи всичко това от паметта си и да го забрави по някакъв начин.

Той се изправи, пусна тора на земята и изгърси работния си панталон. Никога не бе успял да разбере жена си. И сега не я разбираше. Бяха изминали месеци, но той не можеше да се откаже от надеждата, ала самотата, след която се бе вкопчил в нея, го изпълваше с отчаяние. Последва Каролайн навън от градината, като изостави разсаждането на цветята. Днес не би могъл да се заеме с каквото и да било.

— Не искаш ли чаша кафе? — попита тя.

Джон сви рамене.

— Струва ми се, че трябва да нагледам розите.

Каролайн разшири ноздри, но не каза нищо. Розите бяха негова и на Джейн страст и толкова му напомняха за дъщеря му, че тя не можеше да разбере защо той продължава да се изтезва по този начин. Тръгна към къщата.

— Не се бави — провикна се тя към него. — Ще замръзнеш навън.

Той кимна и я проследи с поглед, докато тя изчезна вътре. След това се обърна към окастрените и завързани розови храсти, сковани от студа, и се усмихна тъжно на спомена за любовта на Джейн към тях.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Март 1966 г.

Джейн седеше на верандата на малката къщичка на хълма, който се извисяваше над планинското градче Дженерао в североизточната част на щата Балистан, и се взираше в огрения от слънцето пейзаж. Беше ранна утрин, най-хладната част от деня, и мъглата едва започваше да се вдига. Стиснала ръце в скута си, Джейн вдигна лице и го остави под топлата ласка на слънцето. Мислите ѝ блуждаеха. Ежедневната ѝ мисъл за Рами се смесваше със спокойното щастие и покоя, които я бяха обзели напоследък. Беше уморена — не бе спала добре — и докато слънчевата светлина заливаше постепенно цялата веранда и стопляше тялото ѝ, тя затвори очи и въздъхна доволно.

— Мемсахиб? Мемсахиб?

Джейн отвори очи и разбра, че бе задрямала. Зърна бавачката и се усмихна:

— Здравей, Уша. Я гледай, сигурно съм заспала.

Поизправи се с мъка и бавачката забърза към нея.

Джейн се засмя и пое протегнатата за помощ ръка.

— Това чайт ми ли е? — запита Джейн, докато се настаняваше.

— Да, мемсахиб. И нещо за ядене, което ще ви подсили — слугинята се усмихна, постави подноса на малката камъшитена масичка отстрани на стола на Джейн и нежно сложи ръка върху корема ѝ. — А и бебето също.

Джейн се усмихна. През последните няколко месеца бе имала възможността да опознае индийката. Домакинството ѝ беше малко и се състоеше само от няколко слуги, подобрани от Боди, но бавачката бе единствената жена, с която контактуваше. Без компанията на Уша щеше да се чувства много самотна.

Джейн взе чая си, отпи и над ръба на чашата погледна към пробуждащата се долина.

— Брат ти този месец ли ще пристигне в Дженерао? — обърна се тя към жената, която в момента ѝ белеше един плод.

— Да, мемсахиб. Следващата събота.

Джейн не помръдваше и продължаваше да пие чая си, но не успя да потисне внезапно ускорилото се сърцебиене. Братът на Уша работеше за доктор Ядав и щеше да ѝ донесе писмо от Рами. Допи чая си, подаде чашата на слугинята и пое малката чинийка с обелени плодове.

— Благодаря ти — промърмори разсеяно тя, защото мисълта ѝ бе заета с писмото.

Рами вече трябва да е узнал. Бе пазила тайната си колкото може по-дълго, но в последното си писмо бе принудена да му признае. Наближаваше и тя щеше да има нужда от помощ — от акушерка или лекар. Питаше се какво ли щеше да каже той, дали щеше да е доволен, или щеше да се разсърди, а дори и да се разгневи. Копнееше братът на Уша час по-скоро да посети роднините си в Дженерао и да ѝ донесе съобщение от Рами. Копнееше да получи отговор на писмото си, в което го бе уведомила, че е бременна с неговото дете.

В ресторанта на клуба Шива наблюдаваше през масата как внукът му отпива от водата си. Рами спокойно извърна красивото си, изваяно лице. Знаеше, че Шива го наблюдава, усещаше настойчивия му поглед, но продължаваше да гледа настрани. Беше планирал всичко много точно, бе работил над това от момента, когато бе получил писмото на Джейн, и не трябваше да допусне никаква грешка.

— В колко заминаваш? — попита Шива и щракна с пръсти към сервитьора.

Рами отново се обърна към дядо си и вдигна рамене.

— По-късно тази вечер. Вики настоява да го запазя в тайна.

Шива кимна. Сервитьорът застана до лакътя му и той взе листа с вината. Рами знаеше, че не го чете, а само печели време и подсилва ефекта.

— Бяло бургундско — направи обичайния си избор той. — Реколта 1963-а.

Затвори менюто и вдигна поглед.

— Някой ще те придружава ли?

— Да. Трима от хората на Вики. Ще ме изпратят до края на града, за да се уверят, че никой не ме следи.

Шива отново кимна. Погледна настрани, усмихна се и вдигна лявата си ръка да поздрави един англичанин. Той не вярваше на Рами. Не му вярваше от мига, в който Джейн Милс изчезна, ала колкото пъти се бе опитвал да го проследи, не бе стигал до нищо. Рами беше много предпазлив. Виното пристигна, Шива го опита и кимна. Наляха му и той отпи.

— Колко време ще отсъстваш?

Рами отново сви рамене.

— Колкото се наложи — отвърна.

За момент Шива изгуби търпението си:

— За Бога, Рамеш! Аз съм твой дядо! Трябва поне да бъдеш любезен да ме уведомиш какво става!

Рами седеше мълчаливо. Беше очаквал този последен момент от работата, която му бе възложил Вики — пренасянето и скриването на семейното богатство. Беше го отлагал, доколкото можеше да си позволи, очаквайки времето, когато би могъл да се възползва от него, защото беше сигурен, че Шива не би имал смелостта да го проследи при изпълнение на поръчка от двореца. Сега отиваше да види Джейн за първи път от месеци насам и използваше последната глава от книгата си като прикритие.

— Не мога да кажа нищо, съжалявам.

Ноздрите на Шива се разшириха, но това бе единственият белег на гнева, който изпитваше в момента. Неговият внук беше станал нагъл! При това го мамеше, той чувстваше това. Никога не беше получавал справедливостта, която заслужаваше. Без обвиняем, убийството на Милс бе започнало да избледнява, да се превръща в поредното неразкрито престъпление. Без Джейн Милс, която да го превърне в огромен скандал, то щеше да бъде забравено, а това нараняваше Шива, защото той не обичаше да върши работата си наполовина.

— Но ще се върнеш за сватбата, нали? — Шива повдигна вежди.
— Ще бъде голяма обида, ако не се върнеш за тържеството.

— Разбира се, че ще се върна за първата церемония — Рами знаеше, че до сватбата има три дни. Това време му беше достатъчно.

Шива се усмихна. Значи Рамеш отива на североизток. Поръча си още вино и се облегна назад, за да се наслади на втората чаша. Не би могъл да прекоси пустинята на запад за три дни, така че очевидно

щеше да се насочи към хълмовете над Дженерао. Това беше път, който се изминава точно за три дни. „Сбърка, Рамеш, помисли си той и насмешливо сви устни. Не си толкова умен, колкото си мислиш.“ Извърна очи от лицето, което го беше измамило и разочаровало, и мислено започна да чертае пътя, по който трябваше да тръгнат неговите хора.

Имран Деви седеше на ъгъла на пазара и белеше портокал. Хвърли обелките на земята и разсеяно ги срита към останалия боклук. Вече повече от четири месеца живееше в Байджур. Индустанският му беше перфектен, а гладката му кожа бе придобила типичния азиатски кафеникав загар. Беше облечен в местни дрехи — великолепна муселинова курта и шалвари, а кожените му сандали, бяха украсени със златни листенца. Изглеждаше като индиец от висшата каста. Живееше в апартамент на Източния булевард и през деня не правеше почти нищо. Стараеше се да не се набива в очи, слушваше се и наблюдаваше. Веднъж в седмицата звънеше в Лондон и продължаваше да чака.

Точно това правеше и в момента. Имаше насрочена среща, беше подранил, но това нямаше значение. Беше много напрегнат. Срещата бе изключително важна. Ако информацията беше вярна, той не разполагаше с много време. Погледна към индицеца, който се приближи към него на ъгъла на улицата и спря да си запали пура.

— Искали сте да ме видите — кажа мъжът и пусна кибритената клечка на земята. — Имате някаква работа за мен ли?

Имран хвърли остатъка от портокала си в боклука.

— Да — отговори той. — Точно така — тръгна по претъпканата улица. — Елате. Оттук!

Минаха през пазара към едно кафене и влязоха в малката тъмна стаичка, която беше наел за целта.

Доктор Боди Ядав беше напуснал Байджур преди два дни. Беше се сбогувал със съпругата й семейството си, за да тръгне на едно от своите продължителни пътувания до Европа, където щеше да се състои конгрес по медицина и той трябваше да изнесе доклади в

Париж и Лондон. Не му бяха задали никакви въпроси, защото бе правил това и преди и жена му беше привикнала към продължителните му служебни командировки.

Но доктор Ядав не отиде в Делхи и не си резервира място в самолета на „Бритиш Еървейс“ за Лондон, защото изобщо не бе имал намерение да го прави. Прекара два дни в малко, безинтересно, гъмжащо от мухи градче в западната част на Балистан, което никой не посещаваше и дори малцина знаеха. Довърши подготовката си и прибра нещата, които предварително бе поръчал да му изпратят от Делхи. Когато времето дойде, той щеше да бъде при нея. Беше готов.

Натовари джипа и взе храната, която му бяха приготвили. Беше напрегнат и уплашен. Бе взел всички възможни предпазни мерки, за да не могат да го проследят, но нито за миг не се съмняваше в решителността на Шива Раи, в жестокото му коварство и злия му нрав, с който бе имал нещастieto да се сблъсква неведнъж.

Точно преди да се смрачи, Боди Ядав напусна града и тръгна на изток по изоставения път, който водеше към Байджур. На около четиридесет километра от града спря, отби се от пътя и под прикритието на дърветата подкара към мястото, което беше отбелязал на картата на Рами. Скри колата, увери се, че е съвсем сам и седна до пътя да изчака.

Не му се наложи да чака дълго. Рами също бе тръгнал, преди да се смрачи. Той караше роувъра, а хората на Вики, които оглеждаха пътя, го изпроводиха на двадесет километра източно от града. Доволни, че бе успял да отпътува незабелязано, те се върнаха обратно, а Рамеш продължи да кара около четиридесет километра на юг, успоредно на главния път за Балистан. На кръстопътя, където пътят се разделяше на изток и запад, той тръгна наляво. Боди го беше предупредил, че теренът е труден и неравен, пътят беше осеян с дупки и на места съвсем се губеше. Той гледаше картата, забодена на контролното табло, и караше с компас в ръка. Беше много изтощително. Небето бе черно, а тъмните сенки правеха мрака още по-непрогледен. Рами се взираше до болка през стъклото, очите му

привикнаха към терена и често поглеждаше в огледалото дали няма да се появят някакви светлини отзад. Всичко това му отне три часа.

Глух шум на двигател в далечината накара Боди да вдигне глава. Беше задрямал и малкият огън почти бе угаснал. Той стана, огледа се наляво и надясно и като се обърна на запад, се послуша внимателно. Нощният въздух беше съвсем застинал и неподвижен и шумът се чуваше надалеч. Идваше от запад, значи беше Рами. Той стъпка въглените и покри жаравата с пясък. Върна се при джипа и се качи вътре. Запали мотора, излезе на пътя и загледан в светлините в далечината, спря да изчака Рами.

Час по-късно те паркираха двете коли до малък изоставен гараж в селцето на няколко километра от главния път и Боди скочи от джипа си. Прегърна бързо Рами, отвори багажника и започна да прехвърля багажа си в неговия роувър. Щяха да пътуват само с една кола, защото беше по-безопасно. Другата, по нареждане на Боди, щеше да бъде прибрана на следващия ден. Работата им отне само няколко минути. Щом свършиха, Боди погледна часовника си.

— Не остава още много — каза. — Подранили сме.

Рами кимна. Пътят към Дженерао се използваше рядко и роувърът щеше да направи впечатление. Светлините му можеха да бъдат забелязани от няколко километра разстояние, а Боди не искаше да рискува. Той бе наел водач, който да ги преведе през трудния терен далеч от пътя, заобикалящ селото и водещ към малката къщичка, която бяха наели за Джейн. Това много удължаваше пътуването, но беше по-безопасно. Селяните бяха бърбиви и мълвата можеше да стигне надалеч.

Боди се върна при джипа и го заключи. Облегна се на бронята.

— Къде, по дяволите, се бави тоя приятел?

Не обичаше да чака, това го правеше нервен. Погледна назад и забеляза в тъмнината очертанията на нечия фигура.

— Джоти сахиб? — тихо извика той.

— Да — фигурата се приближи. — Готови ли сте?

Боди кимна и погледна Рами. Мъжът беше доста по-млад, отколкото предполагаше, но сега нямаше време да се тревожи за това.

— Готови сме — отговори.

Мъжът тръгна към роувъра. Рами отвори вратата и той се качи, остави платнената чанта на съседната седалка и извади от нея фенерче.

Разгледа картата на Рами, откачи я от таблото и закачи там своята.

Боди се качи и седна зад него. Притежаваше силна интуиция и нещо го караше да чувства безпокойство и нетърпение да тръгнат. Рами седна зад волана и включи мотора. След това светна фаровете.

— Накъде? — запита той.

Боди кимна на изток.

— Карай по главния път около два километра, след това ще свърнем направо.

Рами включи на скорост и натисна газта. Погледна назад в огледалото и потегли. Боди огледа пътя зад тях, взирайки се, докато изоставеният гараж изчезна от очите му, след това се отпусна на седалката. Щяха да имат нужда от него, щом се отклонят от главния път. Още един чифт очи щяха да бъдат особено важни, дори когато пътят се осветяваше само с джобно фенерче. Развърза памучния шал, който бе увил около устата си, спусна стъклото на прозореца и остави хладният бриз да разхлади лицето му. Предстоеше им дълга нощ и ако Боговете продължаваха да бъдат благосклонни към тях — без неприятности. Въздъхна и затвори за момент очи. Да се молим на Боговете да нямаме неприятности, помисли си той.

Имран Деви вдигна телефона веднага щом иззвъня. Заслуша се, записа си няколко неща и постави обратно слушалката. След това избра друг номер, каза бързо нещо, даде още няколко инструкции и затвори телефона. Отиде в спалнята си, легна на леглото и се загледа в черното беззвездно небе. Времето вече бе дошло, но той все още не можеше да асимилира тази мисъл.

Някъде, зад един малък изоставен гараж на пътя, който водеше на югоизток, някой току-що бе заработил петдесет рупии. Животът в Индия беше много евтин.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Джейн се стресна и се събуди. От няколко седмици не можеше да спи добре. Бебето я риташе по цяла нощ и тя се будеше на всеки два часа, опитвайки се да се разположи по-удобно. И сега, легнала в тъмнината, тя се заслуша в звуците на нощта, загледа се към небето през прозореца и се почувства малко уплашена и самотна. Опита се отново да затвори очи. Беше съвсем тихо, някак зловещо спокойно и тя можеше да чуе ударите на сърцето си.

Внезапно отвън се чу шум и рязко изпукване.

С усилие Джейн успя да седне, светна лампата и цялата стая се обля в светлина. Сложи ръце на гърдите си и притисна с длани силно туптящото си сърце. Пое си дълбоко въздух няколко пъти, внимателно спусна крака от леглото и стъпи на пода. Изправи се бавно и безшумно тръгна към високия, наполовина отворен прозорец. Беше студено и тя потръпна и обви ръце около тялото си. Много уплашена, готова всеки момент да извика прислужника, надникна към тъмнината навън. В този миг вратата зад нея внезапно се отвори и тя се обърна.

В първия момент не можа да повярва. Стоеше вцепенена на мястото си с пепеляво лице, след това се запрепъва напред. Облекчението и радостта почти подкосиха краката ѝ и Рами пое тежестта на тялото ѝ и го притисна към своето.

— Джейн, скъпа моя Джейн! — шепнеше той в косите ѝ. — Любима Джейн!

Джейн се дръпна назад.

— Ти ли си? — изстена. — Това наистина ли си ти?

Той целуваше лицето ѝ, устните, очите.

— Да, наистина съм аз — прошепна и сложи ръка върху корема ѝ. — А това наистина ли си ти?

Джейн кимна и покри ръката му със своята.

— Това сме ти и аз. Ние двамата — погледна към корема си, където растеше тяхното дете. — Имаш ли нещо против?

Внезапно Рами се засмя с висок, изпълнен с радост смях. Поклати глава и я погали през тънкия муселин на нощницата. Застана

на колене и целуна опънатата кожа на корема ѝ целуна детето им. Джейн зарови пръсти в косата му.

— Да имам нещо против? Та това е най-прекрасното нещо! Най-чистият момент от любовта, един съюз, благословен от Боговете.

Джейн затвори очи и той отново я целуна. Бебето в нея се размърда. Тогава тя тихо заплака.

По-късно, когато той лежеше до нея, сложил ръка на корема ѝ, Джейн усети движението на детето, загледа се към небето и попита:

— Какво ще стане с мен? Какво ще стане с нас?

Притисна ръката му към корема си. Рами я целуна по косата.

— Шшшт, Джейн, всичко е наред. Ти ще бъдеш с мен, ще бъдеш в безопасност.

Джейн се измести, за да може да го вижда.

— В безопасност? — той не отговори. — В безопасност? — повтори тя. В гласа ѝ се надигаше паника. — Още не са открили убиеца на Филип, нали? — седна с мъка на леглото. — Каж ми, Рами — настоя. — Каж ми истината. Цялата истина.

Рами се изгърколи по гръб и се загледа в тавана. Известно време не каза нищо, защото не знаеше нито какво да направи, нито какво да ѝ каже. Не искаше да я лъже. Искаше да я защити. Поне в момента трябваше да се погрижи за нея и за бебето.

Джейн се протегна и запали лампата. Рами прикри очите си с ръка и се намръщи от светлината.

— Моля те — каза тя. — Имам право да знам.

Рами също седна. Кръстоса крака, погледна я в очите и взе ръката ѝ. Загледа се в дългите ѝ пръсти и в нежната бяла кожа.

— Не са открили убиеца на Филип — каза той. — Заподозряната си ти и те не търсят друг.

Джейн затаи дъх. Бе хранила сляпа надежда, бе се надявала, че истината ще възтържествува. Искрено се беше надявала, че ще заловят убиеца, беше се молила за това с мисълта, че няма още дълго да ѝ се налага да се крие.

Издърпа ръката си от ръцете на Рами и закри лице.

— О, Господи, горкото ми дете... — той се наведе напред и я прегърна. — Ние ще се справим с това, Джейн. Обещавам ти! Ние...

— Как? — неочаквано изкрещя Джейн и го отблъсна. — Как, за Бога?

Изведнъж през корема я проряза остра болка и тя сведе глава. Задъха се и се вкопчи в леглото.

— Джени? Джени, какво има?

Джейн стисна зъби и поклати глава:

— Нищо. Просто болка. Бавачката каза, че е съвсем нормално няколко седмици преди раждането.

Рами въздъхна. Хвана ръцете ѝ и притисна дланите ѝ към устните си.

— Господи, Джейн, обичам те — тя се усмихна тъжно. — Аз ще се погрижа за теб и за бебето, обещавам ти.

Джейн погледна встрани.

— Боди ми е намерил работа като преподавател в Америка — внезапно каза той. Не бе имал намерение да ѝ казва, преди всичко да се уреди, но тя трябваше да знае. Налагаше се да я успокои. — Той може да ми издаде и паспорт... незаконно, разбира се, но аз ще впиша в него теб и бебето.

Отново я прегърна и погали корема ѝ. След секунда продължи:

— Бихме могли да напуснем Индия през Пакистан и да се доберем до... — замълча. — Джейн, какво има?

Тя поклати глава и изтри сълзите с опакото на ръката си. Никога вече нямаше да види семейството си. Цял живот щеше да живее под чуждо име. Тази мисъл я ужасяваше.

— Нищо — подсмръкна тя и се опита да се усмихне. — Извинявай...

Рами повдигна брадичката ѝ и я погледна в очите. Тя се загледа в мъжа, когото обичаше, и за момент си спомни нещо, което някога ѝ беше казал Филип. Нещо, свързано със загубата на нещо много скъпо. Спомни си и думите, които му беше казала тя. „Бих направила всичко, за да го запазя.“ Колко странно, че тези думи се бяха оказали пророчески и за двама им.

Рами нежно я целуна по устните.

— Сигурна ли си, че няма нищо?

— Да. Сигурна съм.

Той я погледа още миг, след това подложи под гърба ѝ възглавница, за да може да се отпусне удобно. Протегна се през нея и угаси лампата.

— Опитай се да поспиш малко — прошепна ѝ и я прегърна през раменете. — Почини си.

Джейн затвори очи, за да се наслади на топлината и утехата на прегръдката му. Почувства как тялото ѝ се отпуска и бебето в нея леко се раздвижи.

Боди седеше на верандата в мрака и се взираше към долината. Беше прекалено напрегнат, за да може да заспи и му беше необходимо известно време да се успокои. Готвачът му беше приготвил нещо за ядене и сега той топлеше дланите си с голямата чаша ароматен чай, наблюдавайки парата, която се издигаше от нея към студения нощен въздух. Ослушваше се в тишината, така характерна за планините, отпиваше от горещата течност и беше благодарен за топлината, която тя му даряваше.

Внезапно чу шум.

В първия момент се приведе напред, без да може да определи дали наистина е чул нещо, или си е въобразил. Нощта беше толкова напрегната, че нищо чудно да му се бе сторило.

Тогава го чу отново и се изправи.

Къщата на Джейн беше построена на скалиста тераса по склона на хълма и верандата гледаше надолу към долината. Боди се приближи до самия ѝ край, наведе се напред и като затаи дъх, се загледа надясно. Шумът се чу отново. Не се беше излъгал! Идваше отдалеч, но без съмнение беше шум от двигател. Наистина беше слаб, едва доловим звук, но определено беше от кола.

Боди забърза към къщата и повика прислужника.

— Очакват ли някого в Дженерао тази нощ?

Слугата поклати глава. Той знаеше кой пристига и кой си заминава от града, знаеше почти всичко за местността и това беше основната причина, поради която ги бяха препоръчали на Боди.

— Никого по това време на нощта, сахиб — отговори той. — Първите доставки пристигат по изоставения път в седем часа.

Боди се замисли за момент.

— Колко време отнема пътят от града дотук?

Прислужникът вдигна рамене:

— Не зная точно, сахиб. Два или три часа.

— Пеша през местността?

Слугата се усмихна:

— Моят син може да се спусне до долу за тридесет минути, сахиб. Много е бърз.

Боди отиде до прозореца, погледна навън, след това се обърна и нареди:

— Събуди сина си и останалата прислуга. Трябва да започнем да събираме багажа. Аз ще събудя мемсахиб.

Той тръгна към спалнята на Джейн.

— И кажи на готвача да ни приготви нещо за ядене и нещо топло за пиене!

Мъжът кимна и изчезна към стаите, определени за прислугата.

— Господ ни е свидетел, че съвсем няма да ни са излишни — каза си Боди и тръгна да събуди Джейн и Рами.

Джейн седеше на верандата, завита с одеяло. Беше облечена и съвсем будна. Рами стоеше до нея. Встрани от тях седеше Боди и се взираше в далечината, очаквайки сигнала. Не знаеше какво да очаква. Нямаше представа как биха могли да ги проследят, но не искаше да поема никакви рискове. От отсрещния склон на хълма момчето можеше да забележи светлините на кола на разстояние тридесет-четиридесет километра. Бяха му наредили в случай на опасност да светне три пъти с джобното си фенерче. Боди стискаше боядисаната дървена ограда на верандата и чакаше. Зад него Рами и Джейн бяха готови за най-лошото.

След няколко минути той се обърна. Погледна бледото лице на Джейн и застиналата ѝ фигура и кимна:

— Трябва да тръгваме. Проследили са ни.

Поведе ги през все още тънещата в мрак къща към очакващият ги роувър и помогна на Джейн да се настани на тясното място на седалката върху възглавниците и одеялата. Щяха да пътуват направо през неравната местност и в най-добрия случай тя щеше да се чувства неудобно. След това зае своето място и отвори картата.

Рами седна зад волана и погледна назад.

— Опитай се да запазиш спокойствие, мила — каза ѝ.

Джейн кимна вяло, но той не можа да намери други думи, за да я успокои.

Бяха пътували близо два часа, когато за първи път я чуха. По стръмния каменист път се караше трудно с такава скорост и Рами непрекъснато се натъкваше на неизброими вдлъбнатини и камъни, от което вътре в колата друсаше ужасно. Джейн стискаше зъби и се задъхваше от болка. Беше се опитала да потиска виковете си, хапейки устни, когато непоносимата болка пробождаше корема ѝ и се спускаше към слабините ѝ, но все по-мощни вълни я заливаха цялата, задушаваша я. Тя извика, присви се на две и стисна ръце в юмруци.

Боди се обърна.

— Боже Господи! — наведе се над Джейн и хвана ръката ѝ. — Джейн, Джейн... Дръж се, опитай се да дишаш дълбоко! Ето, хвани ръката ми, така. Стискай я, когато имаш контракции. Добре!... По-силно! Дишай! Добро момиче... много добре... дишай дълбоко и се опитай да си отдъхнеш, когато премине.

Обърна се към Рами:

— Налага се да спрем. Трябва да я прегледам. Може би приближава.

Рами кимна, насочи колата към група дървета, намали ход и спря. Угаси мотора и фаровете и извади изпод седалката фенерче, но Боди вече отваряше задната врата.

— Джейн, можеш ли да се облегнеш на чантите?

Джейн кимна. Присви се от новата контракция и извика.

Боди хвана ръката ѝ и започна да ѝ говори, за да я успокои. След като болката затихна, той се наведе да вдигне краката ѝ върху седалката и хвана края на роклята ѝ. Беше подгизнал от кръв. Нямаше нужда да я преглежда. Тя викаше, скимтеше от болка и беше уплашена до смърт. Рами застана на колене на предната седалка и загали преbledнялото ѝ лице.

Боди взе още едно одеяло и я зави. Засега нищо не можеше да направи. Върна се отпред точно когато Джейн извика, обхваната от нова контракция.

— За Бога, Боди, направи нещо! — извика Рами.

Боди разбра страха на Рами и сложи ръка на рамото му.

— Ще направя всичко, което мога. Трябва да запазим спокойствие и да намерим някое място, където ще е възможно да я

изродя.

Джейн кървеше обилно и нямаха много време.

Боди извади картата си, разглежда я няколко минути и каза:

— Седни отзад при нея, Рами. Искам да повдигнеш таза ѝ с една възглавница и да я успокоиш.

Рами кимна. Много внимателно повдигна краката на Джейн и нагласи под нея още една възглавница.

— Къде отиваме? — обърна се той към Боди. Докторът сви рамене.

— Отиваме в една болница, която е отбелязана на картата — отговори.

Той знаеше тази болница, познаваше и лекаря англичанин, който работеше в нея.

По лицето на Рами се изписа облекчение и той не попита повече нищо. Нямахме смисъл да го плаши. Ако му кажеше истината, щеше да се изплаши, дори да изпадне в паника, а и без това опасността бе вече достатъчно голяма, за да поеме и този риск.

Малката колония беше закътана в средата на склона на хълма. Състоеше се от типичните бамбукови колиби със сламени покриви и пръстени подове. Бе потънала в тъмнина и тишина, но когато роувърът се изкачи по наполовина завършения път и моторът му раздра нощния покой, хората започнаха да се разбуждат, да палят фенери и да се препъват навън, за да видят на какво се дължи тази суматоха. Боди угаси фаровете, но това не ги правеше по-малко забележими. Рами седеше и се взираше към множеството навън.

Боди спря и отвори вратата. Излезе от колата и се провикна към една тъмна фигура, която държеше фенер:

— Доктор Хейс тук ли е?

Фигурата закуцука към него и през отрязаните обувки се видяха възпалените, деформирани крака.

— Спи у дома си.

Боди се приближи до мъжа.

— Можеш ли да ни заведеш при него?

Мъжът кимна. Дясното му рамо беше грозно обезформено и ръката му висеше недъгаво отстрани. Той се провикна към някой да

вземе фенера му, за да може да се качи в джипа.

Рами изскочи навън.

— Боди, да не си полудял! — втурна се напред и отблъсна ръката на доктора, когато той понечи да помогне на прокажения. — За Бога, какво правиш?

Боди се обърна към него.

— Правя това, което трябва! — изръмжа той. — Ние имаме нужда от помощ! Трябва ни лекар!

— Ами заразата? — Рами беше обзет от паника.

— Аз съм лекар, Рамеш! Не бих изложил живота ви на риск!

Рами сведе глава.

— Върни се при Джейн — нареди Боди. — Трябва да я изведеш от колата. Болницата е съвсем близо, поне доколкото си спомням. Помогни ѝ да се настани там, докато доведе доктор Хейс!

Рами се поколеба за миг:

— Тук безопасно ли е?

— Това е най-безопасното място, което бихме могли да намерим, Рами — отговори Боди. — Не са много тези, които се осмеляват да дойдат тук.

Рами кимна. Чу вика на Джейн и се втурна да ѝ помогне да слезе.

Из малкото селище се понесе шепот, когато Джейн слезе от роувъра. В центъра се беше събрала тълпа и обезобразените от проказа лица сезираха в бременната жена, която се отпусна тежко на ръката на придружаващия я мъж и изстена от болка.

Към тях се приближи една жена.

— Оттук — извика тя. — Аз ще ви осветявам пътя.

Рами се намръщи на раните върху ръката ѝ, когато тя му подаде един фенер.

— Благодаря — подвикна той. — Благодаря ви.

Не след дълго Джейн лежеше в едно легло с обляно в пот лице. Погледът ѝ се беше замъглил. Виждаше Рами, но лицето му губеше очертанията си всеки път, когато болката се втурваше към нея с нова сила. Тя стисна зъби и се задъха. Нямаше сили дори да диша.

— Добре, Джейн, започваме... Сега! Напъвай, напъвай!

Тя се бореше да преодолее болката в корема си, стискайки зъби, сграбчила ръката на Рами с такава сила, че ноктите ѝ оставяха кървави следи по кожата му. Изкрещя. Нищо не се случи.

Доктор Хейс се наведе ниско над лицето ѝ:

— Още веднъж, Джейн. Искам да го направя пак. Вече сме почти на края. Искам да се напънеш силно, когато преброя до три. Става ли?

Джейн лежеше със затворени очи, бе много уморена, с натезали клепачи. Мъчеше се да ги отвори, за да види лицето на Рами. Болките се повтаряха през кратки интервали и тя беше изтощена.

— Джейн, чуваш ли ме?

Насили се да отвори очи.

— Да — промълви тя.

— Добре!

Доктор Хейс погледна през рамо към Боди. Сега тя кървеше непрекъснато и Боди не успяваше да попива кръвта. Щеше да се наложи да ѝ направят секцио, ако не успееше да роди бебето до няколко минути. Обля го студена пот. Тя нямаше да издържи. Не и след такава кръвозагуба и без никаква възможност за кръвопреливане. Боди улови погледа му. Взе чиста марля, приближи се до него и попи потта от челото му.

— Добре, Джейн, започваме... — той забеляза, че започва нова контракция и лицето ѝ се изкриви от болка. Тя стисна ръката на Рами. — Готова ли си, Джейн?... Едно, две, три... Напъвай, Джейн!... Точно така!... Давай! Давай!... Напъвай! — погледна бързо към Боди и извика: — Хванах я! Извадих главата!

Джейн простена. Беше много слаба и неспирният кръвоизлив изцеждаше от нея последните капки живот.

— Хванах бебето, Джейн! Хайде, сега вече не остана много! Искам да напънеш пак! Готова ли си, Джейн?

Доктор Хейс крещеше, уплашен, че тя може всеки момент да изгуби съзнание.

— Хайде, Джейн! За последен път! Хайде... напъвай! — той се извърна през рамо и извика: — Форцепс!

Боди тръгна да го донесе, но докторът го хвана за рамото.

— Ето го... — дръпна хлъзгавото телце навън. Цялата му престилка беше изцапана е кръв. Плесна бебето по гърба и из стаята се разнесе немощен плач. — Момиченце! Това е малката ти дъщеричка, Джейн!

След като преряза и завърза пъпната връв, той взе пелени, уви бебето и го подаде на Рами. Погледна часовника си.

— Пет и петнадесет сутринта — каза и погледна Боди, който поклати глава. Джейн беше изгубила много кръв и продължаваше да кърви.

Рами взе бебето и го сложи до Джейн.

— Виж, Джейн, нашето бебе. Нашата дъщеря!

Той се протегна и погали челото ѝ. То бе студено, а кожата — суха. Джейн не отвори очи.

— Джейн? Моля те, погледни... — той повдигна клепачите ѝ и видя празните очи под тях. — Джейн?

Рами се обърна към Боди, след това отново към Джейн.

— Джени? — започна да я разтърсва. — Джени?

Изведнъж отскочи назад.

— Боди! Боди, моля те, направи нещо! О, Господи!

Продължаваше да се взира в нея, като през цялото време притискаше бебето към гърдите си. Огледа се наоколо.

— Боди! Моля те!

Боди пристъпи напред, за да вземе бебето и се опита да утеша Рами, но той се отдръпна. Стоеше неподвижно и гледаше доктора, гледаше Боди, гледаше кръвта.

След малко се обърна.

— Оставете ни насаме. Моля ви.

Боди докосна рамото му.

— Рами, не прави това, моля те. Ти не би могъл да сториш нищо...

Рами поклати глава.

— Моля те, Боди — прошепна той. — Моля те...

Боди отстъпи. Погледна бързо доктор Хейс и двамата напуснаха стаята.

Рами се върна до леглото, наведе се и нежно целуна Джейн по бузата. Видя пулсиращата вена на шията ѝ и притисна пръсти към нея, за да почувства последните ѝ секунди живот. След това, като грижливо придържаше дъщеря им, той легна в леглото до Джейн и постави бебето между тях. Докато зората прогонваше нощта, прегръщаше Джейн, галеше я и я успокояваше. Призори тя издъхна.

Боди се топлеше на огъня отвън. Утрото бе настъпило, но светлината беше още мъжделива, въздухът беше студен, а земята — замръзнала. Огледа се наоколо и забеляза Рами, който носеше увитото в одеяло бебе.

— Боди? — Рами се приближи до огъня и приклекна пред човека, на когото вярваше като на баща. — Искам да изведеш детето ми от Индия. Отведи я на някое безопасно място.

Боди положи ръцете си върху раменете на Рами.

— Ти си неин баща, Рами — отговори той. — Ти трябва...

— Не! — Рами му подаде детето. — Шива няма да я остави жива. Знаеш това, Боди!

Боди кимна. Беше истина. Ако ги откриеха сега, всички щяха да бъдат избити. Рами продължаваше да протяга детето към него и той го пое, загледан в мъничкото, закрито наполовина личице.

— Ами ти? Какво ще...

— Ето...

Рами извади пакет, обвит в парче плат и завързан с кожени ремъци. Наведе се напред и нежно докосна с пръст бузката на дъщеря си.

— Това е за нея — той подаде пакета на Боди и се изправи. — Това е нейното наследство. А сега върви, Боди! Нямаме много време.

Боди се загледа в осветеното от огъня лице на Рами. Очите му сякаш горяха от някаква особена сила, която го плашеше. Изправи се тежко. Рами беше прав — нямаха много време.

— Рами? — младият мъж се обърна. Вече се бе скрил в сянката и Боди едва го виждаше. — Рами, как ще наречеш дъщеря си? — извика той.

Рами се върна към осветеното място и Боди прочете толкова болка върху лицето на младия мъж, че сърцето му се сви.

— Ще я нарека Инду, защото тя дойде заедно със зората — отговори Рами.

След това се обърна и се отдалечи. Отправи се към сенките и Боди остана загледан след него, докато той изчезна от погледа му — самотна тъмна фигура, която Боди обичаше, но знаеше, че никога вече няма да види.

Беше късен следобед, когато доктор Хейс се изправи на склона и вдигна ръка, за да предпази очите си от слънцето. Гледаше към реката, която течеше през долината, и към фигурата на младия мъж, който носеше тялото на съпругата си англичанка към малкия сал. Да се погребват мъртвите във водата беше индийски обичай, но кой беше той, че да се меси!

Рами внимателно положи увитото тяло на Джейн. Завърза кожените ремъци за глезените ѝ и скочи при нея. Като се отблъсна от насипа, насочи сала по течението към средата на реката, където беше най-дълбоко, след това го остави да се носи от водата. Откри лицето на Джейн и коленичи до нея.

Като завърза и своите глезени, той прикрепил ремъците към камъка, който беше донесъл, и взе брадвата. Навеждайки се напред, пробил дупка в дъното на сала и се загледал във водата, която започнала да покрива краката му. Легнал до Джейн и обърнал лице към нейното. Устните му почти докосваха устните ѝ. Взел бръснача и прерязал вените на китката си. Потръпнал от болка, загледал се в бликналата кръв, след това направил същото и с другата си ръка.

Прегърнал голямата си любов, обливайки я с кръвта си, и затворил очи. Водата, която вече заливаше телата им, се обагри в червено.

Рами и Джейн бяха свързани завинаги.

Доктор Хейс наблюдаваше малкия сал, който бавно се носеше по течението на реката. Слънцето се беше спуснало ниско над хоризонта и той не можеше да види ясно цялата сцена, която бе осветена от вълшебна златна светлина. Извърнал се за миг, щом чу някакъв вик откъм колонията, и когато отново погледнал, салът беше изчезнал. Затичал се по наклонения каменист склон към реката, без да откъсва очи от водата, но след няколко метра се отказал и се отпуснал върху един камък. Беше безсмислено. Поклатил глава и вдигнал ръка към очите си, за да погледне за последен път. Салът беше изчезнал. Погледал движещата се река известно време, мислейки за Боди Ядав, за Индия, след това се изправил и тръгнал обратно към колонията. Беше тъжен, но също така и въодушевен от силата на любовта, на която бе станал свидетел. Щеше да спази обещанието си към Боди. Никой никога

нямаше да разбере какво се беше случило тук. Животът и смъртта щяха да останат тайна.

И тя ще остане скрита, докато дойде времето някой да я разкрие.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Делхи, 1967 г.

Шива Раи се спусна по стълбите на британското посолство към колата, която го очакваше. Кимна на шофьора, който държеше вратата отворена, и седна на седалката. Беше уморен от цялата история. Опря глава върху кожената тапицерия и затвори очи. Беше намерил това, което му бе необходимо. Беше открил генерал Джон Бенет и мястото, където можеше да се намира бебето, ако, разбира се, беше оживяло.

— Накъде, Шиваджи?

— Към адвоката ми — отговори той, без да отваря очи. — Старата част на града.

Посегна към горния си джоб за документите. Бяха там той въздъхна облекчено. Беше оставил всичко на братовчед си — или поне онова, което беше останало, заедно с дълговете. Сега трябваше да прибере документите, за да не може никой, да ги отвори преди смъртта му. Отново суеверно потупа джоба си.

Беше вече твърде стар и нямаше сила да се заеме с това, но братовчед му — алчен и злонамерен човек, щеше да го направи. Щеше да затвори кръга и да доведе работата докрай. Шива беше сигурен в това и точно затова се беше спрял на него. Той щеше да го направи. Най-после.

Отвори очи и се загледа в широките улици на Ню Делхи — към паметниците и сградите, и се усмихна. Това беше мисъл, която щеше да му позволи да умре спокойно. Можеше да каже, че бе следвал точно своя път.

И то какъв път!

Когато приближиха старата част на Делхи, забеляза, че улиците започнаха да се стесняват, постройките са по-нагъсто и по тротоарите се мяркат хора. Това беше неговата Индия, старата Индия — Индия на честта и безчестието, на справедливостта и отмъщението. Онази Индия, която той познаваше, не беше умряла. Той просто я бе загърбил, докато дойде подходящото време. Беше се погрижил за

бъдещето, за да е сигурен, напълно сигурен, че ще бъде погребан в миналото.

ТРЕТА ЧАСТ

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Бомбай, юни 1989 г.

Джими Стоун влезе в представителния салон на Сий Рок Хотел и съобщи името си на сервитьора, който стоеше до вратата. Отведоха го до една маса и го помолиха да изчака — човекът, с когото имаше среща, още не бе дошъл. Той седна, поръча си голям джин с тоник, кръстоса крака и се загледа в новите си, ръчно изработени обувки от крокодилска кожа с лъскави токи, които беше платил с парите, получени в аванс от същата тази сделка. Наведе се и избърса с носната си кърпа незабележимите петънца по лъскавата черна повърхност, след което самодоволно се облегна назад и огледа залата.

Другият забеляза Джими още от вратата ѝ се усмихна. Беше им отнело известно време да открият Джими Стоун, но сега индиецът разбра, че той бе точно това, което им трябваше. Беше красив, очарователен, непретенциозен и перфектен лъжец. Приблужи се до масата.

— Джими?

— Точно така! — Джими се засмя, стана и протегна ръката си. Индиецът я стисна бързо и с известна неприязън и седна. Щракна с пръсти към сервитьора, поръча си питие, след това сложи куфарчето в скута си и извади от него един плик.

— Всичко, според уговорката, е тук — каза той и го подаде. Джими го взе и понечи да го отвори.

— Моля ви — възпря го с ръка индиецът. — Отворете го насаме.

Джими кимна, препъна плика на две и го сложи в горния джоб на сивото си вълнено сако, което беше заплатил със същите пари.

— Значи аз трябва само да подпиша, а вие ще поемете всички разходи, нали така? — усмихна се той и доволно сложи в устата си фъстък. — Независимо колко съм похарчил?

— Точно така.

Индиецът извърна поглед. Стоун беше нахален глупак от най-долна класа.

— Направете всичко необходимо — погледна го отново той.

— Имаме ви пълно доверие.

Джими не преставаше да се усмихва.

— А останалите пари?

— Когато се върнете в Индия, както се уговорихме — индиецът вдигна чашата, която току-що му бяха донесли. — За успешното ви пътуване — каза той.

Джими се чукна със своята чаша.

— Дааа — отвърна. — И за тези чудесни пари.

Съсекс, юни 1989 г.

Джон Бенет сипа вряла вода в две чаши с нес кафе, добави захар и мляко и се присегна за кутията с бисквити на бюфета. Подреди ги в чиния, постави кафето върху един поднос и излезе от стаята. Мина през задната врата в градината, покрай лехите с рози, които едва започваха да цъфтят, и прекоси новия заслон, който беше построил точно до стария. Почука на вратата.

— Инди, кафето е готово!

Почака. Беше дъждовна и студена лятна утрин и му се искаше по-скоро да се върне в къщата. Отново почука на вратата, но по-силно и по-нетърпеливо.

— Инди!

Вратата се отвори.

С оцапани с пръст ръце и лице, Инду Бенет прикри отвора.

— Здравсти, дядо!

Избърса ръцете си в старите си дънки и Джон цъкна с език — прането беше негово задължение.

— Какво правиш там? — навъси се той и сложи ръце в джобовете си.

В последно време тя бе станала много потайна и това започваше да му досажда.

Инди се засмя:

— Нищо. Не се сърди толкова, дядо! Скоро ще разбереш — пристъпи навън и мушна ръката си под неговата. — Наистина ли чух думата кафе!

— Хммм? — Джон се опитваше да надникне вътре.

— Дядо, недей! — Инди затръшна вратата. — Това е изненада! Не я разваляй! — присви очи и му се усмихна. — Понякога си стар лукав хитрец, дядо!

Джон избухна в смях. Тя винаги се държеше скандално, но нейната енергия, остроумие и интелигентност не преставаха да го очароват.

— От всичко най-малко мога да бъда наречен стар. Хайде, кафето ни чака вътре — тръгна към къщата и потупа ръката на Инди. — Захванал съм се с една кръстословица. Може би ще искаш да ми помогнеш.

— Аха, няма проблеми! — Инди беше голяма любителка на кръстословиците. — Сигурно е някоя от елементарните.

Избухна в смях, щом забеляза ужаса върху лицето на дядо си.

С годините цветовете във всекидневната бяха избледнели, кадифето беше протрито и избеляло, но дървените повърхности все още бяха излъскани до блясък, килимите бяха в отлично състояние, а дървата в камината се подреждаха всяка сутрин. Вече десет години бяха изминали от смъртта на Каролайн Бенет и Джон поддържаше къщата с войнишка прилежност.

Инди се отпусна на дивана, подви крака под себе си и се загледа в Джон, който се зае да подрежда масата. Присегна се и взе бисквита от чинията. Той изглеждаше много добре, много по-млад за своите седемдесет и две години и все още беше достатъчно силен и жизнен. Инди му се възхищаваше.

Без да откъсва очи от него, тя разчупи бисквитата и разсеяно пусна трохите на пода.

— Извинявай — сепна се и се наведе да ги събере.

Джон поклати глава, усмихна се и мълчаливо ѝ подаде чиния.

— Благодаря.

Той седна срещу нея, кръстоса крака и взе кафето си.

— Е, какво смяташ да правиш през лятната ваканция? — отпи от кафето и остави чашата си на масата. — Трябва да правиш нещо, Инди. Не можеш през цялото време да се мотаеш в Съсекс и да пропуснеш подобен удобен случай. Щом започнеш стажа си, едва ли ще имаш възможност да се порадваш на светлината на деня месеци наред, а може би и години.

Инди се усмихна. Протегна дългите си като на Джон и на майка си крака и започна да поклаща кафената си чаша.

— Да си призная откровенно — отвърна тя, — не знам какво да правя. Тук се чувствам много щастлива — пея в хора, занимавам се с градината. А имам и теб, дядо. Какво повече бих могла да желая?

Джон не каза нищо. Инду Бенет беше двадесет и три годишна, току-що беше издържала изпитите си по медицина и през септември щеше да започне работа в болницата „Сейнт Томас“. Откакто я помнеше, тя не бе правила нищо друго, освен да учи. Пееше в един хор в Лондон и се занимаваше с розите, но това беше всичко. Нямаше приятел, никога не изразяваше недоволство от нещо, не се увличаше от модата само скъпоценния чифт изтъркани дънки и няколко стари ризи на Джон. Не се гримираше и не правеше нищо с къдравата си тъмна коса и с гладката си шоколадова кожа. Дружеше с няколко момичета и четеше „Новият земевладелец“, „Частен детектив“ и „Британско медицинско списание“.

Джон допи кафето си мълчаливо. Не искаше да я насилва. Той обичаше компанията ѝ, но се страхуваше, че тя не познава достатъчно живота и е много наивна. Искаше му се да замине някъде — във Франция или Венеция, да види Европа и да направи нещо, преди да започнат шестнадесетчасовите ѝ работни дни в болницата.

— Обмисли ли възможността да посетиш семейство Фрейзър в Тоскана, Инди? — негов колега военен се беше установил със семейството си в Италия. — Знаеш, че много ще ти се зарадват, а и ще бъдеш свободна да правиш каквото си поискаш. Имат чудесен мансарден апартамент, който могат да ти отстъпят.

Той ѝ се усмихна окуражително, но забеляза, че тя си играе с листенцата на една роза от вазата пред нея.

— Това роза от сорта „Бинтън Силвър Медъл“ ли е, дядо?

Джон въздъхна тежко:

— Да, Инди. И това ти е дяволски добре известно.

— Ухае чудесно! — тя мачкаше листенце между пръстите си. — Това е една от най-хубавите ти рози, нали, дядо?

Джон поклати глава, но не можа да се въздържи и се засмя. Тя бе много вироглава и страшно решителна, но никога не беше груба и невъзпитана.

— Е, добре, Инди, край на разговора — предаде се той. — В събота леля ти Клеър ще дойде на обяд. Дано тя успее да те убеди.

Инди сведе глава. Единственото нещо, в което леля й Клеър бе успяла да я убеди, беше, че магазините са една малка джунгла. Когато пазаруваше, тя приличаше на животно, дебнещо плячката си.

Инди пресуши чашата си и я остави на масата.

— Не разчитай на това — заобиколи масата и се наведе да го целуне по бузата. — Моля те, дядо, не се тревожи за мен. Винаги съм обичала живота си тук.

— Знам и точно затова се тревожа.

— Би трябвало да се тревожиш повече, ако се развявах из Лондон с обица на носа и сменях приятелите си по-често, отколкото носните си кърпи.

— Инду!

— Е, добре де, така е! — тя се усмихна. — Но ценя това, че ми даваш благословията си, дядо.

Джон се протегна и хвана ръката й.

— Да. Давам ти я.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Инди протегна ръце към гърба си, изви се надясно с присвити рамене и най-после успя да хване ципа. Дръпна го силно и разкопча задната част на роклята си.

— Господи! Слава Богу! — издърпа ръкавите, пусна роклята на пода, прекрачи я и се наведе да я вдигне.

— Щом продължаваш да носиш рокля от ученическите си години, нищо чудно, че вече ти е доста отесняла, Инди.

— Ха, отесняла! Не мога да вдигна ръцете си в нея!

Мери се засмя и поклати глава:

— Ето! — вдигна дългата черна рокля, закопча отново ципа ѝ и я сложи на закачалка, докато Инди нахлузваше избелелите си дънки и старата риза. Навлече вълнения си джемпър, взе роклята си от Мери и я напъха в чантата.

— Направо вкъщи ли си отиваш, Мери?

Приятелката ѝ бе преметнала старателно увитата си в найлон рокля през рамо и наблюдаваше Инди с раздражение.

— Да — отговори тя, цъкна с език и се обърна към закачалката с палтата. Нямаше представа как Инду можеше да пее на концертите с измачкана рокля, без никакъв грим и с коса, всяка къдрица, от която си имаше свое мнение. Мери закачи роклята си на стойката, облече палтото си, внимателно закопча всички копчета и здраво завърза колана около кръста си. След това откачи роклята си, приглади я и отново я метна през рамо. — Значи ще се видим на репетицията в сряда, нали?

Инди кимна. Опитваше се да разреше с гребен косата си и вдигна бързо поглед:

— Аха, ще се видим тогава. Приятен уикенд, Мери!

Мери се усмихна:

— Благодаря ти, Инди. И на теб.

И като остави Инди последна в съблекалнята, както винаги, тя излезе през задната врата на сцената сред свежия нощен въздух.

Инди извика „лека нощ“ на вратаря Фред, откряна вратата и разтвори чадъра си, преди да излезе под дъжда. Издърпа ръкавите на пуловера си и потрепери от студения влажен въздух. Насочи се към главната улица, като прескачаше локвите и си тананикаше мелодията, която беше пяла тази вечер.

— Ало! Ей! Ало!

Викът идваше зад нея и тя се обърна.

— Ало! Да, да, вие! Чакайте!

Беше стигнала до ъгъла на главната улица, когато забеляза някаква фигура да бърза към нея от другата страна. Тя присви очи и се запита дали да я пренебрегне, но беше твърде късно. Младият мъж беше доста пъргав и успя да стигне до нея, преди да вземе решението си.

— Здравейте! Помислих, че съм ви изпуснал! Разбирате ли, очаквах ви пред друга врата, но като не излязохте, попитах дали няма и други изходи. Насочиха ме насам и успях да ви настигна тъкмо навреме. Голям късмет, а?

Той стоеше пред нея, останал без дъх, с мокро от дъжда лице, а къдравата му руса коса бе осеяна с капчици, които блестяха на светлината на уличните лампи. Бръкна в джоба на дъждобрана си и извади повехнала роза, завързана с копринена панделка.

— За вас — от един почитател.

Инди взе цветето, изчерви се и извърна лице. Не знаеше какво да каже.

— Вече трети път ви слушам — продължи младият мъж. — Мисля, че пеете великолепно. Бих могъл да различа гласа ви сред всички останали. Вие сте съвършен контралт, нали?

— Съвсем не съвършен — усмихна се Инди.

— О, сигурен съм! Нали ви казах, че бих могъл да го различа от останалите! Наистина мисля, че е съвършен.

Инди не можа да се въздържа и се засмя:

— Много любезно от ваша страна, но вие очевидно не сте специалист.

Младият човек се усмихна.

— Съвсем отскоро започнах да посещавам концерти — обясни той. — Посещавам курс, за да изуча класическата музика. Смешен ли ви изглеждам?

Инди протегна ръка и докосна рамото му.

— Не, съвсем не! Всеки трябва да започне отнякъде. Мисля, че е чудесно, че проявявате интерес към това!

— Предполагам, вие знаете всичко за класическата музика.

Инди се разсмя отново:

— Знам какво пея, но това е всичко — вдъхна нежното ухание на цветето. — А розите са нещо, за което знам почти всичко.

Сега се засмя той:

— Розите ли?

— Да. Отглеждам рози заедно с дядо ми у дома в Съсекс. Често участваме в различни конкурси и дори печелим някои. Ние... — Инди замълча. Младият мъж се взираше в нея и я караше да се чувства неловко. — Е, аз трябва да вървя. Стана късно и може да изпусна последния влак.

Младият човек тръсна глава, сякаш излизаше от транс.

— Извинете ме. Бях се загледал във вас, нали?

— Да — Инди Избегна очите му и погледна към главната улица.

— Нямах такова намерение, но вие сте толкова красива...

Инди се обърна към него. Познаваше доста мъже от колежа по медицина, знаеше всичките им хитрости и как да се справя с тях, но у мъжа пред нея имаше нещо странно честно, много наивно и умоляващо. Тя му се усмихна и когато той се засмя в отговор, около очите му се образуваха ситни бръчици, а на бузите му се появиха трапчинки. Това беше момчешка усмивка, безхитростна и много приятна.

— Следващия уикенд ще пеете ли на фестивала в Уестминстър Аби? — Инди кимна. — Бихте ли искали да изпиете едно кафе с мен преди представлението?

Тя се поколеба. Никога, никога не бе ходила на среща.

— Не зная. Аз...

— Би било чудесно, ако се съгласите. Бихте могли да ми разкажете нещо за ариите, които ще изпълните — той я гледаше въпросително. — За мен би било много полезно.

Най-накрая Инди се усмихна.

— Е, добре тогава — съгласи се.

Той се засмя.

— Какво ще кажете да се срещнем отвън?

— Да, само че по-рано, защото винаги ми е необходимо доста време, за да се подготвя за представлението.

— В колко часа?

— Шест?

— Чудесно! Значи — в шест — той сложи ръце в джобовете на дъждобрана си. — Благодаря ви, Инду. Ще очаквам с нетърпение срещата ни.

Инди го погледна озадачено.

— Откъде знаете името ми?

Той повдигна рамене.

— Нали ви казах, че съм ваш почитател.

Мъжът погледна към улицата, забеляза свободно такси и като скочи от бордюра, махна с ръка, за да го спре.

— В противен случай ще изпуснете влака — обърна се към нея той. — На коя гара?

— Виктория.

— Към гара Виктория, приятел — каза той на шофьора и му подаде банкнота от десет лири. — Задръж рестото.

— Моля ви, недейте! — запротестира Инди. — Мога да отида и с метрото!

— Късно е — вдигна рамене той. — Не искам да изпуснете влака си.

Отвори вратата и махна на Инди да се качи.

— Наистина не беше необходимо — измърмори тя, докато се настаняваше, и свали стъклото на прозореца.

— Не, но исках — той затвори вратата. — Ще се видим другата събота, нали?

Тя се усмихна:

— Да, до събота!

Младият мъж отстъпи назад и й махна с ръка.

— Чакайте! — внезапно извика Инди и се наклони през прозореца. — Аз дори не знам името ви!

Младежът се засмя.

— Джими Стоун! — извика той в момента, в който таксито потегли. — Джими Александър Стоун!

И като сложи отново ръцете си в джобовете, той се обърна и тръгна надолу по улицата.

Джон чу входната врата да се отваря, вдигна списанието и разсеяно плъзна поглед по страниците му. Чу как Инди хвърли нещата си на пода, след това отвори скърцащата врата и надникна в стаята.

— Здравсти, дядо! — тя поклати глава и се усмихна. — Нали знаеш, че не е необходимо да ме чакаш?

— Зная и не те чакам — той пусна списанието на дивана. — Как мина?

Инди се приближи и се подпря на облегалката на креслото срещу него.

— Както обикновено. След концерта срещнах един почитател. Причака ме пред задната врата и ми подари роза.

— Много хитро — усмихна се Джон.

— Не, съвсем не! Той беше... — тя замълча, защото не беше сигурна какъв точно е Джими Стоун. След малко продължи: — Той беше чудесен — непретенциозен, любезен.

— Ооо! Отбягвай любезните хора, Инди. Чрез това те обикновено прикриват или лошия си характер, или това, че са ужасно досадни.

Инди се разсмя:

— Откога стана такъв психолог, дядо?

— Не е въпрос на психология. Това си е чист цинизъм.

— Е, добре. Ще ти кажа всичко — каза тя. — Независимо дали е лош или досаден, ще пия кафе с него следващата събота преди концерта.

— А, така ли? — повдигна вежди Джон.

— Да, така — Инди се изправи. — И не се преструвай, че си недоволен, дядо. Мога да прочета задоволството по лицето ти.

Джон се засмя:

— Е, добре де, доволен съм. А сега върви да си лягаш! Това беше истина — той се радваше, искаше Инди да се среща с други млади хора и да излиза по-често.

Инди тръгна към вратата.

— Лека нощ, дядо.

— Лека нощ, Инди — Джон също стана и отиде да угаси лампите.

— Благодаря, че ме изчака.

— Нали ти казах...

— О, да, да — прекъсна го Инди. — Не си ме чакал!

Целуна го леко по бузата и изчезна към спалнята си.

— Да, да, дядо, с последния влак в дванадесет и четиридесет и пет. Не, ще хвана такси до гара Виктория. Не, не се притеснявай. Обаждам ти се, че ще закъснея. Да, добре... Да, няма да забравя... Добре! Дочуване.

Инди окачи слушалката и изчака апаратът да ѝ върне рестото от двадесет пенса. Монетата издрънча надолу, тя я взе и я сложи в джоба на дънките си. Изпита желание днес да беше облякла нещо по-представително. Запъти се към съблекалнята и се запита дали ще успее да свари Мери. Надяваше се да я открие там, защото тази вечер не си носеше дори гребен.

— Здравсти, Мери. Изглеждаш чудесно!

— Какво искаш, Инди? — Мери се извърна от напуканото огледало, пусна четката за коса в чантата и се протегна за червилото.

— Ще мога ли да използвам четката и малко от грима ти?

Мери вдигна поглед.

— Но ти никога не си слагаш грим! — възкликна тя и ѝ подаде четката.

— Да, но бих могла да пробвам малко сенки и червило, а?

Инди започна да се реше и Мери се възхити на гъстата ѝ лъскава коса.

— Какъв е поводът?

— Вечеря с приятел.

Мери се усмихна:

— Трябва да е някой мъж. Да не би да е същият, с когото пи кафе?

— Да — отговори Инди и се изчерви.

— Ела тук — Мери извади гримовеите си от чантата и обърна стола. — Сядай. Аз ще свърша това.

— О, чудесно! Благодаря, Мери — Инди седна на стола и кръстоса крака.

— Ами дрехите ти?

— Какво им е на дрехите ми?

— Нищо. Само...

Инди се извъртя със стола.

— Не изглеждам ужасно, нали?

Мери сложи ръка на рамото ѝ и отново завъртя стола.

— Съвсем не изглеждаш ужасно — честно ѝ отговори. — Не зная как успяваш да го постигнеш, но на теб дори тези опърпани дънки не изглеждат толкова окаяни.

Тя повдигна лицето на Инди, сложи ѝ малко сенки и спирала, след това добави блясък за устни.

— Готово!

Инди стана и се огледа в огледалото.

— Благодаря ти, Мери. Направи ми голяма услуга.

Разликата беше почти незабележима — само малко бяха подсилени формата на очите, на скулите и устните ѝ. Инди среса косата си.

— Къде ще вечеряте?

— Не зная. Ще го решим в последния момент. Всъщност тази вечер е първата ни среща.

— А той хубав ли е? Сигурна съм, че изглежда добре — Мери си сложи червило и се загледа в образа си в огледалото.

— О, да! Очарователен е! Той е... — Инди се усмихна глупаво. — Наистина е много хубав, Мери.

Тя откачи сакото си от облегалката на стола и взе сака, в който носеше роклята си.

— Ще дойдеш ли на репетицията в сряда?

— Да, ще дойда — Мери откачи дъждобрана си и го облече внимателно.

— Тогава ще се видим в сряда, Мери! Довиждане! — Инди забърза към вратата.

Мери се обърна, за да ѝ пожелае успех, но тя вече бе излязла.

— Да, до сряда — каза на себе си тя. — Приятна вечер, Инди. Благодаря ти, Мери.

Инди забеляза Джими, който я очакваше на стълбите пред катедралата. Той ѝ се усмихна, както винаги, сложил ръце в джобовете

си, палтото му беше разкопчано и с вдигната яка. Тръгна към нея, като прескачаше по две стъпала, и ѝ протегна ръка.

— Готова ли си?

— Аха, готова съм — Инди го хвана под ръка.

— Ако видиш такси, викай!

Инди се засмя и в този момент забеляза свободна кола.

— Ааааа! — нададе ужасяващ вой.

Джими скочи на платното и махна към таксито.

— Нямах предвид да го приемеш буквално — каза той. — Господи, какъв глас!

Инди се изкикоти. Настани се отзад до Джими, който даде адреса на ресторанта, и се загледа през прозореца. От черното такси Лондон изглежда съвсем различен, помисли си тя, сякаш е някакъв друг град. През целия път се наслаждаваше на лукса в таксито — нещо, което рядко можеше да си позволи.

На Пикадили колата спря, Джими изскочи навън и ѝ отвори вратата.

— Надявам се, че обичаш стриди.

Той плати на шофьора и я поведе навътре.

— Запазил съм маса за двама за десет и половина. На името на Джими Стоун — обърна се Джими към сервитьора.

— Да, мистър Стоун. Насам, моля.

Инди затаи дъх. Забеляза известен актьор, който вечеряше с някои от по-младите членове на кралското семейство. Цялата пламна, когато мина покрай масата им.

— Джими! — прошепна тя, щом се настаниха. — Как, за Бога, можеш да си позволиш да посещаваш подобни места?

Джими се засмя:

— Не ми задавай въпроси и аз няма да те лъжа.

Тя присви очи.

— Сериозно ли говориш?

— Съвсем сериозно — отговори той. — Занимавам се с фотография. Правя снимки за разни лъскави албуми за Африка, замъците на Венеция и тем подобни. Това е добре платена работа и ми осигурява доста свободно време.

— Да изучаваш класическата музика? — гласът ѝ преливаше от сарказъм. Беше съвсем очевидно, че той я занасяше.

Джими бързо докосна ръката ѝ.

— Да, за да изучавам класическа музика. На седемнадесет години завърших училище със специалност фотография. През последните десетина години се справям дяволски добре, но не зная почти нищо. Имам предвид — за музиката, литературата и тям подобни неща.

Инди извърна поглед.

— Извинявай — каза тя. — Не исках да бъда груба.

— Груба? — Джими се усмихна. — Трябва да чуеш някои от проклетите художествени директори, с които работя. Онова е грубост!

Инди отвърна на усмивката му.

— А сега да поговорим за теб, Инду Бенет. Какво прави през последните десет години?

Инди сви рамене. Винаги изпитваше неудобство да говори за себе си.

— Учих, вземах си изпитите, пеех в хора...

Джими вдигна ръка:

— А, чакай, чакай! Какви изпити? Нека да не бързаме толкова.

— Изпитите в училище, след това в колежа. Учих медицина в „Сейнт Томас“ и през септември ще започна работа като начинаещ лекар — Джими подсвирна. — Зная, че не изглеждам много въодушевена — осемнадесетчасова работна седмица, стрес, напрежение и понички!

— Понички?

— Ами да. Те са единственото нещо, което мога да ям, когато не съм вкъщи.

Двамата се засмяха.

— Ти си полуазиатка, нали? Може би индийка? Откъде са родителите ти?

Инди сведе поглед и няколко минути си игра със салфетката в скута си.

— Да, прав си. Аз съм полуиндийка. Баща ми е бил от Балистан.

Джими се протегна през масата и вдигна ръката ѝ, за да престане да върти салфетката. След това се загледа в лицето ѝ.

— Това е много красива част от Индия. Скоро очаквам да ме изпратят в командировка там. Ще правя снимки за някаква книга за индийската архитектура. Но ти каза, че баща ти е бил от Балистан.

— О, да. Те, родителите ми имах предвид, са загинали при автомобилна катастрофа точно след като съм се родила — мразеше да споменава този факт, защото той винаги събуждаше съжаление у хората. — През целия си живот, чак до колежа, съм живяла с дядо ми.

— Разбирам — сервитьорът пристигна с менюто и Джими не каза нищо, докато не се отдалечи отново. — Ами семейството ти в Индия? Имах предвид, семейството на баща ти?

— Не зная нищо. А и никога не съм питала — тя сви рамене. — Никой никога не ги е споменавал и аз не съм мислила изобщо за тях.

Чувстваше, че думите ѝ звучат много прочувствено, но в действителност изобщо не бе така. Просто това беше недокосвана, забранена тема, която дядо ѝ странно избягваше. Тя знаеше, че подобни разговори го разстройват.

— Била ли си някога в Индия? За да видиш къде си родена?

— Не, аз... — тя се усмихна. — Съжалявам. Звучи глупаво, нали?

— Не, съвсем не! — Джими кимна към сервитьора. — Ще поръчаме ли?

— Да, разбира се.

Инди се наведе към менюто и погледна отстрани към Джими. Изпитваше облекчение, че прекратиха този разговор и беше доволна, че той не каза „съжалявам“ или „колко ужасно е това за теб!“, както обикновено правеха хората. Джими Стоун ми харесва, реши тя, докато си избираше миди в подлучен сос и писия от Дувър. Той беше различен от всички, които познаваше — честен, непретенциозен...

— Инди?

Тя вдигна глава и видя, че сервитьорът бе застанал до масата.

— О, извинявайте! — даде поръчката си, затвори менюто и го върна обратно.

— Вино?

— Не, благодаря. Предпочитам газирана вода.

Той поръча една бутилка и отново се обърна към нея:

— А трябва, знаеш ли?

— Какво трябва?

— Да отидеш в Индия — продължи той. — Да видиш къде си родена. Ще ти хареса. Може би ще се почувстваш там като у дома си.

Тя сви рамене:

— Може би — не че подобна идея никога не ѝ беше хрумвала. Това беше въпрос на време и страх да не обиди и нарани Джон. — Ще си помисля — усмихна му се.

— Помисли си. Аз всеки момент ще получа инструкциите и нямам търпение да се върна там.

— Значи познаваш добре Индия?

— Да, доста добре. Пътувал съм малко между отделните ангажименти.

— Ами твоето семейство?

Джими сви рамене.

— Какво за него? Боя се, че няма какво толкова да се разказва.

Засрамена, Инди сведе очи. Джими протегна ръка, хвана нейната и започна да разглежда дланта ѝ.

— Много интересно — каза той. — Струва ми се, че ще се срещнеш с очарователен мъж, чието име започва с Д. А също така, че ще изживееш много удоволствия с него — нещо, което досега ти е липсвало.

Инди издърпа ръката си, но се засмя.

— Пеенето за мен е удоволствие! — запротестира тя. — Обичам медицината и градинарството!

Джими извъртя нагоре очи, облегна се назад и цялото му тяло се отпусна.

— Джими!

Той не помръдна, а само захапа върха на езика си.

— Джими, моля те! — неколцина от вечерящите наоколо започнаха да се обръщат към тях и Инди изпита неудобство. Наведе се към него и внимателно го докосна. Неочаквано той сграбчи ръката ѝ и тя извика.

Джими избухна в смях и отърсила се от първоначалния шок Инди го последва.

— Господи, ти си ужасен! Наистина! — извика тя.

Той вдигна ръката ѝ към устните си и нежно я целуна. Целувката беше бърза и топла и по гръбнака ѝ полазиха тръпки.

— Извинявай — каза той и пусна ръката ѝ. Тя я сложи в скута си под масата и притисна пръсти към мястото, където я беше целунал.

— Винаги ли си толкова луд? — запита го.

Той кимна:

— Винаги. Животът е прекалено кратък, за да го приемаме на сериозно.

— Така ли?

— Точно така.

Сервитьорът пристигна с питиетата и Джими ѝ наля сода.

— Защо? — запита той и отпи от чашата си. — Не ти ли харесва?

Инди повдигна чашата към устните си.

— Не зная — честно отговори тя. — Не съм съвсем сигурна.

На следващата сутрин Инди лежеше и слушаше шума от кафемелачката в кухнята. Това беше обичайният за неделните утрини ритуал — прясното кафе, кроасаните, църквата, след това няколкото безмълвни часа в четене на Сънди Таймс. Усещаше аромата на кроасаните, но не ѝ се ставаше. Искаше да остане в леглото и да си спомня за снощната вечер, да премисли отново всеки детайл и да реши какво изпитва към Джими Стоун, преди да разкаже на дядо си за него. Но чуваше движенията на Джон на долния етаж, чуваше как той пълни кафеарката, как отваря вратата на фурната, за да извади чинията. Въздъхна, спусна крака отстрани на леглото и стана. Никога не беше пропускала неделната закуска с Джон и нямаше намерение да го прави и сега. Облече халата си и тръгна към банята.

— Здравей, мила! — Джон беше надянал ръкавици, за да извади горещата чиния от фурната. Погледна през рамо към нея и ѝ се усмихна.

— Хммм, мирише много вкусно.

— Домашно приготвени.

— Стига си лъгал, дядо! — Инди се приближи и го целуна, вдигна празната кутия от цигари и я хвърли в кошчето за боклук.

Джон се усмихна.

— Е, как мина снощи?

— Много добре. Прекарах чудесна вечер.

— Чудесна?

— Да. По-различна.

Джон постави чинията с кроасаните до каната с кафето и дръпна един стол.

— Хайде, Инди, седни и ми обясни какво означава „по-различна“?

Той седна, разгъна салфетката си и се присегна да си вземе кроасан.

— Не зная със сигурност — отговори тя. — За да бъде съвсем честна, не зная какво да мисля за него. Той е ужасно красив, много забавен и остроумен, фотограф е. Прави снимки за художествени албуми в различни страни, но не се надува — замълча и погледна към дядо си. — Говорихме много за Индия, дядо. Това лято ще ходи там по работа.

Джон продължаваше да яде кроасана си. Лицето му остана безизразно, но в стомаха му се надигна странно напрежение. Индия беше думата, която не понасяше да слуша. Не и след ужасното убийство на Филип, не и след като Джейн беше изчезнала там преди толкова години.

— Щом е толкова красив и приятен, защо не можеш да прецениш какво мислиш за него?

Инди сви рамене:

— Не знам. Просто някакво предчувствие, това е. Нещо като шесто чувство. Може да е само плод на въображението ми, но ми се струва, не мога да повярвам, че е съвсем искрен.

Джон приключи със закуската и наля кафе в чашите.

— Забрави го тогава. Има толкова млади мъже, Инди! Все ще се намери и един за трудна личност като теб — той се усмихна и ѝ подаде каната с мляко. — Твоето време е прекалено ценно. Недей да го пилееш за някого, който не го заслужава!

Тя отпи от кафето и започна да си играе с кроасана в чинията си. Джими ѝ беше предложил да се видят в понеделник и тя не му бе отговорила, но му обеща да се обади. Може би дядо ѝ е прав. Може би наистина не трябваше да си прави труда, а просто да му се обади и да му каже, че за съжаление има ангажимент и не е свободна в понеделник вечерта.

Вдигна поглед и видя, че Джон я наблюдава.

— Добре ли си, дядо?

Джон кимна и потупа ръката ѝ:

— Много добре.

Той стана, отиде до хладилника и доля мляко в каната, въпреки че тя беше наполовина пълна. Не искаше Инди да се среща повече с този мъж. Не искаше да пълни главата си с разни мисли за Индия, за наследството си и за етническата си принадлежност. Не искаше да страда — не и сега, в началото на живота и кариерата си. Не беше необходимо да научава за Джейн, за Филип и цялата история — не и преди да се устрои, преди да намери човека, който щеше да я обича и да ѝ помогне да понесе удара по-леко. Обърна се и я погледна. Обичаше внучката си — обичаше я до болка. Беше лъгал, за да я защити. Той го знаеше. И Каролайн го бе знаела. Молеше се само с цялата си душа и искаше да вярва, че един ден тя щеше да го разбере. Приблужи се до нея и разроши косата ѝ.

— И какво реши? Ще се видиш ли пак с него? — седна и постави каничката с мляко помежду им.

— Ти какво ще кажеш? — запита усмихнато Инди.

— О, аз не бих се тревожил — беше убеден, че този млад мъж наистина е чудесен, но не искаше внучката му да се забърква в каквото и да било, свързано с Индия.

— Не, сигурно не — Инди си наля още кафе и му подаде каната през масата. — Мисля, че сега трябва да му се обадя и да му кажа.

— Сега? — погледна я Джон.

— Ще се върна след минута. Изяж моя кроасан, дядо. Аз не съм гладна.

Тя отвори вратата и излезе в коридора.

Джими лежеше в леглото си и пушеше. Всичко се развиваше много добре. Той беше доволен. Ако действаше умно, може би щеше да свърши работата до месец. Не че имаше някакво значение, тъй като не му бяха поставили никакви ограничения във времето, но беше нетърпелив да се добере до тлъстия чек. Телефонът иззвъня. Той се усмихна и се наведе, за да вдигне слушалката, разпъвайки кабела, за да може да я допре до ухото си.

— Ало? А, добро утро, Инду, как си? Много добре, радвам се! — изтърси пепелта от цигарата си в остатъка от снощното кафе. — Какво

за понеделник? Вече съм го направил. Не, няма да ти кажа, защото е изненада!

Пусна угарката в чашата и тя изсъска, гаснейки. Наведе се напред, посегна към вестника, като се опитваше да премисли бързо.

— Много ми е неудобно да го призная, но щом се налага, бих могъл да върна билетите. Но защо не искаш да дойдеш? О, така ли? Не, мисля, че не, но е много неприятно. Толкова трудно успях да намеря билети за операта. Отдавна всичко е разпродадено.

От другия край на линията тя мълчеше. Той държеше на вечерта в понеделник. Щеше да му бъде много трудно да започне отново, ако тя му откажеше сега.

— Инди, чуваш ли ме? Не е проблем, ако наистина не можеш да дойдеш, ще продам билетите. Но това си е бездруго срам, защото толкова упорито се опитвах да се снабдя с тях.

Почука върху нокътя на палеца си.

— Можеш ли? Приятелят ти няма ли да има нещо против да отмениш срещата си с него? — из вените му сякаш се разля голяма доза адреналин. — Чудесно! Много се радвам!

Посегна към цигарите си и запали нова.

— Какво ще кажеш да се срещнем пред Ковънт Гардън? — почувства, че тя отново се колебае. Всичко щеше да се окаже много по-трудно, отколкото бе мислил. — Ами пред самата опера, да кажем, в седем? Добре, ще се погрижа за това. Наистина се радвам, че можеш да дойдеш, Инди!

Той се изправи, вдигна телефона от земята и като придържаше слушалката към извивката на врата си, приближи се гол към прозореца. Повдигна една лентичка от щората и погледна навън.

— Добре, Инди! Значи до утре. Да. Пази се! Дочуване. Затвори телефона.

— Майната му! — извика той. — Дявол да го вземе!

Остави телефона на перваза на прозореца и отиде във всекидневната. Бе наел апартамента немебелиран и разполагаше само с телефон, телевизор и легло.

Започна да рови из празната кухня, за да намери някакъв указател. Откри един под мивката. Отнесе го в спалнята и започна да търси телефонния номер на някоя агенция, разпространяваща билети.

Позвъни на първия номер, на който попадна.

— Ало? Здравейте. Да, надявам се, че ще можете. Трябват ми два билета за представлението на „Мадам Бътерфлай“ в Кралската опера утре вечер — отново почука върху нокътя на палеца си. — Парите нямат значение. Ще платя каквато и да е цена.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

През втората половина на юни атмосферното налягане се задържа високо и в цяла Англия времето беше съвсем според очакванията. Небето беше лазурносиньо, осеяно с перести облаци, слънцето грееше ярко, а откъм бреговете на Съсекс появяваха леки югоизточни бризове.

Инду Бенет лежеше в полето под сянката на един дъб и се взираше във фигурите, които листата образуваха на фона на небето. Беше подпряла главата си върху възглавница, а пръстите на краката ѝ се ровеха в ресните на килимчето, постлано под нея. Тя се протегна, намери чашата си с вино, доближи я до устните си и отпи от шампанското. Затвори очи и въздъхна.

— Нали няма да заспиш, а, Инди?

Тя се усмихна, но не отвори очи:

— Не. Просто си почивам от красотата наоколо.

Джими се изтърколи и я погледна. Тя беше красива — полуиндийски жасмин, полуанглийска роза, опияняваща комбинация между екзотика и деликатност. Прокара пръст по лицето ѝ от веждите до брадата и тя отвори едното си око.

— Оу! Аз се опитвам да си почина, мистър Стоун. Нали си спомняш, че идеята да отседнем на първото прохладно място беше твоя?

Джими се усмихна и отдръпна ръка. Седна, взе бутилката от кофичката, в която я бяха оставили да се охлажда, и си наля още една чаша шампанско. Около тях бяха разхвърляни остатъците от пикника им: разтворената кошница, чиниите, приборите и салфетките.

Джими взе ябълка от кошницата и отхапа.

— Обмисли ли вече идеята ми, Инди? — запита той, като скръсти крака под себе си.

Инди отвори и двете си очи и го погледна.

— Не, не още. Защо?

— Защото инструкциите вече пристигнаха. Заминавам за Балистан, за да снимам двореца на Могул^[1].

Инди седна.

— Така ли? — перна го по крака. — Джими? Защо не ми каза порано?

— Искан днес всичко да бъде чудесно — отговори той. — Хайде, успокой се, няма да говорим повече по този въпрос.

Инди се наведе напред и го целуна леко по устните.

— Толкова си сладък — той я улови за тила и приближи лицето ѝ към своето, но тя извърна глава и се отдръпна.

— Добре, да бъде на твоето — примири се той и отново отхапа от ябълката.

— Нямах нищо против, нали?

Той сви рамене, без да престава да се усмихва:

— Защо да имам нещо против? Ти си такава, каквато си, а това не ме притеснява — загледа се в ябълката, сякаш преценяваше къде да отхапе следващия път. — Това ме обърква наистина, но не ме разстройва.

Това наистина изобщо не го разстройваше. Той правеше всичко за пари. Да спи с нея би било чудесно, най-хубавата част от работата му, но той нямаше намерение да я насилва. Не можеше да си позволи подобен риск.

— И кога заминаваш? — запита тя.

— В края на месеца — погледна я бързо, за да види дали не е изненадана. Смръщила чело в познатите странни бръчки, които се появяваха винаги когато се съсредоточаваше върху нещо, тя мислеше. — Това интересува ли те?

— Интересува ме много повече, отколкото можеш да си представиш, Джими!

Тя се подпря на колене, сипа си още една чаша шампанско, след това се изправи и бавно се отдалечи от него. Седна на земята и се загледа в пейзажа, който се откриваше пред нея. Не знаеше какво да прави.

През последните две седмици Инди често се срещаше с Джими Стоун. Нямахше какво друго да прави, а и той беше много настоятелен и непрекъснато ѝ устройваше различни развлечения, каквито мъж на нейните години никога не би могъл да измисли. Тя го харесваше, защото той бе много забавен и с него се разбираше добре. Беше

съвършено различен от всички мъже, които бе познавала до този момент.

И ето че сега той ѝ предлагаше да го придружи до Индия, като поемаше разноските ѝ, при това, без да я обвързва с някаква връзка. Просто така, само за компания. Заминаваше след две седмици, а тя все още не беше казала на Джон. Нито беше приела, нито беше отказала предложението. Не можеше да вземе решение, а не искаше да допуска грешки.

Докато отпиваше от шампанското си, тя усети, че Джими се приближава изотзад. Той седна до нея и хвана ръката ѝ.

— Виждам, че ти предстои голямо пътуване зад граница — започна, като разглеждаше дланта ѝ. — С някакъв красив и очарователен мъж — Инди се усмихна, без да откъсва очи от гледката. — Това е предложение, което не трябва да отказваш — продължи той. — Това е шансът на живота ти.

Инди внимателно издърпа ръката си.

— Престани, Джими. Опитвам се да мисля!

Той вдигна рамене и няколко минути остана до нея мълчаливо. След това каза:

— Честна дума, Инди, не виждам в какво се състои твоят проблем. Всичко, което те моля, е да ме придружиш до Индия и да останеш с мен колкото искаш. Ще ти купя и билет за връщане, така че ще можеш да се върнеш у дома, когато пожелаеш. Ще бъде чудесно, Инди! Великолепно! Аз наистина те харесвам. Чувствам се чудесно, когато си с мен, и присъствието ти ще направи работата ми още по-приятна! — отново улови ръката ѝ. — Какъв е проблемът, а? Не бих могъл да направя нищо повече, нали?

Инди се усмихна:

— Не, не би могъл. Аз разбирам, обаче... — въздъхна тежко. — О, не зная!

Сви рамене и извърна лице. Тя знаеше, беше съвсем наясно какво я задържа, но не искаше да го обсъжда с него. Струваше ѝ се невъзможно да говори с дядо си.

— Значи ще дойдеш, а?

— Може би да... — обърна поглед към панорамата. — А може би не...

Джон мразеше Индия. Той никога не бе оставял никакво съмнение по този въпрос и не искаше Инди да посещава страната, нито пък да си създава някакви връзки там. Предполагаше, че неприязънта му е свързана с катастрофата на Джейн, но може би съществуваше и някаква друга причина? Но каквото и да беше, тя знаеше, че той ще се отнесе зле към предполагаемото пътуване до Индия. Много, много зле.

Джими се изправи и ѝ протегна ръка. Знаеше, че не бива да насилва нещата, че трябва да работи бавно и внимателно. Не искаше да я кара да взема погрешни решения.

Инди улови ръката му и се изправи.

— Ще се състезаваме ли надолу по склона? — запита той.

— Да, добре... Хей!

Той затича надолу и тя се втурна след него. Босите ѝ крака се плъзгаха по тревата, а фината ѝ памучна риза се развяваше зад нея.

Пикникът беше последван от дълга разходка към морето, източно от Кент, след това събраха отпадъците и се насочиха с колата на Джими към река Арун. Седнаха край водата, за да наблюдават как денят най-сетне отстъпи на мрака и край тях плъзнаха сенки, предвещаващи настъпващата нощ.

Джими откара Инди вкъщи. Покани го да влезе, но той отказа, като се извини, че утре сутринта има среща и трябва да се прибира. Тя излезе от колата и внимателно затвори вратата. Изпрати го с поглед, докато той изчезна от очите ѝ надолу по алеята, след това отключи и влезе в къщата. Във всекидневната светеше.

— Здравей, дядо!

— Здравей, Инди! — Джон свали вестника. — Добре ли прекара деня?

— Да. Бяхме на пикник, след това се разходихме край реката в Раундал.

— Чудесно.

Той се загледа в лицето ѝ, загоряло от слънцето. Медната ѝ кожа бе потъмняла до кафяво и сега имаше цвета на санталово дърво. Тя му се усмихна с топлата си, честна и отворена усмивка, която толкова

добре познаваше. Някога, много отдавна, Джейн се беше усмихвала по същия начин.

— Доста често се срещаш с този Джими Стоун, нали? Той очевидно е чудесен момък.

— Хммм? — Инди зачете заглавията във вестника, който Джон току-що беше оставил.

— Не е сериозно, нали?

Инди неочаквано го погледна.

— Не! Разбира се, че не е! — тя се изчерви.

Джон се засмя и стисна ръката ѝ.

— Трябва да престанеш да се изчервяваш, Инди — каза той. — Никой от пациентите ти няма да те приеме сериозно, ако пламваш всеки път, когато се почувстваш неловко.

Инди се усмихна, отпусна се на една табуретка и обви коленете си с ръце. Изчака, докато Джон отново вземе вестника си, след това каза:

— Джими иска да замина с него за Индия за две седмици, дядо.

Джон държеше вестника здраво, но тялото му потръпна.

— Той знае ли? — продължаваше да крие лицето си зад вестника, за да се увери, че ще изглежда спокоен, когато я погледне. — Какво си му казала?

— Още нищо не съм му казала, защото исках първо да поговоря с теб.

— Разбирам — „запази самообладание! За Бога, запази самообладание“, говореше му вътрешният глас. — А кой по-точно е този приятел Джими Стоун? Какво знаеш за него?

— Както вече ти казах, той е фотограф. Работи на свободна практика за различни агенции. На двадесет и седем години е и живее в Лондон.

— Това ли е всичко?

— Не! Разбира се, че не е всичко, дядо. Ние често разговаряме за това, което обича, за плановете, които има, за местата, където пътува.

Джон кимна, като се опитваше да запази безизразното изражение на лицето си.

— А какво знаеш за родителите му? За родното му място, за образованието, което е получил?

— Дядо! Не мога да повярвам, че наистина ми задаваш подобни въпроси! Това има ли някакво значение?

— Не голямо, но поне трябва да знаеш откъде идва.

Инди преглътна ядната си забележка.

— Той не обича да говори за родителите си — рязко каза тя. — Никой не обича да го прави. А и щом не се хвали с образованието си, от само себе си се разбира, че не е завършил Итън!

— Сарказмът ти е абсолютно излишен, Инду! — сопна се Джон. — Питам те за твое собствено добро!

— О, така ли?

— Точно така! Замисли се върху това. Индия не е Блекпул и не се намира на една гара разстояние. Това е огромна, съвсем различна страна, населена от хора, за които ти нищо не знаеш. Моля те, Инди, бъди разумна!

— Аз съм разумна. И искам да отида!

— Очевидно!

За момент двамата се взираха един в друг, след това Инди сведе глава. Никога, никога не се беше карала с Джон! Не можеше да си спомни някога да са си казали дори една остра дума.

Обърна се към него и каза:

— Виж, дядо, наистина съжалявам. Но мисля, че наистина ми се ще да отида и да видя къде съм родена. Искам да бъда малко независима. Не исках да те разстройвам, честна дума.

Джон долови в гласа ѝ молба, но от думите ѝ го заля паника.

— Ако заминеш за Индия, Инди, ти наистина ще ме разстроиш — остро ѝ отвърна той.

— Но защо? — Инди разпери ръце. — Никога не си ми разказвал нищо за Индия, нито пък за родителите ми! Каза ми само, че са загинали през 1966 година при автомобилна катастрофа. И само толкова! Не разбирам защо не искаш да отида там! Не разбирам защо мразиш толкова една страна, която никога не си виждал!

Джон седеше неподвижно и гледаше встрани. Как би могъл да ѝ обясни? Но и как би могъл да рискува да я пусне да отиде в Индия и да открие всичко сама? Какво би могъл да ѝ каже? За ужасното убийство на Филип Милс и за Джейн, която беше обвинена? Какво би могъл да ѝ каже за майка ѝ, която, бременна от любовника си индиец, бе избягала, за да роди детето си? За това, че тя и индиецът са били убити, а бебето

тайно бе доведено в Англия и поверено на баба си и дядо си? Това беше всичко, което знаеше, но как би могъл да ѝ го разкаже сега? Без предварителна подготовка, без доказателства...

— Инди, аз ти забранявам да заминаваш за Индия — каза той, знаейки, че не му остава нищо друго. — Абсолютно ти забранявам!

Инди го погледна изумено.

— Как би могъл да ми забраниш? Как, дядо? Аз съм на двадесет и три години и мога да правя каквото си поискам! — тя стана и се втурна към вратата. — Нима си забравил, че ти беше този, който ми говореше, че трябва да отида някъде, да направя нещо през лятната си ваканция? А сега, когато искам да отида в Индия за няколко седмици или най-много месец, неочаквано променяш решението си! Не те разбирам, дядо! Изобщо не мога да те разбера!

— Не очаквам да ме разбереш — внезапно извика Джон. — Но аз си имам причини!

Той стана, захвърли вестника и отиде до прозореца. Стоеше с гръб към нея и се взираше в тъмнината навън. Дълбоко в себе си беше сигурен, че отдавна е трябвало да ѝ каже, но никога не беше намирал достатъчно сили да го направи. Може би защото му беше невъзможно дори пред себе си да го признае, без да изпита болка. Той стоеше сковано и мълчаливо.

— Не бих искала да замина без твоето одобрение — тихо каза Инди. — Но наистина искам да отида, дядо. Искам да видя къде съм родена, искам да отида...

— Тогава върви! — внезапно изкрещя Джон и се извърна към нея. — Но заминавай без моето съгласие и със съзнанието, че ме правиш много нещастен!

Инди поклати глава:

— Моля те, дядо, недей да ме караш да се чувствам виновна! Кажи ми какво има! Моля те, обясни ми!

Джон обаче беше много стар. Бе изстрадал загубата на любимата си дъщеря, бе преживял срама от отправеното ѝ обвинение и беше прекалено уморен, за да може да преживее още вълнения.

— Съжалявам, Инди, но няма да ти обясня нищо. И няма да те чакам тук, когато отидеш в Индия. Недей повече да разчиташ на мен — той се извърна, неспособен да я гледа в лицето. — Отивайки в

Индия, ти оставаш напълно сама. И ако се забъркаш в някакви неприятности, проблемът ще си бъде изцяло твой.

Инди затисна устата си с ръка, за да сподави риданието, което се надигаше в гърлото ѝ. Това беше ужасно! Тя не разбираше абсолютно нищо. Как би могла да замине при тези обстоятелства? И все пак... в главата ѝ все по-бързо се въртяха думите на Джими. Тя беше на двадесет и три години, напълно независима и трябваше да се освободи, да започне да живее!

Отвори вратата и се приготви да напусне стаята.

— Дядо, аз... — гласът ѝ заглъхна, но той не се обърна. Без да каже нищо повече, тя се качи по стълбите към своята стая. Легна в тъмнината на леглото си, сви се на кълбо и заплака от безсилие и гняв.

Джон направи утринния си чай, сложи го на един поднос, взе си няколко бисквити и като прекоси коридора, вдигна „Таймс“ от пода и го сложи върху таблата. Отнесе всичко обратно в спалнята си. Безсмислено бе да става толкова рано, защото нямаше какво да прави, затова остави подноса върху нощното си шкафче, скрита чехлите си и се върна в леглото. Погледна датата върху първа страница на вестника и въздъхна тежко. Беше едва вторник. Инди си беше тръгнала преди две седмици, а на него му се струваше цял месец. Погледна през прозореца. Днес беше полетът ѝ за Делхи и независимо от слънцето, той се почувства много нещастен.

Джон стана. Зарязвайки чая си, залута се из спалнята на Инди. Застанал в спретнатата, безупречно подредена стая, той изведнъж закопня за безредието от вестници, книги и дрехи, разхвърляни по пода. Мисис Джоунс си беше свършила добре работата. Дори прекалено добре, помисли си той, докато отваряше прозореца, за да проветри стаята.

Тогава чу пощаджията.

— Изумително е — каза той на глас — колко важна става пощата, когато няма за какво друго да мислиш.

Излезе от стаята на Инди, затвори плътно вратата и забърза надолу, за да вземе писмата си.

Първото, което отвори, беше от Асоциацията на розарите и беше адресирано до И. Бенет, но тъй като той беше единственият, който

живееше в тази къща, реши, че е печатна грешка. Разлепи гърба на плика, извади листа и забързано изчете съдържанието. Сигнал почти до средата, той спря, вдигна листа до очите си и го прочете отначало по-внимателно. След това приседна на най-ниското стъпало и затвори очи. Писмото беше за Инди — беше го отворил по погрешка. То представляваше регистрация на първия създаден от нея сорт рози — роза с името на Джон Бенет. Преглътна с усилие, изправи се и се подпря на парапета, докато ровеше в джоба си за кърпа. Издуха носа си, след това излезе в градината през задната врата. Приблужи се до лехата на Инди и застана до вратата. Тя беше там — нейната неколкоседмична тайна, разтворила тъмночервения си цвят. Розата „Джон Бенет“.

Няколко минути по-късно той вече бе в къщата, пуснал душа, и ровеше из стария куфар под леглото, търсейки нещо, скрито от години. В девет и половина вече бе избърснат, изкъпан и облечен. Извади колата си от гаража и остави мотора да реве, докато отскочи обратно до разсадника.

Най-после се качи в колата, натисна газта и се насочи към магистрала А-29, която водеше към Лондон.

Инди натъпка последните си ризи в чантата и се спусна по стълбите, за да извика Джими да ѝ помогне да я затвори. Той пиеше кафе с леля Клеър. Изкачи на бегом няколкото стъпала на къщата им в Челси и я грабна в прегръдките си.

— Джими, престани! — изписка тя.

Той я пусна, плесна се през ръцете и коленичи на пода до чантата. Беше в превъзходно настроение. Беше положил много усилия, за да я убеди, но най-накрая бе успял. Днес заминаваха и нищо не можеше да ги спре.

— Добре! Това ли е всичко?

— Да, струва ми се.

— Искрено се надявам да е така, защото нямам намерение да отварям отново тази чанта, след като я затворя. Та тя е пълна до пръсване.

Инди коленичи до него.

— Съжалявам — смутено каза тя.

Той беше прав. Това наистина беше единствената ѝ чанта, но тя компенсираше липсата на друг багаж с огромните си размери. Натисна

капака, а Джими задърпа ципа, изпъвайки плата до краен предел. Известно време се бориха, натискаха и ругаеха, но най-после успяха да се справят. Инди беше готова. Провери най-необходимото за пътуването и скъпоценностите си, които беше сложила в ръчната си чанта, и погледна към Джими.

— Готова съм. Да вървим!

Той вдигна чантата, изстена под тежестта ѝ, след това се усмихна и я последва по стълбите, където ги очакваше леля ѝ Клеър.

— Инди! — леля ѝ стоеше до вратата на кухнята и изчакваше племенницата си да преглътне хапчето против повръщане, отпивайки няколко глътки вода от една чаша. — Инди, чудех се дали не би искала да... въз... да се обадиш на дядо си?

Инди вдигна поглед.

— Опитах три пъти през тази седмица — тихо отговори тя. — Не вдига телефона...

— Ще опиташ ли за последен път?

Инди се поколеба. Не разбираше нищо, но през тези две седмици болката не беше намаляла.

— Не знам — сви рамене. — Не мога да го разбера, Клеър. Не зная какво съм сторила, освен че искам да бъда малко независима.

Клеър сложи ръка на рамото ѝ.

— Той си има своите доводи.

— Да, и той така каза — Инди помълча няколко секунди. — Мога ли да ползвам телефона ти?

Клеър се усмихна:

— Върви! След около пет минути трябва да сме тръгнали.

Инди излезе в коридора и набра кода на Западен Съмъртън. Опря гръб на стената, заслушана в свободния сигнал, след това постави обратно слушалката.

— Никой не отговаря — тъжно каза.

Клеър вдигна рамене:

— Е, добре — успя някак да прикрие разочарованието си. — Тогава да тръгваме. Трябва да имате достатъчно време за проверката.

Инду се усмихна:

— Благодаря ти, Клеър. Благодаря ти за това, че ме приюти и че ще ни изпратиш с Джими на летището. Аз наистина...

Клеър се приближи и я целуна по бузата.

— Ще ми липсваш — каза тя. — И на татко също.

Прегърна племенницата си и двете заедно тръгнаха към Джими, който ги очакваше с багажа.

Джон остави колата на паркинга и се отправи към терминал 3, молейки се горещо да не са отпътували. Забеляза офиса на „Бритиш Еървейс“, сложи очилата си и видя Инди на гишето за паспортна проверка. Той извика, махна ѝ с ръка, видя, че тя го забеляза, и се втурна към тях. Срегнаха се някъде по средата.

— Инди! — Джон я притисна към себе си и затвори очи. — Толкова се страхувах, че съм те изпуснал!

Инди извади носна кърпа от ръкава си и шумно издуха носа си.

— Е, не си! — каза тя и отново здраво го прегърна. — И слава Богу! — улови ръката му. — Не искаш ли да се запознаеш с Джими?

— Да, разбира се — той я притисна към себе си за миг, след това бръкна в горния си джоб и извади пакет, увит в плат и завързан с кожени ремъци. — Инди, имам нещо за теб. Нещо много важно.

— Какво е това? — заоглежда пакета тя. — Нали няма да ме спрат заради него на митницата, а, дядо?

Джон протегна пакета към нея.

— Инди, бъди сериозна поне за малко. Наистина е много важно. Това ми беше предадено, когато те доведоха в Англия. Нямам представа какво съдържа, защото никога не съм го отварял, но ме увериха, че има връзка с твоите родители. Сега принадлежи на теб. Аз го съхранявах, докато... — замълча, след това сви рамене. — ... докато реша, че си достатъчно пораснала за това. Ето! Вземи го и го прибери на сигурно място, докато решиш да го разгледаш.

Инди повъртя пакета из ръцете си, след това разтвори секретния джоб на ръчната си чанта и го пусна вътре.

— Благодаря ти — каза тя и Джон се наведе да я целуне.

— Винаги помни коя си, Инди — той внимателно прибра една немирна къдрица зад ухото ѝ и тя се усмихна на жеста. — И това, че имаш огромно значение за мен. Знаем какво ти казах, но искам да помниш, че винаги, ще бъда тук, ако имаш нужда от мен. А сега, струва ми се, най-добре ще бъде да отида и да се запозная с твоя млад мъж.

— Той не е „моят млад мъж“, дядо. Той ми е просто приятел!

— Е, добре. Да вървим да се запозная с твоя млад мъж, който не ти е никакъв млад мъж, така да се каже, а просто приятел.

Инди се разсмя:

— Той е там, заедно с Клеър.

Джон се поколеба.

— А, Инди, забравих нещо — отново бръкна в джоба си и този път много внимателно извади една тъмночервена роза. Хвана ревера на самото ѝ и промуши разцъфналия цвят в илика. — Розата „Джон Бенет“. Носи я с гордост, Инди, тя е прекрасна.

Тя вдигна цветето и вдъхна уханието му.

— Харесваш ли я?

— Обожавам я! — и като обви ръка около раменете на внучката си, Джон преглътна тъгата и тръгна към офиса на „Бритиш Еървейс“, за да приключат с проверката преди полета ѝ до Делхи.

---

[1] Монголският завоевател на Индия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Инди се вкопчи в седалката и стисна зъби. Затворила здраво очи, останала почти без дъх и с присвист стомах, тя очакваше колесникът да докосне земята. Самолетът на „Еър Индия“ се наклони, след това сякаш отново се издигна във въздуха, после се спусна като камък върху пистата. Усети се силен удар, след който корпусът още веднъж се повдигна. Стомахът на Инди се преобърна. Самолетът се приземи повторно сред серия от по-слаби удари. Внезапно около нея избухнаха аплодисменти и Инди отвори очи. Двигателите заглъхнаха, спирачките се задействаха и самолетът заскърца по настилката, раздрусвайки ги така мощно, че няколко от багажниците над седалките се отвориха. Куфарът на съседа на Инди се стовари върху него и го удари силно по коляното. Движението все повече се забавяше. Болката в зъбите ѝ премина. След минута машината спря.

Инди се понадигна от седалката си и погледна Джими. Той спокойно беше проспал цялото изпитание.

— Джими! — внимателно го раздрусна тя. — Джими, вече сме в Байджур!

Инди извади кърпичка и изтри мокрите си от пот длани.

Джими отвори очи, разтърка ги, след това се протегна и се прозя.

— Приземихме ли се вече?

— Да, слава Богу!

Той се обърна към нея.

— Имаше ли проблеми по време на пътуването? — загрижено я запита.

— Не, никакви — тя му се усмихна сковано, но повече от облекчение, отколкото от някакво друго чувство.

Инди разкопча колана си и изчака съседът ѝ да стане, преди да излезе на пътеката и да потърси багажа си. От всички страни я бутаха и блъскаха. Изчака няколко минути, за да направи място на минаващите покрай нея хора, но внезапно изгуби търпение, сръга силно с лакти един едър мъж, който се опитваше да се промъкне напред, и му препречи пътя. Най-последно успя да се добере до чантата

си, извика Джими и задържайки тълпата зад себе си, го изчака да стане, да вземе своите неща от багажника и да тръгне с нея към изхода.

Отвън, на стълбите на самолета, Инди почувства върху лицето си горещия въздух, видя лазурносиньото небе и вдъхна аромата на индийския бриз. Заслони очите си с ръце, за да ги предпази от слънцето, и се обърна усмихната към Джими.

— Не мога да повярвам, че вече съм тук! — възкликна тя, опитвайки се да надвика шума на летището.

Той кимна, хвана ръката ѝ и я поведе към очакващия ги автобус.

Веднага щом преминаха през терминала за пристигащи, Джими спря едно такси, плати на носача и влезе в колата, нетърпелив да се махне оттук час по-скоро.

— Хайде, Инди! — извика той през прозореца. — Не се мотай!

Изправила се на пръсти, тя се оглеждаше наоколо като обикновена туристка и това беше почнало вече да опъва нервите му.

Инди седна до него в таксито.

— Ами камерите ти, Джими?

— Вече се погрижих за това — остро ѝ отговори той. — Изпратени са в хотела.

Инди го погледна изпитателно за миг, но само сви рамене и се облегна назад. Откакто пристигнаха в Делхи, той беше в странно настроение, проявяваше нетърпение към нея и бе загубил обичайното си чувство за хумор. Реши, че това може би се дължи на притеснението за апаратурата му, която не бе пристигнала в Делхи, а и сега никъде не се виждаше. Загледа се навън и се опита да не му обръща внимание.

Таксито потегли. Тя провери вещите в ръчната си чанта, след това отново се отдаде на съзерцание. Пътуваха в мълчание. Инди беше много развълнувана и скоро забрави за лошото настроение на Джими. Той седеше, загледан в ноктите си, съсредоточил всичките си мисли в едно-единствено нещо. Вече беше съвсем близо. Само още няколко часа и всичко щеше да свърши.

Таксито ги остави на пътя над кея на езерото. Водата блестеше на слънцето, а огромната бяла сграда се издигаше величествено в средата.

Докато Джими плащаше на шофьора, Инди слезе от колата, за да се наслади на панорамата.

— Мили Боже! Това е невероятно! — извика през рамо тя.

Джими се приближи зад нея и проследи погледа ѝ.

— Да, наистина.

Той се спусна по склона към пристанището и Инди забърза след него.

— Джими, къде отиваш?

— Да наема лодка — извика в отговор той. — Побързай!

Тя го улови за ръката.

— Какво искаш да кажеш? — изравни крачките си с неговите. — Къде отиваме?

Той се спря и се обърна към нея:

— Там, където ще отседнем — в Лейк Палас Хотел!

— Това е хотел?

— Да! — изръмжа той, внезапно обзет от умора, и си пожела по-скоро да свърши всичко. — Това е хотел!

Тръгна отново, а Инди се обърна към шофьора на таксито, който вървеше след тях, натоварен с багажа им. Последва Джими към кея и забеляза лодка, край която очакваха двама униформени лодкари, готови да им помогнат да се качат на борда.

Тя им се усмихна и поклати глава:

— Не мога да повярвам! Джими, великолепно е!

Джими вече бе в лодката.

— Предполагам.

Той погледна към хотела и за първи път от сутринта се усмихна.

Носачът отнесе чантата ѝ вътре в стаята и Инди му плати с няколко рупии, които Джими ѝ беше дал. Тя имаше пътни чекове, но все още не бе имала време да ги осребри, затова зае няколко лири в индийски пари от него.

Отиде до френските прозорци, разтвори ги и излезе на балкона, който се извисяваше над водата.

— Какво мислиш?

Джими бе застанал до вратата и я наблюдаваше.

— Мисля, че е прекрасно — отвърна тя.

— Чудесно! Значи дамата е доволна — той се отпусна върху леглото ѝ и подскочи няколко пъти, за да изпробва гъвкавостта на пружините.

— Пристигнаха ли апаратите ти? — тя подпря гръб на парапета и го погледна.

— Апаратите ми ли? — той примигна неразбиращо, но веднага след това се усмихна: — О, да, вече са в стаята ми.

— Много добре. Значи и господинът е доволен — върна се обратно в стаята. — И какво ще правим днес?

Лицето на Джими помръкна.

— Господи, Инди! Не ти ли казах? — той притисна притеснено длан върху челото си. — Имам уговорена среща с един художествен директор в града. Беше ми оставил съобщение на рецепцията.

Инди прикри разочарованието си.

— Е, няма значение.

— Не, има значение! — Джими се замисли за момент. — Виж, защо не наемеш екскурзовод, за да те разведе из града?

— О, Джими, не зная...

Той скочи.

— Хайде, Инди! Ще прекараш чудесно, обещавам ти! Техните екскурзоводи са невероятни. А аз ще уредя да ти изпратят най-добрия!

Тя се усмихна — не можеше да се устои на ентузиазма му.

— Е, добре. Благодаря ти.

— Чудесно! — той тръгна към вратата. — Още сега ще го уредя. Трябва да тръгвам след около десетина минути, а първо искам да се преоблека. Защо не се поосвежиш малко и не си поръчаш нещо? Аз ще помоля на рецепцията да ти позвънят, когато екскурзоводът пристигне — върна се до нея и я целуна. — Ще се видим по-късно, моето момиче.

Инди се усмихна. Той отново тръгна към вратата, но тя го извика:

— Джими? Към колко часа ще се върнеш довечера?

— Честно казано, не знам. Тези неща могат да ти отнемат както само час, така и двадесет. Ако не се върна за вечеря, можеш да не ме чакаш, а да хапнеш сама. Ще се видим утре сутринта — тя кимна. — А, да! Дай ми паспорта и всички ценни неща, които носиш, за да ги оставя в сейфа на хотела.

Инди взе чантата си. В нея бе сложила паспорта си, билета за връщане, пътните си чекове. Извади всичко и го подаде на Джими. Той нежно я ощипа по брадичката.

— Така е по-добре. Не забравяй, че си дошла тук на почивка. Но аз за съжаление съм по работа.

— Знам, знам! Върви тогава. Не искам да закъснееш за срещата си.

Джими се усмихна.

— Довиждане засега — каза той и я целуна.

— До скоро!

След секунда той беше изчезнал.

Екскурзоводът на Инди — млад индиец, ѝ помогна да се качи в моторната рикша и започна да се пазари с шофьора, докато тя седеше, притиснала кърпичка към лицето си. Движението в Байджур беше претоварено, навсякъде се издигаше прах, а въздухът бе натежал от изгорелите газове. Около нея животът на града препускаше с пълна сила и шумът, миризмите и колоритът му буквално я караха да се задъхва. Помаха на група дрипави дечурлига, които тичаха наоколо, крещейки, и им хвърли шепа бонбони, които беше купила от сергия на улицата. Погледна към екскурзовода и разбра, че сделката е сключена. Можеше да се връща в хотела.

— Благодаря ви, Ашок — каза тя и протегна ръка. — Бяхте много любезен. Разходката ми достави огромно удоволствие.

Той стисна ръката ѝ, взе с благодарност бакшиша, който му подаде, притисна длани и склони глава.

— Ако ви се прииска да видите нещо повече от града, мис Бенет, аз с удоволствие ще ви го покажа.

Извади от куртката си визитна картичка и ѝ я подаде.

— Доктор Ядав? — прочете Инди. — Доктор по какво сте?

— По медицина, мис Бенет. Току-що се дипломирах. Опитвам се да възстановя парите, които похарчих за образованието си, работейки понякога като екскурзовод.

Инди се усмихна:

— Аз също току-що завърших медицина.

— О, мили Боже! Това е невероятно съвпадение, мис Бенет! Невероятно наистина! — той засия срещу нея и тя отново му се усмихна.

— Да. Е, желая ви успех като екскурзовод и като лекар, Ашок!

Той отново се поклони — този път доста по-ниско, и кимна:

— Благодаря ви, мис Бенет. И аз ви пожелавам същото — размени няколко думи на хинди с шофьора на рикшата, който кимна и запали малкия шумен мотор.

— Довиждане, Ашок! — извика Инди. — И благо... Думите ѝ бяха прекъснати от силен гръм от ауспуха и тя подскочи уплашено.

Ашок притисна ушите си е ръце, за да ги предпази от следващия трясък, за който добре знаеше, че ще последва, и извика:

— Довиждане, мис Бенет! Може би ще се срещнем пак!

Малкото возило потегли. Инди изгуби равновесие, хвана се за седалката и залитна настрани. Бързо се изправи и махна с ръка:

— Надявам се! Довиждане!

Загледа се в Ашок, който стоеше на края на пътя и ѝ махаше — единствената неподвижна фигура сред неспирно движещия се поток на улицата. Рикшата рязко сви край ъгъла и тя го изгуби от поглед. Инди се обърна напред, улови се за дръжките на очукания покрив и стисна зъби срещу друсането на колелетата по осеяния с дупки път.

Когато стигнаха до малкия кей, тя скочи долу, благодари на шофьора и му даде бакшиш. Екскурзоводът вече бе заплатил пътуването ѝ — цената беше включена към надницата му за деня. Беше късно, въздухът бе започнал да се разхлажда, а слънцето бавно се спускаше към хоризонта. Щом се качи в лодката заедно с още неколцина гости на хотела, тя свали очилата си, пусна ги в чантата и се загледа във водата, където се отразяваха странните червеникавозлатисти отблясъци на залеза.

Беше уморена. Денят бе дълъг, а още не се беше възстановила след десетчасовия полет до Делхи. Ала нищо не можеше да заличи усещането за топлия бриз, красотата на сградата, издигаща се величествено сред водата, и тъмночервения залез, който неусетно преминаваше в златистооранжево.

Инди седна, кимна на останалите пътници и се усмихна, когато лодката потегли.

Беше много странно, но откакто бе пристигнала в Байджур, бе обхваната от усещането, че си е у дома.

Час по-късно, докато едно момче ѝ сервираше вечерята, тя позвъни в стаята на Джими. Задържа телефона доста дълго, заслушана в сигнала, след това постави обратно слушалката и се порови в чантата за бакшиш. Момчето ѝ благодари и я остави да се нахрани на спокойствие. Беше разочарована, но след горещата баня я беше обхванала сънливост, затова се сви на леглото, взе дистанционното на телевизора и се протегна за подноса. Отви храната, загледа се в нея и след като реши, че е прекалено уморена, за да яде, остави таблата на пода. Смени няколко канала, по които даваха индийски филми, настани се удобно и се загледа разсеяно в екрана, очаквайки завръщането на Джими.

След двадесет минути спеше дълбоко.

— Какво има?

Инди се изтърколи в леглото и отметна завивките от лицето си. Чу потрепването по вратата и примигна няколко пъти, за да проясни погледа си. Въздъхна, отвори очи и забеляза, че навън отдавна е ден.

Ударите по вратата ставаха по-настойчиви и по-силни.

— Да! Идвам! — извика тя.

Вдигна одеялата и забеляза, че е облечена — чистите дрехи, които беше облякла снощи след банята, сега бяха съвсем измачкани. Изглежда, беше заспала, докато гледаше телевизия. Погледна към телевизора и видя, че той все още работи.

— Господи! — изстена и забеляза подноса на пода. Прескочи го и тръгна към вратата. — Да?

— Ако обичате, мадам, ще чистим стаята.

Инди въздъхна.

— Вижте, не бихте ли могли да дойдете по-късно? Още не съм се облякла.

— Не, мадам. Ще почистим стаята сега.

Инди се подпря на вратата. Беше спала толкова дълбоко, че сега имаше чувството, че някой я е ударил по главата.

— Съжалявам, но не желая да почистват стаята ми сега! Моля, елате по-късно! — и понечи да затвори вратата.

— Моля ви, мадам, пристига следващият гост. Трябва да почистим сега!

Инди отново отвори вратата.

— Какво означава това, че пристига друг гост? Аз съм наела стаята за две седмици! — загледа се в безизразното лице на чистача и разбра, че той знае само няколко изречения на английски. — Чакайте! Ще се обадя на управителя! Разбирате ли? Ще позвъня на шефа ви!

Пусна в действие всички жестове, които ѝ дойдоха наум и най-после човекът кимна. Тя затвори вратата.

Бързо набра номера на рецепцията и поиска стая 117. Заслуша се в свободния сигнал на телефона, докато апаратът изключи сам, и за момент я заля вълна от паника.

— Успокой се! — увещаваше се тя. — Това е недоразумение!

Но по челото ѝ вече се стичаха малки вадички пот. Отново набра рецепцията.

— Ало, обажда се мис Бенет от стая номер едно на третия етаж. Бих ли могла да поговоря с управителя на хотела? — изчака, докато я свържат. — О, добро утро! Надявам се, мистър Бенерджи. Имам малък проблем със стаята. Да, номер едно на третия етаж, да. Бихте ли могли да ми обясните?...

Десет минути по-късно Инди седеше безпомощно в огромно кресло в кабинета на управителя и го наблюдаваше как избира номера на полицията. Сърцето ѝ биеше до пръсване, дланите ѝ бяха мокри от пот и в гърлото ѝ се надигаше гадене. Заслуша се в разговора, който се водеше на хинди, не можа да разбере нито дума и се замисли. *Глупачка! Глупачка такава! Какво знаеше за Джими Стоун? Какво се опитваше да ти каже Джон? Глупачка!*

Управителят затвори телефона.

— Мис Бенет, полицията вече е тръгнала насам. Бихте ли могли да ми разкажете цялата история още веднъж, за да мога по-ясно да им обясня ситуацията?

Инди преглътна нервно.

— Ами... Аз... — гласът ѝ заглъхваше и тя се изкашля. — Аз дойдох в Индия с мистър Стоун. Пристигнахме в хотела вчера сутринта. Той ми каза, че е тук по работа и има някаква среща и... въз... взе документите ми, за да ги остави на съхранение в сейфа на хотела...

Замълча и си пое дълбоко въздух. Ставаше все по-трудно да говори, без да изгуби контрол над нервите си. Сълзите ѝ бяха готови всеки момент да бликнат и тя се мъчеше да запази достойнството си, като чоплеше ноктите си.

— Когато се прибрах снощи, се опитах да позвъня в стаята му, но никой не отговори. Същото се повтори и тази сутрин...

— Значи вие не сте знаели, че мистър Стоун освободи стаята си вчера по обяд?

— Не! Аз... — Инди закри лицето си с ръце. *Как би могла да знае? Какво, за Бога, ставаше тук?* — Не — продължи тя. — Нямах представа, че е освободил стаята си. Той ми каза, че ще останем тук две седмици, и че за толкова е резервирал стаята ми. Пожела да поеме изцяло разноските по пътуването ми...

Изражението върху лицето на управителя я накара да се присвие от ужас.

— Не, не! Не е това, което мислите! Той е просто мой приятел от Лондон. Покани ме да го придружа, докато работи тук. Той... О, Боже! — не можеше повече да възпира сълзите си. — Може би му се е случило нещо. Трябва да има някаква грешка... Не мога да повярвам — Инди стисна зъби и се насили да спре да хлипа. Издуха носа си и продължи: — Нищо не разбирам, мистър Бенерджи. Трябва да има някаква грешка!

— Значи не знаете, че резервацията ви е само за една нощ?

— Не! Може би той е променил решението си... Може би... — най-после се предаде.

— Но резервацията ви е направена още преди няколко седмици, мис Бенет — управителят погледна някакъв списък, напечатан на компютърен принтер. — Да, точно така. Станала е по телефона от Бомбай.

Инди се дръпна рязко назад.

— От Бомбай? Как, за...

— Да, няма никаква грешка. Точно от Бомбай. Когато мистър Стоун напусна хотела, той плати само едната сметка, мис Бенет.

Инди затвори очи за момент и почувства как в главата ѝ запулсира тъпа болка. Джими беше изчезнал с паспорта, парите и билета ѝ за връщане, а ето че сега управителят говореше за Бомбай и някаква резервация оттам.

Разтърка силно лицето си с ръце и се обърна към управителя:

— Вижте, мистър Бенерджи, бих ли могла да наема друга стая за един ден? Сигурна съм, че това е глупаво недоразумение. Аз...

— Нямаме свободни стаи, мис Бенет. Всичко е запазено за месец напред. Съжалявам, но сега е най-претовареният сезон.

— Но тогава къде ще?...

Инди заби поглед в скута си. Няколко секунди стоя така, парализирана от отчаяние заради безизходното положение, в което се беше озовала. Отново вдигна поглед.

— Бих ли могла да ползвам телефона ви, моля?

Управителят я наблюдаваше през бюрото си. Индия беше пълна с подобни случаи. Мнозина европейци, останали без пукната пара, наемаха стаи в хотелите и ги напускаха посред нощ, без да си платят сметките. През кратката си кариера в хотелиерството той се беше сблъсквал с много от тях. Този случай с нищо не беше по-различен — те всички нижеха цял куп невероятни лъжи. Почука с молива си по повърхността на бюрото.

— Длъжен съм да ви попитам дали имате налични пари, за да заплатите разговора си, мис Бенет.

Инди преглътна. Извади портмонето си от чантата и преброи парите. Разполагаше с две лири, обърнати в индийски рупии.

— Мисля, че имам достатъчно, за да мога да позвъня в посолството на Великобритания в Делхи.

Управителят кимна с каменно лице, когато тя остави парите пред него. Подаде ѝ телефона:

— Хайде, мис Бенет! Телефонистът ще избере номера.

Оливър Хикс ползваше полагащата му се след седемгодишната военна служба едногодишна отпуска, през която трябваше да реши дали да избере кариерата на военен, или завинаги да загърби армията. Баща му му беше помогнал да си намери лека и досадна работа, но повече, за да има възможност да опознае Индия, отколкото да се занимава с нещо. И сега той седеше в малък, мизерен кабинет в задната част на посолството в Делхи, вдигнал крака върху бюрото си, и спеше с полуотворена уста. Шефът му отсъстваше и тъй като бе

свършил предварително работата си за няколко дни напред, бяха го помолили да вземе предсрочно част от полагаемата му се отпуска.

Дори по това време на деня беше непоносимо горещо. Вентилаторите работеха на пълни обороти, безсмислено въртейки из стаята нагорещения въздух, и което беше още по-досадно — разхвърляйки навсякъде различни документи. В подобна жега Оливър не можеше да държи очите си отворени и беше задрямал.

В единадесет и десет телефонът иззвъня.

Оливър се стресна и се изправи на стола си. В първия момент не можа да се ориентира, след това се пресегна през бюрото и вдигна слушалката.

— Ало? Паспортна служба. На телефона е Оливър Хикс — разтърси глава, примигна няколко пъти и заглуши с ръка една прозявка. — Ало?

— Ало? Не знам дали трябва да се обърна точно към вас, но от посолството ме свързаха с вашия офис. Откраднаха паспорта и парите ми и сега...

Гласът беше женски и доколкото можеше да прецени — младежки. Оливър се протегна за бележника си.

— Бихте ли ми разказали всичко подробно, мис?

Линията изпука и Оливър разтърси слушалката. Стори му се, че момичето плаче.

— Добре ли сте? — запита той. — Вижте, защо не ми кажете какво ви се е случило, за да мога да попълня за вас необходимите формуляри.

— Пристигнах в Байджур с един приятел — Джими Стоун — започна момичето. — Но той изчезна с парите и паспорта ми! Аз...

Оливър завъртя очи — още една жертва на любовта.

— Сега имате ли някакви пари?

— Не! Нямам и къде да отседна!

— Всичко е наред! Успокойте се! Ако ми дадете адреса и телефона си в Байджур, аз мога да се обадя на някого от семейството ви в Англия да ви изпрати пари. Съгласна ли сте?

— Да... — линията отново заглъхна и Оливър разбра, че тя пак плаче.

— Добре ли сте?

Тя шумно издуха носа си и той не можа да сдържи усмивката си.

— Да... Дядо ми би могъл да ми изпрати пари от Англия. Той е генерал Джон Бенет, а номерът — Западен Съмъртън... Записахте ли? За момент Оливър се вторачи в името, което бе записал.

— А, да, тъъ... — той записваше бързо. — Да, записах го! Къде се намирате?

— В Лейк Палас Хотел в Байджур. Номерът е... Бихте ли изчакали за момент?

Оливър каза „да“, но умът му бе съвсем другаде. Познаваше генерал Джон Бенет — поне беше слушал много за него. Господи! Та генерал Бенет беше командвал полка, където беше служил Оливър, от 1963 до 1968 г.! Той очевидно бе преживял някаква ужасна лична трагедия и бе станал един от главните съветници в Министерството на отбраната! Трябва да е бил войник и половина! Господи! Внучката на генерал Бенет! Какво съвпадение!

— Ало?

— Да? — Оливър се върна в настоящето.

— Записах номера... — тя го продиктува. — Не мога да си наема стая, но управителят каза, че бих могла да изчакам в хотела, докато се обадите.

— Много добре. Мога ли да ви попитам, мис, дали става въпрос за генерал Бенет от Кралския полк?

— Да.

— Добре — Оливър все още не можеше да повярва. — Можете ли да ми продиктувате цялото си име, мис?

— Инду Бенет. Искате ли домашния ми адрес?

— Не, само адреса на дядо ви.

— Той е същият. Търнпайк Хаус, Западен Съмъртън, Западен Съсекс.

— Добре, записах го. Вижте, не искате ли да поговоря с управителя и да му кажа, че ние ще се погрижим за вас? — това не влизаше в задълженията му, но внезапно Оливър се почувства лично отговорен за това момиче. Внучката на генерал Джон Бенет! Представете си!

— Не, всичко е наред. В момента се обаждам от офиса му и той слуша целия разговор. Само се свържете с дядо ми, моля ви!

— Добре. Ще го направя още сега и веднага ще ви се обадя в хотела — това отново не беше негова работа, но нямаше значение. —

Затворете телефона сега и не се притеснявайте. Всичко ще се уреди — момичето отново започна да плаче и сърцето на Оливър се сви. — Всичко е наред. Моля ви, не се безпокойте, ние ще се погрижим за вас.

Тя отново издуха носа си.

— Благодаря ви — чу я да казва той.

— Ще ви се обадя след малко. Дочуване засега.

Без да изчака отговора ѝ, той затвори телефона. Затършува из чекмеджетата за телефонен указател на Англия, издърпа го, без да обръща внимание на безпорядъка, и плъзна пръст по страниците. Намери кода на Западен Съмъртън и го записа пред номера на генерал Бенет. След това вдигна слушалката и избра централата.

— Искам международна линия, ако обичате.

Изчака да чуе сигнала за свободна линия и набра Англия. След секунди се свърза със Съсекс и зачака някой да отговори на позвъняването.

Звънът на телефона разбуди Джон и той се изправи стреснато. С мисълта, че това може да е Инди, забързано скочи от леглото, наметна халата си и като не успя да открие чехлите си в сумрака, се спусна бос по стълбите. Вдигна слушалката и се присегна да запали лампите.

Беше шест и четиридесет и пет.

— Ало? — връзката беше много лоша и в продължение на няколко секунди не се чуваше нищо, освен пукане. — Ало?

— Ало? Генерал Бенет?

— Да, на телефона — неочаквано изпита страх.

— Добро утро, сър. Казвам се Оливър Хикс и работя в британското посолство в Делхи. Обаждам ви се във връзка с внучката ви, Инду Бенет.

— Да? — Джон стисна слушалката с все сила. — Какво се е случило? Какво има?

— Тя е добре, сър. Обаждам се, тъй като в Байджур са откраднали паспорта и парите ѝ. Бихте ли могли да ѝ преведете някаква сума в банката в Байджур, докато ние попълним необходимите формуляри, за да ѝ издадем нов паспорт?

— Разбира се. Ще отида до банката веднага щом я отворят. Тя е добре, нали? Да не би да е пострадала? — Джон се отпусна върху най-

долното стъпало на стълбището, усетил внезапна слабост.

— Не, поне доколкото ми е известно, сър — последва минутна пауза, след това младият мъж добави: — Днес следобед заминавам за Байджур, за да се убедя, че всичко е наред.

— Така ли? — изненада се Джон.

— Да — той отново се поколеба. — Да, отивам!

— Много любезно от ваша страна! Извинявайте, не запомних името ви.

— Капитан Оливър Хикс, сър. От Девета кавалерийска дивизия.

— Разбирам — внезапно Джон изпита облекчение. Това беше неговата част. Стори му се, че познава този млад човек. — Благодаря ви, капитане. Много съм ви задължен за помощта.

— Няма за какво, сър. Имам няколко дни отпуск. Да ви продиктувам ли някои данни за банката?

— Да. Ще изчакате ли да взема химикалка? — Джон се изправи и се протегна към масата. Взе молив и бележник седна отново. — Готово, капитане! — каза отново в слушалката и записа с разкривения си почерк всичко, което му беше продиктувано.

Оливър затвори телефона и удари с юмрук върху бюрото.

— Проклятие! — изруга той. — По дяволите, по дяволите, по дяволите!

Притисна длан към челото си. Защо? Защо бе направил това? Защо изобщо бе отворил голямата си уста? Но нали трябваше да се намеси, да направи впечатление! Трябваше да се похвали и обзет от пламенно желание да помогне, да предложи с труд извоювания си тридневен отпуск, за да замине за Байджур и да се оправя с някаква си лигла! Защо не можа да задържи устата си затворена? Винаги ставаше така, винаги!

Стана и закрачи из стаята. Налагаше се да отмени срещата си с Роб Джоунс, да си купи билет за самолета или ако всичко беше продадено, да си запази място във влака. Господи! Отпусна се на стола. Бедата му се състоеше в това, че беше дяволски импулсивен. Университетът и годините, прослужени в армията, би трябвало да го научат да мисли, преди да направи нещо. Но вместо това си беше останал старият Оли, който се хвърляше с главата напред и мислеше едва по-късно, когато я блъснеше в някоя стена.

Въздъхна тежко и посегна към телефона. По-добре да се обади на някоя туристическа агенция за билет, а след това да позвъни в Лейк Палас Хотел. Вече бе поел ролята на опекун и независимо дали му харесваше или не, трябваше да я изиграе.

Инди седеше на терасата под сянката на големия навес и четеше стар брой на „Таймс“. Изгаряше от жажда, но нямаше пари да си поръча нещо за пиене. Беше много уморена — шокът и плачът я бяха изтощили до краен предел. Докато четеше, не изпускаше от очи преддверието на хотела, очаквайки да зърне всеки момент човека от посолството. Опитваше се да не обръща внимание на досадните погледи, които някои от мъжете, отседнали в хотела, ѝ хвърляха. Беше развълнувана и се чувстваше много уязвима. Като огледа бързо фойето, тя забеляза висок мъж, който се взираше в нея. Светлокестенявата му къдрава коса беше ниско подстригана и върху загорялото му лице беше изписана решителност. Тя си помисли, че той може да реши да се приближи към нея, затова вдигна вестника и се скри зад него. Ако не беше толкова напрегната и потисната, би могла да определи погледа му като умолителен. Но при тези обстоятелства той само я изнервяше. Разгърна „Таймс“, въздъхна раздражено, кръстоса крака и стисна зъби. Когато дочу приближаващите се стъпки, вече беше готова да избухне.

— Хммм, извинете?

Оливър застана пред разтворения „Таймс“ и хвърли бърз поглед към дългите тънки крака, които се подаваха изпод него — съвършената им форма ясно се очертаваше под тънката индийска пола. Те безспорно бяха чудесни, но той не беше дошъл тук за развлечение. Откъсна поглед от тях и надникна над вестника. Дявол да го вземе! Та тук гъмжеше от англичани! Съотношението беше горе-долу двадесет и седем срещу един в полза на Англия срещу Австралия! По дяволите, по дяволите, по дяволите!

— Моля? — пробва отново той. — Търся...

— Когато и да търсите — сопна се Инди и свали вестника, — сигурна съм, че не бих могла да ви помогна — за момент се загледа в него и видя, че очите му бяха зелени и много живи. — Съжалявам — саркастично продължи тя. — А сега, ако не възразявате!...

Вдигна отново вестника и цъкна с език зад прикритието си.

Оливър се отдалечи. Беше в отвратително настроение. Полетът беше ужасен, горещината — непоносима, бе уморен и последното място, където искаше да се намира, беше Байджур. Ама че невъзпитана млада жена! За момент си помисли да ѝ отговори с някаква грубост, но не беше в настроение да се кара. Колкото по-бързо откриеше Инду Бенет и уредеше нещата с нея, толкова по-добре! Насочи се отново към рецепцията. По-добре да попита управителя къде би могъл да я намери, отколкото да налети на някоя друга наежена отпускарка.

Пет минути по-късно отново стоеше пред същата жена.

Изкашля се учтиво и изчака тя да свали вестника. Беше забелязал как бързо го вдигна към лицето си, когато го видя да се приближава, и изпита досада. Като че ли тази малка нахалница би могла да го заинтригува! Той си падаше по нежните жени, красиви, каквато може би беше и тя, но не можеше да понася агресивните натуре.

— Извинете — студено започна той, — но търся една млада жена на име Инду Бенет. Аз съм от британското посолство в Делхи. Но вие сигурно не знаете къде бих могъл да я намеря, нали?

Забеляза, че ръката, която стискаше вестника, леко трепна. Изкашля се отново. Най-после тя го свали.

— Вече я намерихте — тихо каза Инди. — Аз съм Инду Бенет.

Погледна го бързо, след това сведе очи и се изчерви.

Оливър злорадо се наслаждаваше на момента.

— А, разбирам. Аз съм капитан Оливър Хикс — представи се той. — Вече разговаряхме по телефона.

— Да, да, наистина — Инди все още не смееше да вдигне поглед, а лицето ѝ продължаваше да аленее.

Оливър дръпна един стол и седна. „Е, поне притежаваше чара да се изчервява“, помисли си той. Вдигна ръчното си куфарче и го сложи на коленете си.

— Донесох няколко формуляра, за да ви бъдат издадени документи, мис Бенет — каза, докато отключваше куфарчето.

— Трябва да ги попълним, а след това аз ще ги отнеса обратно в Делхи.

Инди вдигна глава:

— Добре.

Погледите им се срещнаха и тогава Оливър за първи път забеляза овала на лицето ѝ, кожата ѝ с цвят на мед и очите ѝ — кафяви и изпъстрени със зелени точки, които отразяваха светлината, и ги правеха да изглеждат почти нереални. Тя прехапа долната си устна и покрай зъбите се образуваха малки бели петънца. Стомахът му се преобърна и трябваше да застине неподвижно върху твърдата метална седалка, за да прикрие възбудата си. Погледна встрани, след това отново към документите и за момент съвсем забрави за какво беше дошъл. Преглътна с усилие и отново я погледна.

— Искате ли нещо за пиене, докато се занимаваме с това?

Инди се усмихна, прокара ръка през косата си и прибра зад ухото си няколко немирни кичура.

— Да, ако обичате. С удоволствие ще пия нещо. Умирах от жажда, но похарчих последните си рупии за телефонния разговор и в момента буквално нямам пукната пара!

Оливър се засмя доста глупаво и съвсем неуместно и щракна с пръсти към момчето.

— Какво ще желаете?

— Портокалов сок.

Той даде поръчката, извади химикалка от джоба си и започна да попълва документите.

— Като заговорихме за последните рупии, искам да ви попитам знаете ли дали парите ви са преведени в банката?

Инди сведе поглед.

— Хммм, страхувам се, че не. Нямах пари да отида до града. Надявам се, че нямате нищо против, че ви изчаках. Мислех, че бихме могли да отидем заедно.

Оливър откъсна очи от лицето ѝ.

— Не, нямам нищо против.

Няколко минути той се занимаваше с формулярите. Беше ядосан на себе си — не искаше да бъде тук, беше обещал на Роб Джоунс, че ще се върне веднага щом се справи с това и двамата ще излязат, за да прекарат приятна ергенска вечер. Същата вечер имаше обратен полет и той вече си беше запазил място за него. А сега бе дал съгласието си да се размотава из цял Байджур, само защото беше запленил от едно лице и чифт чудесни крака!

Вдигна поглед и видя, че тя го наблюдава. Господи, наистина е красавица!

— Всичко наред ли е? — нервно запита Инди.

— Да, всичко е наред! — измрънка той.

По дяволите, беше пропуснал възможността! Като прикрепи всички документи заедно, той ги сложи обратно в куфарчето и го заключи.

— Ще тръгваме ли?

Инди кимна. Наведе се да си вземе чантата, ризата ѝ се разтвори и изпод черната дантела той видя нежната извивка на гърдите ѝ. Оливър се изправи бързо и се загледа към езерото, което се простираше под терасата. Последното нещо, от което имаше нужда, беше да се увлече по внучката на генерал Джон Бенет. Боже мили!

— Готова ли сте? — рязко запита той и се извърна.

— Аха! — отвърна Инди.

Двамата прекосиха преддверието на хотела, всеки замислен за нещо свое, и никой от тях не забеляза фигурата, която тръгна след тях.

Банковият чиновник клатеше глава. Не преставаше да го прави вече пет минути, въпреки протестите на Оливър. Паричният превод, както всяко друго нещо, трябваше да мине по етапния ред: да се преведе в банката в Делхи, да се попълнят съответните документи, да се подпишат, след това да се преведе в банката в Байджур, да се попълнят нови документи, да се подпишат отново и едва тогава може да бъде изплатен. Не, не, той изобщо няма представа кога би могло да стане. Може всичко да е готово още утре, но може да отнеме и три дни. Тези неща винаги отнемат време. В Индия дори спешните неща винаги отнемат доста време.

Оливър удари с юмрук върху бюрото, защото не можеше да измисли някакъв друг начин да даде воля на безсилието си и чиновникът го погледна разсеяно. Поклати отново глава и сви рамене. Точно понечи да започне за хиляден път да изрежда същите извинения, когато Оливър го прекъсна:

— Не си правете труда! Разбрах какъв е проблемът!

Тръгна към Инди, която седеше на един стол безпомощно и го чакаше с ужасно нещастен вид.

— Парите ги няма — обясни той. — Съжалявам.

Тя скочи гневно, дръпна вратата и излетя като вятър към улицата, едва сдържайки сълзите си. Покри лицето си с ръце и бавно започна да брои до хиляда.

— Хей! — изтича след нея Оливър и докосна ръката ѝ. — Не е толкова лошо!

Инди рязко се обърна:

— Не е толкова лошо? Как можете да говорите така? Нямам пари, вързана съм към това място, докато банкерите успеят да се преборят с проклетата индийска бюрокрация, и на всичкото отгоре няма и къде да отседна! — в гърлото ѝ се надигна ридание. — И вие ми казвате, че не е толкова лошо!

— Ооо! Замълчете за момент!

Търпението на Оливър също се изчерпваше. Беше прекарал два безплодни часа в банката, без съмнение бе изпуснал самолета си, а върху раменете му тежеше и съвсем ненужният товар на нейното доверие. Като капак на всичко — тя стоеше пред него и му крещеше насред улицата! Сякаш всичко се беше случило по негова вина!

Той си пое дълбоко въздух и каза:

— Вижте, наистина съжалявам за всичко това, но всъщност не е чак толкова страшно...

— Откъде знаете? — изкрещя тя. — Какво знаете изобщо вие?

— Нищо! — внезапно изкрещя в отговор Оливър. — Но аз съм тук, за да ви помогна, и най-малкото, което можете да направите, е да покажете някаква благодарност!

— Благодарност! Ха! Аз да съм ви молила да идвате тук? — в гнева си тя съвсем изгуби реална представа за събитията. Стресът неочаквано отприщи отчаянието ѝ и то изригна като огнена лава. — Хайде да си изясним нещата, а? Вие дойдохте тук по собствено желание! Аз не съм ви молила, ясно ли е?

— Така е! Но къде, по дяволите, щяхте да бъдете сега, ако не го бях сторил? А?

На него също му беше омръзнало. Беше допуснал ужасна грешка, като се поддаде на импулсивното си решение и дойде тук. Сега му се искаше никога да не се беше срещал с тази невъзпитана нахалница!

— Ако не беше заради дядо ви, никога не бих си направил този труд — гневно я погледна той. — И, честно казано, сега ми се иска изобщо да не се бях забърквал.

Лицето на Инди пламна от възмущение. Почувства тежест в гърдите си, но малко се поуспокои.

— И на мен ми се иска същото.

— Чудесно! Ето че постигнахме съгласие!

— Да, постигнахме съгласие!

Известно време двамата стояха, взирайки се един в друг, след това Оливър каза:

— Мисля, че е най-добре да се върнем в хотела, да съберем багажа ви и да видим къде бихме могли да ви настаним. Така добре ли е?

Инди се засегна от сарказма му.

— Да — ледено отговори тя. — Много добре.

— Да вървим тогава! — каза Оливър и закрачи по улицата. Тя тръгна след него, следвайки го на две крачки, докато намериха свободна рикша, която да ги откара до хотела.

И двамата бяха в лошо настроение, когато стояха пред рецепцията на Лейк Палас Хотел и наблюдаваха чиновника, който звънеше в осмия от списъка си хотел. Беше лято, Байджур беше зает от европейски туристи и почти всичко беше предварително запазено. Нямаше свободни места нито в петзвездните хотели, нито в тези от средна класа. Оливър категорично бе отказал да наема стая в някой от долнопробните хотели. Не искаше да се върне в Делхи, нахапан от бълхи.

— Много съжалявам, сър, но няма никакъв напредък.

Оливър въздъхна. Точно това му трябваше — чудесен завършек на един чудесен ден!

— Нищо?

— Не, сър. Няма нищо свободно.

Той погледна към Инди, която стоеше с гръб към него и се взираше във водата.

— А тук нямате ли нещо?

Чиновникът погледна в регистъра и поклати глава:

— Нямаме стаи, сър. Много съжалявам!

Оливър се наведе напред и се загледа в листа.

— Съвсем нищо ли нямате? Ще се съгласим, на каквото и да е.

Чиновникът обърна друг лист и плъзна химикалката си по него.
След миг вдигна глава:

— А! Най-после намерих нещо, сър! Кралският апартамент е свободен за няколко дни.

Оливър преглътна.

— Кралският апартамент? — тонът му беше малко по-висок от обичайно.

— О, да, сър. Той е много, много хубав. Чудесен е! Горещо ви го препоръчвам, сър!

Инди се извърна:

— Има ли стая? — върху лицето ѝ се изписа облекчение.

— Дааа... Кралският апартамент — отвърна Оливър.

Тя погледна чиновника:

— Ще го наемем.

— Но той е дяволски скъп! — прошепна в ухото ѝ Оливър.

— В такъв случай ще го платя аз! — също толкова любезно изсъска Инди. — За Бога! Нали само това имат!

— Благодаря ви, ще го наемем — каза той на чиновника. — Бихте ли могли да изпратите някой да ни заведе дотам?

— О, разбира се, сър! — чиновникът щракна с пръсти към едно момче и засия срещу тях. Те се бяха издигнали в очите му — сега бяха хора, с които трябваше да се съобразява. — Заповядайте, момчето ще ви заведе!

Оливър и Инди се обърнаха в един и същи момент, сблъскаха се и веднага се отдръпнаха. Без да се извинят, те се извърнаха и последваха момчето в гневно мълчание.

Беше полунощ, когато Оливър се събуди. Погледна светещия циферблат на часовника си, видя колко е часът и се обърна на другата страна, за да заспи отново. Дръпна чаршафа и погледна към Инди, която спеше в другата половина на огромното легло сред хаос от измачкани чаршафи. Дългите ѝ мургави крака бяха отвити до самия край на бедрата. Той затвори очи, въздъхна и се запита какво, по дяволите, правеше тук.

— Буден ли сте, капитан Хикс?

Той отново отвори очи.

— Да — гневът му беше поутихнал и не искаше тази напрегната тишина между тях да продължава. — Името ми е Оливър, а не капитан Хикс.

— Добре, Оливър — Инди се обърна и го погледна. — Какво имахте предвид, като споменахте за дядо ми, Оливър? Казахте, че ако не беше заради него...

— Зная какво съм казал — прекъсна я той. — Служих в Девета кавалерийска дивизия, а генерал Бенет беше... Той е нещо като герой. Всички го познават. Ползва се с огромно уважение. Когато ми казахте името му, аз като... — отново направи пауза и се усмихна на себе си. — Може би звучи глупаво, но исках да направя нещо, за да ви помогна... да го впечатля, струва ми се.

Инди се усмихна.

— Не звучи глупаво — каза тя и се протегна да докосне ръката му. — Благодаря ви.

Оливър погледна ръката ѝ. Тя имаше дълги, елегантни пръсти с ниско изрязани овални нокти без лак.

— Това е всичко, мис Бенет — завърши той и се търколи в своята половина, далеч от нея.

— Казвам се Инди, а не мис Бенет.

— Тогава лека нощ, Инди — прошепна Оливър.

— Лека нощ — отвърна тя. — Наспете се добре.

Само че Оливър не можа да заспи. Лежеше в тъмнината, заслушан в лекото дишане на Инди — толкова тихо, че едва се чуваше, отново и отново питайки се какво прави тук. Инди Бенет не приличаше на никое момиче, което бе познавал преди, и това го объркваше. В продължение само на десет часа тя бе успяла да го раздражни, да го вбеси, да го възбуди и да го очарова. Беше чудесна, екзотична, силна, чувствена, но и опасна. А Оливър Хикс не се нуждаеше от никакви опасности, независимо в каква форма го преследваха.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

На следващата сутрин, докато Оливър довършваше закуската си, а Инди се къпеше, телефонът в апартамента иззвъня. Той бе оставил съобщение в банката, в случай че нещата с парите се уредят, незабавно да им позвънят в хотела. Беше десет и петнадесет и Оливър прие съобщението едновременно с облекчение и разочарование. Парите бяха пристигнали, Инди можеше да остане колкото поиска и той вече беше излишен.

Позвъни до летището и на гарата. Нямаше полети, но би могъл да хване влака по обяд, така че веднага се зае да подрежда малкото си багаж и за последен път да провери формулярите.

Инди излезе от банята.

— Оливър, какво се е случило?

Беше облечена в дълга хавлия, пристегната в кръста, и косата ѝ бе мокра. Оливър си помисли, че тя представлява най-красивата гледка, която беше виждал през живота си, изчерви се и се обърна.

— Обади се от банката — отговори той, докато тъпчеше пуловера си в чантата. — Парите са пристигнали. Обади се и на гарата. По обяд има обратен влак за Делхи и трябва да го хвана.

— Разбирам — докато подсушаваше косата си с хавлиена кърпа, тя седна на леглото. — Колко време според вас ще е необходимо да ми бъдат издадени документи?

— Не много. Няколко дни, най-много седмица — Оливър затвори чантата си и я хвърли върху леглото. — Трябва да тръгвам, за да се заема веднага с това.

Инди сви рамене. Не беше сигурна дали наистина иска той да си отиде. Наблюдаваше го как прибира документите в куфарчето си и внезапно каза:

— Имате ли нещо против да ме почакате пет минути? Ще дойда до града с вас и ще ви изпратя — коленичи до леглото и измъкна риза от багажа си. — Така или иначе трябва да отида да взема парите си.

— Добре — Оливър не знаеше как да реагира. — Ще ми бъде приятно. Благодаря ви.

Инди се изправи с чистите си дрехи в ръка.

— Ще се върна след минута — отпрати се обратно към банята.
— Не си тръгвайте!

Оливър се засмя с готовност и седна на ръба на леглото. Загледа се в ръцете си, след това през прозореца и отново към ръцете си. Искаше да си тръгне, да си отиде от Байджур, далече от Инду Бенет, преди да има време да промени решението си. Не искаше да се забърква повече, отколкото вече бе забъркан — Инди беше прекалено привлекателна и достатъчно сериозна, за да си позволи да я ухажда.

След минута тя се появи на вратата:

— Е, готова съм!

Буквално беше навлякла ризата и полата си, завърза сандалите си и прокара ръце през мократа си коса. Изглеждаше свежа, естествена и много секси.

Оливър се изкашля, изправи се и праметна сака си през рамо.

— Добре — каза той. — Да тръгваме!

Отиде до вратата и изчака, докато Инди събере нещата си и ги прибере в чантата си. Двата излязоха от апартамента, прекосиха коридора и се отправиха към рецепцията.

— Извинете ме, мис Бенет. Мадам, ако обичате!

Инди се огледа назад.

— Да?

Момчето стоеше пред нея с някакъв лист в ръка.

— Има съобщение за вас, мадам. Заповядайте.

Инди порови в чантата си и даде бакшиш на момчето, отвори листа, прочете го и погледна към Оливър.

— Трябва да чакам някакво телефонно обаждане — обясни тя. — Вероятно дядо ми. По-добре да се върна.

Оливър кимна:

— Аз ще тръгвам. Не искам да изпусна влака си.

— Разбира се — Инди погледна настрана и каза: — Ами парите, които ми заехте?

— Можете да ми ги изпратите по пощата или пък да отсочите до посолството, когато си тръгвате обратно, и да ми ги върнете.

— Добре.

Няколко секунди мълчаха неловко.

— Е, добре — подхвана Оливър.

— Да, добре — Инди му подаде ръка и той я стисна. — Благодаря ви, капитан Хикс. Аз... по-добре да се върна заради... телефонния разговор.

— Да, да, вървете — усмихна ѝ се Оливър. — Довиждане, Инди. Беше удоволствие да се запозная с вас.

— Да. И на мен ми беше приятно. Продължаваха да стоят и да се гледат.

— Довиждане тогава — Тя направи крачка назад.

— Да, довиждане — Оливър не помръдна от мястото си. Ако беше някоя друга жена, той може би щеше да я целуне, но с Инди дори не би посмял да направи опит. Само Господ знаеше как би могло да свърши това. Не откъсваше поглед от нея, докато тя му махаше.

— Довиждане! — отново извика Инди.

— Довиждане!

Най-накрая тя изчезна от погледа му и той излезе през главния вход и тръгна към малкия кей, където чакаше една лодка. Приблужи се и кимна на лодкаря.

— Ще трябва да изчакаме пет минути, сър — заяви човекът. — Идват и други пътници.

— Добре.

Оливър пусна чантата си на пода на лодката и седна върху нея. Загледа се отвъд езерото и видя пред себе си замъглените от жегата очертания на Байджур. Е, поне видях Байджур, помисли си, последния щат в Индия, който все още има махараджа. А също така беше помогнал на внучката на генерал Бенет. И въпреки успешното пътуване, чувстваше се тъжен. Истината беше, че изобщо не искаше да си тръгва.

Инди се върна в апартамента и видя, че вратата е открената. Сигурно е чистачът, помисли си и свали чантата си от рамо. Отвори вратата нацяло, тръгна към телефона и пусна чантата си на дивана. В момента, в който се обърна към спалнята, усети удара, който дойде някъде отзад.

Залитна. Краката ѝ се подкосиха, полетя напред и потърси с ръце опора в дивана. Задъха се, но успя да се изправи и се хвърли към чантата си в мига, в който мъжът стори същото. Започнаха да се борят,

въртейки се наоколо, и в един момент Инди успя да удари с глава мъжа в слабините. Чу го да извиква, стисна юмрук и нанесе втори удар с всичка сила. Той падна назад, тя скочи и грабна чантата си. Останала без дъх, трепереща, хукна навън, прекоси коридора и изтича покрай рецепцията.

— Оливър! — изкрещя и се стрелна покрай тълпата, събрала се край кея. — Оливър!

Краката ѝ се подкосиха и тя се свлече на колене.

Лодката се беше отдалечила на около петдесетина метра, когато той я чу. Обърна се рязко, извика на лодкаря и започна да се извинява на останалите пътници.

— Инди, стой там! — опитваше се да надвика рева на мотора. — Стой там, идвам!

Видя как тя залитна напред и стомахът му се сви.

— Побързай! — извика към лодкаря. — Това проклето нещо не може ли да се движи по-бързо?

След минута бяха отново до кея. Той скочи в движение, коленичи до нея и я прегърна.

— Господи, какво се е случило?

Тя не плачеше, но беше много уплашена — лицето ѝ бе придобило пепеляв оттенък и цялата трепереше.

— Някакъв мъж... в апартамента... Удари ме...

Сложи ръка на тила си и Оливър внимателно повдигна косата ѝ.

— Исусе! Хайде да влезем вътре. Трябва да те прегледат.

Помогна ѝ да се изправи, обви ръка около раменете ѝ и я поведе към столовете до рецепцията.

— Ето, седни тук. Аз ще отида да потърся лекар.

— Не — тя вдигна очи към него. — Всичко е наред. Знам. Не е необходимо да се шие. Всичко е наред.

— Откъде знаеш? Инди, недей да спориш с мен, ще извикам лекар.

Тя хвана ръката му.

— Аз съм лекар. Е, поне наполовина.

— Ти? — едва сега осъзна, че не знае нищо за нея.

— Да — тя се усмихна на обърканото му изражение. — Ти си мислеше, че съм някаква малка глупачка, нали?

— Не! Не, разбира се. Аз... — седна до нея. — Не знаех какво да мисля за теб. И все още не знам.

Двамата се усмихнаха.

— Имаш ли нужда от нещо? Искаш ли нещо за пиене?

— Не, но ще ми трябва малко лед за това — тя отново докосна тила си.

Оливър вдигна ръка, за да привлече вниманието на момчето. Поръча чай за двамата и купа лед. Изчака, докато сервитьорът се отдалечи, и попита:

— Искаш ли да ми кажеш какво се случи? Трябва да уведомиш управителя. Би могло да бъде и по-лошо. Извадила си голям късмет. Чудя се дали не е нападнал и някой друг.

Инди гледаше ръцете си.

— Съвсем не е необичайно туристите да бъдат нападани при посещенията им в други страни — продължи той. — Поне в Индия. Но пък в хотелската стая! На всяка цена трябва да уведомим управата и полицията. Успя ли да го видиш, Инди? Предполагам, че всичко е станало много бързо, но... Инди, добре ли си?

Момчето пристигна с напитките и той млъкна. Сервира чая, уви малко лед в една салфетка и ѝ го подаде. Въздъхна, изчака момчето да се отдалечи и продължи:

— Има ли нещо, което не ми казваш? Защо непрекъснато ми се струва, че тук нещо не е наред?

Инди не отговори. Държеше леда на тила си и не знаеше какво да каже.

— Инди? Това не е свързано с онзи Джими Стоун, нали? Мислиш ли, че той би...

— Не. Искам да кажа, че може... Ох! Наистина не знам какво става! — пусна леда върху масичката. — Отидох в апартамента, за да изчакам разговора си, и някой ме удари отзад. Опита се да вземе чантата ми, но аз успях да я задържа и го ударих силно в слабините. Кое е толкова смешно?

— Нищо — Оливър безуспешно се опитваше да прикрие усмивката си. — Просто начинът, по който „си го ударила силно в слабините“ — внезапно се разсмя. — Звучи смешно, не мислиш ли?

Инди се усмихна.

— Обзалагам се, че на него изобщо не му е било смешно! — каза тя и също започна да се смее. — Наистина доста се постарях! Господи! Сигурно... сигурно действително боли!

И започна да се смее, докато от очите ѝ изскочиха сълзи. Неочаквано заплака.

Оливър реагира моментално и бръкна в чантата си за кърпичка.

— Всичко е наред! Често се случва. От шока е.

Тя шумно издуха носа си и Оливър си припомни същия звук по телефона.

— Забележителен нос! — усмихна се той.

Инди отвърна на усмивката му и изтри лицето си.

— Едно от най-привлекателните ми качества — тя подсмръкна и отпи от чая си. — Извинявай. Не исках да се правя на глупачка. Но след всичко, което ми се случи, се чувствам доста объркана.

— Не си се правила на глупачка! Виж, ще отида до рецепцията, за да проверя дали наистина са ти звънили, а след това би могла да ми разкажеш всичко отначало: как си се срещнала с Джими Стоун, кога, за пътуването дотук — всичко. Нека се опитаме да изясним нещата, какво ще кажеш?

Тя кимна. Всичко бе започнало да става много странно и застрашително.

— Добре.

Изчака, докато Оливър се върне, пое си дълбоко дъх и започна:

— Запознах се с него преди месец...

И тя му разказа цялата история — от момента, в който ѝ беше подарил червената роза, до последните думи, които си бяха разменили с Джими Стоун.

След около час Оливър поръча още чай. Не знаеше какво да мисли за цялата тази история, но беше сигурен, че нещо не е наред. Телефонното обаждане беше действително от генерал Бенет, но това сякаш бе единственото реално нещо.

— Значи Джими Стоун те убеди да дойдеш в Индия, доведе те в Байджур и след това изчезна с парите и документите ти, нали така? После, ти се връщаш в апартамента и някой случайно се опитва да открадне чантата ти.

— Да, струва ми се, че целта му наистина беше чантата ми, но не съм сигурна. Може да е искал да претърси стаята, може да ме е проследил или да ме е причакал.

Оливър се замисли за момент.

— А родителите ти? Баща ти е бил индиец, нали? Мислиш ли, че това би могло по някакъв начин да е свързано с него?

— Не. Искам да кажа, съмнявам се. аз не зная почти нищо за него. Никога не съм го виждала дори и на снимка. Какво общо би могло да има това с него?

Оливър вдигна рамене:

— Не знам. Просто се опитвам да намеря някакво логично обяснение — помълча малко и продължи: — Виж, какво ще кажеш, ако семейството на баща ти или някой, свързан с него, иска да те доведе в Индия? Ако Джими Стоун е бил нает, за да те примами тук?

— Това е невероятно! Откъде биха могли да научат за мен? Самата аз не знам нищо за тях.

— Добре. Ами какво ще кажеш, ако този Джими Стоун е забъркан в нещо лошо, в нещо опасно. Ако е скрил нещо в чантата ти и сега е изпратил някого, за да го вземе?

— Не, не би могъл да го направи. Сама разопаковах нещата си и не забелязах нищо необичайно. Проверих цялата чанта.

— Сигурна ли си?

— Да.

— Но е съвсем логично да иска да те задържи тук, докато прибере стоката си.

— Стоката? Имаш предвид наркотици?

— Да, твърде е възможно — Оливър въздъхна и прокара ръце през лицето си. — Би ли могъл да ги скрие някъде другаде?

Изведнъж двамата едновременно погледнаха надолу към ръчната ѝ чанта.

— Тук? — вдигна я тя. — Сигурно не. аз...

Започна да я изпразва, но Оливър я спря:

— По-добре да го направим насаме.

Тя кимна.

— Ще можеш ли да се върнеш обратно в апартамента?

— Да.

Изправиха се и Оливър я поведе през преддверието на хотела, по коридора и към кралския апартамент. Тя му подаде ключа и той влезе пръв.

— По дяволите! — спря се на вратата и погледна към нея. — Вече е съвсем сигурно, че някой търси нещо, Инди!

Тя пристъпи иззад него.

— Господи!

Цялата стая беше обърната наопаки. Чекмеджетата бяха отворени, мебелите разбутани, всичко беше с краката нагоре. Инди отиде в спалнята, където навсякъде бяха нахвърляни дрехи, а тоалетните ѝ принадлежности се валяха по пода. Хвърли чантата си на земята и обхвана главата си с ръце. Чувстваше се много нещастна и ужасно уплашена.

Оливър ѝ даде достатъчно време да се съвземе. След малко тя се изправи, взе чантата и започна да изсипва съдържанието ѝ.

— Има ли нещо там?

Тя поклати глава.

— Няма ли някакви тайни джобове в чантата?

— Не. Само един джоб с цип, който е скрит в хастара.

Инди го отвори и извади пакета, който ѝ бе дал Джон.

— Исусе! Какво е това?

— Не бързай да се радваш, Оливър. Дядо ми даде това — тя се зае да развързва кожените връзки и да развива пакета. — Някога е принадлежало на баща ми и дядо искаше аз да го пазя. Прилича ми на дневник.

Тя отгърна на първата страница, където имаше рисунка с акварели на индийски слон. Показа я на Оливър.

— Красива е — каза той. — Какво пише отдолу?

Инди сви рамене:

— Нямам представа, написано е на хинди — започна да разгръща страниците. — А тук има стихове на английски. И страшно много рисунки. О, Боже! Това са рисунки на майка ми. Ето виж! Тук! Подписани са с „ДМ“.

Това е името на майка ми — Джейн Милс. Ето защо дядо е искал да го притежавам. Виждала съм у дома няколко нейни рисунки, но те са съвсем различни от тези тук. Питам се какво ли е това?

Той взе книгата от нея и започна да я разглежда.

— Права си, чудесни са. Всичко е отбелязано с дати и рисунките и стиховете са свързани помежду си.

— Дай да видя — тя седна до него. — Да! Дали означават нещо? Нали разбираш, дали не разказват някаква история?

Оливър ѝ върна книгата и се подпря на ръба на леглото.

— Мислиш ли, че има някаква стойност?

— Съмнявам се. Защо?

— Просто си помислих дали нашият човек не търси именно това. Инди се загледа в книгата и започна да я върти из ръцете си.

— Не ми се вярва. Но ако е така, как бихме могли да разберем?

Той се замисли.

— Може би ако успеем да разберем нещо повече за твоите родители и за това, което се е случило с тях, ще успеем да стигнем донякъде.

Стана и започна да прибира нещата на Инди обратно в чантата ѝ.

— Единствено сигурно е, че нещата започнаха да стават много странни. Ако, разбира се, не са обикновени съвпадения. В което обаче лично аз се съмнявам.

— Какво ще правим по-нататък тогава?

— Ами първо ще открием дали Джими Стоун съществува и дали е изчезнал случайно. Можеш ли да се обадиш на дядо си и да го помолиш да се свърже с всички агенции, за които би могъл да работи Стоун?

— Да, ще се обадя.

— А би ли могла да получиш повече информация за родителите си от него?

— Не, не мога. Той никога не говори за тях и не ми се ще да го питам. Мрази Индия и винаги се разстройва, щом стане дума за нея.

Оливър сложи ръка на рамото ѝ.

— Добре. Имам приятел в посолството, който може да ни помогне. Казва се Роб Джоунс и работи в чуждестранния отдел. Може би ще има възможност да се добере до няколко рапорта. А може и да не успее. Обади се по телефона, а пък аз ще се заема с бъркотията тук.

Инди мушна книгата обратно в секретния джоб, хвана ръката на Оливър и се изправи.

— Оливър?

Той се обърна.

— Ами влакът ти?

Той вдигна рамене и се усмихна.

— Какво за влака ми? — отговори и се зае да разчиства стаята.

Джон затвори телефона, след като приключи разговора си с „Бекман и Стийн“ — последната агенция в списъка му. Въздъхна тежко и се отпусна в едно кресло в коридора. Никой, абсолютно никой от тези компании не беше чувал за Джими Стоун и никой не беше поръчвал албум за индийската архитектура. С каквото и да се занимаваше този млад мъж, то със сигурност не беше фотографията. По дяволите! Джон обхвана главата си с ръце. Проклятие! Трябваше да направи това проучване седмица по-рано, преди Инди да бе напуснала страната. Трябваше да се убеди, че всичко не е някаква измама, преди да я пусне да замине с някакъв нехранимайко, който очевидно не правеше разлика между истината и лъжата!

Вдигна глава и отново въздъхна. Трябваше да им се обади, за да им каже какво е открил, въпреки че то съвсем не беше кой знае каква информация. Вдигна слушалката и надникна в бележника си, за да прочете номера в Байджур. Беше дошло време сам да направи разследвания. Ако този Стоун е имал някаква причина да примами Инди в тази забравена от Бога страна, то Джон щеше да я открие.

Внезапно постави обратно слушалката и тръгна към библиотеката си. Щеше да се заеме с това още сега и точно оттук трябваше да започне. Отключи страничния шкаф на бюрото си и извади огромен куп броеве на „Таймс“, събирани години. Преряза връзката с ножа за хартия и вдигна най-горния брой. „Една история, помисли си той, срещу която никога не събрах достатъчно сили да се изправа.“

Като разтвори вестника, Джон седна на бюрото си и най-после започна да я чете.

Беше четири часът следобед, когато Оливър погледна часовника си, седнал на масата в ресторанта, и сподави с ръка една прозявка. Беше отегчен до смърт, изнервен и горещината в салона страшно го измъчваше.

Погледна насреща към Инди, която бе погълната от разговора си с един индиец, с когото се бяха срещнали съвсем случайно, и се прокле, задето ѝ беше предложил да дойдат тук. Мястото му беше препоръчано от Роб Джоунс, с когото се бяха чули същия ден по телефона, но единственото, което успя да постигне, бяха два дълги часа в компанията на доктор Ядав. Не че Оливър имаше нещо против този Ашок Ядав, но самият той не беше лекар и не бе разбрал почти нищо от това, за което си бяха говорили по време на обяда. Освен това Ашок изглеждаше много добре и чудесно се разбираше с Инди, което съвсем не беше причина Оливър да го харесва. Просто изпитваше огромна отговорност, защото тя очевидно имаше нужда от него. Няма нищо повече, убеждаваше се той, докато ѝ хвърляше бързи погледи. Усети нарастваща възбуда и погледна встрани. Е, наистина обичаше красивите жени, но кой не си пада по тях?

Оливър се изкашля, за да привлече вниманието на Инди, без да прекъсва разговора им. Тя го погледна и му се усмихна.

— Ашок, струва ми се, че трябва да тръгваме. Нали, Оливър?

— Да, съжалявам, но наистина трябва да вървим — беше му трудно да бъде любезен и Инди сбърчи чело. — Готова ли си?

— Разбира се — тя стана и Ашок се изправи веднага след нея.

— Беше щастлива случайност, че се срещнахме отново, Инду — каза Ашок. — Беше ми много приятно да си поговорим.

— Благодаря ви, Ашок. На мен също.

Инди погледна Оливър.

— О, да, и на мен! — той протегна ръка на индиеца. Ашок се обърна към Инди и притисна дланите си една в друга:

— Ако има нещо, което бих могъл да направя за вас, моля ви, не се колебайте да ми кажете.

Инди му се усмихна:

— Благодаря ви.

Тя се наведе да вдигне чантата си и внезапно каза:

— О, Ашок, наистина има нещо, което бихте могли да направите за мен.

— Разбира се. Какво е то?

Инди отвори джоба на чантата си и извади книгата.

— Бихте ли могли да ми прочетете надписа на първата страница? Той е на хинди.

— Разбира се. За мен ще бъде удоволствие — той взе книгата, разтвори я и помълча малко. — Наистина невероятен почерк. Написано е: „О, розо с повяхваща красота. Невидимият червей...“ — ... който изпълзва в нощта — продължи Оливър — сред виещата буря. Той открил е твоето легло на пурпурна радост и неговата тъмна тайна любов руши живота ти.

Инди го изгледа.

— Блейк — обясни той. — „Песни за невинността и мъдростта“.

— Зная — тя се обърна към Ашок: — Това ли пише?

Той прочете последния ред на страницата и датата под него.

— Тук най-отдолу е написано: „На Инду от нейния баща и годината — март 1966.“

Инди взе книгата. Загледа се в написаното, след това в първата рисунка, но не каза нищо.

— Благодаря ви, Ашок. Направихте ми голяма услуга. Може би ще се срещнем пак. Сигурно ще остана в Байджур още няколко дни.

— Надявам се, Инду.

Инди и Оливър тръгнаха към вратата.

— Довиждане, Ашок.

— Довиждане, Инду, Оливър!

Ашок се поклон и се загледа след тях. Махна им, докато се спускаха надолу по стълбите, и видя, че се качиха в една рикша. След това отиде до телефона. Като погледна в бележника си, набра номера на един журналист, когото познаваше. Не искаше да губи време. Трябваше да научи цялата история, всички факти, ако искаше да постигне нещо. Трябваше да е сигурен, че те наистина притежаваха това, което си мислеше. Веднага щом се увери, трябваше да се захване за работа.

Докато бяха отсъствали от хотела, се бе обаждал Роб Джоунс, затова се наложи Оливър да му позвъни. Инди отиде в спалнята, за да довърши разчистването, докато той проведе разговора си по телефона от всекидневната. Свърза се с централата в Делхи и най-накрая чу гласа на Роб.

— Ало? Роб? Оливър се обажда. Търсил си ме. Да, съжалявам, но бяхме излезли.

— Няма нищо, Оли. Понаучих някои неща от докладите, но се съмнявам, че новините са добри.

Оливър се протегна за химикалка и лист.

— Добре, давай!

— Виж, Оли, не е толкова просто. Ще ти изпратя няколко изрезки от вестници, в случай че искаш да възстановиш цялата история. Но с няколко думи тя звучи така: Джейн Милс, за която се интересуваш, не е загинала в никаква автомобилна катастрофа, поне доколкото можах да разбера. Сигурен съм, че е същата жена, която е била обвинена в убийството на съпруга си, майор Филип Милс, и неговата любовница — някаква индийка, през октомври 1965 година в Байджур.

Оливър потъна в креслото си.

— Исусе!

— Тя е изчезнала веднага след това и никой никога не е чул нищо повече за нея. Предполага се, че по-късно е починала или е заживяла под чуждо име. Вече двадесет години от нея няма ни вест, ни кост. Ало? Оли? Слушаш ли ме?

Оливър прокара ръка през косата си и си пое дълбоко дъх.

— Да, извинявай, Роб, но това ме шокира.

— Да, мога да си представя. Виж какво, ще ти изпратя изрезките с експресна поща, защото могат да се окажат полезни в издирванията ти. Навремето това е бил невероятен скандал. Изглежда, тя ги е намерила заедно в леглото. Тук има цяла камара вестници, в които е описана историята.

— Обзалагам се!

— Съжалявам, че не мога да ти кажа нещо по-радостно, Оли.

— И аз — Оливър разсеяно драскаше по листа и внезапно осъзна, че бе рисувал сълзи. — Случило ли се е нещо в службата междуременно?

— Интересуваш ли се от нещо конкретно?

Оливър хвърли химикалката и смачка листа на топка.

— Не, засега не. Може би ще си дойда утре, но ако не успея, ще се обадя на шефа лично — захвърли хартиената топка към коша с невероятна точност. — Роб, много ти благодаря. Ще се видим след няколко дни.

— Добре. Ако попадна на нещо друго, свързано с Байджур, веднага ще ти се обадя.

— Благодаря. Дочуване засега.

Оливър затвори телефона, обърна се и видя, че Инди е застанала до вратата и го гледа.

— Е? — тя се облегна на касата. — Какво ти каза той? — Оливър тръгна към нея и сложи ръце на раменете ѝ. — Оливър, какво ти каза той? Хайде, кажи ми!

— Каза, че Джейн Милс е била обвинена в убийството на майор Филип Милс и любовницата му през октомври 1965 година. Изчезнала е веднага след като телата им са били намерени и никой не е успял да я открие. — Оливър сведе поглед. — Съжалявам, Инди. Аз...

— Стига! — отблъсна тя ръцете му. — Не ми е притрябвало твоето съчувствие!

Втурна се покрай него, излезе на балкона и застана с гръб, загледана във водата. Той изобщо не знаеше как да постъпи и просто я последва.

— Зная как се чувстваш, Инди...

— О, така ли? Господи, сигурно имаш страшна интуиция! — той забеляза, че тя плаче, но, изглежда, самата не го осъзнаваше. — Как е възможно да знаеш как се чувствам? Дядо ми ме е лъгал! През целия ми живот ми е говорил лъжи! Той е знаел, трябва да е знаел...

Изтри носа си с ръка. Сълзите се стичаха по лицето ѝ и едва виждаше през тях.

— Може би не е могъл да ти каже!

Оливър се приближи към нея. Беше застанала опасно близо до ръба на терасата.

— Може би се е опитвал да те защити, Инди — протегна ръка към нея. — Сторил е това, което е сметнал за правилно!

— Точно така! — извика тя и се отдръпна от него. Неочаквано залитна и изгуби равновесие. Извика.

Оливър се хвърли към нея и я хвана.

— Видя ли какво щеше да стане? — прошепна той.

Тя започна да плаче.

— Хей! Всичко е наред! — той нежно загали косата ѝ. — Моля те, не плачи!

— Извинявай!

За втори път през този ден Оливър мълчаливо ѝ подаде кърпичка и тя издуха носа си.

— Благодаря ти — каза и му я върна.

— Мисля, че ще е по-добре да я задържиш — отбеляза той.

Тя кимна.

— Хайде, ела да се обадим да ни донесат нещо. Струва ми се, че и на двамата ще ни дойде добре едно питие.

След малко, когато питиетата бяха донесени, той ѝ сипа уиски и ѝ подаде чашата.

— Сега по-добре ли си?

— Да, така ми се струва.

Тя отпи, след това остави чашата, изправи се рязко и отиде да вземе чантата си. Отвори джоба, извади книгата и се загледа в нея.

Оливър я наблюдаваше.

— Може би това означава много повече, отколкото си мислим — каза тя, докато разгръщаше страниците. — Може би е свързано по някакъв начин с майка ми и баща ми. Трябва да е така, Оливър! Трябва!

Оливър се приближи към нея.

— Да, може да е така, но нека да оставим това засега — той взе книгата и я затвори. Искаше му се да я докосне, но тя се отдръпна от него. — Допий си питието — каза ѝ, — а след това ще си поръчаме по едно лютиво къри.

Най-после Инди се усмихна.

— Каквото и да означава това — потупа той книгата, — би могло да почака.

— Добре — тя се замисли за момент. — Но ние трябва да се върнем към него. Трябва да открием значението му.

Оливър кимна:

— Обещавам ти — вдигна чашата си и я пресуши наведнъж.

Изведнъж почувства, че не може да остане повече насаме с нея.

— Ела — каза той. — Да вървим.

Оливър усети хладния бриз върху гърба си и се обърна. Едва бе задрямал, когато забеляза празното ѝ място в другата половина на леглото.

— Инди? — спусна крака отстрани на леглото, уви една кърпа около кръста си и тръгна към балкона. — Инди? Добре ли си?

Тя се обърна. Беше облечена в дълга муселинова риза и тялото ѝ ясно се очертаваше изпод тънката материя. Той извърна поглед.

— Онези стихове в книгата — каза тя. — Не мога да престана да мисля за тях. Защо ги е написал на първата страница, след като датата под тях е по-късна от тази, отбелязана под последната рисунка? Не символизируют ли те все пак някакво начало? — погледна към книгата върху камъшитената маса. — Не разбирам, Оливър. Непрекъснато си мисля, че е имало някаква причина за това. Тази мисъл не ми дава мира. Кой е бил той? Какво означава всичко това?

Оливър дръпна един стол и седна. Разтърка лицето си с ръце, за да се разбуди.

— „О, розо с повяхваща красота“ — започна той. — „Невидимият червей, който изпълзява в нощта сред виещата буря. Той е открил твоето легло на пурпурна радост и неговата тъмна тайна любов руши живота ти.“ Тези стихове, както ти е известно, са от книгата „Песни за невинността“.

Отнасят се за прехода от невинността към мъдростта — буреносен преход. Житетският опит е тъмнината, покварата. Какво означава ли? Честно казано, Инди, всеки може да го тълкува посвоему. Ако отнесем текста към твоите родители конкретно, то той би могъл да означава много неща. Какво мислиш за това?

Инди се взираше в него, сякаш току-що бе пристигнал от друга планета.

— Откъде знаете всичко това, капитан Хикс?

— От университета в Дюръм, Англия — той вдигна рамене. — Както и да е. Нека да видим какво знаем за твоите родители. Майка ти, Джейн Милс, е англичанка. Баща ти е индиец. Те са се обичали страстно. Това е много красиво — божествен дар — като розата. Но е невъзможно, скандално. Тя е нещастно омъжена, може би са нямали възможност да се срещат — това е виещата буря. Той дори е решен на убийство. Е, да кажем, че е било така. Розата — съвършената любов — е болна. Убийството е извършено, настъпва хаос. Джейн е в опасност, тя се крие, вероятно с любовника си, но съществува невидимият червей, който ги открива. Как ти звучи?

— Странно — усмихна се Инди. — Но много впечатляващо. Продължавай!

— Е, не мога — разпери ръце той. — Въображението ми се изчерпва дотук.

— Значи, казано на прост английски, тези стихове ни обясняват какво се е случило с тях, така ли? Това, че моите родители са били в опасност, любовта им е била застрашена и някой ги е преследвал.

— Да, в известен смисъл.

Инди се замисли за момент.

— Звучи разумно.

Тя взе книгата и седна до него. Оливър бързо погледна дългите й крака и сведе очи.

— Мислиш ли, че в тази книга е описана тяхната история и точно затова той е искал аз да я притежавам?

Оливър сви рамене. Отчаяно се опитваше да мисли за нещо друго, за каквото и да е, само да не усеща този прилив на кръв към слабините си.

— Навярно датите, стиховете и рисунките отразяват цяла серия от събития? — внезапно я осени идея. — Ами ако това е нещо като загадка, в която всяко нещо води към следващото? А, Оливър? — разтърси го леко.

— Хmmm, може би.

Той кръстоса крака и се сви на стола, за да се отдръпне от нея.

— Ако е така, може би трябва да се опитам да проследя всичко поред и да открия връзката — тя го погледна въпросително. — Какво мислиш, Оливър?

Той я погледна.

— Мисля, че може и да си права. Сигурно си струва да се проследи всичко страница по страница, за да видим докъде ще ни отведе — бе успял да възвърне контрола над емоциите си и въздъхна с облекчение. — Но също така мисля, че тази книга може да се окаже точно онова, което някой търси, затова не смятам да те оставя да се оправяш сама.

Инди поклати глава:

— Не. Не искам да те забърквам, Оли. Не искам да те карам да се чувстваш задължен да го правиш.

— Не се чувствам задължен — той сви рамене. — Искам да го направя.

За първи път прозря истината сред тази бъркотия от чувства, която се въртеше в главата му, и веднага се почувства по-добре. Той искаше да бъде с нея. Искаше го повече от всичко на света.

— Ясно ли е? — усмихна ѝ се. Тя отвърна на усмивката му:

— Добре.

Наведе се, сложи ръце върху бузите му и нежно го целуна по устните.

— Благодаря ти — прошепна.

Преди да осъзнае какво прави, Оливър хвана китките ѝ. Стисна дългите пръсти и нежно ги допря до устните си, без да откъсва поглед от лицето ѝ. Не можеше да спре. После я наведе към себе си и я целуна. Тя мигновено отвърна на целувката му и цялото ѝ тяло се отпусна върху него.

— Господи, Инди...

Вплете пръсти в косите ѝ и започна да обсипва с целувки устата, бузите, да хапе устните ѝ. Тя вдигна глава и той плъзна устни към шията ѝ, надолу към гърдите. Инди изстена, той пусна косата ѝ и посегна към гърдите, разтвори тънкия муселин и отчаяно затърси горещите втвърдени зърна. Тя се повдигна, приближи се към него и обви крака около кръста му, повдигайки ръце, за да може да смъкне ризата ѝ и да покрие горящата ѝ кожа с целувки. За момент той се отдръпна и се загледа в гърдите ѝ, в тесния ѝ ханш, в издължените извивки на краката ѝ и в искрящото зелено на очите. След това се протегна, разви кърпата около кръста си и я захвърли настрана.

— О, Господи... Оли!... — отдръпна се тя.

— Какво?... — продължаваше да целува шията ѝ, без да я погледне.

Внезапно усети промяната. Спря и се загледа в нея.

Инди преглътна с усилие. Внезапно се беше напрегнала, тялото ѝ се скова и тя закри гърдите си с ръце.

— Съжалявам... Не мога... не сега... Аз просто...

Отдръпна се от него. Наведе се, взе ризата си и я нахлузи презглава. Застана права, забила поглед в земята, с пълни със сълзи очи.

— Просто не мога да го направя — прошепна тя. — О, Боже! Толкова е ужасно...

Внезапно се втурна навътре, влезе в спалнята и тресна вратата след себе си.

— По дяволите!

За момент Оливър остана неподвижен, с разтърсвано от конвулсии тяло, след това се изправи и ритна стола насреща. Той падна и тупна върху масата.

— По дяволите, по дяволите, по дяволите!

Влезе в стаята, огледа се мрачно и се хвърли върху дивана. Беше вбесен, но не на нея. Беше разгневен на себе си, задето отново бе действал по присъщия си неразумен начин.

— По дяволите! — извика отново към празната стая и се сви на дивана.

Предстоеше му дяволски дълга нощ.

В спалнята Инди лежеше в тъмнината, завита с чаршафа до брада. Трепереше, неспособна да се стопли, и ѝ се искаше да заплаче, но сълзите не идваха. Взираше се със сухи очи в сенките по стените и се опитваше да успокои бясното препускане на сърцето си. „Какво стана с мен, мислеше си тя, какво ми стана? В един момент съм порядъчна млада жена, току-що завършила медицинския колеж, която се наслаждава на последното си свободно лято, а в следващия — животът ми се преобръща наопаки, превръща се в пълен хаос. Не зная коя съм, откъде идвам, какво искам и накъде отивам.“ Подсмръкна и изтри носа си в края на чаршафа. „Не зная нищо, освен че се чувствам нещастна и объркана. Какво правя, като се хвърлям в леглото с първия срещнат мъж?“

Седна. Истината беше, че копнееше да се хвърли в леглото с него. Много малко добро би могло да ми донесе това, помисли си тя и сълзите най-после се затъркаляха по лицето ѝ. Малко съчувствие в тази ужасна, злокобна история — и вече съм готова да се влюбя.

— Е, не можеш да я имаш, Инди Бенет — извика високо тя, хлипайки, и бръкна под възглавницата, за да вземе носната си кърпа. — Мъжете винаги те изоставят! Винаги! — издуха носа си и изтри лице. — Дядо ти, Джими Стоун... Всички! И Оливър би те изоставил, ако му дадеш възможност!

Плака, докато очите ѝ пресъхнаха и тежестта в гърдите ѝ се отпусна. Отказа се от кърпата и издуха носа си в чаршафа на Оливър. Слава Богу, тази вечер той нямаше да му трябва. Отпусна се назад и затвори очи. Щастливо избавление, няма що, помисли си.

Единственият проблем беше, че тя не гледаше на станалото като на щастливо избавление, а като на горчиво разочарование.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Мъжът беше със средно телосложение, висок и с брада. Не беше мускулист, но беше силен. Силата му се подкрепяше и от ножа, който висеше на колана му. Беше индиец, живеещ в Америка, изглеждаше напълно порядъчно и се смесваше с тълпата.

Те все още не го бяха забелязали. Той твърде умело се прикриваше.

През един късен следобед мъжът влезе в хотелската си стая, смъкна ризата си и хвърли колана и ножа си върху леглото. Хотелът беше втора категория и това го вбесяваше. Искаше да свърши работата си и да се махне отгук. Мразеше жегата, вонята и заслужаваше нещо по-добро от дупката, в която се беше сврял. Отиде до телефона и нареди на оператора да прехвърли разговора в стаята му. След това влезе в банята да се измие. Беше мръсен, защото му се налагаше да лази по земята, за да се прикрива — това беше частта от работата, която той презираше. Обичаше да убива. Убийството на жени беше негова професия и страданията им винаги го възбуждаха.

Телефонът иззвъня. Той излезе от банята и вдигна слушалката.

— Даа! Кхан слуша!

— Мистър Кхан? Какво имате за мен?

— Случи се нещо — отговори той. — Мисля, че това, което искате, е у тях.

— Мислите? — насмешливо попита гласът. — Аз не ви плащам да мислите, Кхан, а да сте сигурен.

Кхан преглътна гнева си.

— Добре. Днес посетиха три различни места в града. Проследих ги. В момента се намират в клуба. Изучават някаква карта.

— Сигурен ли сте?

— Да.

Беше дяволски сигурен, защото ги беше подслушвал достатъчно отблизо.

— Добре. В такъв случай още не бива да предприемате нищо.

— Искате да оставя момичето? — Кхан вече не прикриваше гнева си. Беше губил ценно време, беше кроил планове...

Гласът от другата страна на линията прекъсна размишленията му:

— Ако тя има онова, което по право ми принадлежи, значи точно това трябва да направите. Поне засега. Но ако го няма, вече е друг въпрос. Разбирате ли? Искам да продължавате да ги следите. Ще ви се обадя след няколко дни.

Кхан запали воняща цигара.

— Имам нужда от още пари — каза той.

— Когато пристигна. Не преди това.

— Не, сега! Изпратете ми малко. Това място е ужасно влажно. Няма да направя нищо, докато...

— Ще правите това, което ви кажа! Мистър Стоун започна да става прекалено алчен и знаете какво се случи с него!

Кхан пусна цигарата си на пода и я смачка с крак.

— Ами ако те намерят това, което търсите, преди вас?

Гласът от другата страна не отговори веднага.

— Тогава ще ме отведат до него и вие ще ги убиеете.

— А какво всъщност търсите?

— Това изобщо не ви влиза в работата — изръмжа гласът. — Ясно?

Кхан извади ножа от калъфа му и го захвърли през стаята. Острието се заби в рамката на прозореца.

— Разбрах, мистър Раи — отговори той.

И без да каже нищо повече, затвори телефона.

Джон седеше на пода в библиотеката си. Беше преместил бюрото и стола си и подът на малкия кабинет беше отрупан с четири вестника, няколко исторически книги, отворени на страниците, посветени на събитията в Индия през 1857 година — и по-специално в Морапур, и множество снимки на произведения на индийските бижутери, които семейството на Филип Милс беше дарило на Бритиш Мюзийм. Повече от три часа седеше тук и проучваше цялата информация, но все още не бе стигнал до нищо. Взе бележника си и продължи да размишлява на глас. Единственият начин да работи беше да си говори сам. Бе

придобил този навик, когато Каролайн бе починала и вече нямаше кой да го слуша.

— Така, ето резултатите от проучванията на следователя, който се е занимавал с този случай. В доклада много ясно се казва, че ударът по тила на Филип Милс не би могъл да бъде нанесен от жена, освен ако тя е била много силна, което не може да се каже за Джейн. Освен това... — той се наведе и вдигна вестника с необходимата му статия. — ... онова странно нещо около намерената индийка. Установено е, че смъртта ѝ е настъпила три часа след тази на Филип Милс вследствие на професионално, много умело прерязване на гърлото. Откъде Джейн би могла да знае как да го направи?

Джон се отпусна назад.

— Хайде, Джон, мисли!

Отмести вестника и разтърка лицето си.

— Английският съдия е настоявал да се напише независим рапорт, което означава, че те не са били доволни от изводите. Възникнали са много въпроси, които така и не са намерили отговор. Аз знам, че Джейн не е убила Филип. Навярно и те го знаят. Но щом не е Джейн, кой го е сторил тогава?

Той се наведе напред и отново се зарови в книгата, в която беше описано въстанието.

— Ставаше въпрос за един човек, свързан с историята на Индия... някой си полковник Реджиналд Милс... А, ето го!

За двадесети път Джон препрочете главата, Филип Милс знаеше нещо за Индия. Не беше ли споменал нещо подобно? — опита се да си припомни той.

Беше виждал Филип само четири или пет пъти и той винаги му се бе струвал очарователен, приветлив и малко лекомислен. Но жените го харесваха. Клеър го беше нарекла чудесен онази вечер, когато бе дошъл на вечеря у тях.

— Вечерята! — внезапно възкликна Джон. — Вечерята тук! Господи! Онази история за неговото семейство, по която Клеър се захласваше. Какво разказа тогава? За какво ставаше дума?

Протегна се и взе снимките, които му бяха дали от Бритиш Мюзийм.

— Ето! След като жена му е била убита по време на въстанието, полковник Милс е хвърлил в затвора някакъв индиец, който после

умрял, след това разорил и опозорил семейството му. То се заклело да му отмъсти. Били са бижутери и Милс е откраднал от тях някаква птичка — част от чифт.

Джон се изправи, прекрачи цялата бъркотия, отиде до прозореца и се загледа към градината.

— Сигурно не е това.

Поклати глава и мушна ръце в джобовете си. Бе вече прекалено стар за подобни работи, не разсъждаваше логично, въобразяваше си, започваше да фантазира. Приказките за отмъщение бяха плод на въображението и нямаха нищо общо с реалния живот. Обърна се и огледа пода. Но щом Джейн не е убила Филип, кой го беше извършил? Някой явно бе натопил Джейн след продължително, търпеливо и умело обмисляне. Джон внимателно огледа всичко, което беше насъбрал в стаята си. Той беше войник, бе участвал във Втората световна война и знаеше на какво са способни хората. Познаваше добре злините и страданияето, което бяха в състояние да причинят. Вдигна снимките и ги разгледа за последен път.

Добре, ако не грешеше, че някой, който е търсил отмъщение, е убил Филип и е насочил подозрението към Джейн, то каква връзка имаше всичко това с Инди? По какъв начин тя би могла да бъде замесена, че да я примамят в Индия и да я изоставят там? Каква беше връзката, ако изобщо съществуваше такава?

Въздъхна тежко и клекна.

— Стигнах до задънена улица — каза високо към празната стая. — Освен ако...

Стана и отиде до лавиците с книги, плъзна ръка по тях, търсейки нещо.

— Хайде, къде е? А! Това е удар наслуки, но човек никога не знае — каза и дръпна една папка. Прелисти страниците и най-после го намери. „Сотбис“ — търговска къща за изящни произведения на изкуството. Слава Богу, че имаше навика да събира и пази всичко.

Взе папката, вдигна телефона и набра един номер в Лондон.

— Ало?... Да, надявам се, че ще можете. Искам да поговоря с някой, който е добре запознат с индийското ювелирно изкуство от средата на деветнадесети век до наши дни. Можете ли? Мистър кой?... О, да, щом е възможно. Чудесно, благодаря ви. Разбира се, че ще

изчакам — говореше Джон, докато се присегна за бележника и молива си.

Инди и Оливър седяха на ъгловата маса в клуба. Често идваха да се хранят тук, защото беше едно от най-евтините и приятни места в града и едно от малкото, където Оливър се чувстваше спокоен. Тук той не чувстваше необходимост непрекъснато да се обръща, за да проверява какво ги следи, нито да се взира безпокойно напред. Можеше да се отпусне и за момент да забрави, че това, с което се бяха захванали, действително е опасно.

Беше късно и вече бяха приключили с вечерята. Пред тях стоеше папката с изрезките от вестници, която им беше изпратил Роб Джоунс, и книгата, отворена на страницата, до която бяха стигнали. Четяха, без да продумат. През няколко минути Оливър поглеждаше към Инди, за да се увери, че тя е добре — вече му беше станало навик.

След инцидента от предишната вечер бяха постоянно заедно, но и не съвсем. Въртяха се в затворен кръг, без да си кажат нищо лично, без да се докосват. Просто обсъждаха книгата, следваха нишката, търсеха следата. Той си мислеше, че я разбира — на нея ѝ беше много трудно да се изправи с лице към жестоката истина. Но имаше мигове, когато му се искаше да я разтърси и да ѝ извика: Ей! Спри за малко! Погледни ме, кажи нещо! Друг път му се струваше, че не е наясно със своите чувства, а още по-малко с нейните.

Оливър се загледа в отворената страница пред себе си и се опита да откъсне мислите си от нея. Четеше и препрочиташе стиховете на Сафо, които, кой знае защо, бяха написани на английски. Случайно ли беше това? Не можеше да каже със сигурност, но за рисунката, която ги съпровождаше, бе сигурен. Тя беше съвсем различна от останалите, в това нямаше съмнение. Беше озадачаващо различна, сякаш в нея имаше още нещо, сякаш нещо се беше случило и я бе извисило над нивото на обикновеното изкуство. Беше ярка, преливаща от вълнение, жива. А под нея имаше надпис на хинди, написан от нечия чужда ръка. Това също беше много странно.

Шепнешком прочете стиха още веднъж:

*„Но ако ти ще дойдеш,
аз ще извадя
нови възглавници
за теб — да си отдъхнеш.“*

— Прекрасни са.

Оливър затвори книгата:

— Да, нали?

Той протегна ръка, за да докосне нейната, но в последния момент размисли и забарабани с пръсти по повърхността на масата.

— Изглеждаш уморена, Инди.

— Да, уморена съм.

— Добре ли си? Искам да кажа, всичко това не ти ли идва много?

Тя само поклати глава, защото не беше сигурна в гласа си, за да му отговори. За нея това беше ужасно пътуване към себе си и всяка дума я убеждаваше, че щом веднъж открие коя е, никога повече няма да се чувства сигурна и в безопасност, защото нямаше да бъде просто Инду Бенет, а дъщеря на убийца.

Изкашля се, преди да заговори:

— Видя ли това, Оли?

Подаде му снимка, отпечатана във вестник. Беше групова снимка на Джейн и Филип Милс, махараджата на Байджур и неговия най-близък приятел — Рамеш Раи.

— Колко са странни тези стари черно-бели снимки, нали? — изкоментира той. — Те изглеждат доста по-различно от нас.

— Господи, надявам се да е така! — отсече Инди. — Би ми било неприятно да си помисля, че съм способна да направя това, което е направила майка ми. Аз...

Гласът ѝ заглъхна и тя рязко се извърна настрани.

Оливър се загледа в нея за миг, след това също се обърна. Не знаеше какво да каже.

Внезапно Инди блъсна стола си и побягна. Оливър забеляза, че раменете ѝ се тресат и разбра, че плаче. За миг остана неподвижен, не желаейки да я притеснява, но в следващия момент го заля тревога и страх да я остави сама. Събра нещата, извика на сервитьора, че ще се върнат и хукна след нея.

Инди изтича през двойната врата, прекоси терасата и се спусна към ливадата. Щом се озова сред тъмнината, тръгна бавно.

Сградата на клуба бе останала почти непроменена от седемдесет години насам. Официално той работеше само за англичани, но на практика беше отворен за всички. Докато се луташе между дърветата, Инди разглеждаше старата викторианска постройка — същата, която майка ѝ е познавала добре.

— Ти не вярваш наистина, че Джейн е извършила убийството, нали? — Инди се извърна и видя Оливър. — Още повече след това, което прочетохме в рапорта на следователя — Инди само сви рамене и той се приближи. — Е, аз не вярвам — продължи Оливър. — Не бих могъл да си го представя. Както и ти.

Беше стиснал ръцете си здраво, защото изкушението да ги обвие около нея и да я притисне силно към себе си беше толкова осезаемо, че му причиняваше болка.

— Инди?

Тя се извърна.

— Не — продума най-после. — Не вярвам.

Тръгна напред и той я последва. Вървяха между дърветата към края на ливадата по осветена от луната пътека, минаха през арката на една стара стена, гъсто обрасла с бръшлян. Приблжиха се до останките на градината с езерата, спуснаха се по стълбите към първото езеро, което, странно защо, все още бе пълно с вода — тъмна и застинала, в която се отразяваше небето. Спряха и Оливър инстинктивно се огледа.

Инди седна на ръба на езерото и се загледа в отражението си. Зад себе си видя Оливър, дърветата и овала на луната. Тогава внезапно се обърна. Протегна се и издърпа чантата си от ръцете на Оливър.

— Градината с езерата! Чакай! — зарови се в страниците и най-сетне откри тази, която ѝ трябваше. — Ето, Оливър, виж!

Рисунката представляваше точно, това: водата, отразила върху повърхността си небето, луната и дърветата.

Оливър се отпусна до нея.

— Мътните да го вземат! Права си! Става дума точно за това място! — взе книгата и внимателно разгледа рисунката.

— Е? Какво значи това? Сега сме тук. А какво ще правим по-нататък?

— Дај да видя стиховете.

Инди прочете написаното и отново прибра книгата в чантата си. Извади пътеводителя, който си беше купила, и намери това, което търсеше. Зачете се, след това погледна Оливър.

— През шестнадесети век владетелят на Могоул — Махмуд, се влюбил в някаква танцьорка. Искал да я доведе в двореца, но принцесата не се съгласила и той построил за любовницата си дворец на хълма над града. Направил най-красивата градина, цялата осеяна с езера, за да може тя да се разхлажда през летните горещини. Тук пише, че останките от тази градина все още могат да се видят — засмя се и пусна книгата на земята. — Това е! Следващото място! Ето къде водят стиховете — към любовта. Знаменито, нали?

Оливър се усмихна:

— Да, много умно наистина. А накъде води — само Господ знае — продължаваше да изучава рисунката.

— Какво има? — намръщи се Инди. — Нещо май не си доволен?

— Не знам. Аз... — обърна се към нея. — Може да ти се струва глупаво, но през цялото време имам чувството, че във всичко има нещо много повече от това, което виждаме.

— Като какво например?

— Ами например тези рисунки са толкова прочувствени и красиви, а стиховете са само любовни. Просто имам такова чувство. А пък и този ред, написан на хинди. Чудя се какво означава.

— Означава — две тела, две сърца, една душа.

Инди и Оливър се обърнаха едновременно.

— Ашок?

Оливър скочи.

— Да, Оливър, вие сте прав. Това наистина означава много повече. Означава съзидание, зачатие, начало.

Инди затаи дъх. Внезапно я заля страх, отиде до Оливър и хвана ръката му. Той беше прав — всичко това се оказа много по-опасно, отколкото си бе представяла.

— Аз работя за индийското правителство — каза Ашок. — Следя ви от двадесет и четири часа. Знам какво става и трябва да ви уведомя, че това, което вършите, е незаконно. От този момент нататък тази книга е собственост на Индия. Ще работим заедно — Оливър усети, че

Инди силно стисна ръката му. — И така, мисля, че ще бъде най-добре за вас, ако веднага ми я предадете.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Докато седеше в приемната на търговска къща „Сотбис“, Джон пристегна възела на вратовръзката си. В ръцете си държеше брой на списание „Провинциален живот“, но не можеше да се съсредоточи върху него. Беше притеснен. Денят беше вторник и той от няколко дни не бе имал възможност да се свърже с Инди. Тази сутрин му беше позвънил капитан Хикс и набързо му бе казал, че двамата са добре и тя ще му се обади при първа възможност. Джон не знаеше какво да прави. Страхуваше се, въпреки че нямаше никакви основания да се съмнява в капитан Хикс. Имаше странното предчувствие, че се приближава някаква опасност и ако не беше прехвърлил седемдесетте, щеше да хване още следващия самолет за Делхи.

— Мистър Бенет?

— Да? — той стана и забърза към бюрото.

— Мистър Роутън е свободен. Бихте ли се качили с асансьора до втория етаж? Там ще ви чака секретарят му.

— Разбира се, благодаря. Оттук ли?

Момичето зад бюрото се усмихна и приглади косите си. Този мистър Бенет е дяволски красив мъж, помисли си тя. Падаше си по възрастни мъже, особено по такива мъжествени и впечатляващи.

— Да, през двойната врата. Асансьорът е отдясно — погледна го с надежда. — Искате ли да ви придружа?

— Не, благодаря. Ще се оправя.

Флиртовете не бяха по вкуса му. Никога не се беше заглеждал по жените. Мина през двойната врата и се качи на втория етаж.

— А, мистър Бенет!

Джон благодари на секретаря, който го упъти, и тръгна към мистър Роутън. Роутън беше млад човек, на не повече от тридесет и пет години, с вид на учен, носеше тъмен костюм и малки кръгли очила.

Двамата мъже си стиснаха ръцете.

— Заповядайте, седнете, мистър Бенет.

— Благодаря.

Докато Роутън се ровеше из купчините записки върху бюрото си, Джон разгледа кабинета. Приличаше повече на библиотека с всички тези книги, покриващи целите стени, вестници, записки и снимки, заемащи всяко свободно местенце.

— А, ето! — Роутън измъкна кафява папка изпод купчина книги, отвори я и извади някакви снимки. — Направих проучвания, мистър Бенет, и открих доста неща за вас.

Той също седна.

— Снимките на онези експонати в Бритиш Мюзийм, които ми изпратихте, ми се сториха странно познати, но не можех да се сетя откъде. Така че ми се наложи да се поровя в нашия архив. Тези работи са много необичайни, мистър Бенет, стилизирани, а и камъните са много редки. Невероятна изработка — по-скоро френска, отколкото индийска. Дело са на един човек на име Индраджит Раи. Някои от неговите произведения са минали през нашата къща. Искате ли да ви запозная с историята?

— С удоволствие.

— Индраджит Раи е бил много известен майстор през деветнадесети век. Бил е кралски бижутер и е работил за няколко двореца в Индия. Някои от работите му са достигнали и до кралица Виктория. Всъщност доста негови творби са стигнали дотук през този период. Някак си обаче за близо петдесет години работите му изчезват. Чакайте да видя — Роутън погледна в бележника си. — Точно така. До началото на двадесети век нито една негова работа не е изнесена от Индия. Не мога да си обясня защо. Може би е имал финансови проблеми или е излязъл в пенсия, или нещо подобно. Но тогава, през 1905 г., на пазара се появяват няколко творби на Индраджит Раи, както и на някакъв друг майстор, но много близки по стил до неговите. Оказва се, че неговият внук е изградил отново компанията на Раи и са изработвали висококачествена бижутерия, която е имала широк пазар в Европа. Ето това тук е част от колекцията на дукесата на Уиндзор, която беше разпродадена преди няколко месеца. Тя беше голяма почитателка на Раи. В интерес на истината, той се е радвал на същата репутация, която имат Картие или Фаберже.

Джон разгледа снимката и я върна обратно.

— И какво е станало? Защо никога не съм чувал за този Раи?

— Главно по две причини. Първата са двете световни войни. Раи не е европеец и му е било много трудно да пробие на пазара на модата в Европа след войната. Освен това компанията му е разширила дейността си и е имала и други бизнес интереси. Втората и според мен основна причина е, че компанията му е преживяла огромни финансови загуби през шейсетте години. Точно когато останалата част от света се е радвала на невероятен икономически подем и имена като Картие наложиха присъствието си в почти всеки дом, компанията на Раи практически фалира. Те са изгубили милиони!

— Но как?

— Честно казано, не знам точно. Много е трудно да се разкрие какво се е случило, защото това е частна компания с много разнообразна дейност, а ние се интересуваме само от бижута. Аз обаче позвъних на своя предшественик, който сега живее в Уитъринг, и той беше така любезен да се заинтересува от тази история. Честно казано, мистър Бенет, през нашата къща минаха няколко творби на Раи и на мен много ми се иска да изясня какво точно се е случило, в случай че се появят и други.

Роутън свали очилата си, разтърка носа си и отново ги сложи.

— Моят колега твърди, че в момента компанията на Раи се ръководи от негов братовчед. Най-малкият син на Раи е бил забъркан в някаква измама в края на шейсетте и затова бизнесът е бил предаден на друг. Според слуховете, а за мен това наистина са само слухове, къщата на Раи е работила за махараджата на Байджур, един от последните владетели на независима Индия. По време на конфликтите с Пакистан те са правили копия на всички ценности, собственост на кралското семейство. Добре ли сте, мистър Бенет?

Джон кимна. Беше се стреснал при споменаването на Байджур. Изкашля се и каза:

— Да, много съм добре. Продължавайте, моля.

— Добре. Махараджата се е притеснявал за политическата стабилност, тъй като Байджур е близо до границата. И така, по всичко личи, че Раи са направили копия на всички скъпоценности и синът, доверен приятел на махараджата, е бил натоварен със задачата да скрие оригиналите. Само че той избягал с тях! Изчезнал, духнал нанякъде и никой повече не го видял! Семейство Раи са били принудени да заплатят цялата стойност на съкровището и вероятно

това е предизвикало фалита им. Дяволска история, нали? Ако, разбира се, може да ѝ се вярва.

— Вие не вярвате ли?

Роутън сви рамене.

— Това е индийска приказка, просто легенда. Не съм сигурен, че мога да я приема на сериозно. Според моя колега, синът е описал в книга къде биха могли да намерят скритото съкровище, но сигурно е излишно да ви казвам, че никой досега не е успял да я намери.

Джон преглътна с усилие.

— Не, сигурно не.

Сърцето му биеше до пръсване и бе започнал да се поти.

— Въпреки че само Господ знае какво биха направили някои хора, за да се доберат до тази книжка! — пошегува се Роутън. — Мистър Бенет? Сигурен ли сте, че сте добре? Искате ли малко вода?

Роутън вдигна телефона, за да се обади на секретаря си.

— Да, ако обичате.

Джон изтри лицето си с кърпа и сведе глава към коленете си. Никога през живота му не му беше прилошавало. Дишаше с усилие.

Някой го докосна по рамото.

— Мистър Бенет? Водата ви.

— Благодаря — Джон се надигна и отпи. — Сега съм по-добре. Извинете ме. Сигурно е от горещината.

Роутън веднага отиде да отвори прозореца.

— Благодаря. Бихте ли могли да разберете кога е изчезнало това съкровище?

Роутън се върна до бюрото си.

— Не зная — зарови се из бележките си. — А, чакайте! Ето, записал съм, че е станало някъде в началото на 1966 г. Но не знам дали е истина.

Джон допи водата и се изправи.

— Благодаря ви, мистър. Роутън. Бяхте ми много полезен.

— Наистина ли?

— Да, много. Ценя услугата, която ми направихте.

— Не се притеснявайте, мистър Бенет. Подобни разследвания ми доставят удоволствие.

Джон кимна на секретаря и тръгна към вратата. Внезапно спря и погледна назад.

— Имате ли представа дали този Индраджит Раи е от Бомбай или от Делхи?

— Нито едното, нито другото — отговори Роутън. — Не ме питайте защо, но той винаги е живял и работил в малко градче на север от Делхи. Някакво затънтено, с нищо незабележимо място, наречено Морапур.

Джон потръпна.

— Освен с въстанието — отбеляза той.

— Е, да, освен с въстанието през 1857 година.

— Довиждане, мистър Роутън. Още веднъж ви благодаря.

— Довиждане. За мен беше удоволствие.

Джон влезе в асансьора и се загледа в просветващите квадратчета на различните етажи. Провери в най-горния си джоб дали е взел кредитната си карта. „По дяволите, че е прехвърлил седемдесетте, реши той. Щеше да хване следващия самолет за Делхи и никой не би могъл да го спре. Инди беше в опасност и проклет да е, ако допусне да изгуби още една дъщеря в тази проклета, забравена от Бога страна.“

Инди стоеше с гръб към хълма и гледаше към форта, към силуета на Оливър, който се беше облегал на един парапет. От лявата му страна небето светлееше от бледовиолетовите и огненочервени отблясъци на изгрева.

В продължение на няколко минути го наблюдаваше безмълвно, без да помръдне, и стомахът ѝ се сви от познатата болка на копнежа. Желаше го, беше сигурна в това. Искаше да го обича, но не можеше да си го позволи, не и сега, не и докато...

Видя, че той заслиза по стълбите и бързо отклони поглед. Може би никога. Не беше сигурна, вече не знаеше нищо. Как тогава би могла да знае нещо за любовта?

— Инду?

Гласът идваше отдясно и прекъсна мислите ѝ.

— А, Ашок.

Индиецът застана до нея и двамата се обърнаха и се загледаха към хълма.

— Май сме в застой, а? — обади се той.

— Да, струва ми се — отвърна тя. — Съжалявам.

— И аз.

Известно време никой от двамата не продума. Вече пети ден тримата работеха заедно. Бяха успели да проследят нишката, която ги отведе до този форт, на около тридесетина километра от Байджур, високо на хълмовете. Но това беше последното място, последната следа.

— Какво ще правим?

— Нямам представа — отговори тя. — Но ми се иска да зная.

Ашок се обърна към нея:

— Инду, има нещо, което трябва да ти кажа, нещо, за което не бях искрен с вас.

Инди вдигна рамене. Беше ядосана и разочарована от това, което им беше казал Ашок преди няколко дни, но беше неспособна да го намрази. По време на разследванията им той бе проявил ум и находчивост, винаги беше любезен и при други обстоятелства биха могли дори да станат приятели.

— Остави — каза тя. — Не си длъжен да ми казваш нищо.

— О, да, длъжен съм — той бръкна в горния си джоб и извади една снимка. — Виж, това е бъдещата ми съпруга.

Инди взе снимката.

— Красива е. Сигурно си много горд.

— Да.

Той взе обратно снимката и внимателно я прибра в джоба си. Пое си дълбоко въздух и каза:

— Инду, аз не съм правителствен служител. Излъгах ви. Това изобщо не е официално разследване, а нещо съвсем лично, свързано с моето семейство.

Инди го гледаше в лицето. Беше поразена, но знаеше, че той не лъже.

— Но какво общо има това с твоето семейство, Ашок? — стисна устни. — Смятам, че трябва веднага да ми обясниш всичко.

Ашок се изчерви. Не знаеше откъде да започне. Поколеба се за момент, след това заговори:

— Моят баща е починал веднага след като съм се родил, Инду. Майка ми е отишла да живее при чичото на съпруга си, защото е имала четири сестри, а той бил единственият мъж в семейството. Той я

прибрал и се грижил за нея. Името му е доктор Боди Ядав, но аз го наричам „чичо“. През 1966 година се е забъркал в страхотен скандал тук, в Байджур, който го е съсипал и е опозорил целия род.

Инди преглътна.

— Да не би да е бил замесен в убийството на?...

Ашок погледна ръцете си, след това отново вдигна поглед към нея.

— Не, не мисля. Викрам Сингх, махараджата на Байджур, е бил ограбен и чичо ми е изчезнал веднага след това. Мъжът, който е бил замесен в кражбата, се казва Рамеш Раи и е бил най-близкият приятел на махараджата. Неговото семейство са бижутери и са работили за Къщата на въздишките дълги години. Но той е бил като син за Боди Ядав. Една нощ е изчезнал с цялото богатство на махараджата и никой никога не е чувал нищо за него.

Инди затаи дъх. Обзе я странното чувство, че знае какво ще последва.

— Рамеш Раи е работел за махараджата — продължи Ашок. — Трябвало е да скрие съкровището и да измисли някаква загадка, която да води до него. Всичко е било с цел да се осигури политическа стабилност, защото по онова време обстановката в Байджур е била неспокойна.

— И той направил ли е?... — гласът ѝ замря. Тя се изкашля и си пое въздух. — И той е направил тази загадка във формата на книга?

— Да, струва ми се. И мисля, че е точно тази. Разбрах го още в първия момент, когато ми я показа в клуба. Инду?

Тя се отпусна върху стената и обхвана главата си с ръце.

— Инду? Добре ли си? — Ашок коленичи до нея, докосна ръката ѝ и тя го погледна.

— Мислиш, че Рамеш Раи е моят баща?

— Мисля, че е той. Смятам също, че ти разполагаш с ключа на загадката, която е измислил.

Инди бързо премигна, за да спре сълзите си. Отчаяно ѝ се искаше да издуха носа си и за миг си пожела отнякъде като по чудо да се появи Оливър с вечната си кърпичка.

— Защо ми го казваш сега? — запита тя, като използва за целта ръкава си.

— Защото исках да знаеш истината. Аз правя всичко това в името на моето семейство. Не бих могъл да се ожения, докато не възстановя честта и доброто му име. Родителите на Мира не биха ме приели.

Инди отпусна глава. Това беше глупаво и тя отчаяно се опитваше да спре да плаче, но не можеше. Сълзите се стичаха по лицето ѝ и в гърлото ѝ се надигаха ридания. Покри лицето си с ръце.

— Господи, Инду! Моля те, не плачи! Не искам да се разстройваш заради мен!

— Не е заради теб — извика тя, хълцайки. — А заради... О, забрави го!

Вдигна края на полата си и шумно се издуха, но сълзите ѝ продължаваха да се стичат. Ашок се наведе към нея и нежно я прегърна.

— Моля те, Инди, не се разстройвай. Хайде, успокой се.

Отдръпна се леко и докосна устните ѝ в топла, приятелска целувка — знак на това, че тя му е простила.

— Хайде да отидем и да намерим Оливър, за да разберем дали е успял да разгадае последната част на мистерията.

Прегърна я през раменете и я поведе към стълбите. Оливър се прикри в сянката на стената, обърна се към панорамата и впи пръсти в стената с такава сила, че кокалчетата му побеляха. Не бе успял да чуе какво си говорят, нито да вижда съвсем ясно, защото беше доста далеч от тях, но и достатъчно близо, за да забележи, че се целуват. Сведе глава и замижа. От болката, която го разкъсваше, пред очите му заиграха огненочервени кръгове. Сега вече знаеше, наистина знаеше! Беше го знаел през цялото време, но не искаше да си го признае. Той я обичаше от първия миг, в който я беше видял. Но бе постъпил като глупак, същински глупак, като дори за момент бе допуснал, че тя може да отвърне на чувствата му, че е по-различна, че е нещо по-специално. Една нощ, един-единствен миг на влудяваща страст — и той реши, че всичко е наред. Какъв глупак! Съвсем искрено беше вярвал, че тя...

Стегна се и отвори очи. Тя никога не му бе дала какъвто и да било знак — освен съвсем инстинктивната страст. Ха, та оттогава те дори не се бяха докосвали, как, за Бога, бе си въобразил подобно нещо?

Обърна се към форта и забележа Инди и Ашок.

— Сбъркал си, Оливър — високо каза. — Ужасно си сбъркал! Ти си глупак!

Осъзнавайки, че няма никакъв шанс, той преглътна болката си, вдигна ръка и ги повика.

— Оливър, добре ли си?

Два часа по-късно Инди влезе в апартамента след него и хвърли чантата си върху дивана. Ашок се беше прибрал, за да се поразрови из дневниците на доктор Боди Ядав за нещо, което би могло да ги насочи по вярна следа. Повече от час Оливър не беше продумал.

— Оливър?

— Да — изръмжа той. Пое си дълбоко дъх и отново се извърна. Нямаше какво да ѝ каже. Защо просто не го оставеше на мира?

Инди сви рамене. Имаше си достатъчно свои грижи, за да обръща внимание и на това. Отиде в спалнята и си взе чантичката с тоалетни принадлежности.

— Смятам да се изкъпя, а след това да поспя малко — извика му.

Бяха станали много рано, за да стигнат до форта на хълма. Отиде в банята и пусна крановете. Беше уморена и имаше нужда да се отпусне и да обмисли всичко. Затвори плътно вратата, изсипа малко лосион във водата, изпробва температурата ѝ с пръстите на крака си, след това се отпусна във ваната. След няколко минути се почувства по-добре. Но беше забравила шампоана си в спалнята.

Оливър се вираше в затворената врата на банята няколко секунди, след това взе сака си и го сложи върху леглото. Разкопча го и отиде до чекмеджетата, за да вземе дрехите си. Сега, когато вече бяха съвсем близо до края, тя вече нямаше нужда от него. Той се бе превърнал в пречка, в нещо съвсем излишно. Тя си имаше Ашок. Те можеха да уредят нещата помежду си сами и едва ли биха искали той да се намесва в техния роман.

Взе трите си ризи, изпрани и ароматизирани в пералнята на хотела, и ги хвърли в сака. Заобиколи леглото и отвори чекмеджето на нощното си шкафче. Вече бе взел решение и никой не бе в състояние да го спре.

— Оливър? — той се огледа. Инди стоеше до вратата, съвсем мокра, загърнала тялото си в хавлия. — Какво правиш?

— Събирам си багажа — остро отговори той. — На теб на какво ти прилича?

Не искаше да прави сцени, а просто да си тръгне без много шум.

— Изглежда ми така, сякаш нещо те е разстроило. Защо не ми кажеш какво има?

— Не ми се бъркай, Инди! — нейното присъствие го притесняваше, струваше му се като упрек.

Инди влезе в стаята. Внезапно я обзе гняв. Какво, по дяволите, ставаше тук? Той не можеше просто да си тръгне и да я зареже! В гърдите ѝ опасно се надигаше ярост, примесена с паника.

— Какво трябва да означава това?

— Кое? Да не ми се бъркаш? — той взе малка купчинка дребни лични вещи от шкафчето и ги пусна в джоба на сака. — Ами точно това означава.

Неочаквано Инди го хвана за ръката и го разтърси.

— Престани! — извика тя. — Ако търсиш кавга можем да започнем веднага! — мисълта за него ѝ причиняваше болка.

Оливър я отблъсна.

— Не искам да се карам с теб. Искам само да си отида. Ясно ли ти е? — мина покрай нея.

— Не! Не ми е ясно! — крачеше след него. — Не можеш да си тръгнеш сега! Как бихме се справили без теб?! Как бихме могли да продължим нататък?

— Сами — отговори той, като продължаваше да събира нещата си от всекидневната. — Както правят повечето възрастни хора.

— Както повечето... — Инди се извърна занемяла. Стомахът ѝ се свиваше и изведнъж ѝ се прииска да закрепци. Как можеше да постъпва така? Как?

— Извинявай — Оливър се опита да мине покрай нея, за да влезе обратно, в спалнята.

Неочаквано тя го блъсна и извика:

— Не! Няма да те извиня!

Не успя да му причини болка, но за момент той изгуби равновесие, препъна се и се удари в касата на вратата. Извърна се ядно и без да се замисли, я блъсна назад. Силата му, прибавена към нейната, я отхвърли и тя се блъсна във вратата с тъп удар. Задъха се за момент, поразена, и изкрещя:

— Проклето копеле! Да не си посмял...

Тръгна към него. Само за миг го погледна в лицето, а в следващия вече сипеше юмруци върху гърдите му, риташе го, крещеше. В първия момент той не реагира, защото беше прекалено изненадан, а след това улови китката ѝ и я изви, за да ѝ попречи да се бори с него. Яростно пусна ръката ѝ, притисна тялото ѝ към вратата с тежестта на своето и понечи да се отдръпне от нея. Тогава погледна в очите ѝ.

— Исусе Христе!...

Миг по-късно се целуваха. Тя се притискаше към него, обвила ръце около врата му, и го дърпаше към себе си с такава страст, че дъхът му секна. Свлякоха се на пода и той дръпна хавлията, с която се беше увила. Тя вдигна крака високо над него и се зае с колана му, докато ръцете му нежно изучаваха тялото ѝ.

— Чакай — остро прошепна той. — Чакай!

Пусна я, коленичи до нея, съблече ризата и разкопча панталона си. Тя го докосна и той затвори очи.

— Господи, Инди... Аз... — замълча и се загледа в голото ѝ красиво тяло, обляно от светлината на ранната утрин. Най-после се разсъблече, сви ризата си на руло и внимателно я постави под главата ѝ. — Толкова си красива.

Тя улови ръката му и обсипа с целувки дланта и китката, след това я положи върху гърдите си.

— Люби ме тогава — прошепна. — Люби ме.

Оливър се придвижи по-нагоре, легна върху нея и тя се усмихна. Прокара език по уханната кожа на гърдите ѝ и нежно захапа втвърденото ѝ зърно. Отново намери устните ѝ и тя обви крака около него. Устните и телата им се сляха в едно под бавните му, внимателни движения. Тя извика, зарови пръсти в косата му и отново заповтаря името му.

По-късно, след като се бяха любили няколко пъти, Оливър се събуди от лекия си сън сред бъркотията от чаршафи и забеляза, че тя е станала. Отвори очи и се обърна. Тя седеше на пода, облечена в неговата риза, положила глава на коленете си, и държеше в ръка снимка, изрязана от вестник.

— Добре ли си, Инди?

Тя вдигна глава.

— Не знам — показа му снимката. — Това е моят баща — или поне така мисля. Рамеш Раи — доверен приятел на махараджата, прелъстител на омъжена жена, съучастник в убийство, крадец.

Главата ѝ отново се отпусна на коленете. Оливър скочи, приближи се и коленичи до нея.

— Не знаеш със сигурност дали това е така.

— Та аз изобщо не знам нищо, Оливър. Сега — повече от когато и да било в живота си — не знам нито коя съм, нито каква съм.

Той изви глава. Беше си мислил, беше се надявал, че поне в едно е сигурна — в чувствата си към него.

Инди изтри с ръка сълзите си.

— Някога си мислех, че знам коя съм и накъде отивам. А сега, сега не знам дори какво е следващото нещо, което трябва да направя — не се осмели да спомене за тях, за това, което току-що се беше случило. Нямаше сили.

Оливър отметна косата от лицето ѝ.

— Ще откриеш истината за родителите си — каза той. — Ето това е следващото, което трябва да направиш.

— Но как? Стигнахме до задънена улица. Там, във форта, не открихме нищо, а и тези стихове не ми говорят нищо. Нямам представа какво означават.

— Хм. Виж, не се тревожи. Сигурен съм, че ще намерим нещо.

Инди присви очи:

— Какво означава това „хм“? Да не би да ти е известно нещо, което аз не знам?

— Може би. Не съм сигурен.

Тя го изгледа подозрително.

— Винаги ли си такъв оптимист?

Той се наведе напред и целуна голото ѝ коляно.

— Само след такъв фантастичен секс — каза той и Инди се усмихна. — Ще се върнеш ли в леглото?

— Не, смятам да довърша банята си.

Оливър се изправи и взе хавлията от облегалката на стола.

— Имаш ли нещо против да се присъединя към теб?

— Не, разбира се.

Той протегна ръце, тя ги хвана и се изправи.

— В такъв случай ще напълня ваната.

— Добре.

Тя го наблюдаваше, докато той изчезна в банята, и внезапно остра болка стегна гърдите ѝ. Не искаше да обича, не можеше да си го позволи, не и сега, когато в главата ѝ цареше такъв хаос. Сложи снимката на баща си на пода до книгата и я отстрани с крак. Не, засега нямаше да си позволи да се забърка в подобно нещо. Въздъхна, обзета от тъга. А може би, помисли си тя, може би никога.

И унило тръгна към банята.

Джон остави чантата си на пода до рецепцията на Лейк Палас Хотел и се приближи до администратора, за да потвърди резервацията си. Оказа се дяволски трудно да се наеме стая тук, но той се беше справил — разбира се, не без допълнителни разходи — и сега разполагаше с една от най-скъпите стаи, която току-що се беше освободила, а за да бъде почистена незабавно, трябваше да доплати. Той се усмихна и се подписа. Нима можеше да държи сметка за парите в такава ситуация?

Отдалечи се от рецепцията и отиде да вземе багажа си. Бързаше много, затова, без да се огледа, се наведе напред и удари главата си в главата на един индиец. За да не изгуби равновесие, Джон протегна ръце и се улови за мъжа. На кръста му напипа нещо твърдо. Отдръпна се и го изгледа остро. Беше разпознал очертанията на ножа. Би могъл да го направи дори със затворени очи.

— Извинявай, приятел!

Джон се загледа в индицеца. Лицето му беше съвсем обикновено, но имаше нещо по-различно в очите му — бяха сурови и сякаш невиждащи. Мъжът се извърна рязко и измърмори някакво извинение. Преди още Джон да усети, беше изчезнал.

Джон взе нещата си и пътъом спря до рецепцията.

— Извинете! — чиновникът вдигна глава. — Този човек гост на хотела ли е? Струва ми се, че го познавам.

— Кой, сър?

— Онзи индиец, който само преди минута беше тук.

Чиновникът сви рамене:

— Не, струва ми се, че не е гост на хотела, сър.

— Разбирам — Джон се усмихна любезно. — Благодаря. А къде е моята стая?

— Надолу по терасата, след това надясно.

Джон кимна и пое към стаята си.

След десет минути беше се изкъпал, преоблякъл и звънеше в рецепцията, за да попита за Инди. Щом узна номера на кралския апартамент, той откъсна листчето, където го беше записал, среса се бързо и остави багажа си нераз опакован. Взе само броунинга си и го заключи в сейфа на стаята. След това тръгна да търси Инду. Тя му бе липсвала и той гореше от нетърпение да я види.

Оливър се среса и отиде във всекидневната. Бяха си поръчали закуска и очакваха всеки момент да им я донесат.

На вратата се почука и той отиде да отвори. Беше много гладен.

— Капитан Хикс?

— Да? — Оливър се вгледа в господина, който стоеше в коридора. Няколко секунди стоя объркан и чак след това позна очите. Имаха съвсем еднакви очи.

— Аз съм Джон Бенет, дядото на Инду — той протегна ръка.

— Но разбира се, разбира се! — Оливър я стисна топло. — Досетих се още щом ви видях. Приликата между вас е поразителна. Боже мой, извинявайте! Заповядайте, влезте!

Введе Джон във всекидневната.

— Бихте ли изчакали за момент? Ще повикам Инди.

— Да, разбира се.

Джон разкопча лененото си сако и се огледа наоколо. Откъм стаята се чу шепот, след това вратата се затвори и отново настана тишина.

Оливър се облегна на вратата и се намръщи.

— За бога, Инди! — прошепна той. — Иди да го видиш!

Инди седеше на ръба на леглото.

— Не!

Тя се загледа през прозореца към езерото. Оливър хвана ръката ѝ и я дръпна.

— Не се дръж като дете! Той е пропътувал целия този път да те намери, да се убеди, че си добре! Иди да поговориш с него!

— Казах — не! — Инди издърпа ръката си. — Остави ме на мира!

Оливър отвори вратата.

— Генерале, Инди е тук — излезе от спалнята и кимна към Джон. — Заповядайте, влезте!

Оливър се отпрати към балкона, за да ги остави насаме. Джон се изправи до вратата и се загледа във внучката си. Изглеждаше по-възрастна, но все още много уязвима. Инди изобщо не го погледна.

— Сърдиш ми се — каза той. — Съжалявам.

— А ти какво очакваше? Лъгал си ме през целия ми живот! Не беше този начинът, по който трябваше да науча всичко.

Джон се облегна на касата на вратата.

— Аз знаех всичко, но отчаяно се опитвах да го забравя. Нямах сили да погледна истината в очите.

Внезапно той се почувства много стар, много уморен. Досега безпокойството и страхът, че тя може да е в опасност, го бяха поддържали. Но в този момент, когато застана пред нея, осъзна, че не е трябвало да идва, че бе действал импулсивно, воден от уплахата си. Трябваше да я остави на мира.

— Не смятах, че за теб ще бъде добре да научиш истината. Искан да си щастлива, а не да се обременяваш с чужди грехове.

Най-после Инди го погледна.

— Имал ли си изобщо намерение да ми кажеш?

— Да, когато сметна, че си готова за това.

— И кога щеше да бъде това?

Тя отиде до плъзгащата се врата на терасата, за да е по-далеч от него. Видя Оливър и видът му я накара да се почувства по-зле от когато и да било през живота си.

— Трябва да се върнеш у дома, дядо — погледна го тя. — Мога да се справя с всичко сама.

Той кимна:

— Да, виждам — обърна се да си върви. — Е, поне се убедих, че си добре. Много се тревожех.

— Да, добре съм — вдигна рамене. — Горедолу.

Джон излезе от стаята, отиде във всекидневната и извика:

— Оливър!

Оливър забърза откъм балкона.

— Ще ви изпратя до стаята ви, генерале.

— Името ми е Джон.

— Добре, Джон.

Оливър се усмихна и отвори външната врата на апартамента точно когато носеха закуската им.

— Внесете я вътре, моля — нареди той. — Аз ще се върна след малко.

Даде път на Джон, след това тръгна редом с него, докато прекосяваха коридора до стаята му.

Когато се върна, Инди крачеше из всекидневната. Не беше хапнала нищо, но за сметка на това усилено гризеше ноктите си. Щом той отвори вратата, тя спря и се обърна.

— Ашок се обади — каза му. — Намерил е нещо в дневниците на Боди Ядав.

Оливър се опря на ръба на дивана. Щеше му се първо да беше попитала нещо за Джон.

— Изглежда, месеци наред е плащал наем за някаква къща в Дженерао — не спираше тя. — Някъде на север, нагоре по хълмовете. Той питал леля си дали някога са ходили на почивка там, но тя отговорила, че никога не е чувала за подобно място! — очите на Инди горяха. — Разбираш ли? Трябва да има някаква връзка! Може би е избягал там или е изпратил Рамеш Раи да се крие там! Но каквото и да означава това, трябва да отидем там! Трябва!

Инди забързано започна да приготвя нещата си.

— Ашок е наел един роувър — провикна се тя. — Вече е на път за насам. След половин час трябва да се срещнем с него на кея. Оли, хайде, размърдай се!

Той продължаваше да стои неподвижно.

— Ами дядо ти? — запита я най-накрая.

— Това си е моя работа — хладно отвърна тя.

— Не, след тази сутрин вече е наша работа!

Внезапно Инди не издържа. Джон, Оливър, обаждането на Ашок, тази сутрин — всичко ѝ се беше струпало на главата изведнъж и тя изпусна нервите си.

— Наша работа ли? След тази сутрин? — изкрещя. Не я беше грижа какво говори. Искаше само да тръгне, да продължи да следва пътя си. — Та това беше само секс, Оливър! Недей да се опитваш да търсиш нещо повече!

Оливър поклати глава, неспособен да повярва. След всичко, което се беше случило между тях миналата седмица, след преживяното тази сутрин се беше оказало, че това не е негова работа, че било само секс! Отпусна назад глава и затвори очи. „Забрави всичко, Оливър, отново и отново си повтаряше той, опитвайки се да възвърне самоконтрола си. Забрави! За нея вече нищо няма значение.“ Отвори очи, стана и отиде до леглото, за да вземе нещата си. Бедата беше в това, че той знаеше, че не би могъл да я остави сама, колкото и да му се искаше да го направи. Беше отговорен пред генерала, пред самия себе си и трябваше да се грижи за нея, но само Господ знаеше защо. Грабна чантата си и я последва във всекидневната.

— Идваш ли? — запита тя от вратата.

— Да — отвърна той. — Не личи ли?

За момент тя се загледа в него.

— И защо? — не се въздържа да го попита.

— Защото, ако питаш мен, това нещо започна да става дяволски опасно и не искам смъртта ти да тежи на съвестта ми!

Инди се прокле, че е попитала. Независимо от това какво решение беше взела и какво му бе наговорила, тя горещо се надяваше, че той ще каже нещо друго. Сви рамене и стисна устни.

— Добре — каза му. — Да вървим.

Джон ги видя, когато излизаха. Пиеше чай на терасата и ги наблюдаваше от разстояние. Господи, дано Хикс действително знае как да се погрижи за нея! Допи чая си и вдигна ръка, за да привлече вниманието на сервитьора. В същия момент забеляза индиеца, когото беше видял по-рано днес.

След като остави няколко рупии на масата, Джон стана и се отправи към рецепцията. От кея точно щеше да отпътува една лодка и той забеляза, че лодкарят изчаква същия този индиец да се качи. Загледа се след него известно време, после се върна на терасата. Започвам да се превръщам в параноик, помисли си той, този човек

може би е съвсем обикновен. Но Джон беше виждал и преди такива очи — очите на хора, които обичат да убиват.

— Извинете! Мистър Бенет? — той се извърна. — Има съобщение за вас, сър.

Джон се приближи до рецепцията и пое подаденото му листче. Отвори го и бързо го прочете. То гласеше:

„Налага се да отидем до Дженерао с Ашок. Могат да възникнат затруднения. Може би ще ни е нужна помощ.“

Беше подписано от Оливър Хикс. Джон погледна към кея и видя, че лодката е отплавала. Индиецът беше в нея и носеше голяма чанта. Съвсем ясно беше, че е тръгнал на път.

— Можете ли да ми намерите водач? — обърна се той към чиновника. — Някой, който познава терена на север оттук, към хълмовете близо до границата? А, и джип. Ще ми трябва кола.

Чиновникът кимна и внезапно се усмихна:

— Разбира се, мистър Бенет. Моят зет е водач в планините, сър, и с радост ще ви обслужи.

Джон кимна и прибра листа в джоба си.

— Много добре. Оставям ви да уредите всичко тогава — погледна часовника си. — За час ще успеете ли?

— О, да, сър, няма проблеми.

Администраторът се намръщи и Джон спря.

— Е? Какво има?

— Трябва да ви предупредя, сър, че това ще струва малко по-скъпо.

Джон въздъхна раздражено:

— Само уредете всичко, моля ви. Аз ще платя колкото и да струва.

И като погледна към езерото само за да види, че лодката е вече близо до отсрещния бряг, той забърза към стаята си, за да приготви нещата си.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Инди се облегна на роувъра, извади бутилката с вода и я вдигна към устата си. Пи дълго, след това я подаде на Ашок и изтри устни с ръка.

— Не мога да разбера — каза му тя. — Мислиш ли, че баща ми и Боди Ядав са планирали всичко месеци наред? — Ашок поклати отрицателно глава. — Защо тогава са наели тази къща месеци преди да бъде извършена кражбата? Няма никаква логика.

Ашок спря да пие и прибра бутилката в чантата.

— Твърдо съм убеден, че чичо ми не би направил това — отвърна той. — Ако действително е намислил да краде от махараджата, той първо щеше да се погрижи за семейството си. Не би оставил майка ми и собствената си майка без мъж у дома.

Инди въздъхна тежко и погледна към телефонната станция.

— Какво, за Бога, прави Оливър? — троснато запита тя. — Вече почти час се бави там!

Ашок докосна ръката ѝ:

— Скоро ще дойде — от няколко дни се досещаше за чувствата им и съжаляваше, че никой от тях не бе намерил сили да ги разкрие.

Инди отвори вратата на джипа и взе картата от предната седалка.

— Значи, щом Оливър се върне, ако изобщо се върне, предлагам да отидем пак до къщата, да я огледаме отново и после да обсъдим всичко.

Намираха се в Дженерао. Бяха се изкачили до къщата и 304 след като я бяха разгледали, се бяха върнали в малкото градче.

Къщата беше нещо като лятна вила, която богатшите от Делхи наемаха, щом горещината станеше непоносима, и не представляваше никакъв интерес за тях.

Инди разглежда картата известно време и след малко извика:

— За Бога! Къде се мотае Оливър?

— А! — Ашок замахна към далечината. — Ето го!

Двамата с Инди забързаха към него през прашния площад.

— Искате ли нещо за пиене? — извика към тях Оливър, щом ги наближи. — Зад ъгъла има магазин, в който продават бутилирани напитки.

Инди се намръщи — не искаше да губят още време. Погледна към Ашок, но той само сви рамене. Оливър стигна до тях.

— Имам нужда от почивка — каза той. — Много съм жаден, а пък и трябва да ви кажа доста неща.

— Добре — Инди погледна към джипа. — Ще отида да го заключа.

— Вземи си и чантата! — извика след нея Оливър.

Тя махна с ръка в знак, че го е чула, и се отдалечи. След минута се върна и тримата тръгнаха към магазина.

— Е? Какво имаш да ни казваш? — запита Инди.

Седнаха на тротоара. Оливър разтвори книгата в скута си и бързо започна да си прави някакви записки. Вдигна очи за миг.

— Задръжте още минута! — каза им той и отново се задълбочи в заниманието си.

Инди цъкна с език и отпи от айрана си. Ашок гледаше към улицата. Мястото беше съвсем безлюдно и по средата на деня тук почти не се чуваше никакъв шум. Забеляза индиец, който му се стори странно познат, но мъжът веднага изчезна в обратна посока и той не успя да го разгледа по-добре.

— Така! — Оливър се изправи и Ашок се обърна към него, съвсем забравил за странния мъж.

Оливър вдигна записките си и каза:

— Ето какво открих. Доста е различно от онова, което мислехме в началото, и се основава повече на предположения и догадки. Смятам, че няма нищо общо с форта, който посетихме.

Инди и Ашок го погледнаха изненадано.

— Предполагам, че първоначално намеренията му са били точно такива, но после се е случило нещо и Рамеш Раи е решил да промени загадката. Точно затова е добавил онзи стих и това е била следата, по която е трябвало да тръгнем. А тя съвсем не води към форта.

Инди остави бутилката.

— А стихът?

Оливър погледна в записките си.

— Джерард Манли Хопкинс. През цялото време имах чувството, че ми звучи много познато, но не бях сигурен, затова не ви казах нищо. Оказа се, че не съм чел стихотворението, но стилът наистина ми е познат. Просто той е уникален, разбирате ли? Затова позвъних на приятеля си Роб Джоунс в Делхи. През цялото време, докато пътувахме насам, непрекъснато си повтарях думите и единственият човек, към когото бих могъл да ги отнеса, беше Джерард Манли Хопкинс.

Той беше толкова развълнуван, че говореше много бързо и Ашок не успяваше да проследи нишката на мислите му.

— Затова се забавих толкова много. Наложих се Роб да отскочи до библиотеката, за да вземе книгата със стиховете му и след това да ми позвъни в станцията.

Оливър се протегна и кръстоса краката си във формата на лотос.

— Предполагах, че това е първият стих на някое стихотворение, така че той започна да ми ги чете подред и — бинго! Ето го!

Той вдигна един лист и зачете:

*„Като волна чучулига, заключена в мрачна клетка,
скръбният дух обитава човешкото тяло и като
птицата,
запазила спомен за свободния полет,
той робува на трудностите на своето време.“*

Спря и ги погледна.

— Стихотворението се нарича „Заклучената чучулига“.

Впечатли ме вторият стих:

„Скръбният дух обитава човешкото тяло.“

Това ме караше да мисля...

Той отново замълча и се изчерви. Нито Инди, нито Ашок успяваха да проследят мисълта, му.

— Но стихотворението продължава:

*„И все пак и двамата някога издъхват в своите
клетки
или пламнали от страх и жажда за мъст, разбиват
затворите си.“*

Двамата продължаваха да го гледат неразбиращо.

— След като записах стихотворението, реших, че думите „клетка“, „затвор“, „страх“ и „мъст“ не са употребени случайно и прегледах отново книгата — той намери нужната му страница и я показа. — Това са само предположения. Тук е изписана датата 24 юли 1965 г.

Загадката продължава до октомври. И всичко спира дотам, фортът е рисуван на 29 септември.

Оливър поклати глава. Изведнъж всичко му се стори толкова просто и ясно, че се зачуди как не го е разбрал досега.

— Убийството на Филип Милс и любовницата му е станало в началото на октомври — продължи той. — Датата под стиха също сочи октомври. Нали не забравяте, че това са само предположения?

Инди и Ашок кимнаха едновременно.

— Джейн и Рамеш са се обичали и са работили заедно над тази книга. В края на септември са отишли до форта. Джейн го е нарисувала, защото това е трябвало да бъде последната следа, но в началото на октомври Филип е убит. Джейн не е извършила убийството, аз съм твърдо убеден в това, но е била несправедливо обвинена. Тя трябва да избяга и Рамеш Раи, убеден, че Джейн не би могла да докаже невинността си, се обръща за помощ към човека, когото е почитал като свой баща — Боди Ядав. Боди е наел къщата на хълма за Джейн. Тя е била вече бременна. Трябва да е била, ако ти си родена през март, нали? Така че Джейн се е скрила в къщата, докато роди бебето, а Рамеш успее да организира бягството им в някоя друга страна. Къщата е „затворът“ от стихотворението, а Джейн е „заклучената чучулига“.

— Мили Боже! — Инди докосна ръката на Оливър. — Това е знаменито, Оливър! Не мога да повярвам, че си го измислил сам!

— Значи ти смяташ — намеси се Ашок, — че съкровището на махараджата е скрито някъде горе, около къщата.

Оливър поклати глава:

— Не. Сега стигаме и дотук. Това отново са само догадки, но според мен Рамеш Раи наистина е имал намерение да го скрие някъде около къщата на Джейн и да изпрати книгата на махараджата. По това време той вече трябва да е разбрал, че Рамеш е избягал — най-вероятно с Джейн, и сигурно Боди Ядав е бил този, който е щял да занесе съобщението. Но нещо се е объркало. Според мен „страхът“ в стихотворението означава нещо и допускам, че този, който е убил Филип, се е върнал и за Джейн. Може би от самото начало са имали намерение да убият нея, а не любовницата. Нали си спомняте, че в рапортите се говореше, че из цялата къща е имало кървави отпечатъци от ръцете ѝ. Възможно е Джейн да е била свидетелка на убийството, да се е борила, за да спаси живота си, но във всички случаи е знаела повече, отколкото е трябвало.

Оливър замълча, за да си поеме дъх. Разтърка лицето си с ръце и внезапно се почувства уморен от толкова много приказки.

— Какво мислите?

Инди не отговори веднага.

— Не зная. Това ми звучи по-разумно от всичко останало, но накъде ще ни отведе? Щом не е в къщата на Джейн, къде е тогава?

Оливър събра записките си и ги пхна между страниците на книгата. Забеляза снимката, на която бяха Джейн с Филип, Рамеш и махараджата.

— Не знам къде е — каза той, докато разглеждаше снимката, — но едно нещо зная със сигурност. Баща ти е бил изключително умен човек, Инди. В поезията и философията му всичко прелива от любов, доброта и религиозно смирение. Мисля, че е правил само това, което е трябвало да направи.

Ашок се изправи.

— Трябва да се върнем в къщата на Джейн — каза той. — Сигурен съм, че там ще намерим нещо, което ще ни насочи.

Оливър погледна Инди.

— Да — каза тя. — Той е прав. Трябва да се върнем в къщата на Джейн.

Оливър кимна. Не би искал да губи повече време, защото това го изнервяше, но щом за Инди и Ашок беше толкова важно, той се съгласи. Поне нямаше да навреди.

— Добре. Помниш ли пътя, Ашок, или да погледна картата?

— По-добре погледни картата — отговори Ашок и мълчаливо тръгна към джипа.

Час по-късно Джон спря джипа на прашния площад на Дженерао. Водачът му кимна и излезе от колата.

— Няма да се бавя, сър — каза той и се обърна към малкото магазинче, където продаваха напитки. — Ще купя нещо за пиене и ще разпитам собственика.

— Благодаря.

Джон запали стария роувър и го обърна. Без да изключва двигателя, той наблюдаваше улицата в огледалото. Беше му горещо и се обливаше в пот. Трудното пътуване го беше изтощило, но не искаше да рискува и да губи време за почивка. Бележката на Оливър беше кратка и тревожна и Джон нямаше намерение да се разтакава.

— Били са тук — каза водачът, когато след броени минути се качи отново в джипа. — Някъде преди около час. Днес в града са пристигнали четирима непознати.

Джон рязко се обърна:

— Четирима?

— Така каза онзи човек. Двама индийци и двама европейци.

— По дяволите! — пред очите му се изправи образът на индиеца, когото беше забелязал. — Накъде са тръгнали?

— Към къщата на хълма, сър.

— Знаеш ли пътя?

Водачът кимна. Имаха и карта, и компас, но досега Джон го беше виждал да работи само с компаса. Познаваше местността и страшно го биваше в работата му.

— Тръгвайте.

Джон натисна газта и потегли. Двама индийци, помисли си той. Единият е Ашок, но кой е другият? Върху челото му изби студена пот и започна да се стича на струйки по лицето му.

— Господи Боже! — прошепна той.

От дълго време не беше изпитвал такъв страх.

Кхан лежеше сред гъсталаците на хълма, вдишваше миризмата на пръст и притискаше лице към сухата, напукана земя. Ослушваше се към шума, който идваше откъм верандата на къщата. Чакаше.

Беше получил инструкциите, знаеше какво трябва да направи и нетърпението да пристъпи към действие го държеше в постоянна болезнена възбуда. Мисълта за убийството беше толкова еротична, че докато лежеше по корем, втвърденият му член се притискаше към един камък, а кръвта пулсираше в ушите му. Искаше всичко да свърши, за да почувства облекчение.

Внезапно чу някакъв шум и вдигна глава.

Момичето се спусна по склона и седна в сянката на къщата. Погледна към хълма и свали ризата си. Бельото ѝ беше просмукано от пот. Като протегна ръце към гърба си, тя разкопча сутиена си, смъкна го и извади от чантата някакво парче плат. Изтри гърдите, шията и ситните капчици пот по тялото си. Кхан затаи дъх.

За момент тя остана неподвижна и той посегна към ножа на кръста си. Без да откъсва очи от нея, допря остроото като бръснач острие до дланта си.

Тя вдигна полата си и прокара плата по дължината на краката си — чак до бедрата, а след това и по корема си. Прибра плата отново в чантата и се присегна за сутиена си.

Кхан се раздвижи. Затвори очи и за миг видя тялото ѝ потънало в кръв, краката ѝ — разтворени, а очите — пълни с ужас. Потръпна. Ритна едно камъче по невнимание и усети как то се плъзна надолу по склона.

Момичето скочи.

— Оливър? — извика тя. — Оливър?

— Добре ли си, Инди?

— Да... — тя вдигна поглед и видя фигурата на младия мъж.

Кхан я наблюдаваше, докато тя навличаше останалите си дрехи, видя как се заизкачва нагоре, препъна се два пъти и едва не изгуби обувката си.

Глупачка! Не се бе сетила да погледне, откъде се беше търколил камъкът, дори не ѝ хрумна да каже какво бе видяла. Пусна ножа, вдигна ръце и изтри потта, която се стичаше към очите му. Нямаше търпение да доведе работата докрай.

Оливър помогна на Инди да се изкачи до къщата.

— Добре ли си? Изглеждаш така, сякаш си видяла призрак.

Тя се засмя нервно:

— Да, добре съм. Наистина.

Двамата отидоха до джипа.

— Накъде сега? — попита тя и хвърли чантата си на задната седалка.

Оливър вдигна рамене.

— В момента Ашок разглежда картата, търсейки нещо, което би могло да ни вдъхнови — неговото търпение бе започнало да се изчерпва, а това чакане ужасно го изнервяше. Не можеше да се отърве от чувството, че насилват късмета си.

Инди седна на земята и се обърна към Ашок, който се приближаваше към тях. Засенчи очи, за да ги предпази от слънцето.

— Откри ли нещо?

Той поклати глава.

— Не би ли искал да погледнеш картата, Оливър?

Оли взе картата.

— Едва ли ще има смисъл — каза той и плъзна пръст по нея. — Ей, Ашок! Какъв е този кръст тук?

Ашок надникна през рамото му.

— Това е болница, която се намира в една колония за прокажени. Спомням си, че майка ми е споменавала за нея, а и други са ми казвали, че е доста известна. Струва ми се, че там работи някакъв английски лекар.

Оливър вдигна глава. Върху лицето му беше изписано вълнение, примесено с изненада.

— Болната роза! — извика той. — Болната роза от стиха!

Покри лице с ръцете си и поклати невярващо глава. Погледна отново в книгата.

— Това е последната следа! — отвори вратата на джипа откъм страната на шофьора и извика: — Хайде, да тръгваме!

Ашок заобиколи и седна до него.

— Инди?

Инди погледна къщата за последен път. От нея лъхаше нещо зловещо и тя потрепери въпреки горещината.

— Добре — каза, докато се настаняваше отзад. — Да тръгваме.

Когато за последен път погледна назад, тя видя как нечия сянка премина зад къщата, но отдавайки видението на въображението си, се обърна отново напред и джипът потегли.

Джон и водачът му се отбиха от главния път и поеха по алеята, която водеше към къщата. Забелязаха следи от други коли и спряха. Джон изключи мотора, докато водачът му внимателно ги разглеждаше.

— Мисля, че са от роувър — извика той, прокарвайки пръсти през тях. Изправи се, отиде до края на пътя и хвърли поглед към хълма. Няколко секунди остана съвсем неподвижен.

— Добре ли сте? — запита Джон и тръгна към него.

Водачът погледна компаса си и отново се заслуша. След малко се обърна към Джон.

— Има и някаква друга кола — каза той. — Намира се някъде на петнадесет или двадесет километра оттук. Тя също е идвала до къщата.

— Каква кола?

Водачът се наведе и започна да разглежда тревата.

— Не е кола, а мотор. Има следи само от две гуми. Ето, вижте.

Джон коленичи и проследи ръката му, разгледа следите и отново се изправи.

— Какво ще правим сега? Те са си тръгнали, нали? И този мотор ги е последвал?

Водачът също се изправи. Измъкна картата от колана си, разгъна я, проучи я внимателно, след това погледна компаса. Разгледа означението на болницата, което беше единственото за цялата местност, и отново погледна към хълма.

— Елате, ще минем напъряко. Те са тръгнали по пътя нататък — посочи нещо с пръст и Джон кимна.

Отново се качиха в джипа.

Джон погледна отстрани към мъжа. Беше започнал да чувства, че той е добър, много добър.

— Къде научихте всичко това? — запита Джон.

— Бях в специалните части на индийската армия, но ме раниха — водачът посочи коляното си. — Дадох ми пенсия, но тя не ми стига.

Джон го погледна.

— В чантата — посочи той. — Отзад в чантата.

Мъжът се пресегна и взе чантата. Извади деветмилиметровия броунинг, а Джон го наблюдаваше с ъгълчето на окото си.

— Знаеш ли как да го използваш?

Човекът кимна.

— Да — каза той и го мушна в колана си. — Знам.

Пътуването до колонията им отне три часа. Новият път отвеждаше към фабрика за хартия, а болницата и малката колония за прокажени бяха преместени още по-нагоре по хълма, за да бъдат по-далеч от работещите във фабриката. Сега вече не съществуваше никаква опасност, защото с помощта на Червения кръст редовно се доставяха дезинфекционни средства и лекарства, ала старите предубеждения отмираха трудно. Колонията си оставаше усамотено и отбягвано място.

Оливър се приближи по прашния път към болницата, спря и изключи двигателя. След шума от мотора и друсането по пътя тримата няколко секунди се наслаждаваха на тишината и покоя.

Инди огледа порутената сграда, половината от която наскоро беше ремонтирана, и скочи от колата. Приблужи се до вратата, отвори я и влезе.

Ашок понечи да я последва, но Оливър го спря.

— Остави я за малко сама — каза той.

Ашок погледна към болницата и вдигна рамене. Без да продумат, двамата наблюдаваха през стъклените врати Инди, която разговаряше с някакъв лекар от Европа. Изведнъж тя сведе глава и покри лицето си с ръце. Лекарят — мъж на около петдесет години, обви ръка около раменете ѝ и я прегърна.

Оливър се извърна:

— Мисля, че вече я научи.

Ашок се стресна:

— Кое?

— Истината — довърши Оливър, скочи от джипа и се отдалечи.

— Оливър?

Той се обърна. Беше застанал на склона и гледаше реката, която течеше долу. В далечината към него се приближаваше Инди. Тя му

махна и той тръгна към нея.

— Ти беше прав. А сега ела да се запознаеш с доктор Хейс. Той иска да ни покаже нещо.

Оливър чакаше да направи някакво движение, да го хване за ръката, да го докосне, но тя не го стори. Тръгна напред, обърна се да го изчака и той се подчини на желанието ѝ.

— Ей там е — обърна се към тримата доктор Хейс, когато стигнаха до пещерите по скалистия склон.

Бяха им необходими само двадесет минути, за да стигнат дотук пеш от колонията, но докторът беше останал почти без дъх.

— Поне доколкото си спомням. Никога не съм влизал вътре. Не исках да мърся тази святост. А сега ще ви оставя сами. В края на краищата това си е ваша работа.

Той погледна към Инди и стисна ръката ѝ:

— Успех! Надявам се да намерите онова, което търсите.

— Благодаря. И аз се надявам.

Доктор Хейс пое обратно към болницата.

Инди тръгна към пещерата, но внезапно се обърна към Ашок:

— Това засяга и теб. Няма ли да дойдеш?

Ашок погледна бързо към Оливър, после кимна. Двамата тръгнаха напред, оставяйки Оливър сам.

Той седна на една скала и сложи ръцете си в джобовете.

— Е, добре — каза си на глас, за да прикрие болката си, — това наистина беше прекрасна история.

В следващия момент усети, че се свлича към земята.

Инди се изправи сред тъмнината и плъзна лъча на фенерчето си по стените на пещерата. Вътре беше задушно и цареше мъртва тишина. Забеляза сандъците — три, четири, пет, шест — броеше тя, наредени един върху друг. Приблужи се до най-горния, освети го и видя малък пакет, увит в парче плат. Разкъса връзките и го отвори. Веднага разбра, че това е дневникът на майка ѝ и затвори очи. Точно това беше търсила. Отвори го. Върху тези страници беше изписана цялата истина.

— Ашок — прошепна тя през рамо. — Те са тук, всички...

Внезапно чу тъп звук. Той отекна в скалите и тя се извърна.

— Ашок? Ашок? — завъртя фенерчето в различни посоки и видя лицето му. — О, Боже!

Изпусна фенера, залитна назад и започна да го търси пипнешком. Дишаше учестено, тъмнината я обгръщаше и тя изгуби обувката си. Вкопчвайки се във влажната хлъзгава стена, успя да се изправи и запълзя напред.

Някаква ръка сграбчи рамото ѝ. Тя извика и ръката се притисна към лицето ѝ. Другата се обви около врата ѝ.

— Не тук — каза някакъв глас. — Не още...

През тънката материя на ризата си тя усети острието на нож, опрян в гърдите ѝ. То издра кожата ѝ до кръв и тя потръпна.

— Глупачка! — изсъска гласът. — Глупачка!

Дръпна силно главата ѝ назад и я принуди да отстъпи няколко крачки. Тя заплака.

— Искам да те видя, преди да те убия — прошепна той и топлият му дъх опари шията ѝ. — Отвън, на светло.

Инди се бореше да си поеме дъх, да спре риданията, които се надигаха у нея. Едва имаше сили да пристъпи и той я влачеше всеки път, когато краката отказваха да ѝ се подчинят, раздирайки кожата ѝ в остриите скали, по които висяха прилепи.

— Искам да почувстваш болката, ужаса — продължаваше да шепти той. Внезапно се разсмя. Смехът му отекна силно в скалите и прилепите се разлетяха над главите им.

Джон притича по самия връх на склона и махна на Мулрадж, който седеше над пещерата. Отпусна се на колене, усети остра болка поради артритата си и тихо изруга. Допълзя до прикритието на скалите и забеляза фигурата до отвора на пещерата. Загледа се, след това вдигна ръка над главата си в бързо движение, за да даде знак на Мулрадж. Мъжът залиташе навън, влачейки Инди, и Мулрадж се прицели. Чу се изстрел, Инди изпищя и се хвърли на земята. Джон се затича нататък.

Преди да усети, ножът проряза въздуха и се заби в рамото му. Той падна, претърколи се и острието хлътна по-дълбоко в плътта. Когато се приближи към тях, Мулрадж беше клекнал до тялото на убиеца. Джон стискаше нараненото си рамо, а през пръстите му се процеждаше кръв.

— Инди? Господи, Инди?

Коленичи до нея и положи главата ѝ в скута си. От издраното ѝ лице течеше кръв, но тя успя да отвори замъглените си, пълни с ужас очи.

— Дядо? Какво, за...

Вдигна глава, видя рамото му и скочи на крака. Наведе се към него и започна да разглежда раната.

— Господи, дядо! Прекалено си стар, за да си играеш на войници! — миг по-късно допря челото си до неговото. — Но Господ ми е свидетел — много се радвам, че го направи.

И внезапно избухна в плач.

Два часа по-късно Оливър седеше до джипа и чакаше водача Мулрадж. Имаше болезнена подутина на тила си, но се чувстваше достатъчно добре да пътува, затова си тръгваше. Вече си беше взел довиждане.

Усмихна се, когато към него се приближи Ашок с превръзка на главата и на лявата си ръка.

— Тръгваш ли, Оливър?

— Да, след няколко минути.

Ашок протегна здравата си ръка и двамата се ръкуваха сърдечно.

— И какво ще правиш?

Оливър разбра, че той има предвид Инди, но не знаеше какво да му отговори. След всичко, което беше минало през главата ѝ, тя вече нямаше нужда от него — поне за момента. А може би и завинаги. Тази мисъл му причиняваше болка, по-силна от всеки удар по главата.

— Ще се върна в Делхи, ще подам оставката си и ще постъпя отново в армията — отговори той.

Погледна по посока на болницата. В крайна сметка, поне едно хубаво нещо му се беше случило: най-последно бе взел решението си относно армията. Джон Бенет го беше убедил. Ако завършеше кариерата си наполовина толкова добър военен като генерала, той щеше да се чувства щастлив.

— Сега те ще разберат истината — каза Ашок, проследил погледа на Оливър.

— Радвам се — той се обърна към индиеца: — Ами ти? Ти какво ще правиш, Ашок?

— Сега, след като истината излезе на бял свят, ще възстановя авторитета и честта на семейството си и ще се оженя.

Оливър се засмя:

— Поздравления!

Ашок се поклони, извади снимката и му я подаде. Това беше чест, която оказваше само на приятели. Оливър я погледна и му я върна.

— Сигурно си много горд — каза той, без да знае, че повтаря думите на Инди.

— А, ето го и Мулраджд!

Оливър се обърна към водача:

— Готов ли си?

Водачът кимна и му се усмихна. Оливър погледна Ашок.

— Успех. Във всичко!

Ашок кимна в знак на благодарност.

— Успех и на вас, капитан Хикс.

Той отстъпи назад, когато Оливър се качи в джипа и включи двигателя. След това затвори вратата.

— Довиждане! — извика Оливър през прозореца, натисна газта и обърна колата.

— Довиждане! — отвърна Ашок. — Довиждане, капитан Хикс! Той се загледа след облака прах, докато джипът зави към главния път и се изгуби от погледа му.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Беше октомври. Инди вдигна яката на палтото си и забързано излезе през стъклената врата на болницата. Бе уморена и гладна, краката я боляха, а на всичко отгоре беше и адски студено. Потръпна, купи си Ивнинг Стандарт от будката на ъгъла и бързо закрачи към метрото. Дежурството ѝ започваше в четири сутринта и сега, в осемнадесет и петнадесет, тя изглеждаше мрачна като буреносен облак.

Наложи се да изчака на опашка за билет, токът на обувката ѝ се закачи на стъпалото на ескалатора, а когато бръкна в портмонето си, от него изпаднаха цял куп стари рецепти. Докато се качваше във влака, тълпата я блъскаше отвсякъде, но щом се добра до вагона, тя успя да си извоюва няколко сантиметра, за да разгърне вестника. Въздъхна мрачно.

Откакто се бе върнала от Индия, се чувстваше много нещастна. Доктор Бенет, която беше на път да продаде полагащата ѝ се част от съкровището на махараджата, определена ѝ от индийските официални власти, и имаше намерение да изхарчи големи суми за благотворителни цели, би трябвало да се чувства страшно доволна от себе си. Не, тя се чувстваше нещастна, неудовлетворена и самотна. Самотна! Ха! Никога през живота си не се беше чувствала самотна. Е, поне до момента, когато беше заминала за Индия.

Инди си помогна с лакти да разгърне вестника и се зачете в първата страница. С периферното си зрение забеляза някакъв млад човек, който се опитваше да прочете заглавията. Въздъхна раздражено и обърна следващата.

— Хмм, извинете!

Тя въздъхна и вдигна вестника по-високо.

— Моля?

— Търся...

Господи! Някои хора бяха толкова досадни.

— Когото и да търсите, сигурна съм... — започна Инди и свали вестника. Внезапно млъкна и го изпусна на пода. Страниците се

разпиляха. — Оливър!

Той се усмихна:

— Търся Инду Бенет. Искам да ѝ кажа, че я обичам.

Във вагона мигновено настъпи тишина. Инди се вглеждаше в лицето му, докато то започна да се замъглява. Мълчаливо той ѝ подаде кърпичка.

— Знаете ли къде бих могъл да я намеря?

Тя издуха носа си и прошепна:

— Да, тук — изтри очите си. — И аз те обичам.

Оливър се намръщи:

— Извинете, не ви чух.

Инди се изкашля.

— И аз те обичам — каза тя сред понеслия се между хората шепот. Той поклати глава и сложи пръст зад ухото си. — Аз също те обичам! — неочаквано изкрещя тя.

— Много добре — усмихна се той. — Значи това е уредено.

И когато се наведе да я целуне, целият вагон избухна в аплодисменти.

Издание:

Мария Барет. Любовно проклятие

ИК „Хермес“, Пловдив, 1996

Редактор: Валентин Георгиев

Коректор: Недялка Георгиева

ISBN: 954-459-325-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.